MIREILLE CALMEL

JOCUL UMBRELOR

Volumul 2 al seriei FEMEIA PIRAT

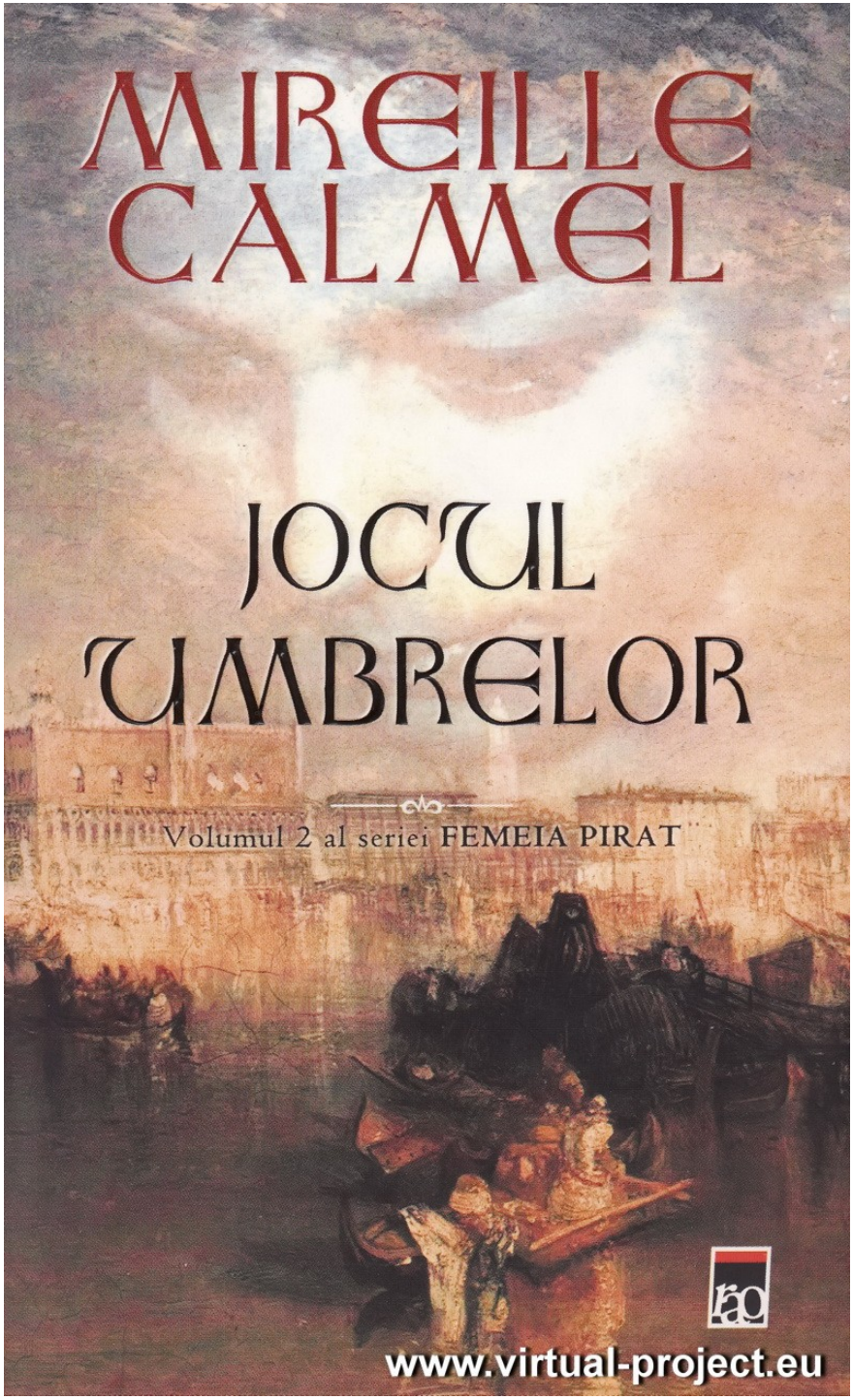

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

JOCUL UMBRELOR

Al doilea volum din seria FEMEIA PIRAT

www.virtual-project.eu

Traducere din limba franceză ALINA BEIU-DEŞLIU

MIREILLE CALMEL *La parade des ombres 2005*

1

Căruţa se opri cu scârţâit de roţi, acoperind suspinele lui Niklaus Olgersen Junior. Cu mânuţa strânsă în mâna mamei sale, privea cele două sicrie de pe platforma de lemn, care se clătinau, deşi caii mergeau la pas. Se gândi la Milia şi la tatăl lui. Se gândi la veselia lor şi la poznele pe care le născoceau mereu ca să-i necăjească. El, împreună cu Mary Ann, sora lui.

Strânse şi mai tare mâna care o strivea deja pe a lui.

Nu simţea această durere. Ea nu reprezenta decât o parte infimă din durerea care-i străpungea inima, trupul, sufletul şi oasele.

Întoarse capul spre mama lui care, dreaptă şi demnă în rochia neagră de văduvă, păşea alături de el, lăsând în urmă hanul *La trei potcoave* şi, odată cu el, tot trecutul. Mary Read Olgersen avea chipul crispat, dar ochii îi erau uscaţi.

De la înălţimea celor patru ani ai lui, Junior îşi stăpâni lacrimile.

Ştia ce înseamnă atitudinea mamei lui. În ciuda vârstei sale atât de fragede, simţea acelaşi lucru de când îl dezlegaseră pe tatăl lui de stâlpul unde-l ţintuise Emma de Mortefontaine înainte de a-l asasina, de când desluşise teroarea de pe chipul tumefiat al dădacei lui, şi, mai ales, de când şi-o închipuia pe Ann prizonieră a acestei femei crude şi nemiloase.

Îşi şterse nasul cu mâneca, luând-o pe drumul care ducea către bisericuţa din Breda.

Mama lui nu avusese curajul să-l anunţe pe naşul său, Hans Vanderluck, nici pe foştii lor tovarăşi de arme. Nu avea nevoie nici de îmbărbătările, nici de ajutorul acestora.

Îi explicase lucrurile acestea. Mama lui, atât de diferită de alte mame, îi explicase tot, considerând că de-acum el putea înţelege orice, şi, mai ales, că trebuia să crească. Repede. Prin forţa împrejurărilor. La fel ca ea, pe vremuri. Pe când nu era decât o copiliţă pradă suferinţei.

Junior ascultă nepăsător furtuna dezlănțuindu-se deasupra capetelor lor. Nici maică-sa nu păru s-o simtă. Bagajele lor erau

făcute. Notarul primise dispoziţii să încheie actele de vânzare a hanului cu acel cumpărător pe care-l găsiseră în ziua dinaintea crimei. De îndată ce sicriele aveau să fie acoperite cu pământul negru din Breda, vor pleca. Purtând în inimi aceeaşi hotărâre.

Numele acesteia era „răzbunare”.

Mary nu luase cu ea nimic, în afara lucrurilor strict necesare. Aşa încât la plecare, în acea zi de 16 septembrie 1700, bagajele ei şi cele ale fiului său încăpuseră în cele două genţi de piele agăţate de o parte şi de alta a şeii calului. Alesese cel mai bun cal, roibul preferat al lui Niklaus. Îmbrăcată în straie bărbăteşti, ca să poată purta sabie şi pistol, înşeuă calul, apoi îl strigă pe Junior, care-şi făcea de lucru cu căţelul lui, Toby.

— Trebuie sa plecăm, Junior.

— Fii cuminte! îi spuse încă o dată copilul căţelului legat de copacul său preferat, nucul care le oferise de atâtea ori, lui şi surioarei sale, refugiu în crengile lui.

— N-avea grijă, băieţaş, îl asigură notarul, care venise să ia cheile clădirii cu obloanele deja coborâte, o să am grijă de el.

Junior dădu din cap, îl mângâie pentru ultima dată pe Toby, care scâncea, şi-i şopti la ureche:

— Nu fi supărat, Toby. Ai să vezi că o s-o aducem înapoi pe Ann.

Apoi, fără să mai asculte lătratul disperat al căţelului şi ignorând eforturile pe care animalul le făcea ca să se dezlege şi să-l urmeze, o rupse la fugă pe urmele mamei sale.

Mary voia să profite de vremea bună care se anunţa. Era încă devreme şi aveau de mers călare o bună bucată de drum până la primul popas. Mary îl săltă pe Junior în şa, în faţa ei.

— Luaţi asta, doamna Olgersen, îi spuse notarul, ajungând în dreptul lor.

— Mulţumesc, răspunse ea, luând punga dolofană pe care i-o întindea acesta. Am să vă scriu ca să vă dau de veste unde să-mi trimiteţi, după vânzare, restul de bani.

— Dacă mai rămâneați câteva zile, insistă el, totul s-ar fi rezolvat.

— Ştiu, dar nu pot. Sunt deja în întârziere.

— Înţeleg, făcu el, îndepărtându-se de calul care tropăia, la fel de nerăbdător ca şi stăpâna lui. Noroc, doamnă Olgersen. Ai grijă de ea! îi mai strigă lui Junior.

Îmboldit de Mary, calul o luă la goană. Notarul scutură din cap, privi o clipă norul de praf stârnit de copitele calului, gândindu-se la soarta trista a familiei Olgersen, apoi se duse să mai răsucească o dată cheia în poarta hanului *La trei potcoave*.

Emma de Mortefontaine îndepărtă de pe fruntea lui Ann Mary Olgersen o şuviţă de păr lipită de transpiraţie. Ca în fiecare noapte de când Emma o obligase să facă această călătorie, fetiţa dormea încruntată, gemând adesea prin somn, plângând şi ţipând uneori, manifestări care contrastau cu felul ei de a fi din timpul zilei.

Ann nu mai vorbea, abia dacă mânca, ascultându-şi doar instinctul de supravieţuire, ceea ce-i amintea Emmei de caracterul lui Mary. Totuşi, Emma nu regreta nimic. Asta în ciuda haosului care domnea în mintea copilului.

Moartea lui Niklaus Olgersen îi făcuse bine. Un bine imens, greu de închipuit. De parcă sângele lui, care ţâşnise stropind-o, şi urletul copilului ar fi spălat-o de suferinţă.

Cu fiecare zi care trecea, se simţea tot mai înviorată. Ştia că, de acum înainte, Mary nu va mai fugi de ea. Că va fi nerăbdătoare s-o întâlnească, iar confruntarea dintre ele va fi pe măsura pasiunii care-o sfâşiase. Şi de astă dată, Mary va putea alege: fie să se supună şi să-şi regăsească fiica, fie să moară şi să i-o lase pentru totdeauna.

Emma nu voia să ucidă fetiţa. N-avea urmaşi. Ar fi fost încântată s-o aibă pe cea a lui Mary. Indiferent dacă aceasta din urmă hotăra să-i împărtăşească visurile de putere sau nu.

Auzind o bătaie discretă la uşa cabinei, Emma o lăsă pe Ann cu coşmarurile ei şi deschise. Era George, care o anunţă cu voce scăzută:

— Se vede coasta irlandeză.

— Bine.

George se pregătea să plece, dar Emma îl prinse de braţ, oprindu-l.

— Rămâi. Am chef să fac dragoste.

Fără să se sinchisească de copilul care dormea, George se grăbi să-i facă pe plac.

Ann se trezi brusc, auzind gemetele doamnei celei rele. Din instinct, se făcu ghem şi-şi acoperi urechile cu palmele, muşcându-şi buzele ca să nu ţipe. Strânse din ochi, plângând; mai păstra încă în amintire vocea tatălui ei, care-i poruncea să nu se mişte.

Emma de Mortefontaine intră cu pas uşor în curtea pătrată şi sinistră a închisorii din oraşul Kinsale. Radia de satisfacţie şi de plăcere.

Mai întâi se gândise s-o dea pe Ann în grija servitorilor săi irlandezi, Kellian şi Edward, însă fetiţa era atât de înspăimântată la vederea ei, încât consideră că era mai bine s-o ţină câţiva ani departe de ea. Atât cât era nevoie pentru ca fetiţa să uite acest coşmar, să se refacă şi să poată reveni lângă ea. Şi pentru ca Mary Read să uite de mângâierile ei, în nădejdea de a-şi revedea cândva fiica.

Încă de la sosire, le spusese servitorilor că Ann era fetiţa unor rude şi că aceasta fusese profund şocată de moartea violentă a familiei sale; le poruncise să se poarte blând cu copila şi să nu-i pună niciun fel de întrebări. Kellian era cum nu se poate mai blândă şi drăgăstoasă, iar Ann o ascultase fără să se plângă.

Când Edward îi povestise ce se mai întâmplase în ultimul timp prin comitat, Emmei îi venise o idee.

Atât William Cormac, cât şi iubita lui, Marie Brenan, erau la închisoare. Împotriva primului fusese intentată o acţiune de divorţ, iar femeia, condamnată să fie exilată în Indiile Occidentale, pierduse, pe deasupra, şi sarcina, în celula rece în care fusese azvârlită.

Bucuria Emmei era, aşadar, de două ori mai mare.

Nu numai că îşi răzbunase orgoliul călcat prea mult timp în picioare, ci, cu spiritul ei de iniţiativă, găsise şi soluţia dilemei care o frământa.

— Bună ziua, William.

Cormac stătea cu capul aplecat, privind în jos, spre pantofii de lac scâlciaţi după o lună petrecută în celula igrasioasă. Auzindu-i vocea, bărbatul îşi ridică privirea. Aşezat pe pat, părea distrus. În celulă domnea un miros greu, deşi aerul rece pătrundea în voie prin fereastra fără geamuri. Barele care le ţineau locul nu reuşeau decât să domolească puţin vântul care şuiera.

Deşi îl tratau cu respect, paznicii nu se încumetau să-i uşureze în vreun fel viaţa. Întregul oraş, aflat sub dominaţia familiei fostei lui soţii, i-ar fi condamnat dacă ar fi făcut-o. Cormac le acceptase scuzele. Îi înţelegea.

Dar suferea cumplit. Atât din cauza oprobriului stârnit de situaţia în care se afla, cât şi din cauza sorţii jalnice a iubitei lui.

— Tu! făcu el, regăsindu-și brusc un dram de orgoliu. Cum îndrăzneşti să vii în celula asta ca să mă sfidezi?

— Cu dreptul pe care-l are o prietenă şi o femeie care te-a iubit, William.

— Ce noroc pe mine! rânji el cu amărăciune. Mă crezi tâmpit, Emma? Cine în afară de tine ar fi putut avea ideea şi mijloacele necesare să cumpere plantaţia aceea din Carolina de Sud pe numele meu?

— Nu neg, mărturisi Emma, rezemându-se de uşa celulei, însă nu voiam să-ți fac niciun rău, ci să te răsplătesc pentru serviciile pe care mi le-ai făcut şi pentru plăcerea pe care mi-ai oferit-o. Crede-mă, William! Nu ştiu cum a ajuns documentul în mâinile soţiei tale. Îl pusesem într-un sertar al biroului meu înainte de a pleca în Europa. A dispărut de acolo… A fost furat, desigur.

— Juri? întrebă William, pentru care un jurământ avea la fel de multă valoare ca un proces.

— Jur, William, minţi Emma. Totuşi, am venit să-mi răscumpăr neglijenţa. Pot să te scot de aici, cerând ca pedeapsa ta să fie comutată în expulzare.

— Mare lucru! rânji el din nou.

— Nu fi prost, dragul meu! Ce viitor crezi că ai mai fi avut aici ca avocat?

Şi Cormac se gândise adesea la acest lucru. Se calmă, aşadar, ştiind că Emma avea dreptate.

— Bine. Şi ce-mi propui?

— Convoiul celor exilaţi în Indiile Occidentale va pleca la bordul uneia dintre navele mele. Vei coborî împreună cu prietena ta la Charleston şi-ţi vei lua în stăpânire plantaţia. Nimeni de acolo nu-ţi cunoaşte trecutul şi vei putea trăi liniştit. Te pricepi la comerţ şi afacerea ta va deveni înfloritoare.

— Ce se cultivă acolo? întreba Cormac, simţind că-i revine speranţa.

— În principal bumbac, dar cel mai avantajos e comerţul cu ciocolată. Ai putea şi tu să încerci.

El se ridică şi se apropie de ea. Emma nici nu se clinti, iar privirea ei rece îl făcu să se oprească.

— Cum să-ţi mulţumesc, Emma?

— Ai putea s-o faci adoptând un copil. O fetiţă de doi ani care mi-a fost încredinţată după moartea părinţilor ei. Pentru moment, nu mă pot ocupa de ea. A suferit un şoc şi are nevoie de multă atenţie. Sunt sigură că prezenţa ei va alina durerea pierderii micuţului tău.

Cormac plecă ochii. Ar fi trebuit să-şi dea seama că pretinsa generozitate a Emmei ascundea un interes. Nu dădea niciodată nimic pe gratis. Totuşi, de data asta el n-avea de ce să se plângă.

— Fie. Rezolvă problemele mele şi pe ale Mariei, şi vom face aşa cum doreşti.

Ea îi adresă un zâmbet compătimitor şi conchise cu perfidie:

— Păcat că n-ai gândit mereu aşa. Dar să nu mai vorbim despre asta, bine? Fii fericit şi răsfaţ-o pe Ann ca şi cum ar fi copilul tău. Fă-o să-şi uite trecutul. Ţine-i loc de tată. Plantaţia mea de la Charleston e învecinată cu a voastră. Ne vom vedea când voi veni pe acolo şi astfel, la momentul potrivit, mă voi apropia de copilă ca şi cum aş fi naşa ei.

— De fapt, cine e fetiţa asta? întreba Cormac, bănuitor.

— Dragul meu, e mai bine pentru tine să nu afli niciodată.

Timp de o lună întreagă, Mary călări fără răgaz; nu-şi menaja nici fiul, care însă nu se plânse de nimic, nici calul. Îşi petreceau nopţile pe la câte un han, iar Mary stătea adesea întinsă în pat fără să poată dormi. Alături, Junior se zvârcolea prin somn, căutând instinctiv căldura ei ca să se liniştească.

Mary era istovită, şubrezită, avea ochii încercănaţi şi înroşiţi din cauza soarelui şi a ploii pe care le înfrunta în timpul călătoriei. Mantalele şi tricornurile nu reuşeau să-i apere de vitregiile vremii, îngreunându-le şi mai mult mersul.

Uneori îşi simţea fiul lăsându-se greu pe burta ei, în legănarea ritmului vioi al calului. Îl ţinea şi mai strâns în braţe, ca să nu alunece din şa, fără să încetinească pasul calului, încordarea aceasta o ajuta să se concentreze asupra obiectivului ei şi o împiedica să se gândească la durerea şi la dorul care îi măcinau, pe nesimţite, sufletul. Dar indiferent ce-ar fi spus şi ce-ar fi făcut, durerea aceea îi sfâşia măruntaiele şi inima. Numai zgomotul gresiei cu care-şi freca lama sabiei ca s-o lustruiască avea darul s-o mai aline.

— Până la urmă ai s-o strici, mamă, îi şopti Junior într-o noapte, când se aflau cam pe la jumătatea drumului.

Lui Mary îi scăpă un hohot de plâns pe care încercă să-l acopere cu o mişcare mai apăsată. Oţelul scrâşni în locul ei. Mary şedea pe marginea patului, în faţa lunii pline, uriaşe care-o sfida prin fereastra deschisă. Nu mai suporta spaţiile închise. De la înmormântarea lui Niklaus simţea în permanenţă nevoia de aer curat, de parca ar fi rămas şi ea ferecată în sicriul lui.

Dând păturile la o parte, Junior se apropie de ea de-a buşilea, neuitând să ia şi pumnalul tatălui său, pe care şi-l strecura sub pernă în fiecare noapte.

Întinsese mâna şi-o privi, cu zâmbetul trist pe care-l avea adesea.

— Mi-o dai şi mie puţin, mamă?

Mary dădu afirmativ din cap şi-i puse în palmă piatra de ascuţit. Junior începu imediat s-o plimbe cu grija pe lama pumnalului, scoţând vârful limbii, a concentrare.

— Tata m-a învăţat cum să-l ascut! mărturisi el.

Lui Mary îi veni din nou să hohotească de plâns. Atunci, Junior lăsa pumnalul din mână şi, aşezându-se pe genunchii ei, o îmbrăţişă, spunând:

— O să reuşim, mamă. Ai să vezi! O s-o găsim pe Ann. Şi după aceea, plecăm toţi trei să căutăm comoara.

— Da, Junior, toţi trei, repetă ea, îmbărbătată de forţa pe care voia să i-o transmită copilul, deşi el însuşi era atât de vulnerabil.

De dragul lui Junior, de dragul micuţei Ann, n-avea voie să se lase doborâtă.

— Înainte de a-l întâlni în armată pe tatăl tău, îi povesti Mary, am cunoscut un bărbat. Un bărbat care a fost foarte important pentru mine.

— Era prieten cu tine?

— Da. Un prieten nepreţuit. Era corsar al Maiestăţii Sale regele Franţei. Ştii ce sunt corsarii?

— Da. Şi o să ne ajute cu comoara?

— Aşa sper, dar nu pentru asta mergem acum să ne întâlnim cu el. Vreau să-l rog să aibă grijă de tine în timp ce eu o să mă duc s-o eliberez pe Ann.

Mary nu voia să-l expună şi pe el vreunui pericol. În niciun caz. Dacă voia s-o învingă pe Emma şi s-o salveze pe Ann, trebuia să fie liberă în cursul confruntării. Cu Junior lângă ea, devenea prea vulnerabilă. Ştia bine că Niklaus nu încercase să se apere din cauza prezenţei fiicei lui. Iar Mary nu voia să comită aceeaşi greşeală.

Copilul se lipi şi mai strâns de ea.

— Dar ştiu să mă bat, obiecta el.

— Fireşte, şi eşti băiat mare, dar acum, fiule, nu te mai am decât pe tine, şi…

Mary nu-şi mai putu termina fraza, copleşită de hohote de plâns, la care se adăugară şi cele ale lui Junior.

— Niciodată, jură el. Niciodată, mamă! Niciodată n-ai să mă pierzi. Niciodată, niciodată!

Se strânseră tare în braţe, umplând cu iubire golul din jurul lor.

În zori, Junior îşi anunţă mama că va rămâne cu acel corsar dacă-i promitea că se întoarce împreună cu Ann.

— N-am să mă întorc până când n-o găsesc, Junior. Până atunci, va trebui să ai singur grijă de tine.

Atunci, Junior se eliberă din îmbrățișare, apucă ochiul de jad ascuns sub cămașa bărbătească a mamei lui şi, ridicându-l între ei, spusese:

— Jur!

Apoi scuipă pe bijuterie. Amintindu-şi că-și văzuse copiii pecetluind astfel înţelegerile pe salamandra de smarald de la

gâtul lui Ann, Mary îl imită fără să ezite. Apoi se ridicară, îşi adunară lucrurile şi, cu ochii umflaţi de plâns, se duseră să-şi ia calul din grajd.

După nici două leghe de când intrară pe şosea, Junior adormi, iar Mary se simţi mai liniştită. Pentru prima dată de la moartea lui Niklaus.

2

Sosiră la Toulon la o lună şi ceva de când plecaseră din Breda. Mary trase adânc în piept briza mării, care îi gâdila nările. Un sentiment de linişte puse stăpânire pe ea, pe când străbătea străduţele cu faţade viu colorate, ca să coboare în port. Voia să meargă la arsenal ca să se intereseze de *Perla* şi de căpitanul ei. Nu ştia dacă Forbin patrula tot în Mediterana, dar considera că acolo avea cele mai mari şanse să dea de el, din moment ce acesta avea o casă în Provence. Mary se baza pe instinctul ei. Rar se întâmplase să se înşele.

Chiar dacă se simţea stingherită să apară aşa, după atâta vreme, n-avea, de fapt, de ales. Nu-i făgăduise Forbin, pe vremuri, că în el va găsi oricând un aliat? Iată că acum venise momentul să verifice dacă lucrurile stăteau într-adevăr astfel.

— Ai noroc, i se spuse la arsenal. *Perla* trebuie să sosească zilele astea. Căpitanul Forbin e aşteptat la curtea regelui.

Mary şi Junior se instalară, prin urmare, la un han, chiar în faţa radei. Ca să le treacă mai uşor timpul, Mary se apucă să-l înveţe pe Junior câteva jocuri de cărţi, lăsându-l să câştige numai ca să se bucure văzându-l că râde din nou.

Încet-încet, reveneau la viaţă.

Mary îi povesti băiatului aventurile ei la bordul *Perlei,* cât de mult îi plăcuse să navigheze, sperând să-l facă astfel să suporte mai uşor ideea despărţirii de ea.

După o săptămână, stăteau amândoi la o masă din sala hanului, aşteptând prânzul. Un purcel întreg se învârtea în frigare, deasupra unei cratiţe în care picura grăsimea. Lângă vatră stătea un bucătar roşu la faţa, răsucind încet manivela şi bând câte o gură de vin ca să se răcorească şi să-şi păstreze buna dispoziţie. Vacarmul din sală îi împiedica să lege prea uşor o conversaţie. Oamenii din Toulon râdeau mult şi zgomotos. Junior aproape că trebuia să ţipe ca să se facă auzit de mama lui. Ceea ce şi făcea, cu şi fără motiv, doar pentru plăcerea

jocului. Chiar atunci intră un om, ca o vijelie, lăsând în aer şi discuţiile, şi furculiţele.

— A venit! Măiculiță! S-a întors Forbin al nostru! strigă el.

Cuvintele lui avură darul de-a isca un adevărat flux. În clipa următoare, lui Mary i se păru că se află din nou la Dunkerque, în momentul atacului englezilor. Sala se goli cât ai clipi; oamenii se înghesuiau la uşă.

— Ia te uită! exclamă râzând Junior. Da' chiar că e cunoscut căpitanul tău!

Vorbise coborând tonul. Mary dădu din cap, surâzând. Era limpede că Provence îl iubea pe Forbin, aşa cum iubea şi el Provence.

— Hai să terminăm de mâncat, bine? îi spuse ea lui Junior, care se foia pe scaun, încercând să urmărească prin fereastră mişcarea mulţimii spre chei.

— Dar mamă… obiectă el, nerăbdător să-l vadă pe eroul despre ale cărui isprăvi aflase surprinzând ici-colo câte o conversaţie.

— Avem tot timpul. Să lăsăm *Perla* să acosteze. N-o să se oprească aici, ci la arsenal. Oamenii ăştia se agită degeaba, ăsta-i felul lor. Sunt sigură că de-abia a ajuns la intrarea în port.

— Şi dacă n-o mai găsim? insistă el, bătând din picior şi întinzând gâtul, în ciuda spuselor maică-sii.

— Ştiu unde s-o caut. Hai, linişteşte-te, Junior. Mănâncă. Nu ne putem permite să renunţăm la o masă.

Această observaţie făcu să se aştearnă pe chipul copilului o expresie de îngrijorare. Ştia ca mama lui folosea cu multă cumpătare banii pe care-i aveau. Se aplecă peste farfurie şi se grăbi s-o golească. Mary îl imită, oftând. N-avea rost sa se mintă singură: era şi ea la fel de nerăbdătoare să-l întâlnească pe Forbin.

Nerăbdătoare şi neliniştită.

Încă din prima zi a sosirii lor, la ieşirea din arsenal, reperase localul despre care-i vorbise ofiţerul care ţinea registrele. Acolo obişnuiau să se ducă marinarii de pe *Perla* ca să-şi sărbătorească sosirea la ţărm, înainte de a se întoarce la casele

lor. Mary spera ca, după îndeplinirea formalităţilor, Forbin va face la fel.

Neavând permisul de trecere necesar ca să ajungă la locul de debarcare, aceasta ar fi fost singura soluţie să-l întâlnească, fiindcă refuza categoric ideea de a se duce să-l aştepte în faţa casei lui. Dacă ar fi venit însoţit?

Sau, cel puţin, acesta era motivul pe care şi-l dădea ei înseşi.

Moartea lui Niklaus îi stârnise zeci de întrebări. Prima era legată de rândurile pe care i le lăsase Emma, dându-i întâlnire la Paris: biletul fusese scris pe dosul scrisorii trimise de ea lui Corneille.

Corneille, care nu venise s-o întâlnească la Dunkerque. Corneille, pe care-l crezuse mort sau oprit cumva din drum.

Oare ce se întâmplase, de fapt? Cum reuşise Emma să pună mâna pe scrisoarea aceea? Doar dacă se întâlnise cu Corneille; sau, dacă acesta pierise, cu Forbin.

Întrebările acestea o chinuiau. Refuză să creadă că vreunul din ei o trădase. Avea prea multă nevoie de prietenia lor.

Aici, printre marinarii care umpleau taverna, era dornică să-şi recapete încrederea, să găsească răspunsuri, ca să fie sigură că nu-şi lăsa copilul în mâinile duşmanilor ei. Discuţia cu ei îi putea fi de ajutor.

Îi turnă apă în pahar fiului ei, care, aşezat de cealaltă parte a mesei, cu coatele sprijinite de masă ca să nu piardă nimic din ce se petrecea în jur, îşi umfla pieptul ca un cocoş. Totuşi, avea grijă să nu iasă în evidenţă şi tăcea, aşa cum îi poruncise maică-sa. Ameninţarea că, dacă n-o ascultă, îl lasă la han îşi făcuse efectul.

— Hei, hangiule, adu-ne nişte vin! Şi să nu fie poşirca pe care-o vinzi de obicei! tună o voce.

O voce răguşită, pe care Mary credea c-o uitase.

Pe uşa localului intrase chiar Corneille, neschimbat, în ciuda anilor care se scurseseră. Fără să-i privească pe cei din jur, se îndreptă direct spre fundul sălii, însoţit de un individ brunet, cu o cicatrice la tâmplă.

Mary se încruntă. Figura şi cicatricea bărbatului i se păreau cunoscute. Printre cei aflaţi în sală recunoscuse şi alţi marinari din echipajul *Perlei,* dar niciunul nu-i trezise sentimentul acela neplăcut de pericol.

— Aşadar, n-aţi dat ortul popii? strigă hangiul, strângând mâna pe care i-o întindea Corneille. Numai şmecherii ca voi au noroc pe lumea asta, adăugă el, luând un urcior cu care se îndreptă spre un butoi, să-l umple.

Mary îşi încleşta pumnii, stăpânindu-şi un val brusc de mânie. Îşi amintise. Omul acela era cel care îi adusese lui Tobias Read ochiul de jad al urmaşului lui Jean Fleury. Îl privi cu atenţie, ca să se asigure că era vorba de aceeaşi persoană. Dar nu se înşelase. Cicatricea aceea atât de mare şi de deosebită era inconfundabilă. Simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Temerile ei se adevereau. Corneille trecuse de partea duşmanilor ei. O trădase.

— Ce s-a întâmplat, mamă? reacţionă imediat Junior, văzând că se schimbase la faţă.

Mary îl privi drept în ochi şi-i porunci, cu voce scăzută:

— Ai să faci ceea ce-ţi spun, fără să scoţi niciun cuvânt.

Copilul păli. Privirea mamei sale îi alungase orice chef de a comenta. Indiferent despre ce-ar fi fost vorba, bătăile dezordonate ale inimii lui îl avertizau că amândoi se aflau în pericol. Încuviinţă, dând din cap.

— Îi vezi pe cei doi bărbaţi de la masa din fundul sălii? Unuia îi lipseşte un braţ, îl vezi?

Junior aruncă o ocheadă discretă într-acolo şi-i făcu semn că da. Cei doi, care glumeau cu hangiul, nu-i remarcaseră.

— Nu trebuie să ne observe. Mergi cu capul aplecat şi, dacă-ţi zic să fugi, fă-o fără să te uiţi înapoi şi nu te opri până în camera noastră. Am să vin şi eu acolo.

Junior simţi că i se pune un nod în gât. Se ridică însă, aşa cum îi ceruse mama lui, îşi încleştă degetele pe plăselele pumnalului şi o luă spre ieşire, alături de Mary.

Privirea lui Corneille se întoarse în direcţia lor, se opri o clipă asupra şoldurilor mulate în pantalonii strimţi, asupra cefei femeii care se îndepărta. Inima i se strânse instinctiv.

— Unde pleci? întrebă tovarăşul lui.

Corneille nu răspunse. Îşi făcu drum până la uşă şi o deschise. Inima îi bătea puternic. Afară, cele două siluete se pierduseră în mulţimea care forfotea pe chei. Se întoarse la prietenii lui, cu o durere surdă în inima şi în tâmple.

— Nu-mi place vinul tău, Cuvier, mârâi el, prost dispus dintr-odată. Sunt sigur că-i botezat.

— Ce te-a apucat? se revoltă celălalt, punându-şi mâinile în şolduri.

În schimb, Omul-în-Negru izbucni în râs, punându-şi mâna pe umărul lui Corneille.

— Nu-l lua în seamă, prietene, îi spuse el hangiului. Nu vin îi trebuie, ci femeie! Ca şi nouă, de altfel. Nu-i aşa, băieţi?

Un cor de aprobări îi răspunse pe dată.

Mary şi Junior se opriră din fugă la câteva străzi depărtare. Mary îşi trăsese fiul de mână, ca să se îndepărteze cât mai repede de cabaret.

Se aplecară ca să-și tragă sufletul, cu mâinile în brâu, amândoi în acelaşi timp. Pe când îşi îndreptau spinările, privirile li se întâlniră. Eliberaţi brusc de tensiunea care-i stăpânise până atunci, pufniră în râs, ca după o farsă reuşită. Mary îl strânse la piept.

— Hai să mergem, o să-ți spun tot.

Şi, în timp ce se îndreptau spre hanul lor, îi explică temerile ei, de care voia să-l ferească.

— Şi acum ce facem, mamă? întrebă Junior când ajunseră în camera lor, în timp ce Mary verifica rezerva de praf de puşcă pentru pistolul ei.

— Tu o să mă aştepţi aici, hotărî ea, îngenunchind lângă copil. Iar eu mă duc să-i fac felul trădătorului aceluia. După aceea, vedem noi ce avem de făcut.

— Şi dacă ţi se întâmplă ceva? continuă Junior, strângându-şi pumnişorii.

Mary îl apucă de umeri, obligându-l s-o privească drept în ochi.

— Atunci va trebui să supravieţuieşti ca să ne răzbuni. Dar nu-ţi face griji, fiule, am să mă întorc.

Junior dădu din cap şi o privi plecând. Se îmbărbătă spunându-şi că mama lui nu minţea niciodată.

Mary se întoarse pe acelaşi drum, dar nu intră în local; privi doar pe fereastră, asigurându-se că acela pe care-l caută era încă acolo. Bărbatul părea mult mai abătut şi golea pahar după pahar. Mary simţi că i se strânge inima. Şi de durere, dar şi de bucurie. I-ar fi fost mai uşor să se descurce cu el dacă era beat mort.

Se îndepărtă de fereastra, îşi trase pălăria pe ochi şi se aşeză pe marginea trotuarului, lângă un vagabond care sforăia.

În faţa ei era o navă amarată la chei, de pe care mateloţii descărcau cu o macara nişte lăzi prinse într-o plasă. Mirosul mării se împletea cu cel de mirodenii.

La capătul dinspre stânga al cheiului, clădirea de la intrarea arsenalului era asaltată de bărbaţi bine îmbrăcaţi, purtând peruci. Printre aceştia ar fi trebuit să se afle, mai devreme sau mai târziu, şi Forbin. Oare ce rol jucase el în toată povestea asta? Devenise complicele Emmei şi al lui Corneille? Mary refuza să creadă aşa ceva. Pe vremuri, Forbin nu şi-ar fi riscat reputaţia pentru o comoară. Dar acum? După şapte ani de la despărţirea lor? Nimic nu rămâne neschimbat. Nici oamenii, nici vieţile. Ce fel de om era acum Claude de Forbin? Cel ale cărui isprăvi se povesteau în tot ţinutul Provence? Cel pe care regele îl numise cavaler al ordinului Saint-Louis? Sau asta nu mai era decât o aparenţă?

— Nu-s beat, Tom! mârâi Corneille, refuzând să se lase sprijinit de Omul-în-Negru. Nu mă mai cocoloşi de parc-ai fi maică-mea.

Mary lăsă şi mai mult capul în jos, simţind cum urcă în ea un val de furie.

— Ei, drăcie, da’ ce-i cu tine, Corneille? replică cel pe care bărbatul îl numise Tom, mirat de izbucnirea aceea violentă.

Corneille rânji.

— O rană veche, frăţioare. O rană veche care s-a deschis.

— Mary? întrebă Omul-în-Negru.

Aceasta tresări auzindu-şi numele. Când îi văzu îndepărtându-se, se ridică, vrând să le audă discuţia. Corneille spuse:

— Păi care alta ar putea fi?

— Fir-ar să fie, mârâi Omul-în-Negru, chiar n-ai s-o uiţi niciodată?

Inima lui Mary se strânse din nou.

— Da’ ce, tu ai putea să uiţi singura femeie pe care ai iubit-o vreodată?

Tom nu răspunse. Chipul lui Cecily Read nu încetase o clipă să-l bântuie din ziua în care o omorâse şi până acum.

Noaptea învăluia portul pe când cei doi marinari se îndreptau spre oraş. Mergeau unul lângă altul, în tăcere, fiecare cu gândurile lui, în timp ce Mary, la câţiva paşi în urmă, nu ştia ce să mai creadă. Corneille tocmai spusese că nu putea s-o uite. Tonul vocii lui trăda sinceritate. Chiar după atâta timp, era sigură de asta. Atunci, ce să creadă despre prietenia lui evidentă cu duşmanul ei? Oare acesta îl păcălise cumva pe Corneille, cu intenţia s-o găsească pe ea? Mary nu pricepea nimic şi se hotărî să aştepte explicaţii chiar de la Corneille, ca sa se lămurească.

Îi văzu intrând într-un han. Şovăi câteva clipe. Un car plin de butoaie cu vin, tras de doi boi, intră pe ulicioara îngustă, obligându-i pe trecători să se lipească de ziduri. O femeie ţinând de mână o fetiţă şi având în cealaltă mână un coş cu ouă strigă furioasă:

— Aşa, Mortecouilles, striveşte-ne sub roţi!

— Dă-te la o parte din drum, cumătră, răspunse acesta, ţâfnos, altfel o sa ţi se întâmple şi asta, fără îndoială!

Indignată, femeia mai bodogăni ceva. Carul ajunsese în dreptul lui Mary, care se feri intrând în han. Aruncă o privire şi văzu că Tom şi Corneille nu se aflau în sală.

— Te pot servi cu ceva? întrebă hangiul, ştergându-şi de şorţ mâinile unsuroase.

— Caut doi bărbaţi, zise ea de-a dreptul. Unul din ei se numeşte Corneille. Unde-i pot găsi?

— La etaj, răspunse imediat hangiul. Cel pe care-l cauţi stă în prima cameră. Celălalt, la capătul coridorului, în dormitor.

Mary îi mulţumi şi urcă scările, trăgând cocoşul pistolului de cum ajunse pe palier. Nu era nimeni acolo, spre deosebire de sala de la parter, plină de clienţi care şedeau la mese şi discutau

aprins. Sunete de fluier şi de tobă, la care se adăugau chitare şi voci, creau o atmosferă veselă în încăperea înceţoşată de fumul de tutun.

Mary se opri în faţa uşii lui Corneille, cu un nod în stomac. Peste o clipă, totul avea să se lămurească.

Bătu la uşă.

— Lasă-mă în pace, Tom, răspunse vocea arţăgoasă a lui Corneille. Nu mi-e foame.

Mary apăsă pe clanţa. Nu putea să rămână la nesfârşit pe coridor, riscând să-l vadă apărând pe Omul-în-Negru, care, după cum dădea de înţeles răspunsul lui Corneille, urma să coboare la masă. Uşa se deschise. Corneille n-o încuiase. Cu mâna rezemată de pervazul ferestrei, privea spectacolul străzii. Conducătorul carului cu vin avea o altercaţie cu un altul, care transporta pui. Vehiculele stăteau faţă în faţa, iar cei doi se certau fiindcă niciunul din ei nu voia să dea înapoi.

Când auzi uşa închizându-se, marinarul se întoarse. Bucuria care i se zugrăvi pe chip o mai linişti pe Mary.

— Pe toţi dracii! exclamă, fără să se sinchisească de arma îndreptată spre el. Eram sigur că n-am avut vedenii, mai devreme!

— Rămâi pe loc, îi porunci totuşi Mary, când el făcu un pas către ea. A trecut mult timp. S-au întâmplat o mulţime de lucruri.

Dându-şi brusc seama cât de hotărâtă era Mary, Corneille rămase nemişcat şi o privi cu atenţie. Simţi o înţepătură în inimă şi fu cuprins de un val de mânie.

— N-am încetat niciodată să te aştept, zise el cu amărăciune. De ce n-ai spus nimic? De ce m-ai părăsit? Din pricina comorii tale? Sau ca să te aliezi cu unchiul pe care-l urai atât de mult? Nici nu poţi să-ţi închipui câte întrebări mi-am pus. Şi, în cele din urmă, am preferat să-mi spun că ai murit decât să cred că m-ai trădat. Te iubeam, Mary. Ca un nebun. Iar tu stai acum în faţa mea şi mă ameninţi cu un pistol. Doamne, oare-ţi poţi da seama cât de mult mă doare asta?

Durerea din privirea lui o făcu pe Mary să lase în jos mâna în care ţinea arma.

— Ţi-am scris, Corneille, murmură ea. Acum vreo câteva luni ţi-am trimis o scrisoare în care-ţi povesteam totul şi-ţi ceream să mă ierţi.

— N-am primit nimic.

— Acum, că vorbesc cu tine, te cred. Scrisoarea mea a fost interceptată, iar cei pe care-i iubeam au fost asasinaţi.

— Interceptată? repetă Corneille, tulburat de mărturisirea ei. Ei, drăcie, dar de cine anume, Mary?

Cineva ciocăni la uşă. Se auzi vocea Omului-în-Negru:

— Revino-ţi, frate! Avem la cină friptură de purcel şi nişte fetiţe vesele!

Instinctiv, Mary înălţă din nou pistolul, cu o privire dură şi cu un nod în gât. Se înfruntară o clipă din priviri, apoi, înăbușindu-și o sudalmă, Corneille urlă:

— Lasă-mă să-mi treacă mahmureala!

— Dacă te răzgândeşti… insistă, jignit, cel din spatele uşii. Corneille şi Mary rămaseră muţi până când auziră paşii Omului-în-Negru îndepărtându-se.

— Povesteşte-mi, o imploră apoi, cu glas scăzut, Corneille, întinzându-i singura lui mână, la fel de îndurerat în acea clipă ca şi ea.

3

Omul-în-Negru urcase de mult în camera lui, iar sala hanului se golise când Mary îl lăsa pe Corneille pradă furiei şi durerii lui.

Avea nevoie să fie singur. Câteva clipe.

Nu era vorba decât despre una dintre acele furtuni care zgâlţâie o navă şi cu care trebuie să te lupţi ca să supravieţuieşti. Timp de şapte ani înfruntase hula aceea perfidă. Astăzi, trebuia s-o învingă.

Mary Read nu-l mai iubea.

Corneille înţelegea. Îi ascultase istorisirea, toată povestea ei, acceptând fatalitatea care pusese timp şi distanţă între ei, făcând loc altor visuri, altor oameni. Făcându-i loc lui Niklaus, care ştiuse – aşa cum ştiuse, pe vremuri, şi Corneille – s-o aprecieze pe Mary la adevărata ei valoare ca s-o poată păstra. Corneille nu-i purta pică. Nu le purta pică. Aşa a fost să fie.

Dar îl durea. Chiar dacă nu ţipa, nu plângea, nu făcea reproşuri. Îl durea că i se destăinuise lui Tom, care îi câştigase în mod perfid prietenia. Când se îmbarcase la bordul *Perlei,* acesta era retras în sine, trist şi rece ca o lamă de oţel. Puţin câte puţin, pe măsură ce treceau lunile, Corneille îl văzuse schimbându-se, devenind mai deschis faţă de cei din jur, regăsindu-și zâmbetul şi căldura. În cele din urmă, Tom îi mărturisise că, în urma unei răni grave, îşi uitase cu desăvârşire trecutul şi trăise până atunci din expediente. Corneille nu încercase să afle mai multe. Tom îi oferise fraternitatea pe care Forbin i-o refuza de când Corneille îi dezvăluise totul despre relaţia lui cu Mary. Îi vorbise despre iubirea lor şi despre cercetările care îi legaseră şi mai mult. Nu-i ascunsese nimic căpitanului său. Din cinste şi din respect, nădăjduind că toate acestea nu vor schimba nimic între ei. Dar se înşelase. La fel ca el, nici Claude de Forbin nu reuşise s-o uite pe Mary Read. O lăsase să plece, dar nu trecuse zi în care să nu regrete că o făcuse. Iar faptul că prietenul lui, Corneille, i-o luase, îl făcea să se poarte urât.

— M-ai trădat! izbucnise el. Tocmai tu! Tu, omul căruia i-aş fi încredinţat oricând viaţa mea!

Unica scuză pe care o invocase, jenat, Corneille, fusese:

— Căpitane, iubirea n-are niciun stăpân! Iar prietenia, nicio slugă.

După trei zile, Forbin îşi ceruse scuze, dar de atunci, ceva se frânsese. În loc să-și plângă împreună această pierdere de neînlocuit, se îndepărtaseră unul de celalalt ca să încerce să-și revină. Fără să reuşească, de altfel.

Era clar că Tom se folosise de această distanţare ca să se apropie de el. Corneille ştia deja că, deşi ar fi putut să ierte tăcerea lui Mary, să accepte viaţa pe care i-o oferise un alt bărbat, n-ar fi putut să suporte această trădare. Asta presupunând că Mary avea dreptate. Oare Tom chiar furase scrisoarea ei, punându-i astfel pe Tobias Read şi pe Emma pe urmele ei? Îi venea greu să creadă aşa ceva, orice-ar fi spus Mary. Trecuseră atâţia ani! Cum de-şi amintise ea un chip pe care abia dacă-l văzuse? Spusese că din pricina cicatricei, care era, într-adevăr, neobişnuită. Dar oare se uitase cu atenţie la Tom în local? Mary spunea că era sigură de asta. Însă timpul pe care-l petrecuse Corneille împreună cu Tom la bordul *Perlei* nu confirma nicicum faptele de care-l acuza ea. Sigur că Tom era cam ciudat, într-adevăr, nu vorbea niciodată despre întâmplările prin care trecuse înainte de a se îmbarca, fireşte că era englez şi fireşte că, din cauza acelei răni vechi, urla uneori ca un descreierat, normal că, din cauza asta, era atât de arţăgos şi iritabil încât numai Corneille se putea apropia de el în momentele acelea, sigur că-i plăcea să se lupte şi să ucidă. Dar nu era mai rău decât alţi marinari.

Corneille îi ceruse lui Mary să aibă încredere în el. Nu-i fusese uşor s-o convingă. Ea părea să fie mereu în alertă, gata să scoată pumnalul ca să se apere, ba chiar să-l ucidă. Corneille îi înţelegea îndoielile şi temerile. Mary reacţiona ca o mamă, gata să se lupte pentru a supravieţui, şi, cu atât mai mult, pentru a-şi apăra copilul.

Fusese doborâtă atât de moartea lui Niklaus, cât şi de răpirea fiicei ei. Neliniştea ei era evidentă în fiecare cuvânt pe care-l spunea, în tăcerile ei, în privirea ei piezişă. Corneille o simţise şi

în felul ei de a-şi cere iertare pentru că fusese atât de egoistă, pentru că fusese atât de fericită. De parcă ar fi vrut să-i găsească lui scuze fiindcă se împrietenise cu Tom şi parcă s-ar fi străduit să nu se mai teamă de el. Deocamdată, Corneille nu se putea aştepta la mai mult de atât. Mary era prea tulburată.

Dacă Tom avea vreo vină în privinţa asta, chiar şi indirect, Corneille trebuia să se arate necruţător cu el, ca s-o poată convinge pe Mary de sinceritatea lui. N-avea altă soluţie decât aceea de a-i cânta în strună lui Tom ca să afle adevărul. Fireşte că nu-i va fi uşor, dar ştia deja, în sufletul lui, că nu-i mai păsa de altceva în afară de Mary Read.

Pe când discuta cu Mary, îl auzise pe Tom urcând scările însoţit de una dintre fetele care serveau la masă. Era preferata lui şi se întâlneau la fiecare escală. Tom păşea apăsat pe coridor, râzând cu poftă. Auzindu-l, Mary se încordase din nou, mâna ei mângâia instinctiv pistolul, privirea i se întunecase. Totuşi, nu spusese nimic. Corneille nici nu se clintise din loc. Ar fi putut să-l strige pe Tom şi să-i pună faţă în faţă. Dar nu era nici locul, nici momentul potrivit.

Acum, când sentimentele şi gândurile lui îşi regăsiseră luciditatea senină, putea să acţioneze.

Ieşi fără zgomot din cameră, coborî scara, ieşi din han şi se îndreptă spre adresa pe care i-o dăduse Mary.

Junior dormea, cu un surâs liniştit pe buze. De îndată ce mama lui se întorsese, băiatul se prăbuşise, istovit de îndelungata aşteptare, timp în care stătuse, îmbrăcat, pe pat, cu pumnalul în mână.

Nu deschisese uşa până când nu auzise vocea lui Mary, şi-şi acoperise mama cu sărutări de cum aceasta intrase. Ea îi povestise tot ce se întâmplase.

— Un prieten adevărat nu trădează niciodată! declarase Junior, reluând una dintre frazele preferate ale tatălui sau, pe care-o auzise de nenumărate ori. Apoi căscase, se ghemuise lângă ea şi adormise.

Lui Niklaus nu i se prea întâmpla să se înşele în privinţa oamenilor. În ceea ce-o priveşte pe ea, lucrurile stăteau cu totul

altfel. Era de-ajuns să-şi amintească de Emma ca sa fie convinsă de asta!

Întinsă pe pat, alături de fiul ei, Mary îl aştepta pe Corneille. Avea arma la îndemână. Revederea lor nu fusese uşoară. Nici pentru ea, nici pentru el.

Corneille o mai iubea şi acum. Cel puţin aşa spunea el. Oare încercase s-o păcălească? Ea se îndoia că poţi duce dorul cuiva atâta amar de vreme. Se prefăcuse că-l crede. Corneille fusese important pentru ea. Fără îndoială, mult mai important decât Emma sau decât Forbin. Dar felul cum îi simţea lipsa lui Niklaus şi neostoita durere pentru pierderea lui îi spuneau lui Mary că pe Corneille nu-l iubise. Însă dacă el nutrise faţă de ea sentimentele pe care le mai avea ea pentru defunctul ei soţ, atunci Mary n-avea dreptul de a refuza să-i acorde lui Corneille încrederea pe care i-o cerea acesta.

Mary pândise pe chipul lui, în ochii lui, cea mai mică tresărire, orice urmă de reacţie care i-ar fi putut stârni îndoiala. Dar nu reuşise să surprindă nimic dubios. Nici măcar în felul cum îl apăra pe Tom, prietenul lui. Nici măcar atunci când el îşi exprimase reţinerea.

În fond, poate că avea dreptate Corneille. Pe ce se baza Mary când afirma că Tom era un mercenar al lui Tobias Read? De fapt, n-ar fi putut să jure aşa ceva. Şi totuşi, o făcuse. Plătea acum prea scump faptul de a-şi fi subestimat duşmanii.

Cineva zgrepțănă uşor la uşă. De două ori. Acesta era semnalul. Mary se duse şi-i deschise, punând un deget pe buze, ca să-i atragă atenţia să vorbească încet. Corneille înaintă.

— Doarme, spuse Mary, arătând spre băieţelul care adormise îmbrăcat, ghemuit peste cuvertură.

— Pare mare pentru vârsta lui, remarcă prosteşte Corneille, vrând să ascundă cât de mult îl tulbura prezenţa acestui copil născut de Mary.

— Într-adevăr, răspunse zâmbind Mary, recunoscătoare pentru diversiunea creată de marinar. Ce-ai hotărât?

— Te voi conduce chiar în noaptea asta la Saint-Marcel, unde este Forbin. El s-a dus să-și facă bagajele. Trebuie să treacă pe

la ministru ca să primească noi ordine. În ceea ce priveşte prezenţa lui Junior la bord, nu pot hotărî eu în locul lui.

— Dar cu Tom ce facem?

— Vom discuta cu căpitanul. Ai răbdare, Mary. Tom rămâne prietenul meu atâta vreme cât nu sunt convins că a făptuit nelegiuirile acelea. Sunt sigur că voi reuşi să-i descopăr secretele şi să-l dau de gol. Aş accepta să-l pierd ca să te salvez pe tine. Dar şi tu, la rândul tău, va trebui să accepţi adevărul, în caz că te-ai înşelat.

Mary dădu din cap.

— Trebuie să plecăm de îndată, altfel îl pierdem pe Forbin, continuă Corneille. Trezeşte copilul şi veniţi după mine la grajduri.

După câteva minute, Mary, ţinându-l pe Junior în faţa ei în şa, ca de obicei, călărea alături de Corneille. Caii galopau pe drumurile pline de praf din Provence către Saint-Marcel, situat lângă sătucul Aubagne.

Forbin se ridică din pat, foarte prost dispus.

Nu putea suferi să fie trezit în toiul nopţii; considera că nimic pe lume nu putea fi atât de urgent încât să fie deranjat din somn. Corneille o ştia prea bine. Şi atunci, cum de-şi permitea să-i scoale pe toţi ai casei şi să trimită servitorul să-l trezească? N-avea importanţă dacă marinarul venise de unul singur sau dacă era însoţit. O să-i arate el! Ba chiar mai mult de atât!

Roşu de furie ca un rac, Claude de Forbin îşi puse halatul, ieşi val vârtej din camera lui, coborî în viteză scările şi o luă pe coridorul de la parter care ducea către salonaşul în care îi introdusese Jacques pe musafirii nepoftiţi. De atâta timp avea o poftă nebună să-i aplice lui Corneille o corecţie, încât nici nu se gândea să piardă acest prilej de-a o face! Tot se alegea cu ceva!

Orbit de furie, nu-l văzu decât pe Corneille, stând lângă o consolă, cu mâna la spate.

— Îmi cer iertare, căpitane, începu Corneille.

Dar, înainte de-a mai apuca să spună ceva, se trezi cu un pumn zdravăn drept în faţă.

— Măiculiţă, ce bine-a fost! exclamă Forbin în chip de scuză.

Mânia i se risipise ca prin farmec.

Cu privirea înnegurată şi cu nasul însângerat, Corneille se mulţumi, în loc de răspuns, să arate cu degetul către sofa, unde Junior făcuse ochii mari, iar mama lui râdea.

— Hotărât lucru, căpitane, făcu ea veselă, nu te-ai schimbat deloc!

— Dar ce...?

Mary se ridică şi se apropie, astfel încât lumina lumânărilor să-i dezvăluie trăsăturile.

— Dacă trebuie pedepsit cineva de aici, eu sunt aceea. Nu el. Dar gândeşte-te bine mai întâi, fiindcă n-am uitat să mânuiesc sabia.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Forbin se holba la ea.

— Da, căpitane, chiar eu sunt. Mary Read, care vine să apeleze la prietenia ta.

— Mary! se dumiri în sfârşit Forbin.

Şi, la fel de spontan cum lovise, o strânse în braţe, cât pe-aci s-o sufoce. Mary nu se împotrivi, îmbărbătată de această exuberanţă care înlătura timpul scurs, dar care nu-i fu deloc pe plac lui Junior. Copilul sări în sus, îmbujorat de mânie, cu pumnalul în mână, strigând:

— Dă-i drumul mamei imediat sau te tai.

Forbin se îndepărtă pe loc de Mary, care pufni din nou în râs.

— Pe toţi dracii! Asta ce mai e?

Junior cuprinse cu un braţ protector şi posesiv picioarele mamei lui. Aţinti o privire plină de furie asupra lui Forbin şi făcu, ridicând pumnalul:

— Sunt Junior, nu „asta”! Şi să nu mai faci aşa ceva altă dată!

Lui Corneille îi venea să-l sărute!

— După cum văd, Mary Read, declară Forbin, amuzat de hotărârea copilului, ai multe lucruri de povestit.

Ceva mai târziu, toţi trei, aşezaţi comod în fotolii pe care le apropiaseră unul de celalalt, discutau cu voce scăzută. Junior, învins de oboseală, dormea ghemuit ca un căţeluş. Parfumul ultimilor trandafiri din grădină, care se ofileau într-o vază, fusese înlocuit de mirosul fumului de tutun împrăştiat de pipele pe care şi le aprinseseră Forbin, Corneille şi Mary, după ce

aceasta din urmă îşi terminase istorisirea. În pahare sclipea lichiorul încălzit de palmele lor.

— Nu-mi pot amâna plecarea, declară Forbin. Nu ordinele pe care trebuie să le primesc sunt adevăratul motiv al călătoriei mele la Paris. Am nişte probleme cu o doamnă care vrea să mă oblige s-o iau de nevastă folosindu-se de nişte zvonuri mincinoase cum că ar fi însărcinată, şi are de gând să mă dea în judecată. Chestia asta i-a ajuns la urechi şi ministrului meu, care nu s-ar fi sinchisit, dacă doamna de Maintenou nu s-ar fi indignat din pricina nestatorniciei mele. Aşa că trebuie să dau nişte explicaţii.

— Înţeleg, făcu Mary cu un zâmbet complice. Nici acum n-ai chef să te însori.

Forbin îi aruncă o privire aprinsă.

— Doamna asta din Castillon nu se compară nici pe departe cu tine.

— Ce facem cu Tom? întreba Corneille, pe care complicitatea regăsită a celor doi îl deranja.

— Adu-l aici, răspunse fără şovăire Forbin, şi închide-l în pivniţă. Sunt convins că veţi şti să-l faceţi să vorbească. Am să-i las acest consemn lui Jacques, intendentul meu. Îmi este devotat cu trup şi suflet, fiindcă familia lui a fost în serviciul familiei mele din tată-n fiu, de zeci de ani. Va fi încântat să vă ajute. Mary, simte-te aici ca la tine acasă, adăugă Forbin, luând-o de mâini. Sunt un om de cuvânt şi, pe vremuri, ţi-am făgăduit că, indiferent ce-ai face, o să poţi conta întotdeauna pe sprijinul meu.

— Şi Junior?

— Va fi paharnicul meu la bordul *Perlei,* iar Corneille o să aibă grijă de el. Asta imediat ce mă întorc. Şi imediat ce se rezolvă treaba cu Tom.

Corneille se întunecă la faţă. Nu era tocmai ce-şi dorise el. Ar fi preferat să aibă grijă de mamă, la Paris, nu de fiu, pe corabie. Dar o singură privire aruncată spre ea, care părea vizibil mulţumită de această perspectivă, îl făcu să se resemneze şi să nu spună nimic. Dar era sigur că Forbin îl pricopsise cu această sarcină ca să se răzbune pentru trădarea din trecut.

Rivalitatea dintre ei se trezise.

Pendula bătu de patru ori. Forbin căscă şi se ridică din fotoliu. Corneille şi Mary îl imitară.

— Întoarce-te la Toulon, Corneille, şi fă ce ai de făcut. Tu, Mary, du-te să-ţi iei lucrurile de la hanul unde le-ai lăsat şi adu-le aici, unde vei rămâne. O să-i spun lui Jacques să aibă grijă de Junior în lipsa ta. Cât despre mine, mă duc să-mi termin somnul.

— Am să te mai văd înainte să pleci? întrebă Mary.

— Mă îndoiesc. Plec dis-de-dimineaţă. Dar n-are importanţă, Mary, o asigură el, cuprinzând-o drăgăstos de după umeri.

Se priviră preţ de o clipă.

— Sunt fericit că te revăd. Mai mult decât îţi poţi imagina. Dar nu mă pot bucura de prezenţa ta, ştiind cât te-a costat. Regăseşte-ţi fiica. Numai asta contează acum. Nu trebuie să te mai gândeşti la nimic altceva, la absolut nimic, insistă el, aruncând o privire în direcţia lui Corneille.

— Îţi mulţumesc, căpitane.

— Eu îţi mulţumesc ţie, Mary Read. Întâlnirea noastră a fost una dintre cele mai frumoase întâmplări din viaţa mea, încheie Forbin, cuprinzând-o în braţe şi strângând-o la piept, încântat de gelozia evidenta a rivalului său.

Mary, mişcată de gestul lui, se desprinse din îmbrăţişare şi se duse să-l trezească pe Junior. În timp ce copilul se freca somnoros la ochi, Mary îi explica ce hotărâseră. La chemarea stăpânului său apăru şi Jacques; Junior acceptă, căscând, mâna pe care i-o întindea acesta, şi se lăsă dus la culcare.

Omul-în-Negru se trezi cu gura încleiată după beţia din seara precedentă. Îşi ţinea încă piciorul peste şoldul prostituatei care-l însoţise.

Îi porunci acesteia să plece. În acelaşi timp, la Aubagne, Mary şi Junior tocmai prânzeau, Forbin era în trăsură, îndreptându-se către Paris, iar Corneille trăgea din pipă, cugetând la îndoielile lui, în faţa unui pahar cu rachiu de anason, în sala hanului, unde se întorsese cu trei ore în urmă.

4

— Te-ai trezit cu faţa la cearşaf? îl întrebă Corneille pe Tom, când acesta se lăsă să cadă pe scaunul din faţa lui, în sala de la parterul hanului.

Sătul de aşteptare şi flămând, Corneille se înfrupta deja dintr-un copan de pui.

— Adu-mi şi mie unul! îi ceru Tom hangiului. Pe toţi dracii! înjură el, masându-şi tâmplele şi întorcându-se către Corneille. Parcă-mi bubuie nişte tunuri în ţeastă, în dimineaţa asta. Dacă veneai aseară cu mine, n-aş fi băut atâta. Şi curva aia m-a uşurat de jumătate din soldă, ca de obicei.

Pentru ca Tom să nu remarce nimic deosebit în purtarea lui, Corneille îl luă peste picior:

— Ce să zic, chiar aveai nevoie de mine ca să bei cât doi şi să te laşi jumulit de Clarisse!

Hangiul puse în faţa lui Tom farfuria cu mâncarea pe care-o comandase, iar acesta, hulpav, începu să muşte din pulpa de pui, ca să-şi revină din mahmureală. Ciufulit, cu cicatricea aceea urâtă vizibilă mai mult ca de obicei, nebărbierit, Tom arăta groaznic. Corneille îl studie cu atenţie, cum n-o făcuse niciodată până atunci.

— Ce te uiţi aşa la mine? întrebă Tom, fără să-şi ridice privirea, dându-şi totuşi seama de insistenţa cu care îl privea Corneille.

— Ţi se pare. De fapt, aşa e, o drese imediat Corneille, mi-ai zis că te doare capul şi mă uitam la cicatricea ta.

Tom ridică din umeri.

— Ei, şi? făcu el, însoţindu-şi îmbucătura cu o gură de vin.

Îi reveniseră şi pofta de mâncare, şi setea.

— Şi nimic, zise Corneille. Îmi spuneam doar că trebuie să fie foarte neplăcut.

— Te obişnuieşti. A trecut atâta timp de atunci! Tu, în schimb, pari să fii în formă în dimineaţa asta, zise el, ca să schimbe subiectul.

— M-am gândit toată noaptea şi am ajuns la concluzia că aveai dreptate în privinţa lui Mary. Nu pot trăi toată viaţa cu fantoma ei.

Omul-în-Negru ridică paharul.

— Asta mai zic şi eu noutate, frăţioare! Sunt pe-aici destule fete tocmai bune de iubit, adăugă el, privind-o pe cea cu care-şi petrecuse noaptea şi care acum circula printre mese, aducându-le clienţilor apă, vin şi pâine.

Femeia se opri provocatoare la câţiva paşi de el. Tom îi sorbi din ochi talia, pe când ea se aplecă să ridice un tacâm căzut pe jos, fără grabă, ca să prelungească spectacolul.

— Are curva asta un fund care l-ar excita şi pe un eunuc! oftă zgomotos Tom, necăjit că n-o putea lua chiar atunci de la munca ei, cu toate că, de fiecare dată, îl lăsa lefter. Ai vreun program pentru după-amiază?

— Trebuie să-i duc o scrisoare lui Forbin, înainte să plece la Paris. Tocmai voiam să plec.

— Pot să vin şi eu cu tine?

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut…

— Nu, îl asigură Tom, luându-şi ochii de la fată, care tocmai intra în bucătărie.

Corneille îl aşteptă să termine de mâncat, regretând deja ceea ce urma să se întâmple. Indiferent cum s-ar fi terminat lucrurile, prietenia lor nu va mai fi niciodată ceea ce fusese.

Jacques, care ştia despre ce era vorba, îi primi cu amabilitate pe cei doi la Saint-Marcel.

— Domnul de Forbin este în pivniţă, le spuse el.

Era ceva neobişnuit, însă Tom nu se miră. Căpitanul era vestit pentru excentricităţile sale.

— Îl aşteptaţi aici sau preferaţi să mergeţi la el? adăugă intendentul, politicos.

— Cum crezi că ar fi mai bine?

— Cred că aţi avea de aşteptat mult timp. Domnul de Forbin se încăpăţânează să găsească o sticlă de coniac pe care a golit-o la ultima lui escală, le explică Jacques, reluând o farsă care i se jucase chiar lui cu câţiva ani înainte.

— Coborâm la el, hotărî Corneille.

Jacques îi conduse, cu paşi mari, până la pivniţă, trecând prin vestibul ca să ajungă la bucătărie.

În colţul din dreapta al încăperii în care se mai aflau o nicovală, o masă, o vatră şi un şemineu, o uşă deschisă lăsa să se vadă o scară simplă care ducea către o sală boltită.

— După tine, Tom.

Fără să bănuiască nimic, acesta o luă pe trepte în jos şi coborî, mijindu-şi ochii, la lumina slabă a lămpii, urmat de Corneille. Pivniţa era plină cu butoaie de vin şi cu lăzi de lemn. Pe alocuri era întuneric beznă.

— Hei, căpitane, striga Tom, ca să-l localizeze, îndreptându-se către o lampă aşezată pe un butoi.

Dar se opri pe dată. Ieşind din ascunzătoarea ei, Mary îi apăru în faţă cu pistolul în mână. Întorcându-se spre Corneille, văzu că şi acesta îl ameninţa cu o armă.

— Ce-nseamnă asta? scrâşni el.

— Înseamnă că ţi-am urmat sfaturile, spuse Corneille. Am încetat să mai plâng după Mary Read. Ba, mai mult, uite că m-am hotărât să-ți fac cunoştinţă cu ea.

Cu un zâmbet răutăcios pe buze, Mary făcu o plecăciune.

— Mary Read? Chiar aşa? Ei bine, Mary Read, nu-mi place umorul tău, dar din moment ce Corneille îl apreciază…

Tom făcu un pas către ea, întinzându-i mâna, cu un gest care voia să pară prietenos.

— Te sfătuiesc să rămâi acolo unde eşti, făcu Mary, ameninţătoare.

Tom se răsuci pe călcâie spre Corneille.

— Ce înseamnă toată povestea asta? se revoltă el.

— Îmi pare rău, Tom, dar Mary vrea să-ţi pună câteva întrebări. Iar eu aştept răspunsurile tale cu tot atâta nerăbdare ca şi ea.

— Pupăza asta apare din senin, vrea să mă ia la întrebări, mă ameninţaţi cu armele şi tot ce-mi poţi spune e că „îţi pare rău”? îţi baţi joc de mine, Corneille? Ce-a putut să-ţi spună de-mi faci una ca asta?

Corneille oftă şi lăsă în jos ţeava pistolului.

— Ai dreptate. Un prieten n-ar face aşa ceva. Cu atât mai puţin ce-ai făcut tu.

— Dar ce-am făcut, pe toţi dracii? se înfurie Tom.

— Te-ai îmbarcat pe *Perla* la porunca unchiului meu, Tobias Read, şi te-ai împrietenit cu Corneille, declară cu răceală Mary.

Tom rânji.

— Aşadar, prietenia este o crimă?

— Ia spune, lucrezi pentru Tobias Read sau nu? întrebă enervat Corneille.

— Ce importanţă are? îl sfida Tom. Contează doar ceea ce crezi tu, Corneille.

— Eu cred că Mary spune adevărul. Îşi aduce aminte de tine de la Saint-Germain-en-Laye, zise el.

— De mine sau de altcineva?

— De tine, confirmă Mary.

— Tobias Read a murit, spuse Tom, văzând că erau hotărâţi să afle adevărul.

Corneille simţi un fior îngheţat pe şira spinării. Mary îi spusese adevărul.

— Când a murit? întrebă Mary, bucuroasă că nu se înşelase.

Junior ar fi fost în pericol la bordul *Perlei,* alături de omul acela.

— Ar trebui să ştii, rânji Tom, că doar tu l-ai ucis.

— Eu? E adevărat că aş fi vrut s-o fac, dar se pare că altcineva mi-a luat-o înainte. Mai exact o femeie, completă Mary cu amărăciune. Emma de Mortefontaine. Acum eşti la ordinele ei?

— M-a concediat după moartea lui Tobias. Îşi avea omul ei. Am trăit o vreme din expediente, apoi am avut chef să schimb peisajul.

— Şi, absolut din întâmplare, ai ajuns la bordul *Perlei,* îl persiflă, înciudat, Corneille.

— N-ai decât să crezi ce vrei, Corneille. Dar nu te-am minţit în ceea ce priveşte prietenia noastră. Tobias Read mă pusese să-l caut la Londra pe nepotul lui, Mary Oliver, nu pe nepoata lui! De-abia când mi-ai vorbit tu despre Mary am înţeles că se înşelase. Ba mai mult, tu o credeai moartă şi o plângeai. Aşa că Emma nu mai avea ce face cu tine. Şi nici eu.

— Tu m-ai căutat la Londra? repetă Mary, zguduită de amintirea surâsului macabru al lui Cecily.

Tom îşi dădu seama imediat că făcuse o gafă.

— Doar pentru foarte puţin timp, căci am primit apoi alte sarcini. Ei, drăcie, toate astea s-au întâmplat cu aproape zece ani în urmă! Fiecare dintre noi are un trecut. Eu, unul, am terminat cu asta, mârâi el, încleştându-şi pumnii.

Se întoarse către Corneille.

— Tu, măcar, ar trebui să ştii că spun adevărul şi că m-am schimbat. Eşti singurul prieten pe care l-am avut vreodată. Mulţumită ţie mi-am regăsit liniştea şi o parte din amintirile pierdute. Iar toate astea sunt importante pentru mine!

— Ce amintiri? întrebă Mary.

— Marea. Corăbiile. Într-o zi m-am trezit, plin de sânge, pe o străduţă, îmi era rău şi nu-mi aminteam din trecutul meu decât nişte imagini de violenţă, luptă şi măcel. Ca să supravieţuiesc, am devenit hoţ şi asasin, crezând că una dintre victimele mele se apărase prea bine. Mă înşelam însă, zise el cu sinceritate, cuprins de o furie disperată. Acum ştiu că, pe vremuri, am fost marinar. La bordul *Perlei* am început din nou să iubesc viaţa. Mi-am regăsit conştiinţa şi valorile. N-aş fi acceptat să-ți fac vreun rău, Corneille, ba dimpotrivă. Adu-ţi aminte măcar de lupta aceea în care am intervenit ca să te susţin.

Corneille îşi amintea de lupta aceea.

— Cum ai putut să mă trădezi? îl întrebă. Cum ai putut, dacă tot ce spui e adevărat?

— Ce te face să crezi că te-am trădat? făcu Tom, enervat că trebuia să se justifice, dar şi mai enervat de imaginea pe care i-o readusese în amintire evocarea Londrei.

De atunci, imaginea aceea îl urmărea fără încetare. Chipul lui Cecily îi rămăsese în minte. Dintr-odată, i se părea că amintirea ei îl arde. Migrena începu să-l chinuie din nou.

— Scrisoarea. O scrisoare pe care mi-o trimisese Mary acum câteva luni. Forbin mi-a spus că sosise, minţi Corneille. Iar tu nu mi-ai mai dat-o.

Da data asta, Tom nu mai putea nega. Fără să ştie, Corneille spusese adevărul. Tom pusese mâna pe scrisoare din întâmplare. În ziua aceea, era rândul lui să distribuie

corespondenţa. Scrisoarea aceea îl intrigase. O deschisese. O citise. Izbucni cu furie:

— Ai dreptate. Am luat-o şi am trimis-o la Londra. Dar n-aş fi făcut-o dacă nemernica asta nu s-ar fi lăudat cu fericirea pe care i-o oferea alt bărbat, în timp ce eu ştiam bine cât suferi şi cât regreţi că ai pierdut-o. Voia să te asociezi cu ea ca să pună mâna pe comoara aceea, îşi ieşi Tom din fire, de parcă toţi anii ăştia n-ar fi avut pentru tine nicio importanţă! Îndrăzneşti să zici că nu-i adevărat, netrebnico? tună el, întorcându-se către Mary.

Mary nu-i răspunse. Simţea cum o cuprinde mânia.

— Bine, Tom, te cred, răspunse Corneille. Dar asta nu înseamnă că te şi iert. Din cauza acestei scrisori, Emma a găsit-o pe Mary, i-a ucis bărbatul şi i-a răpit fetiţa.

Tom îl privi ţintă pe Corneille.

— Iar tu ar trebui să-i plângi de milă şi s-o răzbuni? După tot răul pe care ţi l-a făcut? E povestea ei, nu a ta, după câte ştiu eu! Înainte de asta, nici nu se gândea să te implice şi pe tine în ea.

Mary simţi un nod în stomac. Acest adevăr, pe care Tom i-l trântea în obraz, se amesteca în mod dureros cu mânia ei.

— Ajunge, hotărî Corneille, văzând că Mary pălea. Gata, Tom! Nu contează dacă ai dreptate sau nu. Ajută-ne, mai bine, să reparăm ceea ce era important. Ştii unde a dus-o Emma pe fetiţă?

— De unde să ştiu eu? N-ai decât să mă omori, n-o să-ţi folosească la nimic!

— Ba da, i-o reteză Mary, îndurerată. O să mă simt mai uşurată!

— Stai, Mary, interveni Corneille. Aşteaptă.

Se înfruntară din priviri. Mary îşi lăsă pistolul în jos.

— Vino, spuse ea. Avem de vorbit. Cât despre tine, dacă îndrăzneşti să faci cea mai mică mişcare…

Îşi lăsă ameninţarea neterminată. Tom se dădu la o parte ca s-o lase să treacă, sfidând-o cu un surâs rece. După ce Mary şi Corneille urcară scara, se rezemă de zidul de piatră, apoi se lăsă să alunece şi se aşeză pe jos. Tâmplele îl dureau îngrozitor.

— E prietenul meu, Mary. Nu te pot lăsa să-l ucizi fără să spun nimic.

După ce ieşiseră din pivniţă zăvorâseră uşa în urma lor şi se întorseseră în salonaş.

— Te înţeleg. Dar dacă minte, Junior nu va fi în siguranţă la bordul *Perlei.*

— Voi fi acolo şi voi veghea asupra lui. Eu, unul, continui să am încredere în Tom. Cine suntem noi ca să-i refuzăm o a doua şansă? Oare nouă nu ni s-a întâmplat niciodată să minţim, să furăm, să ucidem?

— Ai dreptate, consimţi Mary.

Una dintre ferestrele salonaşului dădea spre grădină, unde Junior se juca cu un cocker Spaniei. Îl auzea râzând. Mary îl privi: se zbenguia aşa cum făcea la Breda, cu Toby. De parcă timpul s-ar fi oprit pe loc în clipa aceea.

Mary suspină. I-ar fi plăcut să se bucure din toată inima de momentul acela. Dar nu era în stare. În sufletul ei era haos. Revăzu în minte chipul lui Cecily. Se întoarse către Corneille, care turnase lichior în două pahare.

— Va trăi şi-i voi acorda încrederea pe care o ai tu în el. Cu o singură condiţie.

— Care anume?

— Dacă nu are nicio legătură cu moartea mamei mele. Atunci şi acolo s-a născut adevărata mea sete de răzbunare. Uită-te la Junior, adăugă ea.

Copilul lăsa câinele să-l lingă de zor pe obraz.

— Nu voi putea să-i iert niciodată pe cei din familia Read pentru că mi-au răpit inocenţa şi nici pe Emma, care şi-a bătut joc de a ei. Totuşi, când mă uit acum la Junior, îmi spun că ar fi mai bine dacă aş uita totul. Că viaţa poate fi luată oricând de la început. Dacă reuşeşti să te eliberezi de ură. Poate că acesta a fost ultimul secret al lui Cecily. Ultima ei piruetă în pragul morţii. Să pleci zâmbind. Cu sufletul uşor.

Dădu pe gât, dintr-o înghiţitură, paharul pe care i-l întindea Corneille. Băutura îi răspândi un val de căldură în trup. Dar nu şi în suflet.

— Nu pot, Corneille. Nu mă pot resemna. Nu pot concepe uitarea ca pe o eliberare. Trebuie să omor şi fantomele mamei,

şi pe ale mele. Abia după aceea o să mă pot gândi iarăşi la un viitor pentru Junior şi pentru Ann. Dacă Tom e vinovat, trebuie să-l condamn.

— Înţeleg. Dar aminteşte-ţi că nu există suferinţă pe care iubirea şi răbdarea să n-o poată vindeca. Poate că, dacă ar fi fost Cecily în locul tău, ar fi iertat. Fă ceea ce trebuie, Mary, însă nu uita cât de greu îmi vine să te las s-o faci.

Se dădu la o parte, lăsând-o să treacă.

Mary coborî din nou în pivniţă. Singură. Corneille nu voia ca prezenţa lui să-l facă pe Tom să-şi măsluiască argumentele. Se aşeză pe un scaun, în faţa uşii deschise. Atent. Neliniştit. Lucid.

Omul-în-Negru nici nu se clintise din loc. Îşi plimba degetele prin praful de pe jos ca să-şi omoare timpul. Durerea din tâmple i se înteţise într-atât, încât pleoapele şi fruntea i se încreţiseră. Imaginea lui Cecily îl obseda. Cecily, în rochia ei roşie, învârtindu-se. Din ce în ce mai repede.

— Ştiu că adineauri ai minţit, începu Mary, calmă. Ţie şi numai ţie ţi-a poruncit Tobias să mă urmăreşti.

— Aşa este, mărturisi Tom.

Şi el simţea, dintr-odată, nevoia ca toate astea să ia sfârşit. Să afle ce adevăr se ascundea dincolo de această imagine, a cărei prezenţă insuportabilă în mintea lui goală îi făcea atât de rău. Ca şi cum ar fi vrut să-i ocupe numai ea întreaga fiinţă, ca şi cum ar fi fost unica lui raţiune de a trăi.

— Tobias Read m-a însărcinat să vă elimin, pe tine şi pe mama ta. De aceea am forţat uşa şi am intrat în camera voastră. Am strâns-o de gât, crezând că dormea, continuă el.

Mary simţi că i se crispează arătătorul pe trăgaciul pistolului pe care-l ţinea îndreptat spre Tom.

— Dar nu eu am ucis-o, minţi el. Era deja moartă la venirea mea. Mi-a părut rău, crede-mă.

— De ce, rânji Mary, ai fi preferat să te bucuri văzând-o cum îşi dă sufletul?

— O cunoşteam. Dinainte. Dinainte de ziua în care am fost rănit şi mi-am pierdut memoria. Făcea parte din trecutul meu. Am fost sigur de asta încă din prima clipă când am văzut-o. De

atunci, acest gând n-a încetat să mă obsedeze. Era singurul lucru cert din trecutul meu. În afară de prenumele meu: Tom.

— Tom… Aşa-l chema pe tatăl meu.

Omul-în-Negru păli.

— Tatăl tău?

— Dispăruse cu puţin timp înainte de naşterea mea. Nici Cecily, nici căpitanul navei pe care se îmbarcase el ca marinar nu ştiau ce s-a întâmplat cu el. Nu s-a mai întors. Cecily m-a crescut de una singură. Până când m-a introdus în familia Read, pretinzând că prin vinele mele curge sângele lor. A fost unica soluţie ca să putem supravieţui.

— Tatăl tău… repetă Tom, zguduit de această evidenţă, în timp ce durerea tălăzuia până la cicatricea lui.

Îşi duse mâinile la tâmple, apăsându-le de parcă ar fi vrut să le strivească, şi închise ochii, scoţând un vaiet lugubru, gutural, care-l făcu pe Corneille să năvălească în fugă pe scări.

Mary rămase nemişcată, ezitând, descumpănită de durerea lui; se întreba ce ascunde ea şi cine se afla, de fapt, dincolo de masca acestui om fără memorie.

Amintirile îi reveneau acum Omului-în-Negru, vrând parcă să-i arunce în obraz adevărul, ca pe o pedeapsă. Era o succesiune de imagini, într-un vârtej ameţitor şi insuportabil de dureros: Cecily, cu un bebeluş în braţe, în rochia aceea roşie care fâlfâia. Cecily, apropiindu-se să-l sărute şi urându-i o zi bună. Scârţâitul catargelor corăbiilor din port, spre care el se îndrepta fluierând. Tâlharii care îl înconjuraseră fără veste. Refuzase să le dea banii. Capul lui plesnind ca un fruct prea copt. Apoi, din nou, Cecily, care-l trăgea spre ea, zâmbitoare, implorându-l s-o iubească, fericită că, în sfârşit, l-a regăsit. Mâinile lui, mâinile lui mari, bătătorite, aspre, refuzând să accepte acest adevăr. Mâinile lui care strânseseră, strânseseră, până când o făcuseră să tacă.

Durerea deveni de nesuportat, frângându-i sufletul şi inima. Întoarse capul spre Corneille, care rămăsese încremenit pe scară, apoi o privi ţintă pe Mary, cu toată intensitatea disperării lui.

Nu putea trăi cu aceste amintiri! Nu, nu putea! închise ochii. Apoi se destinse într-o săritură, aruncându-se în faţa armei, singurul lucru care-l putea elibera, urlând ca o fiară.

Mary trase. Drept la ţintă, reacţionând instinctiv la atacul lui.

Omul-în-Negru căzu în genunchi. O privi cu recunoştinţă pe Mary, apoi se prăbuși la picioarele ei; avea un zâmbet pe buze, ca şi Cecily, pe care avea s-o regăsească acum.

5

Mary ajunse la Paris cu doar trei zile înaintea datei fixate de Emma de Mortefontaine pentru întâlnirea lor.

Nu-i spusese lui Junior nimic despre moartea lui Tom, fiindcă nu voia să-l implice şi mai mult în răzbunarea ei. La căderea întunericului, Corneille şi Jacques îngropaseră discret cadavrul în grădină.

— Crezi că era într-adevăr tatăl tău? o întrebase Corneille, în loc de prohod.

— Nu, n-a fost tatăl meu, răspunsese ea fără ezitare, amintindu-şi de clipele acelea deosebite pe care le consacra Niklaus copiilor lui.

Faptul că fusese iubitul lui Cecily şi că, poate, o zămislise pe ea nu putea înlocui legătura aceea care nu existase. Pentru Mary, el rămânea Tom. Iar răul pe care i-l făcuse Tom depăşea, desigur, toate suferinţele îndurate de el însuşi.

Era mai bine aşa. Mult mai bine.

În dimineaţa următoare, după ce luară micul dejun, Mary se grăbi să plece. Întârziase destul. Junior se bâţâia pe scaunul lui, nerăbdător să se joace iar cu noul lui prieten, care lătra de zor dincolo de uşă. Totuşi, copilul o însoţi până la grajd, împreună cu câinele. Când Mary dăduse să-l sărute şi să-i atragă atenţia să fie cuminte şi să aibă răbdare, Junior îşi umfla pieptul, plin de mândrie.

— Fii fără grijă, mamă, o să mă descurc! Găsește-o repede pe Ann şi omoar-o pe Emma. Cu ăsta!

Şi-i întinsese pumnalul lui Niklaus, cu o privire întunecată. Mary nu putu să refuze. Ştia ce mult ţinea Junior la „sabia” lui.

— Poţi fi sigur că aşa voi face, dragule. Am să mă ţin de cuvânt.

— Ştiu, încheie el şi făcu un pas spre Corneille, luându-l de mână şi dându-i mamei lui curajul să se despartă de el.

Junior crescuse. Mai mult decât îşi închipuise ea.

Dar drumul până la Paris i se păruse cumplit de lung.

La prima vedere, capitala părea neschimbată, în afară de câteva lucrări în sfârşit terminate. Mary recunoştea parfumurile oraşului. Nu însă şi atmosfera.

Îi lăsase pe parizieni suferind de foame, gata să fure şi să ucidă. După ce Tratatul de la Ryswick pusese capăt războiului, zâmbetul revenise pe chipurile oamenilor. Nu mai duceau lipsă nici de pâine, nici de carne. Primăvara fusese blândă, oferind recolte bogate, hambarele erau pline, iar Parisul fremăta de activitate.

Mary îşi lăsă privirea să rătăcească peste tarabele dintr-o piaţă; negustorii îşi lăudau legumele sau păsările, copii puşi pe şotii se ascundeau sub căruțe, fetişcane roşeau sub ocheade şi fluierături admirative, strângându-şi coşurile sub braţ, în timp ce femeile mai coapte, durdulii şi chipeşe, se târguiau cu glas tare şi sigur.

Mary străbătu piaţa, dându-i la o parte cu piciorul pe cerşetorii care-şi păstraseră obiceiul de a-i buzunări pe trecători, deşi acum obrajii le erau mai puţin supţi.

Trebui să întrebe de câteva ori pe unde s-o ia, dar în cele din urmă ajunse pe strada l’Hirondelle.

Franţa se bucura de un răgaz. Franţa surâdea. Mary se lăsă şi ea cuprinsă de această bună dispoziţie. Peste câteva zile, o s-o vadă pe Ann. Peste câteva zile, Emma de Mortefontaine va muri.

Mary închiriase o cameră pe o străduţă situată în apropierea locului întâlnirii. În tot timpul călătoriei se gândise la planurile ei, fiindcă nu era atât de toantă încât să se arunce nepregătită în ambuscada care, fără îndoială, o aştepta. Îşi vopsise părul cu decoct din coji de nucă înainte de a pleca din Saint-Marcel. Regăsindu-şi talentul de a se deghiza, îşi făcuse nasul să pară mai mare şi îşi acoperise pistruii cu fard. Apoi îşi înnegrise cu o bucăţică de cărbune sprâncenele prea deschise la culoare.

Era de nerecunoscut, aşa că putea supraveghea împrejurimile fără să fie remarcată.

Îşi petrecu următoarele două zile la popasul unde se schimbau caii de poştă, aflat peste drum de hotelul Salamandrei.

Din fericire, acolo era un du-te-vino neîncetat, iar prezenţa ei trecea neobservată, ca şi cea a cerşetorilor şi a invalizilor care profitau de valul necontenit al trecătorilor ca să-şi întindă talerele din lemn, cerând de pomană. Mary ar fi putut să se amestece printre ei, dar nu voia sa rişte să-i supere. Corneille îi explicase odată că aceştia alcătuiau o comunitate. La Curtea Miracolelor aveau un rege care stabilea regulile pe care cu toţii trebuiau să le respecte. Ar fi fost periculos să nu ţină seama de acest lucru. Aşa încât Mary se mulţumi să-şi tragă pălăria pe ochi şi să pară un simplu gură-cască, punând totuşi întrebări în legătura cu proprietarul hotelului, maestrul Dumas, a cărui soţie murise cu o iarnă în urmă.

„*Dracul în persoană a venit s-o ia. Iar soţul ei nu va întârzia, cu siguranţă, s-o urmeze. În casa aceea se petrec nişte lucruri care nu-s deloc creştineşti!*”, îi povestise o precupeaţă.

Mai întâi, Mary se amuzase auzind-o. Dar, foarte repede, constată că bătrânul era, într-adevăr, aşa cum îi fusese descris. Uimitor de verde pentru vârsta înaintată pe care o avea. Chiar dacă se îndoia de spusele vecinilor, al cărui subiect preferat de conversaţie era bătrânul, Mary observă, privindu-l când circula prin piaţă, că toată lumea i se adresa cu teamă şi cu respect; el însă se arăta distant şi bănuitor. Mary nu putea pricepe, mai ales, ce legătură putea avea un astfel de om, fost procuror la Châtelet, cu Emma de Mortefontaine şi cu răpirea lui Ann.

Fu cât pe-aci să se ducă la el şi să-l întrebe, cu pistolul în mână, dar se răzgândi recunoscându-l, printre cei care se învârteau prin preajma hotelului, pe fostul paznic al Emmei, George, pe care-l ştia de pe vremea când se afla ea însăşi la Dover, în slujba acesteia. Îşi dădu seama că George avea, fără îndoială, misiunea de a o surprinde, aşa că îi urmări cu atenţie toate mişcările.

În acea zi de 31 decembrie 1700, pe la ora prânzului, George începu să-și plaseze complicii în jurul locuinţei maestrului Dumas.

Sigură că n-o observase, Mary îşi spuse că era timpul să-şi pună şi ea planul în aplicare înainte ca vreunul dintre ei s-o poată împiedica.

Se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi goale şi sparte, aruncate în curtea din spate a dughenei unui vânzător de vechituri, la două case distanţă de hotel. Nimeni n-o zărise intrând. Verifică dacă frânghia pe care o adusese acolo era la locul ei, apoi se rezemă cu spatele de zid, lângă o pisică şi puii ei, care-şi găsiseră adăpost în cotlonul acela. Acum nu mai trebuia decât să aibă răbdare. Încercă să moțăie, ca să nu se lase cuprinsă de nerăbdarea şi neliniştea care sporeau cu fiecare clipă.

Avea de gând să-i surprindă pe tâlharii aceia din spate, pătrunzând în clădire printr-o ferestruică prin care era aerisit podul. Era destul de largă ca să se poată strecura prin ea. Nu era greu să ajungă acolo cățărându-se pe acoperişuri. Odată ajunsă înăuntru, după ce scăpa de maestrul Dumas, ar fi luat-o prin surprindere pe Emma şi ar fi verificat dacă şi aceasta şi-a respectat partea ei din înţelegere. Văzându-se ostatică, Emma n-ar fi avut de ales şi ar fi lăsat-o să plece cu Ann.

Părea uşor de făcut. Prea uşor chiar. Totuşi, Mary refuză să-și închipuie că lucrurile s-ar putea desfăşura cu totul altfel decât plănuise ea.

La căderea întunericului, era pregătită. Se întinse ca să se dezmorţească, escaladă rapid mormanul de lăzi, cu riscul de a le răsturna, şi reuşi să se urce pe acoperiş. Înainta aplecată, fără zgomot, păşind cu grijă peste ţiglele alunecoase, în timp ce jos, pe strada l’Hirondelle, se punea la cale prinderea ei în capcană.

Un clopot bătu de unsprezece ori. Întâlnirea era prevăzută pentru miezul nopţii. Mary avea suficient timp să-şi caute o ascunzătoare înainte de sosirea Emmei. Ajunse fără probleme în vârful acoperişului hotelului Salamandrei.

Trecu frânghia prin jurul hornului, fixând-o solid cu un nod marinăresc, aşa cum îi plăcea ei să facă. Apoi, punându-şi îndrăzneala la încercare, începu să coboare potrivit planului.

Noaptea era senină, iar pe uliţe domnea tăcerea. Cel mai mic zgomot i-ar fi făcut pe cei care o pândeau să-şi ridice ochii spre ea. Nu-şi putea îngădui nicio greşeală.

Auzind mişcare sub ea, încremeni locului. În faţa clădirii se oprise o trăsură. Doi bărbaţi având în mână lanterne se apropiară de locul unde se afla ea.

Ca să fie sigură că nu-şi va schimba poziţia, Mary îşi încolăci braţele şi picioarele în jurul frânghiei şi se lipi de perete, în întuneric. Îşi ţinu răsuflarea ca să audă ce spuneau cei de jos, convinsă că această vizită la o oră târzie nu era o simplă coincidenţă.

Din locul în care se afla nu le putea zări chipurile, dar o recunoscu de îndată pe Emma, care cobora din trăsură, după ţinuta ei trufaşă şi hotărâtă. Furioasă că n-o putea ucide pe loc, aşa cum visa, Mary îşi încleştă şi mai mult degetele pe frânghie.

Strânse pleoapele şi se concentră să nu piardă niciun cuvânt din cele care urcau până la ea pe aripile unei adieri îngheţate de vânt.

— Nimic până acum, zise George, ajungând lângă stăpâna lui.

— Dar maestrul Dumas? întrebă Emma.

— Nici nu vrea să audă, refuză să se amestece în treaba asta dacă n-are ordin scris din partea lui Baletti. Şi-a ferecat poarta.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ne facă probleme, se enervă Emma. Trebuie să-mi schimb planurile. Dacă nu avem acces înăuntru, risc să mă expun unui scandal. Unde sunt oamenii tăi?

— La posturi. Toate străzile sunt supravegheate. Indiferent pe unde ar veni, va fi reperată. Sosirea ei ne va fi anunţată printr-un fluierat. Orice escortă ar avea, nu va şti prin ce mijloace ne-am gândit s-o prindem. Fii liniştită, doamnă, Mary Read n-are cum să ne scape.

— Bine. Îşi va da seama imediat că a fost păcălită şi că nu-şi va mai revedea fiica. Se va lupta până la moarte. Şi nu uita, George, că o vreau vie. Vreau s-o văd implorându-mă. Ştii unde ne întâlnim.

— Fii fără grija, doamnă, făcu George, în timp ce Emma de Mortefontaine se grăbea să se urce din nou în trăsură.

Mary profită de mişcările lor ca să-şi sprijine tălpile de pervazul ferestruicii şi, cu o mişcare suplă, se lăsă să cadă în pod, lovindu-se destul de tare în dreptul stomacului. Era roşie la faţă de durere şi de mânie. Refuzase să ia în calcul această posibilitate. Refuzase să se gândească la asta. Şi totuşi, trebuia să accepte realitatea. Căţeaua de Emma o ucisese pe Ann. Totul se sfârşise.

Se aşeză pe duşumeaua plină de praf, printre lăzi şi tot felul de alte obiecte; îi venea să urle de durere.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele şi începu să se legene încet, ca o navă gata să se scufunde, care-şi adună ultimele puteri ca să înfrunte furtuna.

Ar fi trebuit să-i sară Emmei în spinare de acolo, de unde se afla. Ba nu. N-ar fi rezolvat nimic. De la o asemenea înălţime n-ar fi reuşit decât să-şi rupă gâtul. În cel mai bun caz, s-ar fi rănit şi ar fi fost prinsă. Or, cea mai mare dorinţă pe care-o avea acum era s-o vadă pe Emma dându-şi sufletul! Murind încet. Se îmbărbătă gândindu-se la tot ce i-ar fi făcut doar ca să aibă plăcerea s-o vadă suferind din ce în ce mai mult. Pentru asta însă n-avea altă soluţie decât să rămână ascunsă în podul acela şi să aştepte. În zori, George îşi va aduna câinii de pază şi se va duce s-o întâlnească pe Emma. Ea îl va pedepsi pentru neîndeplinirea misiunii. Va fi furioasă că i-a pierdut din nou urma. Mary o va urmări şi, la momentul oportun, va lovi fără şovăire.

Se concentră asupra acestui gând toată noaptea.

Când se iviră zorii, îşi întinse picioarele amorţite şi se aplecă să privească pe fereastră. Într-adevăr, avusese dreptate: oamenii lui George îşi părăsiseră posturile. Strada era încă pustie, dar Parisul începea să prindă viaţă. Cocoşii răspundeau clopotelor, care anunţau prima slujba a zilei, ca un ecou care se propaga din cartier în cartier. În aerul dens plutea miros de pâine caldă şi de pământ jilav. Norii deşi lăsaseră să cadă peste oraş câteva picături de ploaie.

Mary se îndreptă spre uşa podului, având grijă să nu se lovească de tavanul înclinat. Când ajunse pe palierul întunecos,

îşi armă pistolul. Maestrul Dumas trebuia să-i dea nişte răspunsuri. Cu orice preţ.

Căută prin toate încăperile, dar în casă nu se afla nimeni. Profitând de lipsa fostului procuror, Mary hotărî să scotocească printre documentele împrăştiate pe biroul lui. Găsi mai multe scrisori de la acel Baletti al cărui nume îl pomenise George. Toate începeau cu: „Scumpul meu tată”.

Mary le citi. Fiul maestrului Dumas părea a fi foarte bogat şi bine văzut la curtea din Veneţia. Totuşi, ceva nu se potrivea. Nu ştia ea chiar totul despre oamenii de vază, dar cum era posibil ca fiul unui procuror francez să se dea drept marchiz veneţian? Şi de unde provenea această bogăţie pe care – zicea el – o împărţea săracilor? Mary era gata să tragă concluzia că omul acela era un mare mincinos, care trăia din afaceri necurate şi voia să-i ofere bătrânului său tată motive de satisfacţie şi de mândrie. Iritată, tocmai voia să pună la loc scrisorile, când privirea îi căzu pe numele Emmei. Citi imediat rândurile cu scris elegant.

„*Emma de Mortefontaine nu se prea grăbeşte să ne dea veşti în legătură cu afacerea noastră. Presupun că se străduieşte din greu să afle ceea ce ne interesează. Craniul de cristal pare să mă sfideze din zi în zi mai mult cu taina lui, iar asta devine uneori insuportabil; daca n-aş avea atâtea motive să mă bucur de binefacerile craniului, i-aş oferi cu plăcere Satanei sufletul pe care mi-l fură acest obiect, ca să mă uşureze în schimb de povara cu care tot el mă apasă. Scrie-mi dacă femeia asta îţi face vreo vizită. E diavolul în persoană, dar n-am altă soluţie decât să colaborez cu ea.*”

Mary încremeni. Era evident că acest Baletti era asociatul Emmei, totuşi misterul nu se elucidase. Împături scrisoarea şi o vârî în buzunarul vestei. Orice-ar fi fost acel misterios craniu de cristal, Mary avea acum un indiciu care-i permitea s-o surprindă pe Emma chiar atunci când aceasta s-ar fi aşteptat mai puţin. Se îndreptă spre holul de la intrare şi se încruntă văzând cheia care se afla în broasca uşii încuiate, pe dinăuntru.

O străbătu un fior. Cum putea cineva sa dispară din casă în felul acesta? Toate ferestrele de la parter erau închise. Iar maestrul Dumas, oricât de bine s-ar fi ţinut pentru vârsta lui, n-ar fi putut ieşi printr-o fereastră de la primul etaj. Şi, de altfel, de ce ar fi făcut-o? Mary se cutremură din nou. Nu se zvoneau tot felul de chestii ciudate pe seama lui?

Mary Read nu mai căută altă explicaţie. Citise şi văzuse destul. Răsuci cheia, deschise uşa şi ieşi, cu inima bătând să-i spargă pieptul, spunându-şi că maestrul Dumas nu-şi dezminţea reputaţia.

Adâncită în gândurile ei, o luă pe o străduţă care ducea spre hanul ei, încercând să-și facă ordine în gânduri. Îşi dădu prea târziu seama că se afla într-un loc rău-famat. Pe străduţa sinuoasă şi îngustă nu puteau circula decât pietoni, şi, cu o zi înainte, îşi spusese că era preferabil s-o evite.

— Drace! înjură ea printre dinţi.

Deşi avea o armă la ea, era mai bine să se întoarcă din drum înainte să fie prea târziu. Se răsuci pe călcâie şi dădu nas în nas cu George.

— Ştiam eu că nu m-am înşelat, scrâşni acesta.

Mary sări într-o parte şi, înainte ca el să facă vreo mişcare, îşi scoase sabia din teacă şi pistolul de la brâu.

George rânji. Lângă el mai apărură doi bărbaţi. Mary privi cu coada ochiului în spatele ei. Borfaşii de pe stradă nici nu se sinchiseau.

— Predă-te, Mary Read, o somă George, obligând-o să facă vreo câţiva paşi înapoi pe uliţa întunecoasă, pentru ca altercaţia să nu atragă într-acolo vreo patrulă de poliţie.

— Mai bine crăp! răspunse Mary, ridicând sabia, înfruntarea îi oferea nişte avantaje. Adversarii ei erau nişte bărbaţi zdraveni, dar luptau fără să aibă tactică. Mary se felicită pentru timpul petrecut în armată.

După câteva minute, primul se prăbuşi, înţepat în inimă, iar al doilea se alese cu o rană gravă la mâna dreaptă. Mai rămăsese doar George.

În ciuda poruncii Emmei, George n-avea de gând să i-o aducă pe Mary vie. Era timpul s-o scape pe stăpâna lui de regrete şi de pasiunea aceea nimicitoare. Dar Mary nu era o pradă uşoară.

Slavă Domnului că Emma ţinuse neapărat să aibă toţi săbiile la ei, altfel drăcoaica asta i-ar fi spulberat într-o clipă. George nu putea să spere la o mână de ajutor nici din partea vagabonzilor din zonă, care o şterseseră imediat ce începuse lupta. Nu se amestecau în problemele altora. Le ajungeau ale lor.

Când cel rănit o luă la fugă, Mary îşi dădu seama că poate complicii lor nu erau departe. Pară un atac şi încă unul, aşteptând un prilej pentru fenta pe care o căuta. Folosi lovitura secretă a fostului ei maestru de scrimă. George se trezi, pe neaşteptate, dezarmat.

— Ce-aţi făcut cu Ann? întrebă Mary, cu o privire furioasă şi ucigaşă.

Avea nevoie de o confirmare a presupunerilor ei, înainte de a se resemna să-și îndolieze sufletul.

— Da’ tu ce crezi? rânji George, răzbunându-se pentru toate clipele în care Emma făcuse dragoste cu el folosindu-l ca înlocuitor al lui Mary. Fiică-ta era chiar acolo, în faţa iubitului tău soţ, în clipa când Emma a tras în el. În condiţiile astea, îţi dai seama că n-o putea lăsa în viaţa.

Pentru Mary era de ajuns. Urlă de furie şi de durere, străpungând cu sabia inima lui George. Avea senzaţia că şi-a străpuns propria inimă. Apoi o luă la fugă, într-o încercare disperată de a fugi cât mai repede de scenele pe care i le înfăţişa imaginaţia ei.

Când află că l-a pierdut pe George, Emma se înfurie atât de mult, încât îl termină cu o lovitură de pumnal în inimă pe rănitul care venise să dea raportul asupra celor întâmplate. Omul se prăvăli pe covor. Cei doi complici care-l însoţiseră nici nu crâcniră. George îi angajase pentru că erau cruzi, eficienţi şi discreţi. Atenţia Emmei fu atrasă de unul din ei, destul de chipeş.

— Cum te cheamă?

— Gabriel, răspunse el, înfruntându-i privirea.

Emma chicoti cu răutate; era mai afectată de moartea lui George decât voia să recunoască.

— Nu semeni deloc cu un arhanghel. Cu atât mai bine. Am nevoie de cineva care să-l înlocuiască pe George. Cred că o să te descurci.

— Cum porunciţi, făcu el, încântat de promovare.

— Vreau să înlături orice urmă a celor petrecute aici, ai înţeles?

— Dar servitorii? L-au văzut intrând împreună cu noi.

— Am spus că nu vreau să rămână nicio urmă, repetă Emma. N-ai decât să dai foc casei, dacă trebuie.

Gabriel dădu din cap, iar Emma ieşi din cabinet, păşind peste trupul celui pe care-l asasinase fără milă. Chiar că se săturase de nemernica aia de Mary! Îşi chemă servitoarea.

— Fă-mi bagajele. Să fie gata peste jumătate de ceas.

— Da, doamnă, răspunse femeia, tulburată la vederea sângelui de pe degetele stăpânei ei. Ce să fac cu rănitul?

— Nu e treaba ta, fetiţo!

— Am înţeles, doamnă.

Înspăimântată, servitoarea urcă în goană scările ca să îndeplinească ordinele pe care le primise, ocolind cu grijă uşa închisă a cabinetului, aflat chiar lângă dormitorul Emmei.

Tocmai îşi terminase treaba, înfiorându-se şi tresărind la cel mai mic zgomot, când observă un bărbat care stătea în pragul uşii, fixând-o cu privirea.

Femeia încercă să-i zâmbească, dar privirea lui dură ca oţelul şi pumnalul pe care-l scoase de la brâu o făcură să îngheţe de frică.

— Fie-ţi milă! îl imploră, căzând în genunchi.

Pe când se urca în trăsură, grăbită să plece de acolo, Emma auzi urletul servitoarei.

— Haide, îi spuse ea lui Gabriel, ar fi bine să nu mai zăbovim pe aici.

El încuviinţă printr-un semn şi trase de hăţuri. Caii se urniră din loc. Emma privi pe fereastră la hotelul ei particular din Saint-Germain-en-Laye care rămânea în urmă. Nu simţea niciun regret la gândul că nu se va mai întoarce niciodată acolo.

Când sosi la Toulon, Mary află că *Perla* tocmai ridicase ancora plecând într-o călătorie, care urma să dureze câteva luni, în Mediterana. Cu toate că şi-ar fi dorit să-l poată îmbrăţişa pe Junior, gândul că aşa era mai bine pentru planurile ei o îmbărbăta. Îi scrise lui Forbin o scrisoare lungă, relatându-i ceea ce se întâmplase la Paris şi intenţia ei de a se duce la Veneţia, lăsându-l pe el să hotărască dacă era bine să-i împărtăşească aceste veşti fiului ei sau nu.

Apoi se îmbarcă pe un vas care avea ca destinaţie serenissima republica a Veneţiei, ferm hotărâtă să descopere secretul marchizului Baletti, taina craniului de cristal şi a adevăratelor motive care-o făcuseră pe Emma să o trateze cu atâta cruzime, deşi pretinsese că o iubeşte. Tot frământându-și mintea cu aceste întrebări, ajunsese la concluzia că numai orgoliul rănit al fostei ei stăpâne nu era de ajuns ca să explice şi să justifice atâta înverşunare. Citise şi recitise de nu ştiu câte ori scrisoarea adresată de Baletti celui pe care-l numea tată. Desigur că exista un alt motiv. Răzbunarea ei nu se mai putea limita acum doar la sânge.

Mary privi cum rămânea în urmă țărmul Franţei. Inspiră adânc briza, care-i mângâia obrajii. Picioarele ei simţeau ruliul mării. Toate acestea îi făceau plăcere. Îi fusese dor de mare.

6

Frumuseţea dantelăriilor din piatră incendiate de soarele care apunea îţi tăia, pur şi simplu, resuflarea. Aceasta viziune somptuoasă reuşi să însenineze sufletul lui Mary. Se simţea mai bine. În timpul celor două săptămâni cât durase călătoria, se liniştise, ajutată de priveliştea Mediteranei. Îşi revenise.

Începuse din nou să doarmă bine, iar cearcănele viorii care-i întunecau ochii, adâncindu-se tot mai mult în fiecare zi după moartea lui Niklaus, dispăruseră. Gândul că poate şi Junior îşi revenise navigând la bordul *Perlei* o convinse că tot ce făcuse era bine. Mary se simţea iarăşi libera să acţioneze, să gândească, să urască şi să ucidă.

Unul dintre marinari, care fusese de multe ori la Veneţia, îi dăduse informaţiile necesare ca să se poată orienta prin oraş, precum şi câteva noţiuni de limba italiană. Nu era mare lucru, dar pentru început se putea descurca şi cu atât.

O barcă o duse la ţărm împreună cu alţi câţiva marinari, care trebuiau să-i anunţe pe clienţii armatorului că nava sosise. Mary se despărţi de ei pe chei.

Intră în piaţa San Marco, speriind o duzină de porumbei care zburătăciră câteva clipe înainte de a ateriza din nou ceva mai departe. Mary îi urmări cu privirea, mişcată de acest tablou plăcut, inspirând mirosurile dulci sau sărate care o asaltau. Îi era şi foame, şi sete. Avea poftă de pâine caldă, de vin roze, de carne roşie şi de viaţă. Mai ales de viaţa.

Mary sosise în timpul carnavalului. Peste tot erau oameni costumaţi şi mascaţi. Zări o orchestră ai cărei membri îşi acordau instrumentele sub una dintre arcadele palatului ducal. O colombină şi un arlechin mimau o luptă amoroasă exagerată şi savuroasă, stârnind râsete şi comentarii. Mary nu înţelegea nimic din vorbele lor. Dar limba italiană încânta auzul ca susurul unui izvor. Apoi explodă muzica şi începu o farandola, ca un şarpe lung şi nervos, cu salturi şi râsete, înconjurând stâlpii arcadelor ca să se întoarcă apoi în centrul pieţei, ondulându-se fără încetare în ritmul trepidant al muzicii. Lumini ţâşniră

pretutindeni. Semnalul începerii sărbătorii fusese dat, iar Veneţia îşi aprinse lampioanele agăţate de bolţile clădirilor şi la ferestrele în formă de ogivă.

Îmbătată, ameţită, Mary începu să râdă, atrasă în horă, ca Junior atunci când începea să danseze cu Toby. Nişte butoaie fură aşezate pe o estradă.

În mai puţin de o oră, piaţa deveni un imens teren de joacă unde numai diavolii erau poftiţi. Costume, măşti şi *moretta* – măşti cu pene– sfidau chipul nefardat al lui Mary, distrându-se pe seama îmbrăcăminţii ei ca şi cum ar fi fost o deghizare perfectă. Aici, n-avea nici ea identitate sau chip, la fel ca feţele acelea de lună plină sau nasurile imense, coroiate, în cele din urmă adormi, beată, într-un cotlon.

Se trezi dimineaţa târziu, flămândă. O dureau toate oasele şi era îngheţată din cauza unei brume reci iscate din apele lagunei. Îşi duse mâna la cingătoare şi scoase o sudalmă. Punga ei de piele dispăruse. Mary îşi regăsi dintr-odată luciditatea. Se purtase prosteşte. Ea, căreia până atunci nu reuşise nimeni să-i fure nici măcar un penny, îl făcuse fericit pe un pungaş italian! Îşi scoase cizma şi-şi verifică rezerva pe care o ţinea întotdeauna acolo, din prudenţă.

„*Asta e*, îşi spuse, resemnată, *o să mă duc la vreun bancher care o să ia legătura cu notarul meu din Breda.*"

Se încălță la loc, având grijă să se asigure că nimeni n-o observase, şi se ridică.

Ceaţa era deasă, străpunsă ici-colo de lanterne. Mary se înfioră, deşi avea o haină groasă. Frigul de decembrie era pătrunzător.

Se luă după mirosul de fripturi, ţinându-şi mâna pe mânerul pumnalului, şi deschise uşa unui han unde munca era deja în toi. Vorbind într-o italienească aproximativă, reuşi să se facă înţeleasă de patron, un vlăjgan burtos şi agitat, care îi făcu loc, autoritar, la o masă, apoi îi aduse nişte paste cu un ou aşezat în mijlocul farfuriei. Ea ceruse carne.

— *Buona!*

— O să trebuiască să învăţ italiana cât mai repede, cugetă ea cu voce tare, înfigând furculiţa în mâncare.

— Englez? auzi o voce, pe când îşi făcea sânge rău fiindcă nu reuşea să prindă spaghetele cu furculiţa ca să le ducă la gură.

Dădu din cap. În faţa ei, un tip brunet, de vreo 30 de ani, se amuza văzând-o atât de neîndemânatică. Era frumuşel şi bine făcut, avea ochi negri şi veseli, şi o faţă pătrată. Luă o lingură într-o mână şi o furculiţă în cealaltă şi îi arătă cum să iasă din încurcătură.

— Mulţumesc, spuse Mary.

Necunoscutul terminase de mâncat. Se ridică, îi făcu o plecăciune ironică şi plecă. Mary îi fu recunoscătoare; n-avea niciun chef să discute. După câteva pahare dintr-un vin uşor se simţi îmbărbătată, apoi începu să hoinărească pe străzi ca să încerce să găsească punctele de reper pe care i le indicase marinarul. Curând, îşi dădu seama că va avea nevoie de mai mult timp decât crezuse pentru a-şi duce planurile la bun sfârşit.

Veneţienii ăştia sporovăiau cu atâta volubilitate, încât i-ar fi fost aproape imposibil să-i înţeleagă. Şi gesticulau tot aşa cum vorbeau. Cum să se poată interesa, în cazul acesta, de Baletti? Mai ales că fiul maestrului Dumas nu putea fi mai marchiz decât fusese ea lady, era convinsă de asta!

Chiar dacă găsea la fiecare colţ de stradă noi motive de a admira acest oraş aşezat ca un nufăr pe lagună, până la urmă era obositor să se tot rătăcească şi să trebuiască să se ferească de toata lumea. Nu-şi dezlipea nicio clipă mâna de pe mânerul sabiei.

De câteva ori i se părea că e urmărită şi supravegheată. Hainele ei bărbăteşti se uzaseră şi se murdăriseră. Nimeni nu se legă de ea, însă era convinsă că nu ţinuta, ci armele şi privirea ei îi descurajau pe cei care ar fi putut să-i pună gând rău. Ştia prea bine că întotdeauna există cineva şi mai sărac, şi mai disperat decât tine.

Timp de patru zile străbătu Veneţia în lung şi-n lat, oprindu-se în faţa palatelor ale căror faţade erau dovada splendorilor pe care le ascundeau şi a luxuriantei grădinilor interioare. Îi făcea plăcere să-şi imagineze că navighează prin oraş şi îşi spuse că, deşi nu înţelegea italiana, acest loc îi vorbea sufletului ei, între mare şi cer. Totuşi, era istovită. Oriunde se aciua ca să doarmă, atenţia îi rămânea trează. Niciodată nu se mai simţise atât de

frustrată. Însă n-avea de ales. Cu toate că se prăbuşise pe stradă, beată, în seara când sosise, intenţia ei iniţială fusese să-şi caute o cameră. După ce o parte din bani îi fusese furată, nici nu se mai putea gândi la aşa ceva. Încercase în câteva rânduri, dar italienii erau mai prevăzători decât englezii. Cereau banii înainte, iar Mary nu le putea satisface pretenţiile. Economiile ei s-ar fi terminat în mai puţin de o lună. Dăduse de un bancher care, ştiind franceza, îi ascultase doleanţele, fără să-i acorde însă vreun împrumut. Până să ajungă scrisoarea lui la Breda şi să sosească răspunsul, ca notarul să-i poată da suma rămasă din vânzarea hanului, Mary avea tot timpul să moară de foame şi de frig.

Prin urmare, trebuia să găsească o soluţie. Şi repede. Altfel, toate eforturile ei rămâneau zadarnice. Departe de a o descuraja, această constrângere o stimula.

După opt zile, descoperi în sfârşit o căsuţă ale cărei storuri coborâte tot timpul dădeau de înţeles că era dacă nu părăsită măcar nelocuită pentru moment. Faţada era ciobită şi mai multe obloane erau scoase din țâțâni. Un mic canal discret ducea până acolo.

Profitând de îmbulzeala din timpul carnavalului, ajutată de o noapte furtunoasă, dârdâind sub rafalele îngheţate care vălureau laguna, Mary dezlega o gondolă, se urcă în ea, apoi, înfigând vâsla în mâlul de pe fundul apei, cum văzuse că făceau gondolierii, înainta cu stângăcie până ajunse la acel adăpost. Opri barca în faţa unei guri de aerisire, o lipi de faţadă, apoi începu să desprindă din zid, cu pumnalul, grilajul care proteja deschizătura. Aşa cum se şi aştepta, piatra, roasă de apa sărata, nu rezistă prea mult la asaltul pumnalului. După două ore, reuşi sa înlăture această barieră sumară şi, lăsând gondola în voia valurilor, pătrunse în casă. Aprinse bricheta ca să se orienteze, apoi se îndreptă, printre butoaie, lăzi rupte şi lemne de foc, spre uşa pivniţei, care se deschise fără greutate.

Urcă scările şi se strecură pe coridor. După câţiva paşi, îşi scoase instinctiv pistolul de la brâu, cu inima bătându-i puternic. Ştia bine ce înseamnă trosniturile acelea şi limbile jucăuşe de lumină care se reflectau pe perete, venind din odaia situată la vreo zece paşi mai încolo, pe partea stângă.

Cineva făcuse focul în şemineu.

Un miros de carne prăjită îi gâdilă nările.

Oricine-ar fi fost cel care ajunsese acolo primul, trebuia să împartă cu ea sau să moară. Mary se opri în prag, cu degetul pe trăgaci.

— Bine ai venit, te aşteptam, o întâmpină amabil celălalt, vorbindu-i în engleză.

Aşezat comod într-un fotoliu tapiţat cu damasc, lângă şemineu, bărbatul îi zâmbea. Mary era sigură că-l mai văzuse undeva.

— Te recunosc. Tu erai la han, în ziua când am sosit.

— Numele meu este Clément Cork, se prezentă necunoscutul. Presupun că ţi-e foame, nu?

Mary dădu din cap şi-şi puse pistolul la loc în tocul lui. Apoi se apropie. Instinctul îi spunea că nu e în pericol.

— Lui Mary Oliver Read îi e mereu foame.

Clément zâmbi şi se ridică în picioare. Mary făcu ochii mari descoperind o masă pusă, luminată cu lumânările dintr-un sfeşnic. Pe masă erau două tacâmuri.

— Chiar mă aşteptai?

— Cunosc oraşul ca pe propriul buzunar, mărturisi Clément, iar manevrele tale mi-au trezit curiozitatea. Şi asta, la fel, adăugă el, scoţând din buzunar o pungă din piele. Mary o recunoscu imediat: era aceea care-i fusese furată.

— Tot tu ai făcut-o? Ce fel de om eşti, Clément Cork, de jefuieşti oamenii şi după aceea îi pofteşti la masă?

— Un fel de Robin Hood, pesemne. Dar nu te baza pe asta. De obicei, nu dau înapoi ceea ce am luat, continuă el, întinzându-i punga.

Mary o luă repede.

— Presupun că trebuie să-ți mulţumesc.

În loc de răspuns, el se duse să scoată cei patru porumbei din frigarea care se învârtea deasupra focului. Îi puse pe o tavă de argint.

— Aşează-te, Mary Oliver Read. Curiozitatea mea în ceea ce te priveşte este la fel de mare ca a ta în legătură cu mine. Asta înseamnă că vom petrece o seară foarte plăcută, nu crezi?

Mary încuviinţă şi se aşeză fără ezitare la masă.

— Casa asta e chiar a ta? îl întrebă, ducând la gură o bucată fierbinte de carne.

— Fireşte că nu! Dacă-mi amintesc bine, e părăsită de cel puţin patru ani. Am văzut că-i dădeai târcoale. După aceea, a fost simplu.

— Ai fi putut să-mi dai imediat banii înapoi; n-aş mai fi îndurat atâta foame şi frig, remarcă Mary cu o undă de amărăciune în glas.

— Am nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă oamenii pe care-i întâlnesc merită prietenia mea sau nu.

— Şi?

— Şi ce?

— Presupun că toate astea au un sens anume. Însă, deocamdată, nu-l desluşesc.

— Cum poate cineva să vină într-un oraş necunoscut, purtând haine de gentilom, să afişeze aere de mercenar, o uitătură cruntă, şi cu toate astea să se lase jefuit într-un mod stupid? Puteai fi o persoană înstărită, îmbrăcată astfel din cauza carnavalului, dar care habar n-are să mânuiască o spadă şi, în acest caz, faptul că ţineai punga cu bani la brâu era o tâmpenie nemaipomenită; sau puteai fi un derbedeu încrezut, destul de sigur pe el ca să-și permită asemenea inconştienţă. Şi într-un caz, şi în celălalt, mi s-a părut amuzant să-ți dau peste nas.

Mary surâse. Clément avea mult spirit de observaţie. Concluziile lui erau false, dar raţionamentul avea miez.

— Eşti o persoană descurcăreaţă şi prudentă ca un hoţ, urmă el, dar ai ceva avere, din moment ce te-ai dus la un bancher; totuşi, nu eşti destul de bogată ca el să accepte să-ți dea un împrumut pe încredere. Ştii să mânuieşti armele şi să faci faţă primejdiei.

— De unde ştii? N-am folosit armele de când sunt aici.

— Ba da, o dată. Am vrut să verific. Am aruncat o pietricică la câţiva paşi de intrândul în care te ascunseseşi ca să dormi. Te-ai ridicat într-o clipă, scoţând pistolul.

Mary dădu din cap. Îşi amintea, într-adevăr, că fusese trezită brusc din somn de câteva ori.

— Obicei de soldat, explică ea.

Cork o privi ţintă o clipă, mijind ochii. Mary îi zâmbi cu sinceritate.

— Cred că ai venit la Veneţia într-un scop precis, pe care încă nu l-am aflat şi pentru care e nevoie de discreţie şi de bani. Ştiu, de asemenea, că până şi cel mai versat tâlhar îşi poate pierde capul în nebunia carnavalului. Când te prinzi în tarantelă, mâinile nu mai pot scoate spada. Trupurile se rotesc, iar hoţii se pot apropia cu uşurinţă. Trebuia cel puţin să-mi cer scuze, încheie Cork.

— În nădejdea de a-ţi satisface curiozitatea?

— Nu sunt perfect.

— Recunosc că m-ai impresionat, mărturisi Mary. Într-adevăr, am venit aici dintr-un anumit motiv, dar nu vreau să amestec pe nimeni în treburile mele. E vorba despre o chestiune de onoare. Şi de o răzbunare.

Cork clătină din cap.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el, simplu.

— Mă poţi învăţa italieneşte?

— Nimic mai simplu.

Clément Cork se ţinu de cuvânt. De când lucra pe lângă marchizul Baletti, îşi schimbase obiceiurile. Nu că ar fi revenit pe calea cea dreaptă: rămăsese pirat, îi plăcea meseria asta şi folosea aceleaşi metode ca înainte pentru a-şi alege victimele. Baletti îl ajuta şi el, încântat să-i hărţuiască pe cei care se îmbogăţeau prin comerţ cu sclavi şi prin contrabandă. Ţinta lui preferată ar fi fost Hennequin de Charmont, ambasadorul Franţei, pe care îl preocupau asemenea afaceri; dar, de când acesta acceptase sa-i acorde protecţie lui Cork cu condiţia să fie lăsat în pace, Clément nu voia să-l înfurie. Baletti îl înţelesese. Veneţia nu ducea lipsă de patricieni veroşi care puteau fi jefuiţi pentru a se restabili echilibrul. În acelaşi timp, Baletti îl însărcinase pe Cork să vegheze ca săracii din Veneţia să nu moară de frig peste iarnă. Iar Cork, care se bucura de libertate şi de posibilitatea de a-şi face meseria, îndeplinea conştiincios şi această misiune. Aşa o remarcase şi pe Mary Read.

Nu numai punga pe care o văzuse la brâul ei când Mary sosise în oraş îl intrigase, ci şi umflătura pe care aceasta o avea la nivelul pieptului. Clément Cork trecea drept un tip cu ochi ageri

şi pătrunzători. În timpul tarantelei, putuse constata ca haina lui Mary nu acoperea nişte simpli pectorali. Cork era genul de bărbat care ar fi putut recunoaşte o femeie chiar sub zece rânduri de boarfe. Instinctul nu-l înşela niciodată.

Nu-i spuse însă nimic, ferm hotărât să n-o bruscheze. Era clar că Mary avea motive să se deghizeze astfel, dar Cork era atât de curios, încât se puse la dispoziţia ei ca să-i afle secretul.

După cinci luni, Mary se exprima ca un adevărat italian, râdea la fel de tare ca ei şi descoperea cu interes Veneţia dintr-o altă perspectivă. Cork îi explicase rolul dogelui, al patricienilor, al Marelui Consiliu şi-i povestise istoria monumentelor, începând de la cea a bisericii San Marco până la cea a Punţii Suspinelor.

Clément Cork se dovedea a fi un tovarăş discret şi plăcut. Vorbea puţin despre trecutul lui, iar Mary evita să-i pună întrebări ca să nu fie nevoită apoi să-şi evoce şi propriul trecut. Clément i se părea uimitor: vesel, vorbăreţ, comic, priceput la muzică, hoţ, cerşetor şi aristocrat. Îşi bătea joc de toate, dar fără răutate şi prefera să cucerească femeile decât să le ameninţe, ca să le poată lua mai uşor banii. Adesea, dispărea zile întregi, lăsând-o pe Mary să-şi pună în aplicare cunoştinţele dobândite şi să aprecieze această libertate regăsită.

Seara, momentele lor de complicitate îi alinau inima şi sufletul. Cu toate acestea, sentimentele ei faţă de Clément Cork se limitau la recunoştinţă şi prietenie. Refuzând să ia în consideraţie vreo schimbare a acestor sentimente, nu i se păruse oportun să-i dezvăluie bărbatului tot adevărul.

Acum se simţea pregătită să înfăptuiască planul care o adusese la Veneţia. Până atunci avusese grijă să nu pomenească numele lui Baletti, ferindu-se de tot, de toţi, inclusiv de Clément Cork. Sub altruismul lui se ascundea, categoric, altceva. Mary nu-şi făcea iluzii, chiar dacă profita de acest altruism. Nu ţinea să-i afle taina, nu voia ca atenţia să-i fie distrasă de la problema ei. Era nerăbdătoare să termine cu asta, să se întoarcă la Junior. Îi scria regulat lui Forbin, trimiţând scrisorile la arsenalul din Toulon fiindcă nu ştia exact în ce loc din Mediterana se afla *Perla;* aşa, era sigură măcar că, dacă nu se pierdeau pe drum, scrisorile vor ajunge la el. Nu voia în

niciun caz că fiul ei să se îngrijoreze sau să se simtă abandonat. Mary îi dăduse adresa acelei case părăsite în care se instalase, sperând că, poate, Forbin îi va răspunde.

— Păstrează casa, îi spusese Cork. Dacă proprietarul s-ar întoarce, aş fi anunţat. Eu pot dormi pe la iubitele mele, întotdeauna se găsește câte una dispusă să mă adăpostească şi să mă răsfeţe.

Mary nu folosea decât odaia aceea, singura care putea fi încălzită. Spre surprinderea ei, găsea mereu acolo lemne de foc. Când îl întrebase pe Cork cine le aducea, acesta dusese un deget la buze şi-i şoptise: „*Fiecare cu secretele lui*”. Mary acceptase acest răspuns sibilinic, ca pe o providenţă care-i lumina, în sfârşit, destinul.

Apoi, într-o noapte, avu un coşmar înspăimântător care-o făcu să se ridice din aşternut, lac de transpiraţie. Se făcea că un bărbat rânjea deasupra chipului vânăt al lui Ann. Avea trăsăturile lui Clément Cork, iar Emma de Mortefontaine i se adresa cu „marchize”.

Inima lui Mary începu să bată nebuneşte. Dacă Baletti şi Cork erau una şi aceeaşi persoană? Purtarea neobişnuită a acestuia capătă atunci alt înţeles.

Nu citise ea în scrisoarea adresată de Baletti lui Dumas că marchizul veghea asupra săracilor din Veneţia? Casa aceea, masa pusă în permanenţă, focul alimentat din belşug cu lemne, cunoştinţele lui Cork despre Veneţia şi despre obiceiurile nobilimii locale… toate acestea nu erau la îndemâna unui simplu hoţ. Cork avea prestanţă.

Trebuia să ia în considerare şi ipoteza că el ştia cine era Mary. Poate că numele ei îi spusese ceva, şi acesta fusese motivul pentru care nu-i pusese niciodată vreo întrebare despre trecutul ei. Mary se felicită că-și luase de la gât ochiul de jad şi-l ascunsese, prevăzătoare, în cizmă. Dacă într-adevăr Cork şi Baletti erau una şi aceeaşi persoană însemna că acest simplu gest îi salvase, probabil, viaţa.

Hotărî să se lămurească.

Când Clément Cork se înfăţişă, ca în fiecare dimineaţă, ţinând în mână un coş plin cu de-ale gurii, o găsi pe Mary încruntată şi cu o sclipire arţăgoasă în privire.

— Ai dormit prost?

— Foarte prost, răspunse ea, ascunzându-şi suspiciunea şi amărăciunea.

Dacă voia ca el să se dea de gol, era mai bine să nu-i stârnească bănuieli.

— Nici nu-i de mirare, trăieşti ca un călugăr, în timp ce Veneţia debordează de prea multă dragoste. Te iroseşti, prietene, adăugă el, aruncându-i o ocheadă complice.

Clément Cork se întinse, arătându-și rotunjimea musculoasă a antebraţelor.

— Dimineaţa asta de iunie cântă. Ar trebui să faci şi tu la fel. Bucură-te, în loc să te consumi, închis aici. Eu, unul, mă simt uşor ca o pasăre.

— Am ceva mai bun de făcut.

— Păcat, lăsă Clément Cork să-i scape, cu un oftat.

Tare i-ar mai fi plăcut s-o distreze pe frumoasa aceea care se încăpățâna să mintă şi să joace teatru. Oricât încercase, nu izbutise încă să-i descopere taina. Îşi amânase până atunci plecarea pe mare, dar nu mai putea rămâne la Veneţia. Hennequin de Charmont îl îndemnase deja de câteva ori să-şi reia activitatea şi să-i protejeze convoaiele.

Mary mâncă în silă, cugetând, în tăcerea apăsătoare, cum să formuleze întrebările pe care voia să i le pună. Cork se plictisi curând.

— Ce-ar fi să-mi spui ce te supără?

— Am auzit vorbindu-se mult prin oraş despre un oarecare marchiz Baletti. Îl cunoşti?

— Toata lumea îl cunoaşte, ocoli Cork răspunsul. E un patrician foarte bogat, de meserie armator. Simpla lui prezenţă le face fericite pe doamne; îi cucereşte chiar şi pe bărbaţi prin cinstea şi generozitatea lui.

— Prin urmare, seamănă puţin cu tine, accentuă Mary, fixându-l cu o privire bănuitoare.

Cork rămase o clipă surprins, apoi izbucni într-un râs nestăvilit care-i aduse o lacrimă în colţul ochiului.

— Asta era, aşadar, grija lui Mary Oliver Read, articulă el printre hohote. Dacă nu cumva eu sunt Baletti. Mă flatezi, prietene. Îmi faci un mare compliment, într-adevăr, dar trebuie

să te dezamăgesc. Cork este un nimeni în comparaţie cu marchizul.

Mary se rezemă de spătarul scaunului. Se simţea uşurată. Reacţia lui Clément nu lăsa nicio îndoială asupra sincerităţii lui.

— Descrie-mi-l, îi ceru ea.

— Dar de ce te interesează?

— Din simplă curiozitate. Misterele mă atrag.

— E şi firesc din partea cuiva căruia îi place să le cultive, răspunse Clément.

O privi insistent. Mary îşi plecă ochii.

— Nu pricep ce vrei să spui.

Cork suspină. Poate că lui Mary Oliver Read nu-i plăcea ideea că e femeie. Hotărî să se împace o dată pentru totdeauna cu această situaţie şi începu să-i vorbească despre Baletti, prezentându-l din perspectiva din care îl cunoştea toată lumea. Aşa suna consemnul pe care îl primise. Marchizul nu ţinea să se ducă vestea despre generozitatea lui. Nici măcar cei care beneficiau de ea nu ştiau a cui era mâna aceea ocrotitoare.

— Există vreo cale de a ajunge în preajma lui?

— La ce ţi-ar folosi?

— Treaba mea! se îmbufnă ea.

Cork nu insistă, dar îi trecu prin minte că poate marchizul Baletti avea un loc în preocupările lui Mary.

— Se duce adesea la mănăstirea Santa Maria della Vergine.

— Are acolo vreo rudă pe care o vizitează?

Cork izbucni iarăşi în râs.

— Nu tocmai.

— Şi ce e de râs în asta? se ofensa Mary.

— Mănăstirile veneţiene nu seamănă cu cele din restul Europei. Să zicem, pe scurt, că aici sunt veneraţi mai curând sânii măicuţelor decât sfinţii din calendar.

— Nu pricep.

— Veneţia este libertină. Iar în aceste mănăstiri transformate în saloane mondene se vorbeşte despre iubire mai mult decât în predicile din amvon.

— Aha, făcu Mary zâmbind.

Cork se întinse şi se ridică în picioare. Privirea lui Mary se aprinse, întărindu-i bănuielile. Or, tot ce era mai mult sau mai

puţin legat de Baletti îl privea. Îşi stabili ca în termen de două săptămâni să verifice despre ce era vorba, după care să se îmbarce pe nava lui, pe care secundul o pregătise deja de plecare.

— Te las. Am treabă în dimineaţa asta.

Mary dădu din cap şi-l lăsă să plece fără să mai spună nimic. N-avea să-l mai revadă pe Clément Cork. Obţinuse de la el tot ce voia. În ciuda prieteniei pe care o nutrea faţă de el, era hotărâtă să nu se mai ataşeze de nimeni, şi cu atât mai puţin să-l implice în răzbunarea ei.

Imediat după plecarea lui, îşi făcu bagajele şi porni prin Veneţia în căutarea acelei mănăstiri atât de neobişnuite.

7

Claude de Forbin rămase cu stoicism la postul lui de comandant, cu toate că abia se stăpânea să nu izbucnească în râs. În faţa lui, la câţiva metri mai departe pe punte, Junior se înscrisese la concursul pentru cel mai bun gabier şi se căţăra în velatură cu atâta îndârjire, viteză şi sprinteneală, încât toţi marinarii adunaţi la piciorul catargului principal rămăseseră uluiţi. Îi adresau strigăte de încurajare, iar Forbin fu cât pe-aci să creadă că mateloţii aveau să-l lase să câştige.

Dar nu se întâmplă aşa. Omul care câştigase titlul şi în anul precedent ajunse sus înainte ca Junior să facă trei sferturi din drum.

În câteva luni, paharnicul comandantului Forbin prinsese putere şi poftă de viaţă. Vântul din larg îl înviorase, învingătorul îşi încasă prima, apoi se grăbi să-l felicite pe băieţelul care era acum călare pe umerii lui Corneille şi sporovăia, umflându-şi pieptul ca un cocoş.

Mary ar fi fost mândră de el. Marea i se potrivea de minune lui Junior. „*Ca şi mamei lui!*” îşi spuse Forbin.

Felicitat de mateloţi, Junior râdea. La un moment dat ajunse în faţa căpitanului şi-i făcu semn cu mâna, la care Forbin răspunse dând din cap.

Într-adevăr, Junior se schimbase mult. Datorită lui Corneille, care-l învăţase meseria lui. Datorită lui Claude de Forbin, care, în timpul mesei, îl obliga să-şi îndeplinească obligaţiile de paharnic, obişnuindu-l cu regulamentele şi cu rigoarea vieţii la bord. Când adormea seara, în baterie, printre marinari, copilul era istovit, dar liniştit.

— Poşta, căpitane!

Forbin luă plicurile şi, părăsind festivităţile, se retrase în cabina lui să citească scrisorile. Pe puntea centrală se auzeau deja sunetele muzicii, iar butoaiele cu rom aduse din cală erau pregătite. Concursurile aveau să se desfăşoare în cursul întregii zile, desemnându-i pe cei mai buni profesionişti în fiecare meserie.

Forbin permisese această zi de sărbătoare care marca apropierea verii. Nava se afla în siguranţă, într-un mic port din Sardinia, vremea era frumoasă, iar oamenii n-aveau cine ştie ce treburi la bord.

De când primise, în Spania, prima misivă a lui Mary, care anunţa moartea fiicei ei şi hotărârea de a-i urmări pe ucigaşi la Veneţia, Forbin îi aştepta cu nerăbdare scrisorile.

Junior nu plânsese atunci când căpitanul îi citise mesajul plin de durere al mamei sale în legătură cu Ann. Îşi încleştase doar pumnii mici până ce i se albiseră articulaţiile, apoi întrebase:

— Pot să devin şi eu gabier, aşa cum sunt mama şi Corneille?

— De ce?

— Ca să fiu mai aproape de cer.

Forbin înţelesese: „*Mai aproape de Ann*”. Nu obiectase. De atunci, copilul încerca din toate puterile să uite. Nu întreba niciodată de mama lui, dar când afla că a sosit o scrisoare de la ea se grăbea să se ducă la căpitan, care i-o citea.

Cea pe care tocmai o primise Forbin era mai veselă decât celelalte. Ieşi din cabină şi trimise un matelot să-i cheme pe Corneille şi pe Junior.

După câteva minute, cei doi intrau în cabină. Uitând de regulament, Junior exclamă:

— Ai văzut, căpitane?! Aproape că am câştigat!

— Am văzut, băiete, şi te felicit. Am şi eu o veste bună, anunţă Forbin, arătându-i plicul.

Privirea lui Junior era deja atât de luminoasă, încât mai mult de atât n-ar fi putut străluci. Forbin începu să citească.

„Dragă căpitane,

În sfârşit, l-am dibuit pe acel marchiz Baletti şi am aflat cum pot ajunge până la el. O s-o fac fără întârziere. Mă doare faptul că nu am veşti de la voi şi, mai ales, că nu pot veni acolo, ca să fim împreună.

Durerea mea începe să pălească. Veneţia este nespus de frumoasă şi mi-am făcut un prieten care să mă ajute să-mi duc planul la îndeplinire. M-a învăţat să vorbesc italiana, precum şi tot ceea ce trebuia să ştiu despre nobilimea locală şi despre cel pe care-l urmăresc. Sunt gata să acţionez! În sfârşit!

Chiar dacă acest Clément Cork nu e..."

— Clément Cork? îl întrerupse Corneille.

— Întocmai. Îl cunoşti?

— Îl cunoşti şi tu, căpitane. L-am abordat acum vreo câţiva ani. Era corsar, căpitan pe *Bay Daniel.*

— Un ticălos afurisit.

— Un prieten din copilărie.

— Norocul mamei că l-a întâlnit, conchise Junior.

Nu putea suferi să-i vadă pe cei doi înfruntându-se, fie şi din priviri.

— Pot să termin de citit? întrebă Forbin.

Corneille dădu din cap.

„Chiar dacă acest Clément Cork nu e decât un bandit notoriu, accentuă Forbin, încântat că Mary îi confirma vorbele, a dat dovadă de multă generozitate şi sinceritate; şi asta, deşi habar n-are că sunt femeie.

Ai grijă de Junior şi spune-i că-l iubesc. Ceasul răzbunării noastre nu mai e departe. O voi face, indiferent la ce mijloace ar trebui să recurg.

A voastră,

Mary Read"

— Pot să mă întorc la joacă? întrebă pe dată Junior, bucuros de veştile primite.

— Du-te, băiete.

Imediat ce copilul ieşi pe uşă, Forbin îl privi drept în ochi pe Corneille.

— Cork ăsta e de încredere?

— Dacă Mary îi pomeneşte de mine, va fi. E un om de onoare, căpitane.

— Mai mult decât ai fost tu, sper, îl şfichiui Forbin.

Corneille strânse pumnul.

— Nu vreau să luăm de la capăt cearta asta. Aşa ne-a dat la o parte Niklaus Olgersen, căpitane.

— Dar recunoaşte că tare ai vrea s-o recucereşti.

— Pe Mary n-o poţi recuceri. Nu poţi decât s-o aştepţi.

— Ai dreptate, încuviinţă Forbin. Însă dacă-ţi vine vreo idee să te aliezi cu acest Cork ca să-ţi încerci norocul şi să o abaţi de la calea cea dreaptă…

Corneille rânji.

— De parcă Mary ar avea nevoie de cineva ca să-și hotărască destinul! Nu aşa se pune problema, căpitane. Nici ea nu ştie ce-şi va dori mâine. Nimeni nu poate spune spre cine îşi va întoarce privirea după ce se va răzbuna.

— Nu contează, se încăpățână Forbin. Dacă te duci la Cork şi te faci pirat, am să te omor, Corneille.

— Înţelesesem deja, căpitane. Pot să mă retrag? întrebă el, cu o privire mândră şi îndărătnică.

Drept răspuns, Claude de Forbin se aşează la biroul lui. Corneille considera că discuţia era încheiată.

Forbin se apucă să-i scrie lui Mary cum îşi petreceau timpul atât el, cât şi Junior. Ca de obicei, nici nu pomeni numele lui Corneille şi-i recomandă să fie foarte prudentă cu Cork. Sfârşi repetând cât de mult îi simţea lipsa şi ce fericit va fi s-o revadă şi să o îmbrăţişeze, de îndată ce va fi posibil.

Mary supraveghe mănăstirea Santa Maria della Vergine aşa cum supraveghease la Paris hotelul Salamandrei. Când se convinse că tot ce-i spusese Clément Cork era adevărat, şterpeli un corset şi o fustă puse la uscat pe marginea unei ferestre, se ascunse într-o firidă şi îşi schimbă îmbrăcămintea.

Văzu o crăpătură adâncă într-un zid. Era destul de lungă că să-şi poată ascunde în ea sabia şi destul de largă ca să încapă acolo hainele şi pistolul ei. Le puse acolo pe toate, apoi astupă crăpătura cu pământ frământat cu apă din lagună. Doar dacă o priveai foarte atent puteai zări diferenţa. În afară de o spălătoreasă care bătea rufele în avalul canalului, în jur nu era nici ţipenie de om. Mary se grăbi să se îndepărteze, simţindu-se deodată mai dezbrăcată ca oricând. Nu păstrase decât cele două pumnale – al ei şi al lui Niklaus –, pe care le ascunsese în jartiere.

Maica superioara de la mănăstirea Santa Maria della Vergine o primi cu toată bunăvoinţa la care te puteai aştepta într-un loc cu asemenea nume. Ştersese cu devotament lacrimile lui Mary,

îi mângâie părul, de pe care vopseaua se dusese de mult, hotărî că acesta avea o nuanţă destul de neobişnuită ca să atragă atenţia oaspeţilor ei şi acceptă ca Mary să se dedice cu trup şi suflet comunităţii lor, primind în schimb un bine meritat adăpost.

Aşa se născu Maria Contini.

O îmbrăcară cu o rochie albă de lână, destul de scurtă ca să-i lase gleznele la vedere; rochia fu ajustată, astfel încât să-i pună în valoare talia, şi garnisită cu o bandă neagră care contrasta cu albeaţa decolteului. I se mai dădu o mantie din lâna subţire, tot albă, pe care să şi-o pună când se ducea la cor. Celelalte călugăriţe, majoritatea foste prostituate convertite, o primiră cu căldură şi-i povestiră încă din primele zile cum îşi dobândise mănăstirea acea faimă neobişnuită. Întemeiată în secolul al XIII-lea, fusese mereu victimă a unui lung şir de persecuţii. În 1295 şi 1449, mai întâi, când călugării rătăcitori care locuiau acolo în armonie şi dezonoare împreună cu surorile augustine au fost alungaţi. Apoi în 1574, când zece măicuțe au fost seduse de trei nobili şi un preot. După aceea în 1580 şi în 1596… Lista era lungă, umplea un întreg volum, păstrat în biroul maicii superioare; orice nobil care se arăta generos faţă de mănăstire putea consulta respectivul volum, în scurt timp, Mary putu să constate *de visu* ceea ce Cork îi dăduse a înţelege.

Nu trecea zi în care parloarele să nu fie invadate de nobili. Instalaţi în fotolii confortabile, oaspeţii discutau cu novicele câte-n lună şi-n stele, dar mai ales despre dragoste, fără nicio reţinere, despărţiţi de ele printr-un grilaj care nu oprea nici cancanurile mondene, nici bârfele, nici bileţelele galante strecurate printre gratii. Totul era joc şi pretext pentru libertinaj. În cutare după-amiază, era acolo o orchestră care invita la bal; într-alta, avea loc un banchet; în ziua următoare, un concert sau o farsă. Oricine pătrundea în incinta mănăstirii nu putea ieşi fără să simtă dorinţa de a reveni, aducând cu el şi vreun prieten sau client.

Rolul novicelor era acela de a-i înfierbânta pe patricieni, mai cu seamă pe aceia care aveau posibilitatea de a contribui cât mai generos la înzestrarea locaşului. Pe Mary o interesa un singur om: marchizul Baletti. Trebui să recunoască încă de la

prima vedere că acesta era uimitor de atrăgător, tulburându-le profund pe colegele ei care sperau, absolut toate, să-i obţină favorurile.

Marchizul părea că vine acolo doar ca să pună la cale afaceri, însoţit de un individ pe nume Boldoni, care-l urma pretutindeni de parc-ar fi fost umbra lui. Degeaba se apropia Mary de ei, nu se alegea decât cu banalităţi, în timp ce mulţi oaspeţi îi făceau o curte insistentă. Trei luni se scurseră în acelaşi mod insipid şi, totuşi, colorat. Până într-o zi când, în cele din urmă, maica superioară trimise după Mary.

— Ce se petrece, copila mea? o întrebă ea cu blândeţe. Lumea solicită prezenţa ta şi mă uimeşte faptul că nu te grăbeşti deloc să răspunzi acestor solicitări. Eşti cumva bolnavă?

— Nu-i vorba de asta, mărturisi Mary, însă am rămas văduvă de curând şi rana asta încă nu s-a închis. Am nevoie de timp.

Maica superioară suspină.

— Înţeleg. Dar să ştii, copila mea, că nicio boală nu se vindecă dacă n-o tratezi. Şi nimic nu e mai bun decât iubirea ca să-ţi lecuieşti o durere din iubire.

— Ce bine-ar fi dacă ar fi atât de uşor!

— Este, să nu te îndoieşti de asta. Lasă-ţi instinctele să vorbească, lasă-te îmblânzită de viaţă şi-ţi vei recăpăta bucuria de a trăi. Vindecă-te, spre bucuria tuturor, iar eu mă voi ruga pentru tine şi pentru soţul tău. Crede-mă, trebuie să-l laşi să se odihnească în pace. Altfel, Domnul nu va mai putea să te ajute cu nimic.

Aluzia era limpede. Aşa că Mary îndeplini dorinţa maicii superioare, spunându-şi că pe vremuri îi plăcuse să facă dragoste, aşa că nu era imposibil să regăsească această plăcere. Mai ales că în discursul acela era şi o urmă de adevăr. O parte din ea îşi întreţinea frustrarea ca să-și hrănească ura. O parte din ea nu voia să trădeze amintirea lui Niklaus luându-şi un amant. După câteva zile, găsi puterea de a depăşi aceste oprelişti şi făcu o alegere.

Din moment ce Baletti nu căuta compania novicelor, trebuia să-l abordeze altfel. Era simplu să-l seducă pe domnul Boldoni,

care era un bărbat arătos şi bine făcut, şi îi aruncase adesea lui Mary priviri pline de interes.

În parloarul mănăstirii, nobilimea din Veneţia, tolănită pe sofale moi, îl asculta pe Baletti cântând la vioară. Când marchizul lăsă vioara din mână şi se pregăti să plece, în pofida ovaţiilor auditorului, Mary se postă la capătul grilajului, în dreptul coridorului pe unde se ajungea la ieşire. Aşa cum se aştepta, Boldoni se luă după marchiz.

— Domnule Boldoni, îl interpelă ea, m-ai putea învăţa să joc *bassetta*[1]*?*

Acesta se apropie de ea, rămânând în urma prietenului sau.

— Acestui surâs fermecător nu i se poate refuza nimic! Aici?

— Sau la dumneata… făcu ea, lăsând ochii în jos.

— Aş fi fericit să te primesc, soră Maria.

— Iar eu, nu mai puţin… cochetă ea, aruncându-i o ocheadă înflăcărată.

— Fii pregătită mâine, la ora două. O gondolă va veni să te ia.

— Sper că mă vei învăţa tot ce trebuie, domnule, insistă ea.

— Poţi avea încredere în mine, frumoaso, o asigură el, apoi plecă.

Mary îl auzi cerându-i o audienţă maicii superioare, însoţit de Baletti, care găsea că ingenua aceea ascundea, cu siguranţă, nişte secrete încântătoare. Până a doua zi, Mary îşi tot închipui ziua în care îl va face să le scuipe şi el pe ale lui, împungându-l cu vârful pumnalului în beregată.

Locuinţa lui Giuseppe Boldoni era învecinată cu palatul marchizului Baletti. Deşi era mai puţin luxoasă, adăpostea şi ea câteva comori nepreţuite, printre care se număra o fântână superbă, împodobită cu mozaicuri multicolore, aflată în interiorul unui patio încărcat de flori şi de portocali. Un valet în livrea o conduse pe Mary în acel loc, unde o aştepta stăpânul casei.

— Intră, soră Maria, o întâmpină politicos veneţianul. Simte-te ca la tine acasă, adăugă el, arătându-i o bancă umbrită de viță-de-vie.

---

1 Joc italienesc de cărţi (n.tr.)

— Eu n-am altă casă în afară de cea a Domnului, minţi Mary, sperând să-l măgulească astfel.

Îşi plimbă un deget de-a lungul decolteului, aşa cum văzuse că făcea Emma, pe vremuri, şi gemu.

— Cu toate acestea, nu mai puteam suporta să stau închisă acolo, căldura asta mă sufocă.

— Atunci vino aici, îngeraşule, şopti el, luând mâna care îl strânea într-a lui.

O conduse lângă fântână, luă apă în căuşul palmei şi i-o turnă, picătură cu picătură, între sâni. Pânza rochiei se udă, iar pe Mary o trecu un fior.

— Domnule, zise ea, cu un aer vinovat, ce-o să creadă maica superioară dacă mă întorc aşa, cu hainele ude?

— Te asigur că nu va afla nimic, murmură el, cuprinzându-i mijlocul.

Mary dădu capul pe spate, în timp ce buzele lui Boldoni se răcoreau în decolteul ei. Îi scăpă un geamăt neprefăcut. Maica superioară avusese dreptate. Trecuse prea mult timp. Boldoni începu să-i dezlege şireturile corsajului.

— Domnule, cochetă ea, ca să-l întărâte şi mai mult, nu faceţi asta! Dacă vine cineva?

— Ba chiar asta am să fac, Maria. Iar dacă vine cineva, ei bine, se va desfăta privind mângâierile noastre.

În câteva minute, era sub portocali, cu sânii dezgoliţi, îmbătată de dezmierdările lui, alungându-şi din minte chipul lui Niklaus. Şi el ar fi vrut ca ea să-și trăiască viaţa, nu să moară jelindu-l.

Boldoni îi ridică nerăbdător fusta, îi frământă şi îi sărută sânii, cu aceeaşi ardoare senzuală. Mary se trezi cu spatele lipit de fântână. Boldoni o împinse până când apa care ţâşnea din fântână îi udă fruntea şi umerii. Mary se aşeză pe marginea bazinului, se arcui şi se lăsă iubită.

Îşi petrecură restul după-amiezii aşteptând să se usuce haina ei de novice, întinsă în bătaia vântului cald care începuse să adie. Boldoni o drapase pe Mary într-o etolă de mătase care-i ascundea într-un mod cât se poate de indecent amănuntele esenţiale. Satisfăcut de invidia jenată a valeţilor lui, o duse să-i

viziteze apartamentul şi insistă asupra faptului că, deşi respingea ideea de căsătorie, era bucuros că se simţea atât de atras de ea, care se căsătorise mai întâi cu Dumnezeu.

— Singura mea grijă, mărturisi Mary, ar fi să mă dovedesc nedemnă de acest sentiment.

— Scoate-ţi gândul ăsta din căpșorul tău frumos, şopti el, înainte de a o săruta. Cu mine nu există niciun risc. Prietenul meu, marchizul Baletti, mă ajută să rămân steril.

Mary făcu ochii mari.

— Dar cum e posibil?

— Dacă ţi-aş spune, ai crede că e lucrarea diavolului.

— Ba aş crede că e providenţa, care mă fereşte de păcat!

El izbucni în râs şi o îmbrăţişă. Mary se simţea bine.

Partida de amor o alinase mai mult decât şi-ar fi închipuit.

— Domnul acesta, Baletti, pare să fie plin de idei! Ai să mi-l prezinţi şi mie?

— Ţi-ar plăcea?

— O să-mi placă tot ce-ţi place ţie, încuviinţă Mary.

— Marchizul Baletti are gusturi cam neobişnuite. Dar, cine ştie, s-ar putea să-i placi.

— Nu crezi oare că sunt cam impertinentă?

— Ba da, mărturisi el. Asta m-a tulburat ieri. Faptul că tu m-ai ales pe mine. Eu te ochisem de mult timp, dar aveai mulţi pretendenţi, iar unii dintre ei erau de rang înalt... Ar fi fost logic să-i preferi.

— Nu cumva regreţi? întrebă Mary, lăsând bucata de mătase să-i alunece de pe trup.

Valetul fu cât pe ce să se sufoce văzând-o.

— Tot ce-aş fi putut regreta, îngeraş, ar fi fost să pierd aceasta replică... care-ţi stă foarte bine, adăugă el, atingându-i pântecele cu obrazul în timp ce se apleca să ridice etola de la picioarele ei.

I-o întinse, dar Mary nu se înfăşură în ea, ca înainte. Ca să-şi atingă scopul, trebuia ca Boldoni s-o păstreze. Mary îşi aruncă neglijent etola pe umeri şi i-o luă înainte pe scări, afişându-şi goliciunea indecentă. Maria Contini cuteza nişte lucruri la care Mary Read nici n-ar fi îndrăznit să se gândească. Veneţia o

îndemna să renunţe astfel la pudoare. Râsul aţâţat al lui Boldoni răspunse neruşinării ei, iar rochia mai rămase o vreme la uscat.

8

Luna septembrie a anului 1701 aduse doar puţină uşurare oraşului. Arşiţa verii nu se mai sfârşea. Dacă n-ar fi fost uşoara briză marină care o răcorea puţin, Veneţia s-ar fi sufocat de căldură.

Când îl primi pe Giuseppe Boldoni, Hennequin de Charmont avea fruntea asudată şi mâinile jilave, ceea ce îl făcu pe musafir să nu se simtă în largul lui. Ca să acopere mirosul puternic de transpiraţie, ambasadorul se dădea cu apă parfumată. Rezultatul acestei combinaţii era un iz cât se poate de respingător. Aşa că Boldoni preferă să discute cu gazda afară, la umbra unui cireş, în ciuda efluviilor dubioase emanate de apele Veneţiei. Cu astea era mai deprins.

— Care este motivul vizitei tale, dragul meu? se interesă Hennequin de Charmont după ce porunci să li se aducă o citronadă.

— Ce părere ai despre războiul ăsta pentru succesiunea la tronul Spaniei? întrebă fără introducere Boldoni.

— În calitate de om sau în calitate de ambasador?

— Amândouă.

— Suveranul meu nu-şi poate renega descendenţa. Nepotul lui este succesorul legitim la tronul vacant al Spaniei. Este dator să-l susţină. Evident, imperiul are şi el dreptate când pretinde că, în acest caz, n-ar putea avea pretenţii şi la tronul Franţei. Aceste două ţări n-ar avea loc sub aceeaşi coroană. Echilibrul întregii Europe s-ar clătina. Singura avantajată ar fi Franţa.

— Dar dac-ai fi în locul bunului Ludovic al Franţei?

— Aş proceda întocmai ca el. Aş juca amândouă cărţile şi aş ţine piept restului lumii. Dar pe noi nu ne afectează nicicum, dragul meu; în acest conflict, Veneţia rămâne neutră, iar noi amândoi continuăm să ne bucurăm de această situaţie privilegiată, chiar dacă uneori, trebuie să recunosc, afacerile ne sunt tulburate de sporirea numărului navelor de război în apropierea apelor noastre teritoriale.

Hennequin de Charmont pocni din degete. Era lac de apă. Imediat apărură doi sclavi negri, copii, abia cărând fiecare câte un evantai mare de pene. Se aşezară de o parte şi de cealaltă a umbrarului şi începură să le agite. Adierea salvatoare aduse un surâs larg pe chipul ambasadorului.

— N-aş vrea pentru nimic în lume să fiu lipsit de aceste afaceri, dragul meu. Ştii că-mi plac sclavii, nu?

Boldoni însă nu ţinea să-i audă confidenţele. Ca să-i taie cheful, răspunse pe un ton sec:

— Bucură-te cât vrei de ei, eu, unul, am alte vicii.

— A, da, mi s-a spus că e vorba despre călugăriţe. E adevărat că fata asta, Maria Contini, e încântătoare. Sper că ne vei lăsa şi pe noi să profităm de farmecul ei.

Boldoni îşi închipui o clipă mâinile acelea grosolane pe pielea mătăsoasă a Mariei. Alungă însă imediat imaginea aceea, simţind un spasm de dezgust. Nici nu se gândea s-o împartă cu cineva. Nu pentru moment, cel puţin. Dacă se plictisea de ea, era altceva. Duse la gură paharul cu limonadă. Adierea aceea artificială de vânt îl răcorea, însă îi aducea în nări mirosul neplăcut emanat de gazda lui. Nu voia să mai stea mult pe acolo.

— Vreau să-ţi fac o propunere, dragă prietene. Dar trebuie să păstrăm discreţia şi mai mult decât de obicei.

— Te ascult.

— După cum ai remarcat, războiul acesta, chiar dacă nu ne atinge direct, ne afectează tranzacţiile comerciale. În loc de asta, am putea obţine avantaje. Cu o condiţie însă: să uiţi pentru cine lucrezi, adăugă Boldoni.

— Cum ar putea regele să mă judece, când el însuşi îşi serveşte, înainte de toate, propriile interese?

— Aşadar, ne putem înţelege, se bucură Boldoni. Din pricina neutralităţii Veneţiei, imperialii au greutăţi în aprovizionarea cu arme şi provizii. Noi le-am putea furniza ceea ce le trebuie. Ei, ce părere ai?

— Cred, dragă prietene, că este o idee grozavă, se entuziasmă ambasadorul. E evident că trebuie să acţionăm cu multă prudenţă. Dacă s-ar afla, Veneţia ar putea fi acuzată că

nu şi-a respectat neutralitatea, iar Marele Consiliu ar căuta vinovaţii.

— Aşa că ne-ar trebui o corabie străină, nu una dintre cele care ne aparţin. A vreunui pirat, pe care l-am plăti pentru asta.

— Cred că ştiu care ar fi omul potrivit, răspunse Hennequin de Charmont. Clément Cork, care ne păzeşte de obicei convoaiele atât de bine, ar putea s-o facă fără probleme. E isteţ şi nu se lasă prins, iar în cel mai rău caz îl putem sacrifica. Întoarce-te acum la iubirea ta, Giuseppe. Mă ocup eu de toate aranjamentele.

Boldoni se ridică, îi mulţumi pentru ospitalitate şi îl părăsi fără păreri de rău. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, se va descurca în aşa fel încât doar ambasadorul s-o păţească. Se urcă vesel în gondolă şi se grăbi spre casă, unde, ca în fiecare zi la ora aceea, îl aştepta Maria, gata să-i satisfacă dorinţele.

Clément Cork se afla în largul coastelor Maltei când primi scrisoarea lui Baletti. Trecuse deja o săptămână de când aştepta ordinele marchizului în legătură cu misiunea pe care i-o încredinţase ambasadorul.

„Serveşte interesele domnului Hennequin de Charmont, scria Baletti, ca răspuns la informaţiile pe care i le transmisese căpitanul lui Bay Daniel. Dacă n-o faci tu, va angaja pe altcineva şi vom fi mult mai puţin informaţi. Adună dovezi fără să te implici. Şi ai grijă ca piraţii pe care-i vei recruta în vederea aprovizionării imperiului să fie nişte ticăloşi din aceia care şi-ar omorî tatăl şi mama mai degrabă de plăcere decât de nevoie. Astfel, nu voi avea remuşcări atunci când vor cădea, împreună cu stăpânii lor. Fiindcă atât Hennequin de Charmont, cât şi domnul Boldoni vor trebui sa fie pedepsiţi, mai devreme sau mai târziu, pentru îndrăzneala lor de a nesocoti autoritatea Veneţiei şi tratatele încheiate de ea.

Fii prudent, prietene. N-aş vrea să cadă şi capul tău.”

Cork era mulţumit. Amândoi gândeau la fel: ambasadorul şi Boldoni merseseră prea departe. Se strădui, aşadar, să-i servească, pentru a-i putea duce apoi la pierzanie, dar şi ca să-

și schimbe gândurile. Căci, în ciuda ocupaţiilor lui la bordul navei, unde regăsise cu o reală plăcere marea şi ruliul fregatei, Clément Cork se simţea frustrat. Frustrat să constate că Mary Read i se oferea fără reţineri, sub o falsă identitate, lui Boldoni, în timp ce lui nici măcar nu-i mărturisise că e femeie. Orgoliul îi era rănit. El, pe care-l doreau atâtea femei, de la servitoare la contese, n-avusese norocul să-i placă celei care-i trezise interesul tocmai fiindcă era diferită. Nu-i vorbise marchizului Baletti despre ea. Dacă marchizul ar fi fost ţinta ei, Mary ar fi putut prea bine să-l seducă pe el. Ea însă îşi petrecea zilele împreună cu Boldoni.

Clément nu ştia dacă acest fapt ar fi trebuit să-l bucure sau să-l întristeze. Mai întâi, îi păruse bine. Boldoni era ipocrizia în persoană. Cork era convins că acesta nu se apropiase de Baletti decât ca să-l poată spiona mai uşor. Marchizul îi dăduse dreptate:

— Ştiu că-i transmite informaţii despre mine Emmei de Mortefontaine. E ca la război. Dar n-avea grijă, dragă Clément. Nu vede decât ce-l las eu să vadă şi nu-i oferă doamnei decât ceea ce vreau eu să ştie. În afară de asta, care din noi îl supraveghează mai bine pe celălalt? Cel care se înjoseşte s-o facă pentru altcineva sau cel care domină situaţia în ansamblu?

Mary spusese ceva despre o răzbunare. N-ar fi fost de mirare să aibă nişte poliţe de plătit lui Boldoni. Dacă voia să-l pedepsească era cu atât mai bine, servea interesele lui Baletti. Chiar dacă proceda, după părerea lui Clément, într-un mod cam neobişnuit.

— Spre Pantellaria! ordonă el şefului de echipaj. Trebuie să recrutăm nişte piraţi.

Vântul umflă pânzele, iar *Bay Daniel* începu să spintece valurile. Pe chipul lui Cork se aşternuse un surâs larg de satisfacţie.

Mary îşi petrecea mai mult timp în alcov decât în parloarul mănăstirii. Cam înciudaţi de alegerea ei, unii oaspeţi nici n-o mai băgau în seamă, alţii continuau să-i trimită bileţele, invitând-o să vina împreună cu iubitul ei la orgiile pe care le organizau în cazinourile lor private. Mary evita să-i vorbească lui

Boldoni despre ele, lăsându-l s-o antreneze în capriciile lui. Acesta avea destulă imaginaţie şi găsea neîncetat noi jocuri şi distracţii ca s-o pună la încercare. La Veneţia, căutarea plăcerii era ridicată la rang de artă, alături de pictură, sculptură, poezie, teatru sau muzică. Fiecare îndrăgostit visa în taină să-l egaleze pe Tintoretto. Pe Mary o îmbăta acest desfrâu rafinat, care-i uluia simţurile.

Boldoni îi jura că nu mai văzuse o femeie atât de fierbinte şi de iubitoare ca ea. Fierbinte era, fireşte. Iubitoare însă, cu siguranţă, nu.

— Îmi place tovărăşia ta, Maria. Îmi satisfaci toate pretenţiile cu o bunăvoinţă mişcătoare, îi mărturisi într-o seară Boldoni, dezmierdându-i pielea mătăsoasă. Te doresc din zi în zi mai mult.

Mary nu-i răspunse. Trecuseră deja trei luni de când era amanta lui Boldoni, iar acesta încă nu se afişa cu ea. O primea discret, o iubea cu pasiune, dar n-o prezenta nimănui, îndepărtând-o de orice manifestare mondenă, chiar şi atunci când Veneţia era în carnaval. Această relaţie, în loc s-o apropie de Baletti, aşa cum sperase, o ţinea, dimpotrivă, la distanţă de orice.

— Nu spui nimic, dulceaţă?

Mary oftă.

— Era vorba să mă înveţi o mulţime de lucruri, se plânse ea. Iar eu fac totul, fiind dornică să învăţ. Or, aud întruna vorbindu-se despre alte jocuri, mai… Cum să spun? făcu ea pe mironosiţa.

— Mai îndrăzneţe?

Mary dădu din cap. Boldoni o cuprinse în braţe.

— E adevărat că am fost tentat să te iniţiez.

— Atunci de ce n-ai făcut-o? Doar ţi-am spus că marchizul Baletti mă atrage, mărturisi ea. Nu-l vedem niciodată.

Boldoni suspină, enervat.

— Baletti nu prea ia parte la aceste orgii. Nu-mi place gândul că-l doreşti.

Mary se bosumflă.

— Şi tu te duci adesea pe la alte doamne. M-am supărat eu vreodată din cauza asta? Niciodată.

— Le doresc, dar nu le iubesc.

— Ce să înţeleg?

Boldoni îi căută privirea.

— Că nu vreau să te pierd, Maria.

— Atunci dă-mi motive să te iubesc. Dacă nu doreşti să mă iei cu tine în excesele tale senzuale, vorbeşte-mi despre cei care participă la ele. Vorbeşte-mi despre Veneţia aşa cum o vezi tu. Lasă-mă să gust lucrurile pe care mi le interzici.

— Foarte bine, draga mea. Despre cine vrei să-ți vorbesc?

— Despre doamnele veneţiene, de exemplu. Care este cea mai frumoasă şi cea mai râvnită?

— Signorina Scampi. E o contesă tânără, de o frumuseţe rară. Pe cât de feciorelnică pare în timpul zilei, pe-atât de îndrăzneaţă şi versată se arată noaptea.

— E la fel de frumoasă ca Emma de Mortefontaine? întrebă Mary luând un aer cât putea de nevinovat.

Mâna care îi mângâia coapsa se opri, iar Boldoni spuse, visător:

— Nu. Nicio femeie nu e la fel de frumoasă ca ea. Frumoasă şi perversă, adăugă el. Dar n-a mai fost la Veneţia de foarte mult timp. De unde ştii numele ei?

— Se pare că mulţi patricieni o regretă. Mi-a povestit despre ea una dintre novice, mai demult.

— Şi ce zicea novicea aceea? se miră Boldoni.

— Că, daca Emma de Mortefontaine s-ar întoarce, niciun bărbat n-ar mai veni să ne vadă la mănăstire. Şi că numai un diavol ar avea puterea să-i supună în felul acesta pe toţi. Nici eu nu vreau să te pierd pe tine, minţi Mary. Daca s-ar întoarce, mi-ai spune?

Boldoni fu înduioşat.

— Ai afla-o şi singură dacă ai vedea parloarele pustii. Deci asta era grija ta, Maria.

Ea dădu din cap. Boldoni o sărută cu tandreţe.

— Scumpa mea, iubita mea, nu te mai necăji din cauza acestei Emma. Are de luptat cu mulţi demoni.

Mary îngheţă, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Domnul Baletti a cedat şi el farmecelor Emmei?

— Baletti? într-un fel, da, însă ea n-a obţinut ce dorea de la el.

— Şi ce anume dorea?

— Maria, Maria! Ce curioasă eşti!

— Aşa mă placi, făcu ea, cu o privire arzătoare, adormindu-i posibilele bănuieli.

— Ai dreptate, mărturisi el, îmi place când eşti curioasă şi neruşinată. Dar nu ştiu exact despre ce era vorba. Emma de Mortefontaine nu dă nimic, niciodată. Se mulţumeşte să făgăduiască. Toţi bărbaţii devin valeţii ei.

— Dar tu?

— Eu, ce?

— Eşti şi tu valetul ei?

El o scrută cu privirea, dar Mary nu-şi plecă ochii, învăţase să trişeze. Ochii îi străluceau, dar nu de iubire şi nelinişte, aşa cum credea el.

— Ai dreptate, Maria, meriţi să guşti din ceea ce te sperie. Te iubesc. Şi, ca să ţi-o dovedesc, am să-ţi ofer Veneţia. Veneţia şi toate excesele ei.

— Nu-ţi ceream atât de mult, obiecta Mary, îngrijorată deodată de implicaţiile vorbelor lui.

— Ai încredere în mine, murmură el. Vei avea parte de toate, pentru fericirea mea şi a ta. Apoi, după ce te vei convinge că plăcerea dragostei nu este acelaşi lucru cu plăcerea de a iubi, vei fi a mea şi nu te vei mai teme de nicio altă femeie.

Mary dădu din cap. Nu mai putea da înapoi. Îl lăsă s-o ia în braţe şi se lăsă încă o dată în voia sărutărilor lui.

Clément Cork grăbi pasul spre locuinţa lui Baletti, ascunzându-şi identitatea sub o pelerină largă de culoare închisă. Afacerile lui Boldoni şi ale ambasadorului erau înfloritoare. Patru piraţi se ocupau de aprovizionarea imperiului şi înmânau banii obţinuţi din tranzacţii omului lui Cork care-i recrutase, în fiecare lună, Cork lua banii şi-i dădea personal ambasadorului, împreună cu raportul de activitate. Apoi îl lăsa să se bucure de agoniseală şi se pierdea în oraş, străbătând prin străduţele întortocheate şi pasajele secrete pe care le cunoştea ca nimeni altul, pentru a-l deruta pe vreun eventual urmăritor, şi ajungând, în cele din urmă, la adevăratul lui stăpân şi prieten.

Atmosfera era insuportabil de încărcată în acea zi de 24 noiembrie 1701. Fulgere demne de pana lui Dante sfâşiau norii deşi de culoarea bronzului, abătându-se cu violenţă în toate direcţiile. Lui Cork nu-i plăceau deloc aceste semne. Ca şi cum ar fi vrut să-i confirme temerile, o bubuitură înfricoşătoare cutremură Veneţia. Aproape imediat după aceea, se zări lucirea unui incendiu. Fulgerul lovise o casă. În câteva minute, tot cartierul va fi în flăcări. Cork se rugă să izbucnească mai repede furtuna, pentru ca ploaia să stingă focul înainte de extinderea incendiului. Alte fulgere şfichiuiră palatele. Vântul puternic îi aruncă gluga pe spate. Clément simţi pe obraz primele picături. Erau mari şi dese, dar se bucură de ele. Dacă ploaia se înteţea şi nu se oprea prea repede, incendiul ar fi putut fi stins. Zări în dreapta lui casa în care se refugiase Mary, cu câteva luni în urmă. Îi aparţinea lui Baletti.

Ca multe alte case sinistre din Veneţia, părând abandonate, şi aceasta era folosită ca adăpost şi loc de adunare pentru prietenii sau cunoştinţele întâmplătoare ale marchizului; Baletti nu dorea ca aceştia, care călătoreau prin lume răspândind ideile sale umaniste, sa fie văzuţi la el acasă. Cork avea întotdeauna la el cheile acestor locuinţe. Hotărî să se adăpostească acolo; în aceeaşi clipă, un adevărat potop se abătu asupra oraşului, clipocind în apele întunecate ale lagunei şi udându-l leoarcă.

Când intră, găsi în hol, pe podea, o scrisoare. O ridică. Destinatarul era Mary Read. Ar fi putut cu uşurinţă să i-o transmită. Dar îl birui curiozitatea. Desfăcu fără să ezite plicul şi o citi, uimit să vadă că expeditorul era Claude de Forbin. Era clar că Mary îl ţinea la curent cu viaţa ei de la Veneţia, din moment ce Forbin o sfătuia sa fie prudentă faţă de „acel Cork”. Îi mai povestea despre isprăvile fiului ei, care se căţăra pe catarge ca orice marinar, asigurând-o că, deşi băiatul îi ducea dorul, îşi regăsise pofta de viaţă de când era la bordul *Perlei.*

Această scrisoare lămurea o parte din misterul care-l rodea atât de mult pe Clément Cork. Ultimele rânduri însă făcură să i se strângă inima: *„Ştiu că vei găsi puterea şi curajul să-ţi vindeci suferinţa. Chiar dacă mâna care te-a îndoliat n-a fost a acestui Baletti, el e amestecat în toată povestea şi merită pedeapsa pe*

care i-ai făgăduit-o. Să ştii că sunt alături de tine cu inima şi cu gândul".

De data asta, nu mai era nicio îndoială. Nu pe Boldoni, ci pe marchiz îl urmărea Mary la Veneţia. Trebuia să-l informeze neîntârziat pe Baletti.

Îndată ce furtuna se potoli, Cork o luă către podul Rialto ca să ajungă la hotelul particular al lui Baletti.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, se scuză el, văzând că Baletti se încrunta la citirea scrisorii. Crezi că Mary Read a fost trimisă de Emma de Mortefontaine ca să-ţi fure craniul de cristal?

Baletti îşi duse mâinile la spate şi se apropie de fereastra cu vitralii. Era tulburat.

— Nu, nu cred. Dincolo de aceste rânduri se ascunde altceva. Nu este vorba despre lăcomia Emmei, ci despre ceva dureros, o durere stârnită de o faptă cumplită şi josnică. O disperare atât de adâncă, încât o împinge pe femeia asta, pe care mi-ai zugrăvit-o ca pe o persoană închisă în ea şi prudentă, să se poarte ca o târfă, numai ca să se poată apropia de mine. E nevoie de mult curaj pentru aşa ceva. Ca şi pentru răzbunare. Curaj sau inconştienţă. Răzbunarea e îngrozitor de distrugătoare, Cork.

— Ce ai de gând să faci? întrebă acesta, nemulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile şi de faptul că Baletti intuise adevărul.

— S-o salvez, chiar dacă ea nu vrea, şi să încerc să înţeleg motivul urii pe care-o nutreşte faţă de mine.

— Nu e cam periculos, domnule?

Baletti se întoarse spre el, cu un surâs straniu.

— Ce înseamnă pericolul, atunci când ai în faţă un suflet chinuit, Clément? Ce fel de om aş fi dacă mi-aş întoarce privirea şi nu aş face nimic? Nu-ţi face griji. Am s-o smulg pe prietena ta din ghearele lui Boldoni. O să fie greu, fiindcă mi-a spus că e îndrăgostit de ea. Dar voi găsi eu un mijloc. Tu când îţi încetezi activitatea?

— Furtuna asta prevesteşte că se strică vremea. Mă întorc în mai puţin de două săptămâni, când îmi pun nava la adăpost pentru iernat.

— Bine. Până atunci, fii prudent. Ştii că mă bazez pe tine.

— Poţi s-o faci, marchize.

Cork se retrase, liniştit acum în privinţa lui Mary, lăsându-l pe Baletti cu gândurile lui negre.

„*Cine eşti tu, Mary Read? Oare ce ţi-am făcut, de vrei să mă condamni cu orice preţ?*” Aburul răsuflării lui zugrăvi un cap ca de maimuţă pe vitraliul colorat. Baletti oftă şi-l şterse cu un gest obosit.

Vizita lui Baletti nu-l miră pe Boldoni, care devenise unul dintre apropiaţii marchizului fiindcă aşa-i ceruse Emma, făgăduindu-i tot felul de răsplăţi în schimbul acestui serviciu.

— Dragă prietene, îl întâmpină el, îmbrățișându-l, iartă-mă că te-am cam neglijat de la un timp. Dar sunt tot mai bolnav de dragoste, şi ştii cum se întâmplă: cu cât încerci să te vindeci, cu atât mai mult înaintează boala.

— Nu trebuie să te scuzi, Giuseppe, protestă Baletti, luând loc pe scaunul oferit de gazdă. Mai ai vreo sticlă din vinul acela excelent de porto pe care ţi-l trimite fratele tău?

— Cum să nu! Ştie că m-aş supăra foc dacă m-ar lăsa să duc lipsă.

Şi se grăbi să umple două pahare cu licoarea de nuanţa ambrei.

Baletti luă paharul şi-şi muie buzele în el, apreciind calitatea băuturii.

— Categoric, e inegalabil!

— Sunt fericit că-ți place, răspunse Boldoni, instalându-se în faţa lui, în salonaşul unde, cu câteva ceasuri mai devreme, făcuse dragoste cu Mary.

— După ce-o să citeşti asta, n-o să mai fii atât de fericit, declară Baletti, întinzându-i o foaie de hârtie.

— Ce-i asta? întrebă Boldoni luând-o.

Îşi aruncă ochii pe ea şi păli. Privirea îi deveni de gheaţă. Vocea, la fel.

— Ce trebuie să înţeleg?

— Haide, dragul meu, râse Baletti, sprijinindu-se comod de braţele fotoliului. Faci trafic de cinci ani, iar în ultimele câteva luni, într-un mod foarte neplăcut, folosindu-te de prietenia dintre noi ca să-ţi protejezi interesele. Credeai că n-o să aflu? Ca să nu mai amintesc de scrisorile pe care i le trimiţi Emmei de Mortefontaine, informând-o regulat cu privire la toate mişcările mele. Nu te osteni să negi, le-am interceptat.

— Fie, încuviinţă Boldoni. Atunci de ce mă denunţi abia astăzi dogelui prin scrisoarea asta?

— Vrei să ştii de ce? întrebă marchizul, ridicându-se ca sa se apropie de fereastra.

Asupra Veneţiei se lăsa noaptea. Aerul era călduţ. Cântecele păsărilor începeau să se estompeze. Cu un oftat, Baletti se întoarse din nou spre vecinul lui.

— Ca să nu poţi refuza propunerea pe care vreau să ţi-o fac.

— Deci e vorba despre un şantaj, marchize?

— Nu-mi place cum sună acest termen, dar se potriveşte.

— Ai tot ce-ţi doreşti. E oare posibil ca eu să am ceva care să-ţi placă atât de mult, încât să te înjoseşti astfel? Tu, care îţi împărţi averea cu săracii? Tu, atât de îngăduitor faţă de oricine? Tu, pe care te credeam lipsit de slăbiciuni?

Baletti nu fu mirat că Boldoni descoperise o mică parte a secretului lui. O ştia deja din scrisorile adresate de acesta Emmei.

— Nimeni nu e lipsit de slăbiciuni, Giuseppe. Nimeni. Dar ai dreptate. Mi-ai răpit ceva ce-mi doream. Am crezut că o să te plictisească la un moment dat, însă nu s-a întâmplat aşa, mi-ai spus-o chiar tu cu gura ta.

— Maria! înţelese imediat Boldoni.

Îşi încleştă degetele pe braţele fotoliului.

— De ce tocmai ea, marchize? Nu există femeie în Veneţia care să nu se viseze în braţele tale. O faci ca să mă pedepseşti pentru trădarea mea?

Baletti oftă. Nu-i plăcea deloc ceea ce făcea în clipa aceea. Boldoni era făţarnic, dar nu reprezenta niciun pericol.

— Nu sunt supărat pe tine, Giuseppe. Aş avea motive să fiu, desigur, dar nu-mi stă în fire. Nici nu vreau să-ţi fac rău doar ca

să te văd suferind: dacă doream, aş fi făcut-o de mult. Adevărul este şi mai neplăcut. La fel ca tine, m-am îndrăgostit.

— Te-ai îndrăgostit de Maria? rânji Boldoni. Aveam dreptate s-o ţin departe de tine. Instinctul nu mă înşelase.

— Îmi pare foarte rău, te rog să mă crezi. Dar n-am mai gustat de foarte mult timp acest sentiment şi nu mă pot hotărî să-l las să se piardă.

— Crezi că e o sclavă pe care să ţi-o dau, pur şi simplu? Va respinge acest târg dezgustător. Mă iubeşte.

— Am s-o fac să-i treacă.

Boldoni se ridică. Luă sticla de porto şi-şi turnă încă un pahar. Mâna îi tremura de mânie şi frustrare. Dădu vinul peste cap.

— Şi dacă aş refuza?

— Scrisoarea va pleca, iar Veneţia va afla că tu şi prietenul tău, ambasadorul, faceţi trafic cu arme. Nu cred că asta va fi pe placul Marelui Consiliu. Veţi fi arestaţi, decăzuţi din drepturi şi aruncaţi în închisoare, după o judecată publică pe care o vei suporta greu, ca şi Maria, de altfel. Dar eu voi fi acolo şi o voi consola.

— Prin urmare, n-am de ales, scrâşni Boldoni.

— O să te vindeci. Ţi s-a mai întâmplat. Mie însă, nu. În schimb, accept să uit tot ce am aflat. Crede-mă că îmi e la fel de greu să trec cu vederea trădarea ta pe cât mi-ar fi s-o pierd pe Maria în favoarea ta.

— Du-te dracului, Baletti! Fă-mi însă o favoare. Să nu afle că m-ai constrâns la asta.

— Voi face cum doreşti. Îţi dau o săptămână ca să pui la cale jocul care o va îndepărta de tine. Am să te anunţ mâine cum trebuie să procedezi.

Baletti plecă; nu voia să-l îndurereze şi mai mult pe Boldoni. Ştia că durerea lui era sinceră.

— Bună seara, zise, ieşind din odaie ca să plece acasă. Boldoni nu-i răspunse. Luă sticla de porto şi o goli.

— În sfârşit, Maria! în sfârşit eşti aici, cu mine… şopti Baletti la urechea lui Mary.

Vocea lui avea un timbru special, pe care Mary l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

— Am sperat asta de multe ori, marchize, răspunse ea, încântată să constate că Boldoni se hotărâse până la urmă să-i satisfacă acest capriciu.

— Foarte rău ai făcut, Mary Read, murmură Baletti.

Ea încremeni, simţind un sloi.

Se lăsase mascată şi legată, aşa cum dorise iubitul ei. Era goală. Stătea în picioare. Mâinile împreunate deasupra capului îi erau legate cu un şnur de mătase de un cârlig fixat în tavanul micului budoar din casa lui Boldoni. De când Mary îi ceruse s-o iniţieze în jocurile senzuale ale Veneţiei, acesta o făcuse să le aprecieze.

La auzul numelui ei pronunţat de Baletti îşi dădu seama că, de data asta, greşise. O sudoare rece i se prelinse de-a lungul şirei spinării; senzaţia era la fel de excitantă ca şi frica. Din instinct, îşi regăsi starea pe care o avea, pe vremuri, înainte de abordaje. Buzele marchizului întârziară în scobitura şalelor ei, apoi urcară încet până la ceafă, savurând gustul sărat. Apoi se întoarseră la urechea ei.

— Maria, simt că te temi de mine. Crezi că sunt un om crud. De ce?

— Poate că am motivele mele, răspunse ea, cu un nod în gât.

— Mi le spui şi mie? întrebă el, lipindu-şi trupul gol de spatele ei. Mary se înfioră din cap până în picioare la atingerea lui. În ciuda panicii şi a certitudinii că omul acesta era duşmanul ei, nu putea nega dorinţa pe care i-o trezea. O fascina într-un fel ciudat. Poate sinucigaş. Inconştient. Tulburător.

— M-ai omorî dacă ţi le-aş spune, mărturisi ea.

— Te înşeli, Maria. Nu vreau decât să te absolv.

Ea râse amar, în timp ce marchizul o mângâia cu vârful degetelor.

— Punem pariu, domnule?

— Prea târziu, şopti el. Jocurile sunt făcute.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii ce stratagemă folosea marele inchizitor spaniol Torquemada ca să alunge demonii din trupurile celor posedaţi?

În ciuda arsurii indecente a mângâierilor lui, spaima o făcu să se cutremure din nou.

Baletti se lipi şi mai strâns de şalele ei. Mary, şi mai tulburată, nu ştia bine dacă-şi dorea sa fugă sau să rămână locului.

Prinsă între aceste senzaţii contradictorii, îl lăsă să-i îndepărteze picioarele. Regretă însă imediat, dându-şi seama că gleznele îi fuseseră încătuşate. Cineva se grăbise s-o imobilizeze răstignită astfel. Boldoni, pesemne. Era limpede că era şi el acolo. Timp de o clipă, uitase de prezenţa lui. Boldoni auzise totul. La gândul ăsta, se simţi şi mai prost.

Cu toate simţurile la pândă, surprinse mişcări în încăpere, zgomot înăbuşit de paşi, fotolii târâte pe podea. Înţelese că Baletti se desfăta urmărindu-i neliniştea, spaima, prelungind supliciul aşteptării.

— Urzicile, îi murmură, în cele din urmă, la ureche. Nimic nu e mai bun decât ele ca să exorcizezi un suflet deprins cu desfrâul.

Mary simţi ciupitura uşoară a frunzelor între coapse. Strânse dinţii, stăpânită de dorinţa sălbatică, senzuală care o cuprindea.

— Peste câteva minute, mâncărimea va fi insuportabilă. Ai să-ți doreşti să ai mâinile libere, ca s-o poţi alina, dar n-o vei putea face. Te vei zvârcoli în faţa tribunalului tău, pentru ca vreunul dintre juraţi să-ți ierte păcatele. Dar nu va veni nimeni, căci au pariat o avere pe forţa lor de a-ţi rezista. Nu vei putea face nimic, decât să-ți evaluezi viciile. Ai vrut să te joci cu focul, Maria. A venit momentul să te arzi, sfârşi marchizul, îndepărtându-se de ea.

— Pentru ce?

— Pentru că valorezi mai mult decât atât, ştiu asta. Oricine-ai fi.

— Eşti şi tu unul dintre ei? întrebă ea, începând deja să simtă chinurile despre care îi vorbise Baletti.

— Cine ştie, Maria? Cine ştie?

La un moment dat, femeia îşi pierdu stăpânirea de sine, renunţând la orice noţiune de bine sau rău, de orgoliu sau vanitate. Respiraţia sacadată a spectatorilor nevăzuţi din jur o urmărea pe a ei. Gemetele lor se împleteau cu ţipetele şi insultele ei, într-o sarabandă înspăimântătoare în care nimic nu mai avea sens.

Mary n-ar fi putut spune cât timp trecuse. I se păruse o eternitate. Când în odaie se făcu linişte şi înţelese că rămăsese

acolo singură şi părăsită, începu să plângă. Imaginea lui Niklaus, răstignit şi el, o izbi ca o lovitură de pumnal drept în inimă. Scoase un urlet de ruşine şi de disperare.

Fu dezlegată după multe ore, timp în care veninul se distilase de la sine. Din dorinţa cumplită ce o copleşise nu mai rămăsese decât o amintire. Era epuizată. Servitoarea care-i scoase masca de pe ochi o sprijini până la un fotoliu şi o ajută să-și pună pe ea hainele de călugăriţă.

— O să te conducă cineva, îi zise apoi, fără pic de compătimire în glas.

Mary dădu din cap şi, învinsă, plecă.

Marchizul Baletti avea dreptate: primise exact ce merita.

9

A doua zi, maica superioara trimise o novice s-o cheme. Mary o urmă pe fată; şi trupul, şi sufletul o dureau de parc-ar fi fost bătută.

Îşi petrecuse noaptea în stare de veghe, plângând. Toată suferinţa adunată în ea se scursese încet prin acest şuvoi continuu, care o chinuia uneori cu imagini insuportabile.

Ceea ce se întâmplase n-avea niciun sens. Mary nu înţelegea regulile, legile. Dacă Baletti îi ştia numele, desigur că aflase şi motivul venirii ei la Veneţia. Atunci care era rostul acestui joc? Ca s-o încerce? S-o umilească după bunul lui plac? Reuşise. Dar asta nu explica nimic. Dacă Baletti voia într-adevăr ochiul de jad, aşa cum crezuse ea, şi de aceea se aliase cu Emma, ar fi putut profita de situaţie ca să afle de la ea unde ascunsese bijuteria. Nu-i pusese însă nicio întrebare. Cât despre Boldoni, probabil că-şi dăduse seama că Mary şi Baletti erau interesaţi unul de celalalt.

Dacă ar fi iubit-o atât de mult cum spunea, n-ar fi putut admite aşa ceva. Lui Mary nu-i păsa dacă-l pierde. Dar n-ar fi vrut să-l rănească fără motiv. Ar fi trebuit să aibă un suflet negru ca al Emmei de Mortefontaine ca să-şi bată joc de el. Lui Giuseppe îi datora faptul că-și regăsise bucuria de a trăi. Poate chiar prea multă, din moment ce-şi pierduse măsura. Oricum, Boldoni nu merita să fie răsplătit printr-o trădare. Probabil că era jignit şi furios. Mary se simţea vulnerabilă. Luptase pe numeroase fronturi, sfidase de nenumărate ori moartea fără să fie cu adevărat înspăimântată. Dar toate acestea o speriau. Nu înţelegea nimic din rafinamentele amoroase care-i răvăşeau sufletul şi trupul. Nu cunoştea chinurile, rănile, consecinţele lor. Cu o spadă în mână putea înfrunta orice primejdie. Dar armele nu-i foloseau la nimic. Şi nici ceea ce învăţase pe când se afla la lady Read. Venise s-o încolţească pe Emma, crezând că experienţa în materie de intrigi şi dorinţa exacerbată de răzbunare îi erau de ajuns ca să învingă. Ce-i mai rămăsese după seara aceea? Sentimentul că i s-a luat totul. Până şi

acestea. Iar misterul care-l înconjura pe Baletti era şi mai profund. Mary se gândi la fiul ei, la scrisoarea lui Forbin, pe care o primise la mănăstire cu câteva zile în urmă. Forbin o anunţa că avea ordin să supravegheze corăbiile imperiale din Adriatica, ceea ce însemna că se va afla mai aproape de ea. Pretindea că Junior e fericit pe navă. Amândoi o încurajau.

Mary zâmbi cu amărăciune trecând pragul biroului maicii superioare. În loc să se liniştească, se simţea distrusă.

— Marchizul Baletti a insistat să fii exclusă din acest aşezământ, declară maica superioară fără nicio introducere, de îndată ce Mary închise uşa.

Încăperea era pe atât de austeră, pe cât erau de somptuoase parloarele; tonul vocii maicii superioare pe atât de rece, pe cât de prietenos era chipul ei. Numai contraste. Aparenţe. Veneţia era ca un şarpe de mare care-şi pândea victimele, lăsându-le să joace pe burta lui ca să le poată înghiţi mai uşor. În jocul acela de umbre, Baletti nu era decât un îmblânzitor de şerpi.

— Dar de ce a făcut-o?

— O să-ţi spună personal; îţi acordă astfel un mare privilegiu. Marchizul este un bărbat extrem de generos. Nu-l dezamăgi, fiica mea!

Decepţionată, Mary schiţă un surâs.

— Gondolierul lui te aşteaptă, adăugă călugăriţa, însoţind-o până la uşă. Ia-ţi lucrurile şi du-te cu Dumnezeu, fiica mea. Cel de Sus va şti să te îndrume.

Lui Mary îi veni să-i răspundă că, date fiind lucrurile ruşinoase care se petreceau în casa Lui, probabil că Cel de Sus avea un somn foarte agitat, dar se abţinu. Ce-i putea reproşa acestei femei? Că o îndemnase să iubească? Ea însăşi era aceea care exagerase. Acum însă se terminase. Baletti o lecuise. Iată că găsise un argument în favoarea lui. Iar acum, Mary va trebui să-l înfrunte, fiindcă şi el dorea acest lucru la fel de mult ca ea.

— Acesta este apartamentul dumneavoastră, doamnă, spuse un valet stilat, deschizând o uşă.

Mary rămase cu gura căscată. Camera era luxoasă, împodobită cu pânze pictate de Michelangelo. Patul cu baldachin părea cioplit dintr-o singură bucată de abanos. Pe

tăblia lui era sculptată o scenă galantă. Draperiile aşezate de o parte şi de alta a ferestrelor largi îndulceau cu imprimeul lor discret lumina care pătrundea în valuri, inundând covorul persan, duşumeaua din lemn preţios, cuferele, dulapul şi masa de toaletă cu oglindă prinsă într-o ramă de aur bătută cu rubine. Ca şi restul locuinţei lui Baletti, încăperea aceea o fascina prin somptuozitatea ei. Mary uită pentru o clipă de rana din sufletul ei.

— Îţi place?

Nu-l auzise pe marchizul Baletti intrând, pierdută cum era în admiraţie pentru tot ce-o încuraja, cu toate că-și închipuise că nimic n-o mai putea impresiona.

Mary se întoarse spre el, cu inima bătându-i puternic, temându-se să nu-l vadă dispreţuitor şi triumfător. Dar nu descoperi în privirea lui decât o sclipire îngrijorată şi protectoare.

— De ce îmi acorzi această onoare, marchize, după tot ce mi-ai spus şi mi-ai făcut? Nu pricep. Ce vrei de la mine?

Baletti se apropie de ea. Un val subit şi perfid de dorinţă o inundă, trezit de parfumul lui în care stăruia o undă de mosc. Respiraţia lui Mary se accelera.

— Nu e nimic de priceput, Maria. Sau poate preferi să-ţi spun „Mary”?

— Cum doreşti, răspunse ea, din ce în ce mai dezorientată.

Privirea lui Baletti era plină de blândeţe. Blândeţe şi răbdare. Mary se întrebă dacă nu cumva se înşelase. Poate că el nu ştia nimic în afară de numele ei adevărat. Clément Cork ar fi putut prea bine sa i-l spună dacă, aşa cum îşi închipuise ea, între ei doi exista o legătură. Baletti îi ridică uşor bărbia cu un deget şi-i căuta privirea, care-l evita.

— Ţi-am mai spus, Maria, că nu vreau decât să te absolv. Să te curăț de murdăria în care te-a târât Boldoni. De acum înainte îmi aparţii mie şi numai mie.

— Dar el? Nu s-a simţit rănit? Mă iubea.

— În cazul acesta înseamnă că părerea lui despre iubire nu seamănă deloc cu a mea. Fii liniştită. Se plictiseşte întotdeauna de orice. Şi de dragoste, şi de prietenie. N-ai fi făcut nici tu excepţie. Îl regreţi?

— Nu, spuse ea fără să ezite.

— Poţi să pleci dacă vrei, dar asta m-ar întrista foarte mult. Să ştii că eşti liberă. Absolut liberă să te duci unde vrei, să te întorci, fără să trebuiască să-mi dai socoteală. Poţi circula în voie prin tot palatul, îi poţi cerceta toate ungherele, mai puţin o singură cameră, a cărei cheie se află la mine. Nimeni nu te va supraveghea, Maria. Nu-ţi cer în schimb decât un lucru. Să nu mă trădezi niciodată. Pot să înţeleg şi să iert orice, în afara de asta.

Se îndepărtă de ea şi o salută curtenitor.

— Încă un lucru. Rămâi îmbrăcată în hainele astea, îmi plac. Dulapurile tale sunt pline cu astfel de rochii, ca să te poţi schimba. Şi nu mă provoca. Eu singur voi hotărî ziua şi ora când voi face dragoste cu tine. Dacă asta se va întâmpla vreodată. Ai să observi că sunt altfel decât ceilalţi bărbaţi. Sper că atunci vei avea destulă încredere în mine ca să-mi dezvălui secretele tale. Până atunci, ele îţi aparţin şi nu doresc să ştiu nimic.

— Îţi mulţumesc, marchize.

— Încrederea este o floare rară, Maria. E nevoie de timp şi de multă abnegaţie ca s-o găseşti. Uneori, nu-i de ajuns o viaţă întreagă. Totuşi, mă voi strădui să cuceresc încrederea ta. Poate că atunci n-o să te mai temi de mine.

Mary fu tulburată, însă nu rupse liniştea care se lăsase. Ce i-ar fi putut răspunde? Cu un surâs trist, Baletti continuă:

— Vei avea la dispoziţie o camerista şi un valet. Foloseşte-i cum crezi de cuviinţă. Cheltuieşte cât vrei. Tot ce se află aici îţi aparţine. Absolut totul. Inclusiv timpul pe care vei accepta să mi-l dedici. O zi bună, sfârşi el, înclinându-se, după care se retrase la fel de discret cum venise.

Mary rămase tăcută. Era descumpănită. Se lăsă să cadă pe un scaun. Misterul era tot mai de nepătruns. Nu şi-l închipuise niciodată pe Baletti în lumina aceea. Până atunci, nu văzuse în parloarele mănăstirii decât un bărbat monden, uşuratic, amabil şi inconsecvent, care nu o băga în seamă. Ce se petrecuse oare? Cu el. Cu ea. Nu mai dorea altceva decât să-l descopere. Nu numai din pricina acelei scrisori găsite la maestrul Dumas sau din cauza Emmei, ci doar pentru ea însăşi. Ca să înţeleagă. Fiindcă purtarea marchizului părea lipsită de orice logică. Mary

se gândi la enigma bătrânului maestru Dumas, la vecinii lui care pretindeau că are legături cu diavolul. Nu era superstiţioasă; cu toate acestea, trebuia să admită ca marchizul era la fel de uimitor şi misterios ca şi tatăl lui. Exercita asupra ei o putere care-o înspăimânta. Suspină şi alungă aceste obsesii. Îşi atinsese ţelul iniţial. Baletti o instalase în casa lui şi pretindea că era pe deplin liberă. Avea de gând să verifice dacă era chiar aşa. Mai devreme sau mai târziu, urma să vină acolo şi Emma. Atunci, poziţia lui Mary avea să fie destul de puternică încât s-o înfrunte şi să se răzbune. Între timp, unicul ei obiectiv trebuia să fie descoperirea legăturii dintre Emma şi Baletti. Şi să nu uite, când vor fi față-n față, că toţi cei de aici purtau măşti. Simţi că prinde forţe noi.

Se ridică şi privi pe fereastră grădina de la picioarele ei. În ciuda iernii mohorâte, îi puteai ghici simetria. Aflase de la Boldoni că marchizului îi plăceau florile albe.

Albul. Simbolul purităţii.

„*Cine eşti, de fapt, marchize Baletti?* gândi ea, când îl zări plimbându-se pe o alee mărginită de măslini. *Şi ce se ascunde în camera unde n-am voie să intru?*”

Ca şi cum i-ar fi ghicit nedumeririle, Baletti privi spre ea şi-i făcu, zâmbind, semn cu capul. Mary îi răspunse în acelaşi fel, apoi se îndepărtă de fereastră.

„*Oare ce este craniul acela de cristal? Vreun nume de cod, vreun obiect?*” Alungă însă din minte întrebările acestea care-o obsedaseră neîncetat încă înainte de a se lăsa cucerită de destinul din Veneţia.

Până la urmă, mai devreme sau mai târziu, va afla ea răspunsurile.

Giuseppe Boldoni suferea. Suferea şi era furios. Jucase şi pierduse. Măsura cu paşii în lung şi-n lat grădina interioară a locuinţei sale, în ciuda frigului tăios care domnea la sfârşitul lunii decembrie 1701, refuzând să recunoască faptul că încerca s-o zărească Mary la ferestrele lui Baletti. Le purta pică şi lui, şi ei.

Mary nu-l iubise. Se folosise de el ca să se apropie de Baletti. Ar fi trebuit să fie orb şi surd ca să nu-şi dea seama de asta. Totul fusese doar un joc. Un joc a cărui victimă fusese el. Fiindcă şi Baletti îl minţise. Nu era îndrăgostit de Maria. Nu voise decât

s-o aibă la cheremul lui pe această Mary Read. Maria nu negase că ea era Mary Read. Acceptase să fie pedepsită, acceptase să-l părăsească şi să se mute la călăul ei. Asta era o dovadă certă a faptului că, în pofida aparenţelor, se înţelegeau bine. Dar Boldoni nu înţelegea în ruptul capului din ce motiv. Ce se ascundea în spatele acestei istorii?

Prin faţa ochilor îi trecu o clipă chipul Emmei de Mortefontaine. Maria pomenise de ea. Un val de mânie îl făcu să simtă picături mari de sudoare şiroindu-i pe spate. Nu cumva asta era legătura? Nu cumva Mary era doar o spioană trimisa de Emma? Poate că aceasta din urmă voia să testeze fidelitatea valetului ei.

Simţi că turbează. Nimeni n-o să-și bată joc de Giuseppe Boldoni fără să fie apoi pedepsit! Degeaba se lăuda Baletti că ştie tot, Boldoni avea mijloacele lui de a trimite scrisori care să nu poată fi interceptate. Intră cu paşi hotărâţi în casă, urcă scara, intră în cabinetul lui şi se aşeză la birou. Cu mâna tremurând, înmuie pana în călimară.

— Şi acum, Emma de Mortefontaine, scrâşni el, valetul tău îţi va spune ce părere are despre toate astea!

Mary îşi petrecu restul zilei vizitându-şi noul domeniu. Credea că n-o să-i ia decât vreo câteva minute, dar orele trecură fără ca ea să-și dea măcar seama.

Locuinţa era imensă, având diverse saloane – de recepţie, de lectură, de muzică. În fiecare erau mobile, vase şi bibelouri din opal, din fildeş, din comalină, din lemn de esenţe rare, obiecte împodobite cu pietre preţioase sau din cristal şlefuit. Sublime în atmosfera pe care-o creau, fermecătoare în detaliile lor. Tablouri cu scene galante, peisaje veneţiene, naturi moarte, portrete. Privirile lui Mary se pierdeau printre toate acestea, atrase când de detaliile unei scene de luptă, când de gingăşia unui voal. Era din ce în ce mai încântată. Scaunele şi sofalele, pendulele şi mesele, birourile şi călimările, cuferele şi dulapurile – toate erau o desfătare pentru ochi. Mary nu mai văzuse niciodată atâtea bogăţii la un loc, nici măcar la curtea regelui Jacob. Ansamblul era fără cusur şi atât de echilibrat încât însenina sufletul. Pretutindeni plutea o mireasmă de coajă de portocală şi de lemn parfumat, foarte diferită de mirosul de ceară de parchet al

caselor obişnuite. Cât despre numeroasele cărţi aflate acolo, Mary remarcă frumuseţea ilustraţiilor, a caracterelor tipografice şi a legăturii volumelor. Sofocle şi Aristotel se învecinau cu Corneille, Racine şi Moliere, Rabelais stătea lângă Erasmus, şi Paracelsus lângă Shakespeare. Pe o etajeră, o lucrare anatomică îşi expunea planşele amănunţite; pe alta se afla un bestiar mitologic ilustrat artistic; pe a treia, un vas cu boboci de trandafir abia deschişi.

Când veni ora cinei, nu reuşise încă să termine de explorat tot parterul.

— Mi s-a părut că multe dintre statuete sunt foarte vechi, remarcă Mary în timpul mesei.

Nu-l mai revăzuse deloc pe marchiz în cursul zilei.

— Ai dreptate. Unele provin din Persia, altele din China sau din Asia. Îţi vor trebui câteva zile, dacă nu chiar câteva săptămâni, ca să descoperi toate comorile aflate în acest palat. Familia mea a avut nevoie de două secole ca să le adune, iar eu voi petrece, probabil, tot atâta vreme ca să le admir şi să mă bucur în voie de ele.

Mary zâmbi ironic.

— Doar dacă ai fi din neamul zeilor ai putea ajunge la o asemenea vârstă.

— Există unele adevăruri care depăşesc înţelegerea oamenilor.

— Adevărul este, marchize, că suntem cu toţii muritori, oricare ne-ar fi soarta, afirmă ea, refuzând să se gândească la maestrul Dumas şi la longevitatea uimitoare a acestuia.

— Eşti liberă să crezi asta, Maria. Deocamdată.

— Ascunzi oare nemurirea în odaia aceea unde n-am voie sa intru? întrebă ea.

— Poate că da. Ai găsit-o?

— Am dat de o uşă încuiată, presupun că aceea este. Ar fi de ajuns un singur bibelou dintre cele de aici ca să-l îmbogăţească pe orice hoţ. Pari sa fii incredibil de bogat. Ceea ce ascunzi să fie oare şi mai preţios decât toate acestea?

Privirea lui deveni tristă.

— Nu ascund nimic, dragă prietenă. Pur şi simplu te ţin departe de singurul lucru pe care ar fi prea periculos să-l priveşti sau să-l atingi.

— Să fim serioşi! întreţii misterul numai ca să mă faci curioasă, îl stârni ea, vrând să-l facă să se dea de gol.

— Rămâi departe de uşa aceea, Maria. Sper că în curând îţi voi dezvălui ceea ce ştiu despre lucrul aflat acolo. Acum însă e prea devreme.

— Nu-mi plac chinurile lui Tantal, mărturisi ea, privindu-l drept în ochii negri.

— Ba eu cred că da, altfel ai fi rămas la mănăstire în loc să te muţi aici!

Mary simţi din nou o arsură în josul pântecelui şi regretă că l-a provocat pe marchiz.

10

Tenul marcat de cuperoză al domnului Hennequin de Charmont se înroşi tot de ciudă.

— E foarte neplăcută povestea asta, dragul meu. Şi zici că Baletti ar avea dovezi ale vinovăţiei noastre?

— Chiar a doua zi după acea discuţie penibilă i-am cerut să mi le arate.

— Fireşte, aprobă ambasadorul, care adăugă imediat: O să-ţi treacă. Deşi trebuie să recunosc faptul că Maria ta…

Privirea cruntă a lui Boldoni îl făcu să lase fraza în aer.

— Baletti chiar are lista tuturor activităţilor noastre, precum şi a sumelor pe care le-am dobândit în urma lor.

— Nu este suficient ca să ne acuze. I-ar mai trebui şi mărturia lui Cork.

— Să-l eliminăm, sugeră Boldoni.

— Nu încă. Atâta timp cât eliminarea lui nu devine neapărat necesară, prefer să ne apere în continuare interesele. Vom avea timp să acţionăm dacă Baletti revine asupra promisiunii pe care ţi-a făcut-o.

— Cum doreşti. Încă un lucru: îţi aduci aminte de Emma de Mortefontaine?

Ambasadorul oftă din rărunchi.

— Cum aş putea s-o uit? E cea mai frumoasă femeie pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc vreodată.

— Marchize, marchize, se topeau ele de încântare, eşti singurul om care ne înţelege!

Ar fi putut profita de acest avantaj ca să se bucure de oricâte amante ar fi vrut; cu toate acestea, se ferea de orice gest, de orice frază care le-ar fi putut lega de el. La fel proceda şi faţă de Mary. Când privirile li se întâlneau, erau încărcate de aceeaşi tulburare, de aceeaşi atracţie, dar niciunul dintre ei nu cuteza sa se lase în voia sentimentelor şi să renunţe la neîncrederea care-i stăpânea. Preferau să pălăvrăgească despre toate şi despre nimic.

Mary îşi ţinea cu greu în frâu dorinţa de a forţa uşa care-i era interzisă. Se mulţumea să zăbovească în dreptul ei, aşteptând o clipă de curaj, care nu venea. De câte ori era pe punctul de a forţa încuietoarea, îşi amintea unda aceea de suferinţă care se aşternuse pe chipul lui Baletti atunci când îi ceruse să nu-l trădeze. Avea o mie de motive s-o facă. Dar totul în ea se împotrivea.

La doar câteva zile de la venirea în casa lui Baletti, se pierduse prin Veneţia, ca să verifice spusele gazdei în privinţa pretinsei libertăţi de care urma să se bucure. Repetase de mai multe ori experienţa. Baletti n-o minţise. Nimeni n-o urmărea. Marchizul n-o întreba niciodată cum îşi petrece zilele, povestindu-i în schimb ce făcea el. Părea absorbit de ocupaţia lui de armator, căreia îi consacra mult timp. Mary voia să verifice dacă era chiar aşa. Pentru asta, profitând de încrederea pe care i-o acorda el, se duse să-și ia straiele bărbăteşti de unde le ascunsese.

Fu însă decepţionată. Cu excepţia spadei, care, deşi ruginise, era recuperabilă, toate celelalte lucruri prinseseră mucegai din cauza umidităţii din aerul Veneţiei. Se dusese imediat la bancherul ei, să-și ia banii, şi folosise o parte din ei ca să-și cumpere de la un armurier un pistol, iar de la un croitor o livrea de valet. O pelerină de culoare închisă o făcea de nerecunoscut. Le pusese pe toate în dulapul din camera ei, împreună cu ochiul de jad pe care nu putea risca să-l poarte la gât. Deşi faptul că avea din nou arme o îmbărbăta, şi-şi tot lustruia sabia, ceva se schimbase în ea. Cum şi de ce, n-ar fi putut spune.

Dorea în continuare să se răzbune pe Emma. Mai mult decât oricând. Baletti însă nu semăna cu Emma.

Descoperea în el o fiinţă diferită de ceilalţi oameni, din zi în zi mai fascinantă. Picta minunat, compunea barcarole, cânta divin la clavecin, la mandolină şi la vioară, avea cunoştinţe uluitoare în diverse domenii: botanică, geografie, istorie, politică, alchimie, astrologie, literatură… Nu exista întrebare al cărei răspuns să nu-l cunoască, înfrumuseţându-l cu anecdote savuroase.

Avea un deosebit talent de povestitor, împănându-și povestirile cu detalii personale, de parcă le-ar fi trăit chiar el, fie

că se petreceau pe timpul lui Alexandru cel Mare, fie se întâmplaseră cu o săptămână în urmă. Celor care se mirau de asta, le răspundea: „*E uşor să povesteşti lucrurile care ţi-au rămas în amintire!*”

Până şi Mary ajungea uneori să se întrebe dacă nu cumva nemurirea avea vreun rol în această memorie uimitoare. Dar, ca toţi veneţienii, îşi spunea până la urmă că asta ar fi imposibil.

Căci se simţea din ce în ce mai bine în tovărăşia lui. Nu-l regreta pe Boldoni, cu care se întâlniseră de câteva ori la serate. Când îl salutaseră, acesta le întorsese cu dispreţ spatele, afişându-se cu noua lui iubita.

— Nu te necăji draga mea, o sfătuise Baletti. Boldoni este orgolios, ca majoritatea bărbaţilor. O să-i treacă. Amorul propriu rănit doare multă vreme, dar, până la urmă, se vindecă.

Mary îi dăduse dreptate, deşi îşi spunea că Emma făcea excepţie de la această regulă. Baletti o învăţa o sumedenie de lucruri, o obliga să reflecteze la sensul faptelor şi al evenimentelor.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Mary se întreba tot mai des cum de se asociase Baletti cu Emma de Mortefontaine. Era din ce în ce mai sceptică.

În ziua de 26 ianuarie 1702, Mary deschise febril plicul pe care-l găsise în casa părăsită. Trecea pe acolo în fiecare săptămână, în speranţa că va găsi scrisori de la Forbin, dar şi cu dorinţa de a-l revedea pe Cork. Se mulţumi cu bucuria de a fi primit veşti, observând cu regret că în vatră cenuşa era rece, iar păianjenii începuseră să-şi ţească pânzele.

Se apropie de o fereastră cu obloanele scoase din ţâţâni, prin care intra suficientă lumină ca să-şi poată citi scrisoarea. O parcurse cu nerăbdare.

„*Draga mea Mary, scria Forbin, am ancorat la Brindisi, unde tocmai am sosit. Iată-mă din nou aproape de tine. Atât de aproape, încât tare aş avea chef să vin la Veneţia, mai ales că nu-mi place deloc gândul că locuieşti la marchizul acela. Intenţiile lui nu pot fi altfel decât dubioase, iar tu nu trebuie sa uiţi motivele care te-au adus la Veneţia.*”

Mary ştia să citească printre rânduri. Precis că arătase prea mult interes faţă de Baletti în scrisoarea pe care le-o trimisese. Era clar ca Forbin era gelos. La fel de evident era şi faptul că rivalitatea dintre el şi Corneille reapăruse. Mary îi cerea adesea căpitanului veşti despre Corneille, dar Forbin nici nu se gândea să-i dea ascultare. Îi vorbea pe larg despre *Perla,* despre Junior, despre el însuşi, şi sfârşea totdeauna cu un „salutari de la Corneille" care era, cu siguranţă, departe de a reflecta realitatea.

Continuă să citească, zâmbind.

„*Junior a crescut şi, nu exagerez, arată de parc-ar avea de două ori vârsta lui. M-a asigurat că Niklaus era un adevărat uriaş, şi, când văd ce repede creşte, mai că-mi vine să-l cred. Vorbeşte puţin despre tatăl lui, ca şi despre Ann, şi e şmecher, vesel şi descurcăreţ. Nu trece zi în care să nu mulţumesc prieteniei noastre că mi-a îngăduit să-l am alături de mine.*

Eu, care nu m-am văzut niciodată în postura de tată, trebuie să recunosc cinstit că de un an de când mă tot împiedic de el, ca de o ghiulea pe care mă temeam să nu trebuiască să o târăsc după mine, mi-a oferit mai multe bucurii decât am avut până acum în toţi anii cât am fost navigator. N-am pretenţia să-i iau locul lui Niklaus în inima fiului tău, el însă ţine locul copilului pe care nu-l voi avea niciodată."

Mary îşi ridică din nou privirea, revăzând în minte chipul flamandului ei. Junior îi va semăna întru totul, cu siguranţă. Defunctul ei soţ îi lipsea mai puţin, cu toate că uneori încă se trezea brusc din somn şi pipăia aşternutul, în căutarea lui. Rana nu se închisese, dar o durea tot mai rar. Suspină. Nu era greu de ghicit ce-i ascundea Forbin, care nu-şi dorea altceva decât s-o păstreze alături de el. Mary ar fi trebuit să se bucure. Cât de mult şi-o dorise pe vremuri! Bănuia că el era gata să facă orice pentru a o recâştiga şi, mai ales, pentru a-l îndepărta pe Corneille. Cu toate că Mary încercase să-i dea de înţeles lui Forbin că avea alte planuri, ca să nu înrăutăţească relaţiile dintre cei doi, era sigură că şi Corneille încercase să-i scrie, însă

Forbin îi reţinuse scrisorile. După ce totul se va sfârşi, iar ea se va întoarce să-l ia pe Junior, vor discuta toţi trei şi vor lămuri situaţia.

Mary continuă să citească.

„*Am fost nevoit să-mi las nava la Toulon, fiindcă suferise multe avarii în timpul unei furtuni. Ar fi trebuit sa-ţi vorbesc despre evenimentul acesta, să-ți spun că am lăsat acolo câţiva oameni, dar te-ai fi îngrijorat, poate, din cauza fiului tău, iar el a insistat să nu-ţi scriu că şi-a scrântit mâna. E curajos şi tenace. Peste câţiva ani va deveni, fără exagerare, cel mai bun gabier pe care l-am avut vreodată.*"

Mary dădu din cap. Ceea ce gândea ea se confirma mereu...

„*Astfel că acum navigăm pe Galateea, un vas cu 26 de tunuri, mare şi dificil de dirijat. Cred că Perla mă făcuse să capăt nişte năravuri de prinţ şi abia aştept s-o recapăt, de îndată ce va fi reparată. Pentru moment, n-am alte îndatoriri decât să controlez navele. Junior e în siguranţă. Ai grijă să fii şi tu în siguranţă. Cu riscul de a mă repeta, îţi recomand să fii prudentă cu Baletti. Italienii promit multe, dar nu se ţin niciodată de cuvânt. Mai devreme sau mai târziu, adevărata lui fire va ieşi la iveală şi o să te feliciţi că n-ai cedat.*

În sfârşit, Junior şi cu mine te sărutăm, iar Corneille..."

Mary împături scrisoarea şi o strecură sub haina de valet, în dreptul inimii. Ieşi din casă şi se ascunse într-un intrând al unui zid pe lângă care trecea Baletti în drum spre port. Era a treia zi când îi pierdea urma în dreptul unei case cu faţada la fel de ponosită ca faţada clădirii din care ieşise ea. Baletti intra acolo şi nu mai ieşea până seara. Prin obloane nu răzbătea niciun fir de lumină. De data asta însă, Mary era hotărâtă să-și astâmpere curiozitatea.

La fel ca în ziua precedentă, îl văzu strecurându-se în grădină, descuind uşa şi intrând. Mary se asigurase din timp că poate pătrunde în pivniţă, aşa că sări sprintenă înăuntru, de îndată ce

Baletti fu în casă. Mary nu trebui să aştepte prea mult ca să-şi dea seama că presupunerile ei erau întemeiate.

Ţinând un sfeşnic în mână, marchizul coborî scările, şi intră în sala boltită şi umedă în care se afla Mary, care se ascunse repede. În cizme îi mustea apa verzuie şi murdară, dar nici nu se clinti. Baletti n-avea cum să intuiască prezenţa ei. Era ascunsă şi de întuneric, şi de butoiul masiv şi urât mirositor în spatele căruia se pitise. Baletti manevra un mecanism situat pe peretele din faţa ascunzătorii ei, făcând ca întregul zid să pivoteze. Mary îl văzu intrând în coridorul acela secret şi luând de acolo nişte haine asemănătoare cu veşmintele pe care le purtau oamenii săraci din Veneţia. La numai câţiva paşi de ea, Baletti se dezbrăcă şi-şi puse hainele acelea, îşi acoperi faţa cu o mască, apoi intră din nou în pasaj.

Tulburată la vederea goliciunii lui aproape totale, ca şi de toată mascarada aceasta ciudată, Mary aşteptă câteva secunde, apoi se strecură la rândul ei în pasajul pe care Baletti nu se mai ostenise să-l închidă în urma lui. Tunelul subteran era întunecos, îngust şi mirosea puternic a mucegai. Mary urmări lumina sfeşnicului din faţa ei, potrivindu-şi paşii după ai lui Baletti, ca să nu-şi dezvăluie prezenţa.

După un timp, se trezi în altă pivniţă, întru totul asemănătoare cu cea din care porniseră, şi ieşi dintr-o casă la fel de dărăpănată, nu departe de arsenal.

În pragul unui vechi antrepozit dezafectat recunoscu o siluetă familiară şi se apropie ca să verifice dacă nu se înşela. Baletti se duse direct la Clément Cork şi-i făcu semn cu capul. Acesta se dădu imediat la o parte, lăsându-l să treacă. Complicitatea lor o făcu pe Mary să se simtă mai uşurată. Măcar desluşise o parte a enigmei. Ceea ce urmă însă o lăsă cu gura căscată. Intră şi ea în clădire, unde mai erau şi alţi oameni, ţinând capul în jos şi trăgându-şi pălăria pe ochi ca să nu fie identificată. La îndemnul lui Cork, cei vreo cincizeci de zdrenţăroşi dinăuntru se aşezară jos, chiar pe podeaua care fusese măturată. Baletti se urcă pe o ladă.

— Aici va fi casa voastră, declară, cu vocea lui profunda. Până la sfârşitul iernii veţi avea adăpost, hrană, apă şi mâncare. Nu va trebui nici să furaţi, nici să cerşiţi. Cork se va îngriji de toate.

— Omu’ ăsta nu minte, întări unul dintre cei prezenţi spusele lui Baletti. Anu’ trecut m-a lecuit de vărsat.

— Îmi aduc aminte de tine. Soţia ta era însărcinată atunci; ce-a născut, băiat sau fată?

Bărbatul ridică în braţe un băieţel pirpiriu şi i-l arătă.

— Mi-am pierdut slujba, iar nevastă-mea a murit acum două săptămâni. Oricine-ai fi, ajută-mă, dacă mi-ai salvat viaţa!

— O să capeţi tot ce-ţi trebuie, prietene, până când o să te pui din nou pe picioare. Totuşi, să ştiţi că nu din milă sunteţi ajutaţi. Cork v-a ales pentru că aveţi voinţa să luptaţi ca să ieşiţi din sărăcie. Cei care în loc sa se zbată se lasă duşi de val, ucid şi violează mai mult din plăcere decât de nevoie, nu sunt bineveniţi aici. Dacă vreunul dintre voi îşi trădează jurământul de a păstra acest secret, va fi pedepsit fără milă. Cork şi oamenii lui vă vor învăţa ce trebuie să faceţi ca să vă apăraţi de epidemii şi să scăpaţi de necazurile care vă copleşesc. Să-i ascultaţi.

— Şi după aia? întrebă o femeie. După ce se termină iarna?

Baletti zâmbi.

— Până atunci o să ştii să citeşti şi sa scrii cât de cât, vei învăţa să-ți ocroteşti copiii şi să le asiguri existenţa. Vei avea o slujbă ca să-i poţi întreţine şi o rezervă de bani, să-i foloseşti în caz de nevoie.

— Fii binecuvântat! exclamă femeia.

— Nu binecuvânta decât cerul, răspunse Baletti, şi curajul cu care înfrunţi fiecare zi. Sărăcia e o boală care poate fi vindecată. Te-ai născut ca o fiinţă demnă, femeie, înalţă-ţi fruntea şi acceptă sfidarea pe care ţi-a aruncat-o viaţa. Eu nu vă ofer decât învăţăminte. E treaba fiecăruia dintre voi să le folosească aşa cum trebuie.

— Dar soarta n-o pui la socoteală? întrebă altă femeie.

— Şi ghinionul? adăugă altcineva.

— Luptaţi-vă cu ele. Luptaţi-vă, în loc să vă resemnaţi.

— Tu eşti bogat, îţi convine să vorbeşti, râse ironic un altul.

Mulţimea începu să murmure. Baletti nu se sinchisi.

— Ce ştii tu despre mine? Nu-mi poţi vedea decât masca şi veşmintele peticite. Oare sunt un stăpân sau un simplu slujitor? Sunt chipeş sau desfigurat? Cine sunt eu, de fapt? Şi ce drum al crucii am străbătut înainte de a veni astăzi la această tribună?

Aş putea răspunde tuturor acestor întrebări, dar acesta e oare lucrul cel mai important? Dacă nu v-aş cunoaşte suferinţele, aş dori eu oare să vi le alin? Dacă n-aş şti care sunt temerile voastre, credeţi că aş îndrăzni să vă cer să le acceptaţi? Dacă nu m-aş teme de rău, aş veni oare să vă salvez de el? Nu, prieteni. Suntem egali în faţa slăbiciunilor noastre şi singuri, adesea prea singuri ca să cutezăm să le înfruntam. Numai fraternitatea vă poate reda libertatea şi egalitatea în această lume. Iată de ce vin la voi ca un frate. Nu ca un bogătaş, nu ca un creştin. Doar ca un om. Pentru că poţi realiza orice dacă-ți oferi singur mijloacele s-o faci, dacă începe să-ți placă ideea că o poţi face.

Baletti sări jos de pe estrada lui şi-şi desfăcu larg braţele. Vocea îi vibra de convingere şi de altruism. O tăcere adâncă luase locul murmurelor. Şi Mary era subjugată de charisma lui, la fel ca toţi ceilalţi.

— Înaintea voastră au mai fost şi alţii care m-au auzit, m-au înţeles şi m-au ascultat. Nu aştept nimic în schimb. Fac ceea ce trebuie să fac. Fiecare dintre voi, în felul lui şi cu mijloacele de care dispune, poate deveni cheia de boltă a unui întreg edificiu. Credeți-mă! Veţi pleca de aici mai puternici şi cu sufletele înălţate. Credeţi-mă, şi voi fi mulţumit.

Baletti îşi împreună mâinile şi-i salută, apoi se îndepărtă aşa cum venise, înconjurat de o tăcere religioasă, în semn de respect.

Neputând să-l urmărească fără să se dea de gol, Mary mai zăbovi printre ceilalţi până când putu să iasă neobservată. N-o mai luă prin subterană ca să ajungă la Rialto. Simţea nevoia să se plimbe puţin ca să-şi pună ordine în gânduri. Apoi trebui să ia o gondolă şi ajunse în faţa somptuoasei reşedinţe a marchizului Baletti mult după ora cinei. Noaptea era senină şi rece, dar Mary simţea că arde. Îşi scosese straiele bărbăteşti, luându-şi din nou înfăţişarea Mariei Contini. Mary Read însă era răvăşită.

Baletti nu-i făcu niciun reproş.

— Sunt fericit să văd că nu ţi s-a întâmplat nimic rău, îi spuse el. Te-am aşteptat cu masa.

— Nu trebuia, marchize.

— Nu aveam nimic de făcut mai important decât asta, Maria, o asigură el, surâzând.

Mary îi aruncă o privire plină de blândeţe.

— Minţi, marchize. Dar minciuna asta îmi place. Nespus de mult.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar inima lui Mary începu să bată mai tare şi mai repede. De data asta nu încercă să reprime dorinţa care o subjuga, lăsând-o să-i aprindă privirea, şi crezu în momentul acela că şi Baletti se va lăsa în voia dorinţei lui. El se mulţumi însă să-i ia mâna şi să i-o sărute cu tristeţe.

— Nu vreau să am secrete faţă de tine, Maria. Hai să cinăm, bine?

Ea dădu aprobator din cap, simţind şi frustrare, şi speranţă. Se aşeză la masă şi, după ce fu adus primul fel, îi mărturisi:

— Te-am urmărit astăzi.

Baletti ridică spre ea o privire plină de recunoştinţă şi spuse simplu:

— Ştiu.

Mary rămase fără grai. Baletti îi zâmbi.

— Am avut de ieri sentimentul că sunt urmărit. Fii liniştită, Maria, nu m-am supărat pe tine. Dacă n-aş fi sperat că vei fi curioasă, aş fi închis la loc pasajul subteran. Sau, şi mai bine, aş fi luat-o pe alt drum, ca să te rătăceşti. Nu sunt cel care pretind că aş fi, dar în lumea asta nu te poţi arăta aşa cum eşti.

— E adevărat, zise ea. După cum spuneai, încrederea se câştigă cu greu.

— Nu mă grăbesc. Sper ca într-o zi să fiu demn de încrederea ta. Întreabă-mă orice doreşti, fiindcă, repet, n-am nimic de ascuns faţă de tine.

— În afară de camera aceea închisă.

— O să vină şi vremea ei. Ţi-am făgăduit, iar eu îmi ţin întotdeauna promisiunile.

— Când?

— Când vei înceta să te mai îndoieşti de mine. Când mă vei iubi.

— Şi dacă asta n-o să se întâmple niciodată?

— Atunci nimic n-ar mai avea sens, dar nici nu vreau să mă gândesc la o asemenea posibilitate, răspunse el.

— Ce se ascunde în spatele acestui „nimic”, marchize?

— Viaţa, dragostea, speranţa. Renaşterea. Dar hai să schimbăm subiectul, vrei? Înţeleg să-ți vorbesc despre ceea ce sunt acum, nu despre rănile mele, nu despre ceea ce am fost.

— Iată deci încă un mister.

— Atâta timp cât vei dori să-l dezlegi, vei rămâne aici. Vezi, Maria, totul este iluzie. M-ai văzut generos, acum mă arăt egoist. Ne dedublăm în permanenţă. Şi, în mod paradoxal, în această dualitate suntem stăpâni pe noi.

— Dar Cork? El ţi-a vorbit despre Mary Read, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Te-a remarcat când ai sosit la Veneţia, mirat să ghicească o femeie sub hainele acelea de bărbat. Ar fi trebuit să te îndrume către adăpostul pe care l-ai văzut azi, dar a preferat să te păstreze numai pentru el, sperând că-ţi va câştiga încrederea. Ţinea la tine şi m-a rugat să te scot din ghearele lui Boldoni, care te ducea la pierzanie.

— De ce?

— Să zicem că nici Giuseppe Boldoni nu este cel care se pretinde a fi. Rămânând alături de el, mai devreme sau mai târziu ai fi fost în pericol.

— Acesta a fost singurul motiv?

Privirea lui Baletti se aprinse.

— Nu, recunoscu el. M-ai cucerit, Maria.

— Atunci de ce nu vrei să te apropii de mine? Doar m-ai supus unei încercări atât de crude şi de senzuale…

— Ţi-am spus că nu sunt ca alţi bărbaţi. Dacă tu ai nevoie de timp ca să îndrăzneşti să-mi dezvălui secretele tale, acordă-mi şi mie timp destul ca lucrurile să se aşeze de la sine.

Mary nu răspunse. Baletti avea dreptate. Dualitatea sufletului ducea la singurătate. Marchizul o zguduise. Dar asta era oare de ajuns ca să i se poată încredinţa, dezvăluindu-i totul? Nu cumva alături de Dumnezeu se aţinea şi diavolul? „*N-am altă soluţie decât să colaborez cu ea*”, îi scrisese Baletti maestrului Dumas vorbind despre Emma, pe care o considera diabolică. Mary citea şi recitea în fiecare seară scrisoarea aceea, ca să nu se lase învinsă de blândeţea şi de delicateţea marchizului. Îi era prieten sau duşman? Încă nu ştia. Iar această nesiguranţă îi sfâşia inima. Se închise în tăcere.

Baletti vorbi din nou.

— Multe dintre corăbiile mele trec pe la Brindisi. Dacă vrei, te-ar putea duce acolo.

Mary păli şi înghiţi în sec.

— Ce trebuie să înţeleg?

— Nimic, Maria, îi răspunse Baletti cu un surâs plin de tristeţe. Vreau doar să ştii că eşti liberă să pleci sau să rămâi. Clădirea în care v-aţi adăpostit tu şi Cork e a mea. Am trecut nu de mult pe acolo şi am descoperit că domnul de Forbin îţi trimite scrisori la această adresă. Nu mă interesează motivul, din moment ce n-ai crezut de cuviinţă să-mi vorbeşti despre asta.

— Atunci de ce mi-ai dezvăluit că ştiai? întrebă ea, în defensiva.

El se ridică şi se înclină în faţa ei.

— Ţi-am spus. Pentru că nu mai vreau să-ţi ascund nimic. Acum, te rog să mă scuzi. Sunt foarte obosit în seara asta.

Mary dădu din cap şi îl privi depărtându-se, cu umerii aduşi, el, a cărui ţinută era de obicei atât de dreaptă şi de mândră. Plecă şi ea pe urmele lui, urcând scara care ducea la apartamentul ei. Se simţea la fel de istovită. De pe palier îl văzu pe Baletti închizând după el uşa camerei interzise. O luă pe coridor şi se opri în faţa uşii, ezitând între dorinţa de a mărturisi totul şi cea de a tăcea, între atracţia pe care-o simţea faţă de el şi dorinţa de a-l respinge; între ispita de a da buzna înăuntru şi cea de a se îndepărta. Îşi încordă auzul, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă. Ar fi putut jura ca-l auzise pe Baletti plângând înăuntru. Dar, cu siguranţă, se înşela. Nici Dumnezeu, nici diavolul nu plâng niciodată.

11

Forbin era cât se poate de prost dispus când îi restitui actele veneţianului pe care-l acostase.

— Şi, bineînţeles, n-ai întâlnit în drum niciun vas de-al imperiului, scrâşni el.

— Niciunul, domnule, îi răspunse veneţianul, cu un aer atât de sfidător, încât lui Forbin îi veni să-l treacă prin ascuţişul spadei.

— Pesemne că nici pe căpitanul Cork nu-l cunoşti, aşa-i?

— Pe piratul acela? Să mă ferească Dumnezeu să-i ies în cale, îşi făcu omul cruce.

Furia lui Forbin spori. Se stăpâni, totuşi. Celălalt îşi bătea joc de el, se vedea asta după privirea şi expresia lui. Căpitanul turba de mânie că nu-l poate face să-și înghită vorbele. Aşa încât se mulţumi să mârâie:

— Bine, poţi pleca.

Veneţianul îşi scoase pălăria cu panaş şi-l salută cu o plecăciune ironică. Apoi se întoarse spre locotenentul lui şi-i dădu ordin ca nava să se îndepărteze de *Galateea.* Cu pumnii strânşi, Forbin privi cum virează corabia.

— Ce părere ai despre ăştia, căpitane? îl întrebă secundul lui.

— Îşi bat joc de noi! Absolut toţi! Şi doar a trecut o lună de când stăm aici, ce dracu’! Ce cred ei, că sunt orb? Ah! Ce n-aş da să pot verifica încărcătura trădătorilor ăstora.

— Ambasadorul ce zice?

— Domnul Hennequin de Charmont mă asigură că tratatul de neutralitate n-a fost încălcat şi că însuşi dogele garantează pentru asta. E limpede totuşi că duşmanul e aprovizionat cu arme şi cu provizii. Şi cine-ar putea s-o facă, în afară de veneţieni?

— Piraţii. Iar omul ăsta e şi el pirat, după cum ştim.

— Dar hârtiile lui sunt în regulă. Tocmai asta mă înnebuneşte. Astfel, ne pot da cu tifla fără niciun risc. Mă frustrează cumplit!

Întoarse capul, privind puntea superioară a *Galateei.* În dimineaţa aceea, nimic nu-i era pe plac. Carena vasului, greementul greoi, flancurile prea late. Măcar dacă Pontchartrain

s-ar hotărî odată să-i trimită înapoi *Perla,* ca să-şi completeze escadra. Dar nu, în locul navei lui i-o repartizaseră pe *Drăguţa,* comandată de Clairon, şi un brulot[2] care se plictisise de atâta stat la Brindisi. L-ar fi lansat cu plăcere asupra portului Veneţiei, ca să-i înveţe pe oamenii aceia ce înseamnă sinceritatea şi respectarea regulamentelor. Trebuia să-şi descarce cumva furia. Mai ales că nu mai primise de ceva timp veşti de la Mary şi-şi închipuia că aceasta era atrasă de Baletti. Nici nu ştia ce-l enerva mai mult: faptul că se culcase cu Boldoni sau că încă n-o făcuse cu blestematul de marchiz!

Forbin ştia bine că frustrarea întreţinea dorinţa, pe când fantasma îşi pierdea din actualitate de îndată ce se îndeplinea. Baletti era şmecher. Dacă voia s-o supună pe Mary şi s-o facă să devină dependentă de el, asta era cea mai bună metodă. De la moartea lui Niklaus, Mary era vulnerabilă. Forbin nu mai ştia care era acum temperamentul amoros al lui Mary, dar, din ceea ce cunoscuse el, putea să-şi închipuie înflăcărarea de care ea era în stare. Îşi încleştă şi mai tare pumnii. Şi el, care-şi închipuise că pericolul era Corneille! Rânji. Acum, nici nu mai putea fi vorba să concureze. În ciuda faptului ca Junior se ataşase de el. Dar şi gândul acesta îl enervă. Junior prefera să fie cu Corneille mai degrabă decât cu el, dar era ceva normal. Deşi ţinea la băiat, Forbin era comandantul escadrei şi trebuia să-şi impună autoritatea în faţa tuturor. Inclusiv a lui Junior.

Băiatul dormea în baterie, se urca pe catarge şi manevra pânzele, râdea împreună cu mateloţii; cum să nu prefere tovărăşia lor celei a căpitanului?

Hotărât, ziua aceea se anunţa mizerabilă. Chiar atunci îi văzu pe Junior şi pe Corneille ocupaţi să verifice legăturile odgoanelor de la arborele artimon. Erau uzate. Gabierii îi raportaseră deja situaţia. Nici *Galateea,* nici *Drăguţa* nu se potriveau cu temperamentul lui. Se gândi la Cork şi la *Bay Daniel.* Grozavă fregata! Luă portavocea şi urlă:

— Corneille! În cabina mea, imediat!

Corneille îi aruncă o privire uimită, iar Forbin îl aţinti încruntat înainte de a intra în cabina lui.

---

2 Brulot, vas care incendiază navele inamice, (n.tr.)

Până la sosirea marinarului, golise deja unul după altul două pahare cu rom.

— Voiai să mă vezi, căpitane?

— Ai idee cum îl putem găsi pe amicul tău Cork? atacă Forbin.

Ştia bine că nici acesta nu avea cum să dea de Cork, aşa cum nu putea nici el, dar trebuia să-şi verse necazul asupra cuiva.

— Ce ţi-a făcut? E vorba despre Mary? cuteză Corneille, care-l cunoştea bine.

Forbin se proţăpi în faţa lui. Corneille nu-şi pleca însă privirea.

— De unde şi până unde Mary! Doamna a găsit ceva mai bun decât afurisiţii ăştia de piraţi, se înfurie el, dorind să-l rănească şi pe Corneille aşa cum fusese rănit el însuşi. A terminat şi cu tine, şi cu mine, Corneille. E moartă după Baletti.

Corneille însă nu vru să-i facă jocul lui Forbin.

— Mary nu mi s-a părut gata să-l uite pe flamandul ei atât de repede.

— A uitat şi de copilul ei!

— Căpitane, ştii bine că nu-i adevărat, răspunse Corneille.

— Se poate, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că veneţienii ăştia sunt trădători, sperjuri şi ticăloşi. Inclusiv Baletti ăla!

— Aici ai dreptate. Dar ce legătura au toate acestea cu Cork?

— Nu cumva, după ce că eşti ciung, mai eşti şi orb, mărginit şi tont, scrâşni cu răutate Forbin.

Lui Corneille îi sări muştarul. Era prima dată când Forbin se referea astfel la infirmitatea lui.

— Căpitane, îţi amintesc că mi-am pierdut braţul salvându-te pe tine!

— Ai curaj să afirmi că nu regreţi? îl sfidă Forbin.

— Te respect prea mult ca s-o fac, căpitane, dar daca vei continua să mă urăşti la fel de mult cât ţineai la mine pe vremuri, s-ar putea întâmpla şi asta.

— Nu trebuia să mi-o iei!

— Nu trebuia s-o părăseşti! urla Corneille, scos de-a binelea din fire. Ei, drăcie, Forbin, nu crezi că întinzi prea mult coarda? Am plătit şi eu din greu, la fel ca tine!

Forbin se duse la o măsuţă şi-şi turnă din nou rom în pahar, dându-l pe gât dintr-o singură înghiţitură.

— Prietenul tău Cork face afaceri cu imperialii.

— Ai vreo dovadă?

— Unul dintre oamenii din echipajul lui Clairon a surprins o discuţie într-o cârciumă din Ancona. Cork recrutează piraţi pentru afacerile lui.

— N-ar avea nimic de câştigat, îl asigură Corneille, calmându-se. Piraţii n-au nevoie de intermediari ca să-şi facă treburile.

— Lucrează pentru ambasadorul Franţei, făcu Forbin.

— Asta-i o acuzaţie gravă, obiectă Corneille, surprins.

— Exact, oftă Forbin, care începuse şi el să se liniştească.

Scenele pe care le făcea când îl apucă pandaliile nu durau niciodată prea mult. Continuă:

— N-am dovezi nici împotriva unuia, nici împotriva celuilalt. Însă am impresia că întrebările pe care i le pun şi acuzaţiile mele la adresa Veneţiei îl fac pe Hennequin de Charmont să se simtă jenat în loc să fie revoltat, aşa cum ar fi normal.

— Nu pot să te ajut în niciun fel, căpitane, dar, dacă e adevărat, ar fi bine s-o prevenim pe Mary. Dacă Cork lucrează pentru Baletti, aşa cum ne-a spus ea, şi, în acelaşi timp, şi pentru ambasador, avem toate motivele să credem că Baletti şi ambasadorul sunt complici. Ar fi mai bine pentru Mary să se ferească de ei.

Forbin îl privi scrutător. Furia i se domolise în faţa calmului lui Corneille. Aşa se întâmpla, adesea, şi pe vremuri.

— Credeam că vei fi de partea lui Cork.

— N-am avut decât un prieten adevărat, declară Corneille, privindu-şi căpitanul în ochi. Îmi pare rău că l-am pierdut, însă pentru Mary a meritat. Şi acela nu era Cork.

— Ai dreptate, se dumiri Forbin. Da, ai dreptate. Toarnă-ţi un pahar de rom, făcu el, lăsându-şi trupul masiv şi ciolănos să cadă într-un fotoliu.

Corneille se supuse şi umplu şi paharul lui Forbin, care îi făcu semn să se aşeze pe fotoliul din faţa lui. Rămaseră o clipă tăcuţi.

— Aş fi făcut şi eu acelaşi lucru, mărturisi deodată Forbin. Dacă eram în locul tău, aş fi procedat la fel ca tine cu Mary. Nici nu ştiu pe care dintre noi trei sunt mai supărat: pe tine, fiindcă ai sedus-o, pe mine, pentru că n-am oprit-o să plece, sau pe ea, pentru că ne-a despărţit pe noi doi.

— Ea n-are nicio vină. Era tânără, n-avea destulă experienţă în dragoste şi dorea să obţină o poziţie care s-o salveze din mizeria din care ieşise.

— Ai înţeles-o mai bine decât mine, constată înciudat Forbin. Şi e uşor de ghicit că ai şi iubit-o mai bine. Mă consideri orgolios şi prost, nu-i aşa?

Corneille zâmbi. Discuţia aceasta începea să-și regăsească tonul cald de pe vremuri.

— Uneori, răspunse el fără să ezite.

— De multe ori, rectifică, lucid, Forbin. Te-ai fi ataşat atât de mult de Tom dacă n-aş fi renegat prietenia noastră?

— Nu ştiu, minţi Corneille.

Forbin ghici. Scoase un oftat.

— M-am arătat nedrept şi dispreţuitor faţă de tine, şi totuşi nu vrei sa mă faci să mă simt şi mai vinovat. Dar nu sunt prost, Corneille. Eu sunt cauza nenorocirii lui Mary.

— Ba Emma e cauza nenorocirii lui Mary. Şi ea, ca şi noi, a refuzat să recunoască adevărul.

— Ce adevăr? se miră Forbin.

— Acela că Mary e o făptură pe care e cu neputinţă s-o iubeşti. Ea aparţine vântului din larg, oceanului, zării. Se opreşte şi se dăruiește, căpitane, oferă tot ce e mai bun în ea, dar asta nu este decât o iluzie. O clipă trecătoare în care Mary e întreagă. Întreagă, dar nu completă. Niklaus stăpânea ceva ce noi nu avem. Nu ştiu despre ce anume este vorba, însă este ceva ce a existat, a dispărut şi nu se va mai întoarce niciodată. Mary nu putea trăi altfel decât în libertate. E o chestiune de supravieţuire, pentru ea.

— Totuşi, mai este şi Junior.

— Da. Junior este, fără îndoiala, singura legătură pe care Mary n-o va rupe niciodată; cu toate acestea, într-un fel, o încurcă, deşi ea nu vrea s-o recunoască nici măcar în sinea ei.

— De ce spui asta? se miră Forbin.

— Ştim sigur că Emma nu se afla la Veneţia. Trebuie să existe ceva ce o reţine acolo pe Mary. Ceva mai puternic decât dorul de răzbunare care o macină.

— Baletti? scrâşni Forbin.

— Dacă Mary vrea să creadă aşa... Dar nici el n-o va putea schimba. Nu, e altceva. Ceva ce nici ea însăşi nu ştie.

— Ce anume? făcu Forbin, fascinat acum, când descoperea ceea ce refuzase să vadă şi să audă.

— Se teme, căpitane, murmură Corneille, rănit şi el de acest adevăr. Se teme să iubească. Se teme să se abandoneze în voia iubirii şi să fie apoi abandonată. Aşa că-i iubeşte pe cei pe care-i întâlneşte în calea ei şi care îi oferă un răgaz, dar nu iubeşte aşa cum ar trebui, nu aşa cum l-a iubit pe Niklaus. Mary fuge. E puternică, stăruitoare, încăpăţânată, rebelă, răzbunătoare şi nemiloasă; totuşi, fuge. Şi preferă să-l ştie pe Junior cu noi mai degrabă decât alături de ea, orice-ar spune şi cu toate că-i simte lipsa.

Între ei se lăsă o tăcere grea. Forbin înţelegea că marinarul avea dreptate, foarte multă dreptate.

— Ce crezi că se va întâmpla? întrebă el în cele din urmă.

— O să-l lase pe Baletti s-o domesticească şi, dacă el i-o va cere, se va mărita cu el. Omul acela are tot ce-i trebuie ei ca să se simtă în siguranţă.

— Nu crezi că e complicele Emmei?

— Ba da, ca şi al ambasadorului. Dar o va iubi şi din cauza asta o va ajuta să se răzbune. Ba chiar va fi gata să ucidă ca să n-o piardă. Cred că Mary ştie ce se urzeşte acolo. Va şti cum să se folosească de situaţie, dar pentru noi lucrurile rămân neschimbate. Am pierdut-o, căpitane. Amândoi.

— Am rupt toate scrisorile pe care i le-ai scris, mărturisi Forbin.

— Bănuiam eu. Le-ai citit?

— Nu.

— Ar fi trebuit. În toate, îi spuneam lui Mary acelaşi lucru: că, orice-ar face, vom fi întotdeauna alături de ea.

Forbin lăsă ochii în jos, mişcat de abnegaţia lui Corneille. Se simţea jalnic.

— Hai să uităm toate astea, căpitane, propuse Corneille, o dată pentru totdeauna. Mary ne-a dat un fiu. Să-l iubim amândoi aşa cum am iubit-o pe ea.

Forbin dădu din cap şi strânse pumnii.

— Dacă Baletti ăsta o va face vreodată să sufere...

— Mary va şti să se apere. Prieteni? întrebă el, ridicându-se.

Forbin făcu la fel şi se îmbrăţişară.

— Prieteni, jură Forbin, dacă mă poţi ierta.

— Ei, zise Corneille, desprinzându-se din strânsoarea îmbrăţişării lui bărbăteşti, şi dragostea, şi prietenia au nevoie de certuri ca să se călească. Trebuie să intru de cart. Junior o să se bucure că ne-am împăcat.

— Era neliniştit?

— Ştii doar că are multă intuiţie.

— Linişteşte-l, dar nu-i vorbi despre bănuielile noastre în legătură cu Cork. N-aş vrea să creadă că mama lui e în pericol.

Corneille plecă mulţumit.

Junior îl întâmpină arătându-i crestele valurilor.

— Ia uită-te!

Galateea alerga mânată de vânt, cu *Drăguţa* pe urmele ei. Cele două nave erau escortate de vreo cincizeci de delfini ale căror strigăte răspundeau celor ale cormoranilor. Se zbenguiau printre valurile agitate, fără să le pese de norii care se adunau dinspre est.

Junior nu se mai sătura să-i admire.

— Ei, musule, glumi Corneille, te laşi distras de la îndatoririle tale?

Junior începu să râdă şi-şi îngroşă vocea:

— Da, căpitane. Dar dă-mi de făcut o corvoadă pe punte, ca să fiu pedepsit fără să mă lipseşti de distracţie.

— De acord, şmechere, răspunse Corneille, intrând în jocul copilului. Şi când o să cazi peste bord, vom vedea dacă înoţi tot aşa de bine ca ei.

Junior râse şi mai cu poftă, apoi se urcă pe odgoane până la cafasul catargului, unde erau şi ceilalţi gabieri. Îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă:

— Navă la orizont, căpitane!

Corneille se urcă şi el în cafas, sprinten în ciuda infirmităţii lui.

— Crezi că e o navă de-a imperialilor? întrebă Junior.

— Pare mai degrabă veneţiană.

— Of! exclamă Junior. Domnului Forbin n-o să-i placă deloc treaba asta!

Corneille îi ciufuli pârul negru, care nu semăna deloc cu cel roşcat al mamei lui.

— Forbin are multe motive să nu-i placă, zise el, făcându-i cu ochiul.

Junior zâmbi, întorcându-i gestul.

— Dar tu nu i-ai spus că mama vrea să pună mâna chiar pe comoara lui Baletti.

Corneille nu răspunse, mulţumindu-se să zâmbească, în timp ce Junior se lipea de el, înfruntând vântul care se înteţea.

Nu-l minţise pe Forbin în legătură cu firea lui Mary şi nici în legătură cu ceea ce aştepta ea de la Baletti. Dar în rest... La război, ca la război. Nici nu-i trecea prin cap să se resemneze. Îl iubea prea mult pe Junior ca să accepte să se îndepărteze de Mary, aşa cum pretinsese.

După comoara lui Baletti, Mary avea să se îndrepte spre comoara Emmei, era inevitabil, iar el era cât se poate de hotărât să fie acolo, ca să-i protejeze şi pe ea, şi pe băiat.

12

Carnavalul era pe sfârşite, iar această perspectivă îi îndemna pe veneţieni să se lase şi mai mult în voia simţurilor, de parcă n-ar fi vrut să irosească nicio clipă din aceste ultime ore. În saloane, aproape că nu se mai discuta despre nimic în afară de dragoste. Cu oarecare reţinere în alegerea cuvintelor, căci unii patricieni care făceau parte din Marele Consiliu, adepţi ai ideilor puritane ale dogelui, se scandalizau în faţa acestei imagini libertine.

— Onoarea Veneţiei se afla în altă parte şi presupune mult mai multă omenie, îi replicase Baletti unuia dintre aceştia. Onoarea Veneţiei constă în neutralitatea ei şi în refuzul de a lua parte la conflicte. Eu, unul, prefer să văd oamenii murind din iubire decât de setea cuceririlor.

Cu părere de rău, patricianul îi dăduse dreptate, decretând totuşi că onoarei i-ar sta mai bine dacă ar fi împodobită cu un pic de reţinere. Baletti fusese de acord cu el, aşa că nimeni nu se supărase.

Remarca lui îi plăcuse lui Mary. Cu o zi înainte primise o scrisoare în care Forbin îi relata bănuielile lui în legătură cu un eventual trafic.

Ea îi răspunse imediat, ca să-i spulbere îndoielile, povestindu-i ce aflase despre activităţile lui Cork şi ale lui Baletti. Era convinsă că, dacă într-adevăr Cork se ocupa cu contrabanda, o făcea doar ca să-i ajute pe săraci, nu pe imperiali. Baletti îi arătase de la o ferestruică a podului casei şirul lung de gondole care se perindau pe la poarta lui de cum se lăsa noaptea.

— De ce o salamandră? întrebase ea, mirându-se la vederea neobişnuitului blazon de pe frontonul porţii palatului.

— Pentru că se regenerează la soare. Pentru că înfruntă focul şi supravieţuieşte; pentru că nu dă înapoi niciodată din faţa greutăţilor. Este un simbol. Era şi emblema regelui Francisc I.

— Dar chipul acela de cristal pe care e aşezată are şi el vreo semnificaţie? continuase ea, dându-şi seama deodată că poate era vorba despre ceea ce Baletti numea „craniul de cristal”.

— Cristalul atrage şi reflectă lumina. Probabil că ai observat asta în seara aceea în care te-ai întors târziu. Prinde viaţă la cea mai mică rază şi-i conduce pe oamenii ăştia până la poarta mea, fără să ştie că în spatele ei mă aflu eu. Pentru ei, nu e decât un punct de reper şi nimic mai mult.

Mary nu insistase.

Forbin nu trebuia să-şi facă griji din cauza ei. Era stăpână pe situaţie, deşi îşi menţinea atenţia trează, îi scrisese ea, ca să-l liniştească. Îi mulţumise şi pentru sinceritate, bucurându-se că primise veşti de la Corneille, ale cărui scrisori Forbin îi mărturisise că le reţinuse până atunci. Îi spusese ce mult o bucura împăcarea lor şi-l anunţase că va aştepta până în vară sosirea Emmei. Dacă aceasta nu venea până atunci, Mary urma să părăsească Veneţia, întâlnindu-se cu ei la bordul *Perlei.*

Nu minţise, deşi, de când descoperise adevărata fire a lui Baletti, prezenţa lui o tulbura şi mai mult. Fiecare privire a lui o ardea, orice atingere îi transforma trupul în jăratic. Totuşi, nu cuteza să-l provoace. Ar fi fost de-ajuns să-i vorbească, ştia asta, dar ce să-i spună? „*Te-am bănuit, fără niciun temei, că eşti ucigaş? Că ai hotărât asasinarea familiei mele, că eşti aliatul celei mai mari duşmance pe care o am? Te-am urât şi n-am rămas în casa ta decât ca să mă răzbun?*” N-avea curaj s-o facă. Nu voia să-l dezamăgească şi, cu atât mai puţin, să-l rănească.

Baletti era altfel decât toţi ceilalţi. Merita respect şi încredere. Aşteptarea era, fără îndoială, singurul fel în care ea îi putea mulţumi pentru că era astfel. Îşi aminti de discuţia avută pe vremuri, la Dover, cu Emma. Mary se revoltase la gândul că oamenii nu erau preocupaţi decât de propriile interese, dar era sigură că trebuie să existe măcar o singură fiinţă diferită de aceştia, pe care nici banii, nici puterea să n-o atragă. Emma râsese de ea, asigurând-o că acea fiinţă nu putea fi decât un nebun sau un sărac cu duhul. Baletti nu era nici una, nici alta. Poate din cauză că bogăţiile lui depăşeau cu mult ceea ce-şi închipuia ea.

O parte tot mai mare din ea era subjugată de el, acceptând acea dependenţă carnală pe care i-o inducea frustrarea. Ca şi cum ar fi simţit acest lucru, Baletti profitase de ultimele zile ale carnavalului ca s-o ducă, mascată şi deghizată, la fel ca el, prin

cazinourile cele mai frecventate, timp de câteva nopţi la rând. De fiecare dată se repeta acelaşi scenariu. Intrau discret şi se ascundeau în dosul unui paravan ajurat care le servea drept mască. El se aşeza în spatele lui Mary şi-i interzicea să se mişte, pentru ca prezenţa lor să nu fie descoperită. Mary simţea un val de căldură în pântece la vederea îmbrăţişărilor care aveau loc sub ochii ei, iar inima îi bătea cu putere fiindcă el era atât de aproape şi la fel de plin de dorinţă ca şi ea.

„Aminteşte-ţi, şoptea el. Aminteşte-ţi ca să poţi uita mai uşor."

N-o atingea. Când nebunia amoroasă se potolea, se întorceau la palat. Tensiunea ei ajungea la paroxism. Dar Baletti o lăsa în faţa uşii şi pleca, recomandându-i doar să se roage ca păcatele să-i fie iertate. Iar Mary se supunea şi adormea păstrând în suflet dorinţa de a iubi.

— Nu-mi place domnul Hennequin de Charmont, mărturisi Mary.

— Lasă, râse Baletti, nu e mai rău decât alţii.

— Dar de ce-i accepţi invitaţiile când ai putea să mergi la alţii, care-ţi plac mai mult? Doar primeşti zeci de invitaţii în fiecare zi, marchize.

— Aşa e, Maria, consimţi el, luând de pe un suport o mantie împodobită cu blană de hermină, pe care i-o puse pe umeri.

Se duceau la ambasador. Pentru a treia oară în săptămâna aceea.

— Ce interes ai să te duci la el, marchize? îl întrebă.

— Eşti mulţumită dacă-ți spun că astfel pot să-l supraveghez?

— Bănuieşti că se ocupă cu nişte treburi dubioase?

— Da. Şi Boldoni, la fel.

— De asta m-ai îndepărtat de lângă Giuseppe?

— În parte, da, admise Baletti, luând de pe o etajeră un baston cu măciulie de argint. Dar mai există un motiv.

— Care anume? întrebă Mary, a cărei inimă bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

Baletti se apropie de ea, îi luă cu un gest nespus de blând mâna şi-i atinse încheietura cu buzele, cum îi plăcea să facă adesea. Ea se înfioră din nou.

— Mai târziu, făgădui el. Când va veni vremea. Ai încredere în mine.

Ea dădu din cap, dar se saturase de atâta aşteptare. Şi totuşi, în acelaşi timp, o savura ca pe o delicatesă delicios şi insuportabil de inaccesibilă.

O oră mai târziu, se aflau în fumoarul ambasadorului Franţei, alături de patricieni şi de soţiile acestora.

Confidenţele lui Baletti îi treziseră lui Mary interesul, aşa că, în loc să stea tolănită pe o canapea, cum făcea de obicei, trase cu urechea la toate discuţiile din jur. Aşa cum se întâmpla adesea, înainte de a se vorbi despre dragoste, se discuta politică. Toată lumea vorbea despre manevrele lui Forbin în Marea Adriatică.

Baletti revenea mereu la acest subiect, cu o plăcere răutăcioasă, tulburându-l pe ambasador. Valuri de căldură lăsau în urma lor pe chipul acestuia dâre sărate, contrazicând tonul mieros pe care-l adopta în discuţiile despre Forbin. Delectându-se în faţa acestei priveliști, Mary îl provocă şi ea pe Hennequin de Charmont. Cu un aer inocent, spuse:

— Am auzit că domnul Forbin este impetuos şi irascibil. Slavă Domnului că Veneţia nu-i dă motive să-şi iasă din fire. Asta ar trebui să vă bucure, domnule ambasador, pentru că vă simplifică munca.

— Fireşte, fireşte. Domnul Forbin este, cu siguranţă, priceput în meseria lui.

— Priceput, dar arţăgos, mârâi unul dintre patricieni. Haide, dragă domnule ambasador, recunoaşte că acest compatriot al dumitale îi stârneşte pe cei din Marele Consiliu cu acuzaţiile lui caraghioase.

— Ce acuzaţii? întrebă Mary, făcându-se că nu observă privirea insistentă pe care i-o aruncase Baletti.

— Domnul Forbin are vedenii, continuă patricianul. I se pare că Veneţia pactizează cu împăratul.

Bătu cu pumnul în masă şi-l luă ca martor pe Baletti.

— E intolerabil! Nu te revoltă acest lucru, marchize?

— Ba da, într-adevăr, consimţi Baletti.

Inima lui Mary se strânse la gândul că poate ceea ce-i spusese Forbin era adevărat.

— Sunt revoltat, urmă Baletti, de parca i-ar fi simţit temerile. Totuşi, domnul Forbin n-are reputaţia de a fi un mincinos. Dacă afirmă că navele imperiale sunt aprovizionate înseamnă că aşa este.

— Ai îndrăzni să pretinzi că Veneţia... se aprinse la faţă patricianul, ridicându-se brusc, de parcă ar fi fost insultat el însuşi.

Era destul de vârstnic şi apropiat de doge.

— Calmează-te, dragul meu. Respect prea mult serenissima Republică a Veneţiei ca să-i aduc un asemenea afront. Sunt însă o mulţime de oameni care ar putea fi interesaţi să facă trafic în apele noastre. Convingerea mea este că printre aceştia ar trebui să-i caute pe vinovaţi domnul Forbin. Iar Marele Consiliu ar face mai bine să-l ajute, decât să stea cu mâinile în sân.

Patricianul se linişti numaidecât şi-şi trecu o mână obosită prin părul cărunt.

— Eşti un om cu mult bun-simţ, marchize. Îi voi repeta şi dogelui argumentele tale.

Baletti îi mulţumi printr-o înclinare a capului. Mary observă că, atunci când îşi înălţă din nou fruntea, marchizul aruncă o privire atentă către ambasador. Hennequin de Charmont era livid şi făcea eforturi să-și păstreze cumpătul. Mary i se adresă:

— Eşti alb ca varul, domnule ambasador, ai cumva o migrenă?

Ambasadorul îndreptă spre ea o privire întunecată. Baletti interveni:

— După câte văd, vezica te supără din nou. Ar trebui să nu mai faci excese. În perioada carnavalului, exagerăm cu toţii. Am să-ți trimit unul dintre elixirurile mele tămăduitoare.

— Eşti prea bun, se strâmbă ambasadorul.

— Nu-ţi mai face sânge rău din pricina poveştii ăsteia, zise şi patricianul. Domnul Baletti are dreptate. Franţa şi Veneţia n-au nimic una împotriva celeilalte. Dacă Forbin stăruie în acuzaţiile lui, vom face noi ordine. La urma urmei, s-ar putea ca lucrurile să se rezolve de la sine. Înţeleg însă că această situaţie te întristează. Poziţia ta nu e deloc de invidiat.

— Într-adevăr, încuviinţă ambasadorul, începând să prindă din nou culoare.

Mary nu mai insistă, văzând privirea piezişă, plină de ură, pe care i-o arunca acesta.

— Vă las, domnilor, hotărî patricianul, ridicându-se. Am întârziat deja prea mult, iar soţia mea şi-ar putea închipui că-mi fac de cap în vreun cazinou.

Se înclină şi-şi luă bun-rămas. Hennequin de Charmont se întoarse către Baletti şi murmură:

— Apropo, dragul meu, vei veni în seara asta la palatul Foscari, pentru închiderea carnavalului? Sunt sigur că prezenţa ta şi a Mariei vor fi foarte apreciate. Ne plac atât de mult micile jocuri pe care le organizezi!

Fu rândul lui Mary să pălească şi să lase ochii în jos sub privirea carnivoră a ambasadorului.

— Cine ştie, răspunse marchizul, sporind şi mai mult tulburarea lui Mary. Cine ştie…

Apoi se ridică şi-şi luă rămas-bun de la ceilalţi. Mary făcu la fel. Era indispusă.

— Zâmbeşte şi mergi cu fruntea sus, îi porunci la ureche Baletti.

Ea se supuse, jignită. Nu-şi vorbiră tot drumul. Mary ar fi vrut să rupă tăcerea, dar nu se simţea în stare. Baletti părea absorbit de gândurile lui. Probabil că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Nu era nevoie de un rug, în seara aceea, ca Mary să se simtă condamnată.

— Am nişte treburi, zise el, când ajunseră la palat. Ne vedem la cină, bine?

Mary îl aşteptă să plece, apoi urcă scara, cu toata demnitatea care-i mai rămăsese, şi închise uşa odăii ei, ca nimeni să nu-i vadă tulburarea.

Luă un sfeşnic şi se duse la măsuţa de toaleta ca să se mai aranjeze puţin înainte de cină. Deodată, începu să tremure toată, gata să scape sfeşnicul din mâna. Îl aşeză pe măsuţă, lângă un buchet care se afla acolo.

Era un buchet de urzici, având în mijloc un trandafir alb din mătase. De el era prins un bilet.

Mary îl desfăcu şi citi: „*Poartă-l. În seara asta. Numai pentru mine*”. Mai jos, era semnătura marchizului. Alături era o invitaţie

la o petrecere. Cea de la palatul Foscari, despre care vorbise ambasadorul.

Mary se lăsă să cadă pe pat, prada demonilor ei. Împărţită între dorinţă şi teamă. Între cheful de a rezista şi cel de a se supune. Rămase nemişcată, nehotărâtă, cu ochii ţintă la buchet, până la ora mesei.

În timpul mesei, Baletti nu făcu nicio aluzie la petrecere. Abordă diverse subiecte, obligând-o să vorbească despre orice, în afară de singurul subiect care-o ţinea ca pe ghimpi. Ca de obicei, o făcu să râdă şi fu amabil şi curtenitor cum numai el ştia să fie.

La sfârşit, când el se ridică să-i ţină scaunul, Mary întrebă cu o dezinvoltură prefăcută:

— La ce oră vrei să mergem la palatul Fosari?

— Fii gata la ora 9. Un gondolier te va duce acolo.

Inima lui Mary se strânse.

— Nu mă însoţeşti?

Privirea lui Baletti se înflăcără.

— Voi veni şi eu, mai târziu.

— Dar cum o să te recunosc, marchize? se sperie ea.

— Te voi recunoaşte eu pe tine. Nu e de ajuns?

Mary dădu din cap. El se aplecă şi-i atinse gâtul cu buzele, alunecând până la urechea ei.

— Să nu întârzii! îl imploră. N-aş putea suporta. Nu de data asta.

— Sst! o linişti el.

Se îndreptă apoi şi ieşi.

La ora stabilită, Mary, învinsă, coborî scările, cu trandafirul alb de mătase prins la corsaj, acoperindu-şi chipul răvăşit cu *moretta*[3].

Când gondolierul o lăsă în faţa palatului Foscari, petrecerea era în toi, într-o explozie de muzică şi culori. Chiar dacă nu-i recunoştea, Mary ştia ca toţi patricienii se adunaseră acolo, îmbătaţi de vin şi de femei. Toată lumea se agita, în hohote necontenite de râs, în iureşul farandolelor, al tarantelelor, printre glume fără perdea şi mâini impertinente. Doamnele nu

3 Mască tradiţionala purtata în timpul carnavalului de la Veneţia (n.red.)

se puteau apăra prin vorbe, căci şi-ar fi trădat identitatea. Femeia serioasă se confunda cu cea uşuratică, soţia cu amanta, ingenua cu îndrăzneața. Mary umbla de colo-colo prin mulţime, lovind cu evantaiul degetele care se agăţau de fusta ei, căutând cu disperare să-l găsească sub o mască pe el şi numai pe el.

Nu exista niciun cotlon care să nu adăpostească scene de desfrâu, nicio sofa fără un trup tolănit pe ea, niciun pahar care să nu fie plin cu vin tare. Toţi dansau, iubeau, se îmbătau fără nicio reţinere. Carnavalul era pe sfârşite, şi veghea aceea funebră îi smulgea lui Mary lacrimi pe sub catifeaua neagră a măştii.

Jenată de nebunia şi de josniciile ei, se îndreptă spre o fereastră mare, pe pervazul căreia erau aşezate candelabre aprinse. Privirea îi fu atrasă de un arlechin. Mary începu să tremure, convinsă că sub masca aceea se ascundea Baletti. Dar arlechinul dispăru din faţa ei, înghiţit de vârtejul dansatorilor.

Îl căută din ochi cu înfrigurare, fără a îndrăzni să se mişte din loc, pentru ca el s-o poată găsi, şi-l regăsi, în sfârşit, ceva mai departe, sărutând un sân dezgolit. Apoi îl zări în altă parte, lăsându-se călărit, în timp ce dezmierda două talii aflate alături.

Erau acolo atâtea costume de arlechin, încât Mary nu mai putu suporta. Baletti n-avea să vină. O păcălise. Niciun om cu mintea întreagă n-ar fi chinuit în acest fel pe cineva. Nu mai avea încredere. Forbin avea dreptate, aşadar, indiferent ce văzuse şi auzise ea. Se terminase. Avântul războinic al răzbunării o cuprinse salvator, alungându-i durerea. Mary cunoştea bine acest avânt. Dintotdeauna fusese complicele ei. Nu se temea de el. Nu atât de mult ca de supunerea aceea pe care începu, dintr-odată, s-o urască. Văzu o scară care ducea la etaj. Îşi săltă fustele şi începu sa urce în goană treptele. Era hotărâtă să părăsească Veneţia, să se întoarcă la Forbin şi să se ducă după Emma la Dover, aşa cum ar fi trebuit să facă de mult.

Văzând un budoar gol, abia luminat de o lumânare, intră şi se duse la fereastra cu obloanele trase, ca să se liniştească. O mână îi prinse încheietura şi-i răsuci braţul la spate. Mary lăsă să-i scape un geamăt şi *moretta* îi căzu pe covor.

— Aşază-te în genunchi pe fotoliu, pretinse marchizul, dintr-o răsuflare.

Nu-l auzise intrând.

— Te urăsc, gemu ea, supunându-se totuşi.

— Eu te iubesc pe tine, Mary. Te iubesc aşa cum n-am iubit niciodată.

Îi ridică fustele, apoi o penetră cu o încetineală exasperantă, care-i smulse un hohot de plâns înainte de a o face să ţipe. Iar şi iar.

Diavolul învinsese.

Era a lui.

13

Clément Cork intră – în silă, ca de obicei – în cabinetul lui Hennequin de Charmont. Ambasadorul stătea în faţa ferestrei care dădea spre grădină.

— Voiaţi să mă vedeţi, zise Cork, cu o umilinţă prefăcută.

Ambasadorul îşi întoarse privirea de la sclavii lui, care se jucau prin grădină, spre el. Părea abătut şi nervos. Ţinea în braţe un căţeluş pe care-l mângâia apatic.

— Avem o problemă, spuse el. O problemă mare, pe care va trebui s-o rezolvăm.

— De asta am venit, domnule, îl asigură Cork.

— Forbin s-a plâns regelui Franţei şi dogelui. Aici, la Veneţia, a fost deschisă o anchetă. De data asta, nu mai pot controla situaţia.

— Doriţi să încetez comerţul?

— Nu, scrâşni ambasadorul. Nu vreau să mă împiedice nimeni să mă bucur de distracţiile mele, nu vreau să fiu deranjat, nu vreau să fiu judecat!

— Atunci, ce doriţi?

— Doresc ca domnul Forbin să moară! explodă ambasadorul, bătând din picior.

Dacă nu l-ar fi văzut atât de îndârjit, Cork ar fi râs în faţa imaginii straturilor de grăsime care, tresăltând, prinseseră între ele căţelul; animalul începuse să latre, zbătându-se să scape din strânsoare.

— Numai atât? zise, lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Şi cum veţi proceda? Doar ştiţi că e greu de ajuns la el.

— Prin viclenie, scrâşni ambasadorul, lăsând jos animalul, care-l muşcase. Numai prin viclenie îl putem doborî.

Rânji, se apropie de Cork şi, cu ochii ieşiţi din orbite, îl luă de guler ca să-l ridice. Trimiţându-i drept în faţă răsuflarea lui acră, îi spuse ce plănuia să facă.

— Zvonul va trebui să fie răspândit chiar de imperiali, îi repetă Cork marchizului Baletti, la care se dusese de îndată ce plecase de la ambasador.

Baletti îşi mângâie încurcat bărbia. Se bucură că Mary nu era acolo. Deşi Cork venea la el printr-un pasaj subteran care ducea din cabinetul lui într-o mănăstire, nu i-ar fi plăcut deloc s-o amestece în toate astea. Mary se schimbase. Se arăta blândă şi tandră. O simţea liniştindu-se încetul cu încetul, căutând tovărăşia lui. Nu minţise când îi spusese că o iubeşte. Tot străduindu-se s-o îmblânzească, căzuse în propria capcană. Cel mai bun mod de a-i dovedi sinceritatea lui era acesta. Să-i ofere totul, şi chiar mai mult: plăcerea pe care i-o cerea când era în braţele lui, discreţia pe care o spera şi, în curând, secretul lui pe care nimeni, nici măcar Emma de Mortefontaine, nu-l aflase pe de-a-ntregul. Închise ochii şi alungă viziunea care-l îndurera, ca să se concentreze asupra spuselor lui Clément.

— Forbin este orgolios, spuse el. Dacă va fi convins că în castelul Potree se află o rezervă considerabilă de muniţii şi că nu este prea bine păzită, e evident că se va grăbi să ajungă acolo.

— Iar imperialii îl vor prinde ca într-un cleşte în timp ce el va bombarda o ţintă falsă, sfârşi Cork.

— Trebuie să-l avertizăm, hotărî Baletti. Aş putea lăsa să-mi scape informaţia în faţa lui Mary, care l-ar anunţa imediat. Dar n-aş vrea ca ea să afle. Ar fi îngrijorată pentru fiul ei.

— Poate că am găsit o soluţie, zise Cork după o clipă de gândire. Sunt prieten din copilărie cu un marinar de pe nava lui Forbin. A pus odată o vorbă bună pentru mine în faţa căpitanului său, ceea ce înseamnă că are oarecare influenţă asupra lui. Am să fac cumva să-l anunţ. Escadra lui Forbin staţionează pentru moment. O să-mi fie uşor să dau de Corneille.

— Va fi cam riscant pentru tine, sublinie Baletti.

— Ambasadorul a mers prea departe. Forbin trebuie să scape viu şi nevătămat, ca şi fiul lui Mary.

Baletti îl privi pe Cork drept în ochi.

— Ţii la ea, nu-i aşa?

— Ca la toate femeile al căror mister mă emoţionează. N-am iubit-o, marchize, am dorit-o doar. Nu neg că lucrurile ar fi putut

ajunge mai departe, dar asta nu s-a întâmplat. Sunt bucuros că te înţelegi bine cu ea.

— De mult timp n-am mai fost atât de atent şi de apropiat de cineva, mărturisi Baletti. Nu vreau să mai sufere.

— Ai încredere în mine, marchize. Voi face în aşa fel încât să nu se întâmple una ca asta.

— Atunci, grăbește-te! Zvonurile se răspândesc repede, ar putea să ţi-o ia înainte.

Clément Cork se grăbi şi ajunse la Ancona în ziua următoare, spre seară. Nu-i trebui prea mult timp ca să-i găsească pe mateloţii de pe *Galateea.* Locul lor de adunare era o tavernă, unde jucau zaruri, râdeau tare, adulmecând mirosul de băutură şi de tutun, iar fetele de acolo aveau o reputaţie binemeritată. Ştiau să numere monedele strecurate în corsajul lor, dar tot atât de bine ştiau şi să satisfacă poftele marinarilor care stătuseră prea mult timp pe mare.

Trecu pragul cârciumii, unde sunetele muzicii şi vocile alcătuiau o hărmălaie veselă, şi-şi croi drum printre norii de fum sloboziţi de pipe. Îl zări pe Corneille făcând un skanderbeg cu alt marinar. În jurul mesei, pariurile erau în toi, iar Corneille, care părea că suportă cu greu presiunea braţului adversarului său, era departe de a fi favorit.

Cork îşi făcu loc şi ajunse în primul rând. Oamenii pariau ajutaţi de unul dintre ei, care vorbea cu un pronunţat accent marsiliez. Toate privirile erau pironite asupra muşchilor încordaţi ai luptătorilor. Vinele umflate care le brăzdau braţele păreau gata să plesnească din cauza efortului.

— O să plesneşti! îi strigă lui Corneille un marinar. Renunţă, ce naiba!

Cei doi adversari icneau şi asudau, însă Cork nu se putea înşela. Înviora pariurile care cam încetaseră, spre marea bucurie a marsiliezului. Suma pusa la bătaie era considerabilă şi-i îndemnă şi pe alţii să-i urmeze exemplul. Corneille ridică ochii şi-i zări zâmbetul şugubăţ. Într-o clipă, îşi regăsiră complicitatea de odinioară.

— E timpul să terminăm. Am obosit, declară Corneille, dând în sfârşit frâu liber forţei singurului său braţ.

Cel al adversarului se îndoi şi se abătu asupra mesei, care pârâi sinistru.

— Aoleu, măiculiță! Asta da trânteală! exclamă marsiliezul.

Adună rapid banii, îşi luă partea, le plăti învingătorilor, în timp ce păgubaşii se îndepărtau comentându-şi ghinionul.

— Fără supărare? îl întrebă Corneille pe adversarul lui, întinzându-i mâna înroşită de efort.

Omul i-o strânse cu sinceritate.

— Te-am subestimat. Niciodată nu trebuie să subestimezi un ciung! spuse el şi se ridică. Cork se aşeză imediat în locul lui.

— Ca pe vremuri, remarcă el zâmbind. Doar braţul ţi s-a schimbat.

— Din cochetărie, râse Corneille. Ce vânt te aduce, Cork?

— Un vânt rău.

— Aoleu, măiculiță! O să mă îmbogăţesc cu tine! îi întrerupse marsiliezul, care venise la masa lor să-i dea lui Corneille banii care i se cuveneau.

— Nu fi prea sigur, îi răspunse acesta. Marinarii n-o să se lase păcăliţi şi a doua oară.

— Păcat! De mult timp nu m-am mai distrat aşa de bine, măiculiță, de tare mult timp, repetă marsiliezul îndepărtându-se.

Corneille îşi numără banii, îi împărţi pe din două şi-i întinse jumătate lui Cork.

— Păstrează-i pe toţi, refuză acesta. A fost amuzant.

— Nici vorbă! decretă Corneille. Micul nostru aranjament funcţiona bine pe vremuri, nu trebuie să stricăm amintirea lui.

Cork băgă banii în buzunar.

— Să ne întoarcem la vizita ta. Ştii că Forbin n-are o părere prea bună despre tine. Dacă ar şti că eşti aici, nu cred că ar simţi nevoia să te salute. Pe toţi dracii, Cork, de astă dată cred că te-ai băgat într-o situaţie delicată.

— Nici gând de una ca asta. Şi chiar trebuie să discut cu Forbin.

— Vrei să pună să fii spânzurat?

— Nu-ţi pot spune nimic aici, e prea riscant. Hai să ne întâlnim la miezul nopţii în biserică. Chiar în spatele agheasmatarului e un intrând care duce la o criptă. Am să vă aştept acolo pe tine şi pe Forbin.

Corneille dădu din cap, cu o privire neliniştită. Cork se ridică să plece. Nu ţinea să fie văzuţi împreună.

— Zici că vrea să discute cu mine, deşi ştie că aş dori să-l văd spânzurat, se miră Forbin.

— S-ar putea să fie vorba despre Mary, răspunse Corneille, care se grăbise să ajungă la căpitanul lui, rămas la bordul *Galateei.*

— Nu i-am spus niciodată lui Mary că-l cunoşteai pe Cork, mărturisi Forbin, şi atunci cum ar fi putut să afle el despre legătura dintre noi?

— Nu ştiu, dar Cork n-ar fi venit aici decât pentru un lucru important.

— În afară de cazul în care ar vrea să ne întindă o capcană. Nu uita că-l stingheresc în activităţile lui. Ar putea dori să mă elimine.

Corneille căzu pe gânduri. O asemenea ipoteză nici nu-i trecuse prin cap. Chiar dacă i se părea de neconceput, trebuia totuşi luată în consideraţie.

— Bine, hotărî el. O să mă duc singur, e mai prudent aşa. Am să-mi dau seama ce urmăreşte.

— În acest caz, eu o să trec drept un laş. Şi nu vreau să se poată spune despre cavalerul de Forbin că a dat înapoi în faţa primejdiei.

— Totuşi, trebuie să rămâi aici, căpitane. S-ar putea să ai dreptate. Cork poate că nu mai este cel pe care l-am cunoscut eu. Şi dacă am cădea amândoi, cine ar mai avea grijă de Junior?

Forbin îşi trecu o mână obosită prin părul care începea să încărunţească.

— A dracului încurcătură!

— Am să-ți transmit întocmai despre ce e vorba. Ca pe vremuri.

— Ca pe vremuri, acceptă Forbin.

Când clopotele bisericii bătură de douăsprezece ori, Corneille coborî treptele scării acoperite cu muşchi care ducea spre criptă. Fără șovăire, se apropie de lumânarea aşezată lângă un

altar. Cork era aşezat şi-şi legăna picioarele. Sări de pe scaunul improvizat şi înaintă către Corneille.

— Văd că eşti singur, prietene. Probabil că Forbin n-are pic de încredere în mine.

— Da, însă nu crezi că există nişte motive?

— Dar tu? întrebă Cork, aşezându-se din nou pe piatră.

Corneille se cocoţă lângă el; lumânarea se afla între ei.

— Îţi aduci aminte, la Brest, cum ne căuta preotul ca să-l ajutăm la slujbă, când eram copii de cor?

— Cum naiba să nu-mi amintesc! Tremuram de frică la vederea gisanţilor[4], dar preferam să ne strecurăm pe lângă ei decât să stăm la slujbă.

— Acolo am luat prima pradă.

— Şi acolo am jurat să ne facem piraţi.

Corneille oftă. Prin minte i se perindau aceleaşi imagini pe care le revedea şi Clément Cork. Scara secretă din naos, cripta îngustă şi caseta. Caseta plină cu dubloni spanioli, chiar lângă scheletul înarmat cu o lance. Ţipaseră şi se strânseră unul în celălalt înainte de a face din locul acela ascunzătoarea lor. Cork devenise pirat. Corneille îl întâlnise pe Forbin pentru că tatăl lui, matelot la bord, intervenise să fie angajat şi el pe aceeaşi corabie. Drumurile lor, care fuseseră atâta vreme convergente, se despărţiseră până la Calais...

— Îţi aduci aminte de femeia aceea şi de comoara despre care-ţi vorbisem înainte să pleci în Mediterana? întrebă în cele din urmă Corneille, rupând tăcerea.

— Netrebnica aia care te-a părăsit şi a plecat singură după comoară, lăsându-te descumpănit şi cu buza umflată? Da, îmi amintesc. Se pare că te-ai vindecat. Amintirea aceea de demult te-a făcut să te gândeşti la ea?

— În parte, răspunse Corneille.

Fu ispitit să-i spună tot, dar trebuia mai întâi să afle dacă putea avea încredere în el sau nu. Continuă:

— E adevărat că lucrezi pentru ambasador?

— Da şi nu. Sunt braţul lui, într-adevăr, dar numai ca să-l pot nimici mai uşor. Sunt în slujba unui patrician care vrea să denunţe acest comerţ şi care are nevoie de dovezi.

---

4 Gisant, efigie funerara aflata în poziţie orizontala (n.tr.)

— Baletti?

Cork întoarse spre el o privire surprinsă.

— Îl cunoşti?

Corneille dădu din cap.

— Ţie, Clément, îţi plăceau aurul, prada şi femeile. Dar nu şi mirosul de sânge, după câte îmi amintesc.

— Aşa e şi acum. De asta am venit să te informez în legătura cu complotul urzit împotriva lui Forbin.

— Un complot?! exclamă Corneille, amânând ceea ce voia să-i transmită.

— Ambasadorul este jignit de bănuielile căpitanului tău. Influenţat de Baletti, dogele începe să aibă îndoieli, cu toate că rămâne drapat în demnitatea lui.

— E adevărat că nu trece zi în care Forbin să nu-i scrie lui Hennequin de Charmont, mirându-se că e atât de orb şi de surd.

— Ai auzit vorbindu-se despre castelul de la Potree?

— Imperialii au depozitat acolo o mulţime de arme şi de muniţii, afirmă Corneille.

— Zvonul nu e adevărat. E o capcană care i-a fost pregătită lui Forbin. Nu trebuie să cadă în ea. Ar fi prins ca într-un cleşte şi n-ar putea scăpa.

— De unde ştii?

— Ambasadorul m-a însărcinat să mă ocup de treaba asta. Baletti m-a sfătuit să n-o duc la îndeplinire. Atât din spirit de justiţie, cât şi din pricina unei femei. Marchizul e îndrăgostit.

— De Mary, bineînţeles, făcu Corneille, de parcă ar fi fost evident.

Cei doi se priviră.

— Am impresia că ştii mai multe decât mine în privinţa asta. Mă înşel cumva?

Corneille îl măsură din priviri pe Cork.

— Stăpânul tău, Baletti, are mâinile murdare de sânge?

— Baletti? Dacă l-ai cunoaşte, Corneille, nici n-ai cuteza să gândeşti aşa ceva despre el. Este cel mai onest şi mai altruist om din lume. De ce crezi una ca asta?

— S-a înhăitat cu o femeie diabolica, Emma de Mortefontaine.

— Emma, scrâşni Cork. E cea mai josnică fiinţă pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc. Ea are un obiect pe care-l vrea Baletti şi

viceversa. Au făcut un armistiţiu ca să pună laolaltă obiectele respective, dar Baletti nu s-ar asocia niciodată cu o asemenea fiinţă. E de o frumuseţe diabolică şi e întruchiparea răului. Ei, drăcie! pricepu el deodată. Să nu-mi spui, Corneille, că tot ce caută ea e aceeaşi comoară despre care vorbeai tu! Nu cumva din cauza Emmei sufereai tu când ne-am întâlnit la Calais?

— Ai dreptate doar într-o privinţă, răspunse Corneille, convins acum de sinceritatea prietenului său. Într-adevăr, comoara aceea o căutam şi eu, dar de plâns o plângeam pe Mary Read.

— Mary? întrebă Cork, cu vocea întretăiată.

Iar Corneille începu să-i istorisească totul.

Emma de Mortefontaine aruncă o vaza de cristal care nimeri în fereastra uriaşă a cabinetului ei de la Dover, spărgând-o. Toate obiectele aflate pe biroul ei – călimara, vasele, dosarele – luară acelaşi drum. Gabriel, omul ei de încredere, care-i luase locul lui George, dădu buzna în încăpere, cu pistolul în mână, auzind tărăboiul. Abia avu timp să se aplece ca să se ferească de statueta din bronz pe care Emma, întorcându-se brusc, i-o aruncase drept în faţă. Prudent, se retrase, având grijă să închidă uşa după el. O altă statuetă se lovi cu zgomot de tocul uşii.

Când nu mai avu la îndemână nimic care să poată fi rupt, aruncat sau spart, Emma scoase un urlet sălbatic de durere şi disperare în acelaşi timp. O adiere jilavă de vânt pătrunse în odaie prin geamul spart, răvăşind filele scrisorii primite de la Boldoni. Una dintre ele se agăță în spinii trandafirilor roşii care fuseseră în vază, înainte ca aceasta să sfârşească pe podeaua cernită.

Emma se repezi într-acolo, o smulse şi o rupse în bucăţele, apoi o călcă frenetic în picioare lângă covorul pe care făcuse, pe vremuri, dragoste cu Mary Oliver, timidul şi fermecătorul ei secretar particular. Izbucni în hohote furioase de plâns şi se prăbuşi, în sfârşit, într-un fotoliu, istovită după acest acces de mânie, cu ochii rătăciţi şi cu părul în dezordine. Baletti şi Mary! Mary şi Baletti! Chipurile lor i se învârteau prin minte, dansau şi se îmbrăţişau rânjind, făcându-i în ciudă. Nu putea îngădui aşa ceva. Bătu din picior, agitându-şi pumnii, de parcă ar fi vrut să-i

strivească iar şi iar, urlând de durere în faţa imaginii alianţei de neconceput dintre ei. A acestei trădări.

Faptul că Mary voia să se răzbune era firesc. Emma aştepta, spera să se întâmple acest lucru. Îi făcea plăcere să şi-o închipuie răvăşită, chinuită, distrusă de pierderea familiei ei. De altfel, Mary dovedise că numai la asta se gândea, din moment ce-i eliminase pe George şi pe maestrul Dumas. Emma rânji. Oare Baletti ştia că Mary îi ucisese tatăl? De bună seamă că nu, doar nu era să se laude cu asta! Întorcându-se în casa fostului procuror, după moartea lui George, Gabriel îl descoperise zăcând în cripta lui secretă. Emma îi poruncise lui Gabriel să scoată discret comoara de acolo. El o făcuse folosind un vechi tunel subteran care pornea din criptă şi pe care îl zidise apoi, după ce încuiase mai întâi pe dinăuntru camera maestrului Dumas, ca să nu fie deranjat de cineva. Un val de satisfacţie o învioră pe Emma. Baletti va afla. O să-l anunţe şi o să pretindă că Mary îl omorâse pe Dumas din lăcomie. Că şi pe el îl sedusese din acelaşi motiv. Îi va privi sfâşiindu-se reciproc. Se va bucura ajutându-l pe Baletti s-o pedepsească pe Mary. Apoi îi va nimici, o dată pentru totdeauna. Pe ea – fiindcă o lăsase s-o aştepte timp de optsprezece luni la Dover, pe el – fiindcă îndrăznise să facă dragoste cu Mary în timp ce pe ea o respinsese cu atâta cruzime. Aveau să plătească scump această alianţă.

Emma crezuse că moartea lui Niklaus şi răpirea lui Ann erau de ajuns ca s-o doboare pe netrebnica asta mică, dar se înşelase. O subestimase. Mary era plămădită din acelaşi aluat ca ea însăşi, voia să aibă totul şi încă ceva pe deasupra.

Scoase încă un urlet. Neomenesc, ascuţit, rupând tăcerea apăsătoare în care furia ei cufundase toată casă.

Mai mult decât oricând, Mary era dublura ei. Mai mult decât oricând, Emma o ura fiindcă o iubea atât de mult. Mai mult decât oricând voia să-i facă rău. S-o facă să sufere tot atât de mult cât suferea ea.

Cât despre Baletti, acesta trebuia să plângă cu lacrimi de sânge înainte de a muri.

Emma se ridică dintr-un salt, ca o hienă, râzând de disperare, şi strigă:

— Gabriel! Bagajele, imediat! Plecăm la Veneţia.

14

De două zile, Mary avea greţuri şi febră. Ştiind că nu e însărcinată, crezu că e vreo indispoziţie trecătoare. Se lungi în pat; îşi simţea ceafa ca de plumb şi o durea tot trupul. Ar fi trebuit să-i spună lui Baletti, dar marchizul i se păruse atât de îngrijorat şi preocupat în ziua aceea, încât nu îndrăznise să-l tulbure. Adormi cu senzaţia că patul o trăgea în jos cu cearşafurile lui albe.

— Domnule, veniţi repede la doamna Mary! exclamă camerista, smucind uşa atelierului în care picta uneori Baletti.

Acesta îşi puse pensulele într-un borcan şi se grăbi pe urmele ei.

— Nu s-a ridicat din pat azi-dimineaţă; m-am mirat, pentru că nu obişnuieşte să lipsească de la dejun, îi explică fata, neliniştită, pe când Baletti urca scara cu paşi mari, simţind că inima stătea să-i sară din piept.

Ridica perdelele baldachinului. Lumina căzu pe chipul tras şi palid al lui Mary. Baletti puse mâna pe fruntea ei şiroind de sudoare. Ardea. Mary îşi înăbuşi un geamăt. Marchizul se întoarse către cameristă, care îşi frângea mâinile de îngrijorare.

— Pune apă la fiert, Anna. Vin şi eu cu nişte plante medicinale.

— E ceva grav, domnule?

— Destul de grav. Şi-a pierdut cunoştinţa. Febra e prea mare. Trebuie să aflu ce-a făcut zilele astea. Grăbeşte-te!

— Am să-l întreb pe Pietro. Doamnei Mary îi place să stea de vorbă cu el.

Baletti dădu din cap şi dezveli trupul încins al lui Mary. O consultă, fără ca ea sa reacţioneze altfel decât prin gemete întretăiate de clănţănitul dinţilor. Marchizul îşi reproşă că nu observase starea ei, obsedat de scrisoarea pe care i-o trimisese Cork înainte de a se întoarce, la flota imperială, în apropierea castelului Potree.

„Am aflat de la Corneille tot adevărul în legătura cu Mary Read. Te va răscoli, aşa cum m-a răscolit şi pe mine. Nu-ţi pot spune în câteva cuvinte despre ce este vorba. Ai mare grijă de ea, marchize. Fără să ştii şi fără să vrei, ai dezlănţuit împotriva ei cea mai rea pedeapsă posibilă. Vei afla totul în curând. Te rog, n-o brusca. În ceea ce-l priveşte pe Forbin, lucrurile s-au aranjat aşa cum doreai."

Baletti o citise şi o recitise de zeci de ori, încât o ştia pe dinafară. Aceste adevăruri, aceste confidenţe pe care le refuzase de atâtea ori, îl chinuiau cumplit acum.

Se aplecă şi o sărută.

— Mary, dragostea mea, şopti el, oricine-ai fi, luptă-te. Buzele lui Mary zvâcniră şi pe obraji îi alunecară lacrimi sărate. Baletti se aplecă să-i audă şoaptele.

— Niklaus, gemu ea. Te iubesc, Niklaus. Nu pleca. Te rog, nu pleca.

Inima bărbatului se strânse. Se stăpâni însă. „*Mai târziu, răspunsurile vor veni mai târziu.*" O lăsă pe Mary pe patul ei de suferinţă şi ieşi în fugă să-i pregătească un leac împotriva febrei.

Forbin îi transferase pe Corneille şi pe Junior la bordul *Drăguţei,* aflata într-un port veneţian, în apropiere de Potree. Acolo nu mai erau decât o mână de oameni. Ceilalţi veniseră pe *Galateea,* ca să le poată ţine piept imperialilor.

După raportul lui Corneille, prima reacţie a lui Forbin fusese să nu dea importanţă zvonurilor referitoare la Potree. Însă aceste zvonuri luaseră o asemenea amploare, încât ministrul ar fi intrat la bănuieli daca nu le verifica. Deşi îl credea pe Cork, hotărâse să se ducă, totuşi, acolo. Clairon, care preluase comanda unui brulot, lăsându-şi secundul la conducerea *Drăguţei,* era lângă Forbin. Acesta puse deoparte luneta.

„*Ceva nu e în regulă*", îşi spuse el, neliniştit.

Avea de gând să lase navele imperiale să se apropie, în timp ce el ar fi bombardat fortăreaţa înălţată pe faleză. Clairon şi-ar fi lansat apoi brulotul, iar el s-ar fi ocupat de celălalt brulot.

Inamicul ar fi căzut în propria capcană. Bateria de pe mal, chiar dacă era slabă, ar fi fost distrusă, şi nimic nu l-ar mai fi

împiedicat pe Forbin să le dea o lecţie bună fătarnicilor acelora. Dar navele imperialilor întârziau să se arate, contrazicând afirmaţiile lui Cork.

— Să dau ordin să se deschidă focul? întrebă locotenentul.

— Da, hotărî Forbin.

Se întoarse către Clairon, care era în picioare pe puntea brulotului, la o distanţă de la care-l putea auzi, scrutând încruntat orizontul, cum făcuse mai înainte şi Forbin.

Tunurile de la castelul Potree începură să bubuie, luându-le-o înainte celor de pe *Galateea.* Tirul fusese însă prea scurt, iar ghiulelele nu reuşiră decât să stropească, în cădere, flancurile *Galateei.*

— Să dărâmăm zidurile astea! ordonă Forbin, încrucişându-şi mâinile la spate.

Privi concentrat bucăţile de zid care cădeau, agasat de o presimţire ciudată. Deodată, înţelese.

— Încetaţi focul! porunci el.

Când bubuitul tunurilor încetă, putu să-și dea seama că intuiţia nu-l înşelase.

— Pe toţi dracii! Atacă *Drăguţa!*

— *Drăguţa!* urlă ca un ecou Clairon, prin portavoce. Amândoi reacţionaseră în acelaşi timp. Forbin nu şovăi nicio secundă.

— Viraţi! striga el. Trebuie să-i ajutăm!

Locotenentul n-avu însă timp să transmită ordinul. O ghiulea lovi în plin etamboul, care se sparse cu un trosnet sinistru.

— Cârma e atinsă! se auzi strigătul cârmaciului.

— Asta mai lipsea! tună Forbin, văzând ca vântul începea să împingă nava spre ţărm.

— Vreau raportul tâmplarului. Să estimeze stricăciunile. Fregata, care nu mai putea fi controlata, îşi urma calea.

— Jos pânzele! ordonă Forbin.

Luă portavocea şi i se adresă lui Clairon:

— Pleacă spre *Drăguţa!*

Clairon se conformă imediat. *Galateea* nu se mai putea mişca aşa cum ar fi vrut el. Lăsă la apă o barcă şi coborî în ea, împreună cu douăzeci de oameni, lăsând brulotul să urmeze *Galateea.*

Dusă de vâslele mânuite energic, ambarcaţiunea se îndepărtă în viteză.

Pe *Galateea,* activitatea era în toi. La pupă răsunau deja primele lovituri de ciocan.

Forbin turba de furie că trebuie sa rămână ţintuit locului, fără să-i poată ajuta pe ai lui. Turba de furie că se lăsase dus de nas şi-l ascultase pe trădătorul acela de Cork! Deodată, încremeni, străfulgerat de un gând.

Corneille îi dezvăluise lui Cork intenţiile lor. Care din ei minţise? Sau poate că se aliaseră? De un lucru însă era sigur: piratul nu venise acolo să-l prindă pe Forbin. Pe Junior îl voia. Altfel, ce motiv ar fi avut să atace *Drăguţa?*

Se întoarse, livid, spre tâmplar, care se apropia de el.

— Cârma e ruptă, căpitane.

— Cât timp îţi trebuie ca s-o repari?

— Aş zice că vreo trei ceasuri.

— Fă tot ce poţi, oftă Forbin.

Se îndreptă către secund.

— Brulotul să remorcheze *Galateea.* Trebuie să ajungem la oamenii noştri.

În timp ce ordinul era dus la îndeplinire, Forbin, mânios şi îngrijorat, duse din nou luneta la ochi. Barca lui Clairon înainta repede. Nu-i va trebui mult timp ca să ajungă la *Drăguţa.* Însă Forbin ştia că va fi zadarnic. Nici tunurile de acolo nu se mai auzeau. Era clar că fregata fusese deja capturată.

— Debarcarea! ordonă căpitanul *Drăguţei.*

Nava eşuase pe plajă.

Avariile erau considerabile. Retrăgându-se cu toată viteza din faţa corăbiilor imperiale, fregata se refugiase într-un golfuleţ. Căpitanul preferase această soluţie, văzând că nava lua apă. Pe insulă, mai avea şanse să-şi salveze oamenii.

Acelaşi lucru era valabil şi pentru corabie. Imperialii nu se vor osteni s-o ranflueze.

Totuşi, trebuia să se grăbească. *Drăguţa* se afla încă în bătaia tunurilor, iar o ghiulea bine ţintită ar fi putut face să explodeze magazia cu praf de puşcă.

Cu Junior în cârcă, Corneille se îndreptă împreună cu ceilalţi spre plajă. Apa-i ajungea până la coapse, iar valurile agitate îi biciuiau coastele. Junior era livid, însă nu scotea nicio vorbă. Mai întâi refuzase să fie dus pe sus, dar Corneille mârâise:

— Nu acum! Fă ce-ţi spun! Curentul e prea puternic.

Junior îl ascultase. Acum privea spre şirul de măslini care mărgineau plaja şi se gândea la mama lui. Cunoştea acum şi el mirosul războiului. Se străduia să stea cât mai lipit de Corneille, ca să nu-l dezechilibreze.

Când ajunseră la mal, coborî şi o luă la fugă, depășindu-l pe Corneille, până la copacii cu ramuri strânse şi înfrunzite. Primii marinari erau deja acolo, privind în larg, spre corăbiile imperiului.

— Se îndepărtează, constată căpitanul.

Junior scoase un oftat de uşurare. Se întoarse către Corneille, al cărui chip era neobişnuit de crispat.

— Te simţi bine?

Corneille se mulţumi să dea din cap. N-avea rost să sperie copilul.

— Nu trebuie sa rămânem aici, hotărî căpitanul. La zece minute de aici e un sat. Acolo vom fi în siguranţă.

— Pot merge pe jos până acolo, îl asigură Junior.

Corneille nu insistă. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri negre. Cork îl minţise, era evident. Corneille refuza să creadă că o făcuse din cauza destăinuirilor sale în legătura cu Mary. Oftă şi-şi scoase pistolul de la brâu ca să-l încarce. Dacă Baletti voia, din cine ştie ce motiv, să-l aibă pe Junior, trebuia să treacă peste cadavrul lui mai întâi. „*Dar, înainte de asta, Cork trebuia să-şi primească răsplata pentru trădarea lui*”, îşi făgădui Corneille.

Intrară în sat tocmai când clopotul bisericii îi chema pe credincioşi la slujbă. Oamenii se îndreptau spre biserică, îngânduraţi, nelinişţiţi după ce auziseră zgomotele luptei, purtate de vânt până la ei. Unii mai îndrăzneţi sau mai curioşi se duseseră pe malul mării ca să vadă ce se întâmplă. Nu se mirară când îi văzură pe francezi debarcând.

Cei mai mulţi dintre marinari o luară pe urmele lor, vrând să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru că fuseseră cruţaţi.

— Nu vrei să te rogi şi tu? îl întrebă Junior pe Corneille.

— Prefer să supraveghez împrejurimile, răspunse acesta, oprindu-se lângă biserică.

— Crezi că au capturat *Galateea?*

— Nu, minţi Corneille.

Adevărul era că nicio eventualitate nu putea fi exclusă.

— Atunci, căpitanul o să vină să ne ia, conchise cu seninătate Junior.

Se întinse, apoi se instală lângă unul dintre stâlpii edificiului construit în stil roman. Corneille se aşeză alături, direct pe pământul calcaros. Se scurseră astfel câteva minute. Corneille, cu simţurile încordate, pândea cărarea care ducea spre plajă. Dacă imperialii se răzgândeau şi se întorceau să-i ia prin surprindere, i-ar fi zărit venind.

În locul acestora însă, apărură siluetele masive ale lui Clairon şi ale oamenilor lui. Îi văzuse şi Junior, care întinse degetul spre ei.

— Acolo!

Şi, înainte ca marinarul să-l poată opri, sări în picioare şi o luă la goană să le iasă înainte.

„*La fel de impetuos ca maică-sa!*" remarcă din nou Corneille.

Apoi se ridică şi porni şi el într-acolo.

— Mă bucur că te văd, căpitane, îl salută Corneille pe Clairon.

— Forbin n-a păţit nimic, anunţă Junior, fericit că-i dă el vestea. Soseşte şi el!

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Clairon.

— În biserică.

— Bine. E un adăpost unde vom fi în siguranţă până când ajunge Forbin. Benoât, Marlin şi fraţii Raymond îl veţi însoţi pe Corneille. Daţi un ocol prin sat şi faceţi rost de hrană şi de băutură.

— Pot să merg cu ei, căpitane? întrebă Junior.

— Poţi. *Galateea* are o avarie la cârmă. Vom avea de aşteptat. E mai bine s-o facem cu burta plină.

— Nu vă temeţi de o întoarcere a imperialilor? se miră Corneille.

— N-am văzut pe drum nici urmă de ei. Pericolul a trecut. Dar, pentru orice eventualitate, vom rămâne în biserică după terminarea slujbei. Să veniţi aici cu proviziile.

— La ordin, căpitane, răspunse Junior, cu un salut ca la carte, care-l făcu pe Clairon să zâmbească.

Apoi, căpitanul şi oamenii lui se îndreptară către sfântul lăcaş. Corneille îşi păstră atenţia trează. Aşa-i dicta instinctul, iar Corneille avea încredere în instinctul lui, care-l ajutase de multe ori în situaţii dificile. Îşi începură raidul îndepărtându-se de biserică printr-o ulicioară care urca în pantă lină printre case. Cele mai multe erau locuinţe modeste, dar amabilitatea veneţienilor nu se dezminţea.

Pretutindeni, oamenii le dădeau ceea ce doreau.

Se aflau lângă o femeie încântătoare, de cel mult 30 de ani, în clădirea care adăpostea brutăria satului, când auziră focuri de armă.

— Ei, mama mă-sii! înjura Corneille, alergând afară.

Înţelesese încă înainte de a vedea. Imperialii împresuraseră biserica, iar francezii erau scoşi de acolo. Ar fi fost inutil să se repeadă într-acolo. Femeia le adresă câteva cuvinte în italiană, arătându-le cu degetul uşa cuptorului.

— Au să facă percheziţie în tot satul, înţelese Corneille.

— Ai încredere în ea? Căţeaua asta ar putea foarte bine să ne dea pe mâna lor, spuse Merlin.

— N-avem de ales, i-o reteză Benoât. Dacă ieşim, precis ne prind.

— Mă întreb pe unde au venit.

— *Presto, presto,* insistă femeia.

— În regulă, frumoaso, se hotărî unul din fraţii Raymond, deschizând uşa cuptorului. Hai, musule, fă onorurile, îi spuse el lui Junior, care sări în cuptor.

Abia intraseră, când uşa se închise şi rămaseră în beznă.

— *Belissima,* decretă unul din gemeni. Imediat ce ieşim de aici, i-o trag, în semn de mulţumire.

— Ţine-ţi gura! îl mustră Corneille.

Era însă prea târziu. Junior îl întrebă în şoaptă:

— Ce vrea să-i tragă?

Râsul înfundat al marinarilor răspunse oftatului încurcat al lui Corneille.

Marchizul Baletti vedea cum se scurg orele, interminabile. Decocturile lui se răciseră şi umezea cu ele trupul dezgolit al lui Mary, veghind-o fără încetare. Febra însă nu ceda. Baletti ştia care era pricina, şi asta îl înspăimânta. Mary se dusese la unul dintre spitalele construite de el în afara oraşului, condusă acolo de un valet.

Pietro, majordomul, îi mărturisise marchizului acest lucru, cu un aer încurcat.

— M-a pus să-i promit că o să păstrez secretul, domnule. Doamna Mary voia să-şi dea seama de întreaga generozitate a binefacerilor pe care le acordaţi, ca să poată fi demnă de ele. Săptămâna trecută s-a dus la leprozerie, iar duminică, la ospiciu. Era foarte impresionată de cele văzute acolo.

Baletti ar fi trebuit să-l sancţioneze pentru că-i încălcase consemnele, dar n-avu curajul s-o facă. Mary dorise să-i aprecieze generozitatea. Oare ca să-i găsească nod în papură sau ca să-l iubească şi mai mult?

Oricum ar fi fost, locuinţa lui trebuia pusă urgent în carantină. Îşi anunţase deja oamenii că puteau fi şi ei contaminaţi, interzicându-le să iasă din casă ori să se apropie de Mary până la vindecarea ei.

Îi pusese să ia o poţiune, explicându-le:

— Elixirul acesta o să vă ferească să vă molipsiţi, dacă încă n-aţi luat boala.

Era un leac pe care-l distribuia tuturor celor care aveau de-a face cu bolnavii, precum şi bolnavilor înşişi. De cele mai multe ori, era de-ajuns. Cu toate acestea, patru dintre bolnavi muriseră în săptămâna precedentă. Orele următoare erau decisive pentru Mary. Marchizul dublase dozele, dar ea continua să transpire abundent, bâiguind cuvinte de neînţeles, întretăiate de lacrimi şi de ţipete, iar Baletti o liniştea mângâind-o. Mary îl chema fără încetare pe acel Niklaus; dacă nu s-ar fi temut atât de mult că o pierde, marchizul ar fi fost gelos pe el.

Înmuie din nou compresa în lighean şi repetă gestul pe care-l făcuse deja de sute de ori. Ea zâmbi şi gemu de plăcere. Baletti se aplecă s-o sărute.

— Încă o dată, zise ea. Încă o dată, Niklaus. Îmi place atât de mult când mă speli!

Baletti se opri înainte de-a o atinge cu buzele. Mai ales că Mary se încorda deja, scoţând un urlet care-i îngheţă sângele în vine.

— Nu! imploră ea, agitându-se. Lasă-mi-l, marchize, lasă-mi-l! Am să fac tot ce vrei!

Se îndepărtă de ea, ca ars de febra care-o făcea să delireze.

— Doamne, Mary, gemu el. Oare ce ţi-am putut face, ce i-am putut face, de te chinuieşti aşa?

Uşa se deschise şi lumina piezişă a amurgului aduse o undă de viaţă în cuptor.

— În sfârşit, mormăi Benoât, credeam că nu mai ieşim.

Se strecură primul afară, urmat îndată de Junior, care se săturase să stea în locul acela nu prea confortabil. Ieşiră apoi fraţii Raymond şi Corneille, care explodă de furie văzându-l în faţa lui pe Clément Cork, înconjurat de patru marinari cu armele îndreptate spre ei.

— Jigodie netrebnică, scrâşni el, împingându-l pe Junior în spatele lui, ceea ce-l făcu pe copil să scoată un strigăt de surprindere.

— Şi mie-mi pare bine că te văd, îl salută Cork, cu chipul mohorât.

Şedea pe un colţ de masă, de care se sprijinea numai pe jumătate.

— Le-aş spune oamenilor mei să lase în jos armele, urm el, dar n-aş vrea s-o scoţi tu pe a ta şi să mă împuşti înainte de a mă lăsa să-ți explic.

— Deducţia e corectă, rânji Corneille.

— Nu te-am trădat, zise Cork, eu însumi am fost trădat.

— Nu zău! Cum de nu mi-am dat seama?

— Ascultă-mă, ţeastă de catâr, ridică vocea Cork. Am făcut ce mi s-a spus şi i-am condus pe imperiali către capcana pe care le-aţi pregătit-o. Dar ei, încălcând înţelegerea, au refuzat ca *Bay*

Daniel să intervină şi, ca să fie siguri de asta, ne-au pus sub supravegherea unei corăbii.

— De care ai scăpat printr-o vrajă, râse amar Corneille.

— Le-am tras o canonadă pe cinste, rectifică unul dintre mateloţii lui Cork. I-am lovit în plin.

— N-au avut timp să reacţioneze. Corveta lor a fost sfârtecată. Vrei să-ți mai dau amănunte?

— Nu. Treci mai departe, e interesant.

— Am plecat şi am zărit *Galateea,* care era ancorată în golfuleţ, lângă *Drăguţa* şi un brulot. Am vrut să mă apropii, dar nici scumpul tău căpitan nu părea dispus să asculte ce aveam de spus. Tunurile lui au început să bubuie. Aşa că am acostat de cealaltă parte a insulei, ca să culeg informaţii. Toată lumea mă cunoaşte. N-a fost greu. Gabriela ştia că poate avea încredere în mine şi mi-a dezvăluit că ascunsese nişte marinari francezi.

— Ce s-a întâmplat cu Clairon şi cu tovarăşii noştri? întrebă Merlin, scuipând tutunul pe care-l mesteca de ore întregi.

— Au fost ucişi, în afară de câţiva pe care imperialii i-au luat cu ei, după câte mi s-a spus. Forbin şi oamenii lui au debarcat acum o oră şi au aflat ce s-a întâmplat. N-au mai rămas în sat. Gabriela era cu alte femei la izvor, aşa că n-a putut să-i anunţe unde sunteţi. Îmi pare nespus de rău, Corneille. Forbin ar fi trebuit să-mi urmeze sfatul şi să nu se apropie de Potree.

Corneille trebui să recunoască la sfârşitul discuţiei lor de la Ancona, Cork insistase în mod deosebit asupra acestui punct, pentru ca Junior să nu fie pus prosteşte în pericol. Acesta fusese, de altfel, şi motivul pentru care Forbin îl mutase pe *Drăguţa.*

— Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Christophe Raymond, care, ca şi fratele său, nu era decât pe jumătate convins.

— Nimic, îl asigură Cork. Sunt de partea voastră, nu de partea imperialilor. Ei au plecat de pe insulă, iar nava lui Forbin e încă ancorată acolo. Ţi-am spus, Corneille, vreau doar să fiu sigur că nu încerci nimic împotriva mea. Nu vreau ca vreunul dintre noi să fie rănit. Junior şi Gabriela n-au nicio legătură cu certurile noastre.

— E în regulă, făcu Benoât.

— Aşa cred şi eu, hotărî Merlin, iar gemenii fură şi ei de acord.

Corneille şi Cork se înfruntară din priviri aşa cum făceau şi pe vremuri, când aveau dispute. Prietenia lor învingea totdeauna în aceste conflicte. De astă dată însă, lui Corneille îi venea greu să se hotărască.

Junior decise în locul lui: înaintă şi-i întinse mâna lui Cork.

— Eu te cred. Pentru că ai ajutat-o pe mama la Veneţia.

Cork se ridică de pe colţul mesei şi-i strânse mâna întinsă.

— Poţi avea încredere în mine, cum a avut şi ea, băiete.

— Niklaus, rectifică Junior. Mă numesc Niklaus Olgersen Junior.

— Încântat de cunoştinţă, Niklaus Olgersen Junior, îl salută cu toata seriozitatea Cork, în timp ce tovarăşii lui îşi puneau pistoalele în brâu.

Corneille făcu un pas către ei şi-l trase pe Junior lângă el. Copilul îi zâmbi lui Cork şi rămase lângă protectorul său.

— Clément, să ştii că voi verifica spusele tale.

— N-ai decât, replică acesta, cu o privire mândră. Vei vedea că nu m-am schimbat.

Ieşiră împreună din clădire, în timp ce Christophe Raymond, care nu-şi uitase intenţiile, o sărută pe Gabriela uşor pe gât. Şi cum ea chicotea, fără să opună rezistenţă, deveni şi mai îndrăzneţ.

Corneille închise uşa, ca Junior să nu vadă prea multe. Băiatul scoase un suspin prelung şi dădu cu piciorul într-o piatră, stârnind râsul celor doi.

În faţa lor, mateloţii lui Cork îi încadrau pe Marlin, pe Benoât şi pe Antoine Raymond care, în sfârşit liniştiţi, îi ascultau povestind cum fusese bombardată nava imperială.

— Ce vei face acum? îl întrebă Corneille pe Cork.

— Mă întorc la Veneţia ca să aflu care sunt ordinele lui Baletti. Vino cu mine pe *Bay Daniel,* Corneille. Acum e cel mai bun moment s-o faci. Forbin te crede mort sau prizonier al imperialilor.

Corneille îl măsură lung cu privirea. Cork avea dreptate: lucrurile s-ar fi rezolvat cum nu se poate mai bine şi pentru Mary, şi pentru Junior. Ar fi fost simplu. Privi spre copil, care se apropiase de fereastră şi trăgea cu ochiul la partida de amor din spatele geamurilor. Se gândi la Forbin. Soluţia aceasta ar fi

rezolvat definitiv rivalitatea dintre ei. Dar i-ar fi apăsat conştiinţa ca o trădare.

— Nu pot, Cork. Nu i-l pot răpi lui Forbin pe Junior. Nu aşa.

— Şi totuşi, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla. Gândeşte-te, Corneille, gândeşte-te bine înainte să ajungem la ţărm.

Sosirea lui Junior îi împiedică să continue discuţia. Se strecură între ei în clipa când Christophe ieşea din casă, întinzându-se satisfăcut.

— Pe toţi sfinţii din cer, făcu el, mulţumit, tipa asta e plină de draci!

Junior îşi luă o mutră veselă şi-i făcu cu ochiul lui Corneille.

— Asta înseamnă să i-o tragă?

— Nu cred că maică-ta s-ar bucura dacă ar şti cum ai aflat chestia asta, suspina Corneille.

— Oh! făcu Junior, ridicând din umeri, să ştii că şi mama făcea asta cu tata!

Cork izbucni în râs şi-l săltă pe Junior pe umeri, ca să nu-l lase să evoce alte amintiri, mai triste. Coborâră cu toţii strada principală a satului, apoi o luară pe cărare, spre plaja. Tovarăşii lor erau deja acolo şi priveau cum se îndepărtau *Galateea, Drăguţă* şi brulotul, care se îndreptau, probabil, spre Ancona, unde puteau să-şi repare avariile.

Corneille scoase un oftat. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Cork îi şopti la ureche:

— Se pare că soarta a hotărât în locul tău, frate. Haide, zise el cu voce tare. *Bay Daniel* e de cealaltă parte a insulei. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la el înainte de lăsarea întunericului.

— Mi-e foame, anunţă Junior.

— Auziţi, domnilor? Musul nostru e flămând! Prin urmare, să grăbim pasul!

Începu să alerge, făcându-l pe Junior să râdă în hohote.

Mary deliră două zile şi două nopţi. Baletti era epuizat, nu-şi îngăduia să aţipească puţin decât atunci când ea se mai liniştea. Febra nu ceda, iar cearcănele viorii se tot adânceau pe obrajii lui Mary. Baletti îi schimba mereu compresele reci, îi umezea gura

în permanenţă, obligând-o să bea când părea mai calmă, dar toată fiinţa ei suferea, ca într-un coşmar, de parcă boala ar fi smuls tot ce ascunsese ea în adâncul inimii şi al memoriei sale.

Baletti nu o părăsea decât pentru a-şi satisface nevoile naturale. Le interzisese servitorilor să urce la etaj, cerând ca tava cu mâncare să-i fie lăsată în capul scării. Până atunci, nimeni din palat nu se îmbolnăvise. Lui nu-i păsa. Îşi punea fără încetare aceleaşi întrebări, torturat de aceeaşi evidenţă dureroasă. Mary Read nu-l iubea. Singurul care conta pentru ea era acel Niklaus. Baletti presupunea că acesta era tatăl copilului lăsat în grija lui Forbin. Probabil că nu mai trăia, din moment ce nu era nici alături de ea, nici alături de băiat, însă Baletti se lovea mereu de acelaşi semn de întrebare. De ce anume îl acuza Mary?

Nebărbierit, cu părul în dezordine, stătea la căpătâiul ei ca un cerşetor, rugându-se pentru viaţa ei, rugându-se ca ea să-l audă şi să-l ierte. Îngrijindu-i trupul chinuit ca să-i redea o fărâmă din fericirea pe care-şi închipuise că i-o oferă în ultimele câteva luni. Acum însă ştia că nu fusese decât o amăgire şi suporta cu greu acest adevăr. Iar apoi, deodată, avu o revelaţie, auzind strigătul ei, care-l smulse din somnul care-l biruise după două nopţi de veghe.

— Emma! urlase Mary. Am să te omor pentru asta!

Mary avea ochii larg deschişi şi atât de încărcaţi de ură, încât inima lui Baletti se frânse. După o clipă însă, ea gemu şi închise din nou ochii, respirând sacadat, cu inima bătându-i neregulat.

Baletti sări în picioare şi-şi trecu mâinile prin pletele ondulate, umede şi năclăite de sudoarea lui Mary. Ar fi trebuit să ştie. Dar nu putea admite asta. Mary n-avea cum să-l urască atât de mult. Pe el şi pe Emma de Mortefontaine!

Deschise dulapul şi făcu ceea ce nu-şi îngăduise să facă până atunci. Scotoci în căutarea adevărului. Degetele lui întâlniră în cizma lui Mary un obiect pe care-l scoase cu febrilitate. Recunoscu fără greutate ochiul de jad pe care i-l descrisese Emma.

— O, Doamne, nu! imploră el. Fă să nu fie ceea ce cred eu!

Se răsuci spre pat, cu bijuteria între degete, iar privirea lui Mary îl fulgeră din nou. Se ridicase în capul oaselor în aşternut,

în sfârşit, conştientă, şi îl fixa cu o privire îndurerată, plângând încet. Baletti căzu în genunchi şi scoase un urlet.

15

Mary încercă să-şi adune gândurile şi amintirile, dar migrena era atât de chinuitoare, încât nu reuşi. Avea în faţa ochilor o imagine înceţoşată. Omul acela care stătea în genunchi nu era Niklaus, încăperea unde se afla nu era odaia ei din Breda şi era limpede că ea însăşi nu se chinuia în clipa aceea s-o nască pe Ann Mary, aşa cum crezuse înainte ca Emma, lipindu-şi ţeava pistolului de fruntea soţului ei, să-i curme brusc delirul.

Mary scrută privirea aceea care o căuta cu disperare pe a ei; vaietul celuilalt îi străpungea timpanele. Nu-şi putea da seama dacă era real sau o simplă reminiscenţă a coşmarului ei.

Trebuia să verifice, din moment ce confuzia o împiedica să înţeleagă. Se întoarse încet ca să se aşeze pe marginea patului şi, agăţându-se de perdelele baldachinului, care fuseseră înălţate şi legate, se ridică în picioare, cu un efort supraomenesc.

Silueta îngenuncheată se ridică şi ea, dar Mary se prăbuşi. Simţea sub pântece, sub obraz şi sub degete mângâierea firelor moi de caşmir ale covorului. Simţi mirosul lor de portocală şi de vanilie. Îşi amintea această mireasmă. Îi surâse bărbatului care se aplecase şi o ridicase în braţe.

— Mathieu, spuse ea. Eşti Mathieu Dumas.

Apoi, totul se întunecă. I se făcu frig. Îngheţase toată, începu să dârdâie şi îşi pierdu cunoştinţa.

Baletti o duse pe Mary în odaia interzisă, pe sofaua pe care dormea el în ultima vreme, în faţa craniului de cristal. Ea leşinase din nou, însă scurtul ei moment de luciditate dovedea că febra începea să cedeze. Faptul că ea se ridicase ca să se apropie de el îl făcuse să reacţioneze, scoţându-l din durerea lui. Nu ştia nici acum cine era Mary Read şi cum se făcea că avea ochiul de jad al Emmei de Mortefontaine, însă un lucru era deja evident: Mary Read nu pe el îl voia, ci craniul de cristal. Craniul şi o răzbunare fără nume. Sau, mai bine zis, legată de numele pe care-l repeta fără încetare: Niklaus.

Baletti se întoarse apoi să-şi ia uleiurile şi poţiunile cu care o trata, precum şi ochiul de jad, pe care-l lăsase să cadă când o văzuse pe Mary prăbuşindu-se.

Când se întoarse, constată că Mary nu se mişcase, dar părea mai senină. Zâmbea, ca atunci când, cu câteva clipe înainte, îi pronunţase numele. De multa vreme nu-l mai chemase nimeni astfel. La Veneţia, el era pentru toată lumea marchizul Baletti. Oare Mary îi smulsese acest secret Emmei, înainte de-a o ucide? Emma se descotorosise oare de Niklaus? Dar toate acestea n-aveau importanţă. Şi-ar fi dat pe loc viaţa ca s-o poată vindeca pe Mary.

Se apropie de craniul de cristal şi mângâie ovalul perfect.

— Salveaz-o! îl imploră. Numai de data asta!

Veni lângă Mary, după ce aranjase perdelele în aşa fel încât reflexia luminii care trecea prin orbitele craniului să cadă asupra sofalei.

Un curcubeu multicolor începu să joace pe trupul transpirat al lui Mary, transformându-l într-o minunată aurora. Baletti îngenunche tăcut lângă ea.

Urmă o aşteptare îndelungată.

Claude de Forbin turba de furie. Totuşi, ar fi trebuit să se bucure descoperind că *Perla* îl aştepta la Ancona. De câteva luni bune visa la acest moment. Acum însă nu se gândea decât la răzbunare. Voia să se răzbune pe Cork, pe veneţienii aceia creduli, pe Baletti, pe ambasador, pe imperiali...

Lăsându-şi cele două corăbii la şantier pentru reparaţii, se îmbarcase imediat pe *Perla,* împreună cu ofiţerii lui. Furios, începuse să controleze la sânge navele veneţiene, să le confişte încărcăturile şi să le ardă sub pretextul că nu aveau autorizaţii în regulă. După şase zile, încă nu se calmase. Ordonase ca *Drăguţa* şi *Galateea* să-l urmeze la Triest, unde, potrivit zvonurilor, fuseseră aduşi prizonierii.

Asedia portul de două zile când află că nava *Bay Daniel* şi căpitanul ei, Clément Cork, erau căutaţi pentru că scufundaseră o corabie a imperiului, care-i supraveghea. Vestea, chiar dacă-i linişti puţin sentimentele faţă de Cork, nu-l făcu să-şi schimbe planurile. Undeva în Triest erau închişi mai mulţi oameni de-ai

lui, printre care se numărau Corneille şi Junior. Forbin nu era naiv. Ştia bine ce soartă îi aştepta. Simţea că i se face rău doar la gândul că Junior ar fi putut fi vândut ca sclav.

— Niciodată! tună el, refuzând să asculte ordinele ambasadorului. Chiar de-ar fi să dau foc oraşului! Niciodată nu voi îngădui să se întâmple aşa ceva!

— Ce-i asta? întrebă Mary cu o voce pierită, mijind ochii şi acoperindu-i cu braţul.

— Ce anume? tresări Baletti, ridicându-se.

Se împlinise o săptămână de când Mary nu mai rostise nicio frază cu miez.

— Lumina asta, ce e? Mă orbeşte.

— Stai o clipă, răspunse Baletti, ducându-se repede la fereastră şi trăgând perdelele.

Odaia se întunecă, iar Mary avu impresia că i se face din nou frig. O trecu un fior.

Baletti îşi dădu seama şi o acoperi cu o pătură. Îi atinse fruntea şi scoase un suspin de uşurare. Mary era salvată. Ea îi zâmbi cu recunoştinţă.

— S-a terminat, o asigură Baletti, mângâindu-i buclele încâlcite. Boala a ieşit din trupul tău, iubirea mea. Aş vrea să fi ieşit şi din sufletul tău, adăugă el, fără să-și mai ascundă durerea.

Ea nu răspunse. Închise ochii, legănată de blândeţea mângâierii. După un moment de tăcere, Mary întrebă, în sfârşit:

— Am dormit mult?

— Opt zile.

Îl privi cu uimire.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ai avut febră mare.

El însă era nerăbdător să afle alte răspunsuri, chiar dacă era conştient că Mary era încă prea slăbită ca să i le dea.

— Îmi aduc aminte de nişte visuri ciudate, făcu ea. O piramidă de cristal şi nişte case albe înconjurate de grădini şi fântâni. Mă simţeam bine acolo, uşoară şi liberă. Detaşată de orice altceva.

Baletti dădu din cap. Acelaşi vis îl avea şi el, în fiecare noapte, de aproape 30 de ani. Îi făcea bine să audă că îl visase şi Mary.

Acest fapt conferea realitate unui fapt care ar fi putut fi doar o închipuire de-a lui.

— Îţi mai aminteşti şi altceva?

Mary negă, scuturând din cap, dar, după felul cum i se crispase chipul, marchizul înţelese ca nu era adevărat. Nu mai putea suporta.

— Priveşte-mă, Mary Read.

Ea se supuse, tulburată de timbrul vocii lui.

El scoase din buzunar ochiul de jad şi i-l arătă.

— Aşadar, ştii, spuse ea, simplu.

— Nu. Nu ştiu nimic, Mary. Mă chinuieşte tăcerea aceasta, presupunerile pe care le fac fără să am nicio dovadă. Mă chinuiesc pentru că te iubesc, în timp ce tu nu mă vei iubi niciodată.

Ea nu-i răspunse. Prin minte îi treceau din nou imagini. Silueta îngenuncheată care urla. Niklaus crucificat. Ann. Emma. Era prea obosită ca să vorbească.

— Cine e Niklaus, Mary? Tatăl copilului tău, pe care l-ai lăsat în grija lui Forbin? Ai ucis-o pe Emma ca să-i iei ochiul de jad? Cum se face că-mi ştii numele pe care doar tatăl meu adoptiv îl cunoştea? Ce ţi-am făcut, Mary, de ce mă urăşti? Comoara aceea a fost singurul lucru important pentru tine? Dacă e aşa, poţi lua totul. Până şi craniul acesta, pe care i l-am refuzat Emmei. Ia tot, dacă asta e de ajuns ca să ieşi din tăcerea ta şi să-ți găseşti liniştea.

Mary îl privi cu atenţie. Fu răscolită văzându-l cât suferea, îşi ridică mâna, care i se păru tare grea, şi-i mângâie barba crescută, ridurile adâncite între sprâncenele dese. Se simţi şi ea îndurerată.

— Nu mi-ai făcut nimic, murmură ea. Nu mi-ai făcut nimic, marchize. Acum o ştiu.

— Cum poţi fi sigură, după ce te-ai îndoit atâta vreme?

— Niklaus era soţul meu, zise ea, obosită deja, iar Emma l-a omorât. Credeam că eşti complicele ei. Pe ea o urmăream când am sosit la Veneţia.

— De ce l-a omorât? Fiindcă îi furaseşi ochiul de jad? insistă el, deşi ştia că Mary era la capătul puterilor.

Totuşi, în mod egoist, nu voia să se mulţumească doar cu firimituri.

— Nu i l-am furat Emmei. Există doi astfel de ochi. De acesta nu m-am despărţit niciodată. Ea a venit la mine ca să mi-l ia.

O lacrimă se strecură pe sub pleoapele ei închise. Doborâtă de boală, Mary nu mai putea înfrunta ceea ce negase atâta vreme.

— Sunt obosită, marchize. Aşa de obosită, murmură ea cu voce stinsă. Mai târziu. Mai târziu, repetă ea, lăsându-se să alunece în somn.

Baletti nu insistă. În minte îi revenea scena care avusese loc chiar în acea încăpere. Se auzea cerându-i Emmei de Mortefontaine să-i aducă al doilea ochi, cu orice preţ. Preţul fusese moartea. Şi el fusese cel care, cu nevinovăţie, fixase acest preţ. Simţi un gust amar, de fiere, urcându-i în gât şi ieşi clătinându-se din încăpere, ca să se ducă să-şi vomite dezgustul faţă de sine care-l copleşea.

Nu se întoarse decât peste câteva ore. Se dusese în camera lui, se îmbăiase, se bărbierise şi se îmbrăcase cu haine curate. Voia s-o înfrunte pe Mary cu demnitate, nu ca un cerşetor. Nu-i trebuia mila ei. Nu era genul de om care să se eschiveze de la responsabilităţile lui. Nu-i va ascunde nimic. Ea va face tot ce va fi necesar ca să-și revină pe deplin din acest haos creat de el. Ceru un platou cu mâncare şi-şi anunţă personalul că Mary era în afara pericolului, dar carantina va mai fi menţinută o săptămână.

Apoi trecu pragul camerei, învăluit de aburii supei de carne din castronul de pe tavă.

Mary nu-şi mai lua ochii de la craniul de cristal. Se trezise cu senzaţia că era privită. În locul lui Baletti o salutară orbitele acelea scânteietoare. Se ridicase în capul oaselor şi se înfășurase în pătură, uimită, apoi fascinată.

Baletti puse tava pe o masa, apoi apropie masa de patul lui Mary.

— M-am gândit că o să-ţi fie foame, spuse el, pe tonul ceremonios pe care-l păstra întotdeauna, în afara momentelor de intimitate.

— Ce-i ăsta, marchize? întrebă Mary, absorbită în continuare de contemplarea craniului.

— Nu ştii?

Ea îşi luă, în sfârşit, ochii de la craniu, întorcându-se spre el.

— Ne aflăm în camera interzisă, iar obiectul acesta este ceea ce numeai, într-o scrisoare adresată maestrului Dumas, craniul de cristal. Mai mult de atât nu ştiu, mărturisi ea. Nu mai vreau să trişez. Cred că te iubesc.

— Aş vrea să fie adevărat, însă ar fi doar o amăgire, Mary. Tu îl iubeşti pe Niklaus.

— Niklaus e mort. Ca şi Ann…

— Cine este Ann?

Mary surâse palid şi luă bolul cu supă pe care i-l întindea Baletti, care se aşeză lângă ea, pe sofa.

— Fiica mea. Fetiţa mea cea mică. Emma a ucis-o după ce mi-a răpit-o.

Baletti suspină. Mary Read avea un motiv în plus să-l condamne. Voia să afle tot. Ca să se poată urî pe sine însuşi la fel de mult cum îl urâse ea.

— Povesteşte-mi, Mary. Spune-mi tot. Trebuie să ştiu. După aceea… spuse el, aşezând între ei pumnalul lui Niklaus, pe care-l găsise tot în dulapul lui Mary, după aceea, vei face ce vei crede de cuviinţă. Am lăsat dispoziţii majordomului meu. Când eu nu voi mai fi, totul îţi va rămâne ţie. Tot. Chiar şi el, cu secretele lui, adăugă el, arătând spre craniu.

Mary dădu din cap, mişcată de gestul lui. „*Dacă aş fi ca Emma, poate*”, îşi spuse, dar ea era altfel. N-avea să se schimbe niciodată. Pe vremuri, Forbin îşi dăduse seama imediat de asta. Mary îşi mâncă mai întâi supa, ca să prindă puteri şi să-şi umezească gâtlejul uscat, apoi dădu frâu liber valului de amintiri care-l răvăși pe Baletti. Începu cu copilăria ei de la Londra şi sfârşi cu momentul acela, când, în sfârşit, dăduseră cărţile pe faţă.

— Asta-i tot, marchize, încheie Mary, întorcându-se către Baletti ca să-şi strecoare mâna într-a lui. Asta e povestea mea. Niklaus e mort, iar eu sunt vie. Datorită ţie. Nu vreau să te pierd. Chiar dacă ai dreptate spunând că încrederea se câştigă greu. Ca şi dragostea. Sinceritatea ta mă va ajuta să reuşesc.

— Sinceritatea mea mă osândeşte, Mary. Nu eu am fost mâna care loveşte, dar Forbin avea dreptate. Cauza nenorocirii tale sunt eu, şi trebuie să fiu judecat pentru asta.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc, marchize. În schimbul spovedaniei mele o aştept acum pe a ta.

Baletti se conformă fără să se lase rugat.

Era fiul unei prinţese rusoaice şi al unui demnitar italian. Un copil al păcatului. Mama lui fusese făgăduită altuia. Destinul ei era să domnească. Familia regală preferase să sacrifice mama, copilul şi tatăl, care-i incomoda, decât să accepte dezonoarea. Presimţind ce avea să se întâmple, prinţesa îşi schimbase bebeluşul cu un altul, care-i fusese adus, şi o rugase pe cameristă să aibă grijă de fiul ei. Cei doi amanţi fuseseră asasinaţi, iar Mathieu – botezat la naştere Stanislas – fusese crescut la Paris de femeia aceea devotată şi sinceră, care, înainte de a se stinge, îi povestise totul la rândul ei. Atunci, Stanislas se îndreptase către omul pe care mama lui adoptivă îl pomenea mereu ca exemplu de corectitudine şi simţ al dreptăţii. Maestrul Dumas era procuror. Stanislas dorise să devină şi el procuror, ca să înveţe ce înseamnă echitatea. Dar alchimia şi descoperirea craniului îi dăduseră peste cap toate planurile.

— Lui îi datorez faptul că am devenit ceea ce sunt, încheie Baletti. Se ridică, luă craniul de pe suportul lui şi i-l întinse lui Mary. Nimeni în afară de mine nu l-a atins până acum. Ia-l, zise el. De acum înainte e al tău.

— Şi ce să fac cu el? se miră Mary, lăsându-l totuşi pe Baletti să i-l aşeze pe genunchi.

— Să găseşti comoara aceea pe care o vrea Emma.

— Nu pricep. Ce legătură are craniul cu comoara?

Baletti luă ochiul de jad şi-l potrivi fără greutate într-una din orbite.

Mary făcu ochii mari, iar Baletti îşi continuă istorisirea, povestindu-i ce aflase de la Emma în legătura cu fabuloasa comoară a lui Montezuma şi despre pactul pe care-l încheiase cu ea. Nu-i ascunse nimic. Când, în cele din urmă, tăcu, Mary nu spuse nimic, pierdută în gândurile ei, fără să-și poată lua ochii de la craniu. Din cauza lui pierduse totul. Viaţa ei, speranţele, sufletul ei. Nu putea să-i reproşeze asta marchizului. Chiar dacă

se simţea vinovat, cruzimea Emmei n-avea nicio legătură cu el. Mary cunoştea acum toate răspunsurile, în afară de unul singur.

— De ce ai acceptat să te asociezi cu Emma? Ai totul. Şi până şi acest cuvânt – totul – mi se pare un eufemism. Nu-ţi doreşti puterea şi eşti fiinţa cea mai lipsită de răutate pe care am cunoscut-o; atunci, de ce vrei comoara asta?

— Îţi aminteşti cetatea de cristal care ţi-a apărut în vis, Mary?

Ea dădu din cap.

— E una dintre amintirile lui.

— Amintirile cui?

Baletti mângâie cu o mână blândă craniul.

— Amintirile lui.

— Iartă-mă, însă tot nu înţeleg. Doar vorbeşti despre un obiect, marchize, n-are nimic omenesc în afară de dimensiuni şi de aspect.

— Într-adevăr, n-are nimic omenesc, oftă Baletti. Iată, pe scurt, toate întrebările care mă obsedează de când îl am. Cine l-a făcut? De ce? Cum? A fost examinat de cei mai pricepuţi bijutieri ai vremurilor noastre. Toţi au rămas perplecşi. Craniul este alcătuit dintr-un cuarţ natural extrem de pur, iar cele două părți ale maxilarului fac parte din acelaşi bloc. A fost făurit împotriva tuturor regulilor fireşti. Cristalul are o structură deosebită. Pare înzestrat cu o mulţime de prisme care-i permit luminii să se reflecte şi să se refracte trecând prin el. Efectele produse sunt neobişnuite şi uimitoare, imposibil de reprodus cu tehnicile pe care le cunoaştem. Mai mult, emite chiar el raze şi sunete dacă stă, noaptea, sub cerul înstelat. Nu întotdeauna, ci doar când anumite planete sunt aliniate.

Baletti îngenunche în faţa ei şi-i luă mâinile, cu înflăcărare.

— Mary, acest craniu nici nu ar trebui să existe, ca obiect! Şi totuşi, nu ăsta e aspectul cel mai ciudat din tot acest mister. Ştiu că tot ce-ţi voi spune o să ţi se pară de neconceput; vei crede, poate, că sunt nebun, dar acest obiect e viu! Nu în sensul pe care-l dăm noi acestui cuvânt, fireşte, dar el deţine cunoştinţe uluitoare pe care mi le dezvăluie în vis. Elixirele mele, secretul Marii Opere, toate i le datorez lui. Puţin îmi pasă de comoara aceea, nu vreau altceva decât să-l duc la locul lui, să-l completez şi să-i dezleg misterul. Vreau să ajung la cetatea

de cristal, dacă există. Nu pentru bogăţiile pe care le-ar putea adăposti, ci ca să-i implor pe stăpânii ei să mă elibereze de povara acestor cunoştinţe interzise.

— Ce povară, marchize? se miră Mary, tulburată de mărturisirea lui.

— Nemurirea, Mary, gemu Baletti, ridicând craniul.

Mary păru şi mai tulburată.

— Nimeni nu este nemuritor, zise ea, refuzând să creadă spusele lui.

— Cu toate astea, eu nu mai îmbătrânesc. Ea mă regenerează în fiecare noapte.

— De ce „ea”? De ce „ea”, şi nu „el”?

— Nu înţelegi, murmură Baletti, punând craniul pe suportul lui. Nu ştiu prin ce minune şi în ce scop a fost creat, dar sufletul închis în el e al unei femei. O femeie care m-a ales să rămân alături de ea. Din cauza ei, Mary, din cauza ei n-am putut să iubesc niciodată.

Îşi pironi privirea într-a ei, iar chinul lui fu ca o lovitură de pumnal pentru Mary, care se ridică în picioare, clătinându-se, dar se strădui să ajungă lângă el ca să i se cuibărească în braţe.

— Şi totuşi, marchize, eu sunt aici.

— Da, pentru prima oară am sfidat-o, pentru prima oara am respins imaginile despre tine trimise de ea.

— Ce imagini? Cele ale răzbunării mele?

— Cele ale bătrâneții tale, în timp ce eu nu voi îmbătrâni. Ce poate fi mai rău decât inexorabilul, Mary? Ce poate fi mai rău decât să le supravieţuieşti celor pe care i-ai iubit?

Mary se îndepărtă de el şi-l privi în ochi.

— Să trăieşti fără să iubeşti, marchize. Aceasta este moştenirea pe care mi-a lăsat-o Niklaus. Ai făcut bine că ai înfruntat-o.

Buzele lor se căutară cu aceeaşi lăcomie, iar covorul gros le primi îmbrăţişarea disperată. Deasupra lor, nemişcat, craniul de cristal părea să-i sfideze din înaltul eternităţii sale.

16

Corneille pătrunse în tunelul subteran, urmându-l pe Clément. Înaintau încet, încovoiaţi, iar murmurul apei, care şiroia pe pereţi ca nişte lacrimi, le răsuna în urechi. Tunelul n-avea mai mult de o sută de metri, dar înăuntru mirosea atât de tare a mucegai, încât Corneille se abţinea cu greu să nu strănute. Se concentră asupra luminii şovăielnice a lanternei pe care o ţinea Cork, îndreptând-o către solul pe care păşeau.

— Am ajuns, anunţă acesta, când ajunseră la picioarele unei scări de piatră.

Cork urcă cele trei trepte, apoi împinse o piatră din zid. Peretele se dădu într-o parte, lăsând să treacă lumina. Marchizul Baletti îi aştepta în cabinetul lui.

Când ieşi din tunel, Corneille îi văzu pe cei doi îmbrățișându-se. Baletti se îndepărtă de Cork şi-i ieşi în întâmpinare.

— Fii bine-venit, Corneille! Mary va fi fericită să te vadă. Încă nu i-am spus nimic despre treaba asta, fiindcă preferam să discut cu voi mai întâi. Unde este copilul? Credeam că-l veţi aduce şi pe el.

— E pe insula Pantelleria, anunţă Cork. N-am vrut să-l expun mâniei imperialilor, care cutreieră Adriatica, în timp ce Forbin îşi continuă asediul asupra portului Triest. Nu mi-a fost uşor să trec neobservat. Mă urmăresc fără încetare.

— Ascunzătoarea ta e sigură? întrebă marchizul.

— Ei vor corabia *Bay Daniel,* nu pe Junior. E în siguranţă pe insulă. Dacă l-aş fi luat cu mine şi aş fi fost capturat, ar fi avut aceeaşi soartă ca oamenii lui Clairon.

— Ai aflat pe ce vas au fost îmbarcaţi? întrebă neliniştit Baletti.

— Au plecat din Triest pe uscat ca să ajungă la un alt loc de ancorare, dar nu mai am destulă libertate de mişcare cât să obţin informaţii şi să acţionez. Ambasadorul e pornit împotriva mea, iar Boldoni oferă o primă celui care mă va captura. Ştiu multe despre ei. Capcana asta n-a făcut decât să sporească

furia lui Forbin, care şi-a înteţit atacurile împotriva lui Hennequin de Charmont. Vor fi mereu pe urmele mele.

— Ce părere ai, Corneille? întrebă Baletti, întorcându-se în sfârşit spre el.

Până atunci, Corneille se mulţumise să-l observe, să-l cântărească, iritat de faptul că-l găsea arătos şi cinstit, corect, aşa cum îi garantase şi Cork că era. Se felicită că nu-l adusese şi pe Junior. Marchizul l-ar fi cucerit repede, aşa cum o sedusese şi pe Mary.

— După părerea mea, Clément ar trebui să se ţină la distanţă, pentru moment, declară el. *Bay Daniel* poate să rămână ascuns într-un golfuleţ până când imperialii vor uita de el. Peste câteva săptămâni, vor avea alte motive de îngrijorare. Forbin nu-i va ierta că nu i-au eliberat pe prizonieri. Îl cunosc. Va continua să nimicească tot ce-i iese în cale.

Baletti se încruntă. Nu-i plăcea această perspectivă.

— De ce e atât de înverşunat?

— Crede că Junior a fost şi el prins, afirmă Corneille.

— Înţeleg. Cred că a sosit momentul să-i explicăm situaţia lui Mary. E vorba despre fiul ei. Va şti cum e mai bine să procedăm, conchise Baletti.

— Mai întâi trebuie să-ţi dezvălui secretul ei, interveni nemulţumit Cork.

Baletti le aruncă o privire senină care-i displăcu şi mai mult lui Corneille.

— Nu e cazul. Mi-a spus tot. Mary se simte bine, Corneille. Vei vedea cu ochii tăi. Să mergem.

Ieşiră din cabinetul lui Baletti şi o luară pe un coridor. Somptuozitatea palatului îl tulbură pe Corneille. Complicitatea lui cu Junior era neînsemnată faţă de ceea ce-i putea oferi marchizul lui Mary.

Pătrunseră în grădină printr-o poartă boltită. O explozie de miresme îi gâdilă nasul, alungând definitiv miasmele persistente din tunelul subteran. Locul acela, luxuriant datorită diversităţii de flori albe pe care le adăpostea, părea un paradis biblic.

Apoi Corneille o zări pe Mary. Inima i se strânse ca pe vremuri, la Saint-Germain-en-Laye, când o vedea în acele ţinute de lady pe care nu le putea suferi. Purta o rochie elegantă, dar

nu bătătoare la ochi, avea părul strâns la ceafă, stătea cu spatele la ei şi fredona, culegând flori, la capătul aleii presărate cu pietriş.

— Mary! o strigă Baletti.

Corneille era pregătit să urască aerele ei de nobilă, când Mary se întoarse spre ei. Rămase încremenit în faţa surâsului ei, a blândeţii şi a seninătăţii întipărite pe chipul ei, şi în ciuda geloziei, trebui să accepte evidenţa. Mary era mai strălucitoare decât oricând.

— Corneille! strigă ea, bucuroasă.

Lăsând florile să cadă, Mary îşi ridică poalele rochiei şi alergă în întâmpinare. Corneille îşi deschise braţele, cu inima frântă.

Mary i se aruncă în braţe, lăsându-se strânsă la piept o clipă şi sărutându-i obrazul aspru.

— Sunt atât de fericită să te regăsesc!

Apoi se retrase, dându-şi seama că dorinţa lui Corneille faţă de ea era neschimbată. Se întoarse spre Cork, a cărui faţă era luminată de un surâs uşor.

— Mă bucur să te văd şi pe tine, Clément.

Clément Cork se înclină în faţa ei.

— Nu la fel de mult ca mine, hoţ al inimii mele.

Mary făcu un pas şi-l sărută şi pe el pe obraz. Abia când Baletti veni în spatele ei, prinzând-o de umeri cu palmele-i mari şi calde, realiză cât de surprinsă era de prezenţa celor doi.

— Am impresia, zise ea, că nu e ceva în ordine.

— Confidenţele încă nu s-au sfârşit, iubirea mea, spuse Baletti. Să mergem sub bolta aceea de viță-de-vie. Pietro ne va aduce nişte băuturi răcoritoare.

Mary dădu din cap şi se desprinse din îmbrăţişarea lui Baletti, strecurându-şi mâna sub ciotul lui Corneille.

— Ce face Junior?

— La fel de bine ca tine, prinţeso, o asigură Corneille. Nici n-o să-l recunoşti, atât de mult a crescut. Marea îi priește. Ca şi ţie, de altfel, adăugă el cu o umbră de regret.

Mary se prefăcu a nu auzi. Pietro se apropia deja, aducând o tavă cu pahare şi o carafă cu vin de Porto. Se aşezară sub bolta de viţă sălbatică şi caprifoi. Pe deasupra florilor înmiresmate roiau albine. Mary se aşeză pe o bancă.

— Povestiţi-mi tot, porunci ea, ca să pot măsura fericirea pe care mi-o aduceţi.

Însă, în mai puţin de o oră, după ce se mirase de coincidenţa prin care Cork cel de la Veneţia era unul şi acelaşi cu Cork din Calais, după ce se amuzase ascultând amintirile din copilărie ale celor doi prieteni, pe frunte îi apăruse o cută de neliniște şi nedumerire.

— Eram obligaţi să ne ascundem ca să nu fim capturaţi de imperiali, aşa că n-am putut nici să-i scriu lui Forbin, nici să ajung la el, la Triest, se scuză Corneille, terminând de istorisit întâmplările din ultimele trei săptămâni.

Frumoasa lună mai aducea din când în când pacea în sufletul lui Mary. Acum însă o rafală rece de vânt o înfioră.

— Nu-l pot lăsa pe Forbin fără veşti de la Junior, decise ea, după o tăcere pe care ceilalţi nu îndrăzniseră s-o rupă. Uite că am ajuns din nou de unde am plecat, Corneille. Ca pe vremuri, când ne-am hotărât să pornim în căutarea comorii.

— Acum nu mai ai nevoie de ea, o asigură Corneille.

— Te înşeli. Îmi permiţi, marchize? întrebă ea, aşezându-şi mâna peste cea a lui Baletti.

El încuviinţă printr-un semn, iar Mary le repetă ceea ce-i spusese iubitul ei despre craniul de cristal. Corneille îşi exprimă pe dată neîncrederea.

— Nu te supăra, marchize, zise el, dar mă îndoiesc că sabia mea nu ţi-ar provoca decât o uşoară gâdilătură dacă te-aş străpunge cu ea.

— Ai dreptate, recunoscu Baletti. Aş putea muri într-un accident. Cel puţin aşa cred. Am fost rănit de mai multe ori. Expuse razelor emise de craniu, rănile mele s-au închis fără să lase cicatrice şi fără să rămân cu sechele. Boala nu mă atinge şi nici bătrâneţea, atâta timp cât acest obiect este alături de mine şi mă ocroteşte. Poţi crede ce vrei, Corneille. Căutarea mea rămâne la fel de actuală. Cât despre comoară, o vei împărţi pe din două cu Cork, daca veţi rămâne asociaţi, căci presupun că nu doreşti să te mai întorci la Forbin.

— Chiar dacă aş vrea, sunt sigur că nu m-ar ierta. Ar rămâne convins că l-am trădat şi eu, şi Cork.

Mary dădu din cap.

— Am putea pleca din Veneţia la bordul uneia dintre corăbiile tale, marchize. Ne-am duce la Dover, unde se află, cu siguranţă, Emma, am recupera ochiul de jad care ne lipseşte şi am lăsa războiul acesta să se sfârşească fără noi, sugeră ea.

— Ar fi şi asta o soluţie, Mary, însă nu mă satisface, zise Baletti, mohorât. Trebuie să pun capăt acestui trafic. Iubesc prea mult Veneţia ca să nu mă implic. În plus, mai devreme sau mai târziu, se va afla că l-am protejat pe Cork. Şi aş risca să fiu amestecat în afacerea asta fără ca măcar să mă pot apăra. La întoarcere, n-am mai putea trăi liniştiţi.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Cork.

— Să-l liniştiţi pe Forbin. Cea mai bună soluţie ca să-ți păstrezi libertatea este să-l faci să te creadă mort, îi spuse marchizul lui Corneille. Scrie-i, Mary. Şi dă-i o versiune trunchiată a adevărului: şi Cork a fost prins în capcană. A ajuns prea târziu ca să mai împiedice capturarea oamenilor lui Clairon. Corneille, grav rănit, s-a refugiat împreună cu Junior în casa unei femei care i-a ocrotit. Cork l-a luat cu el pe Junior, fiindcă aceasta a fost ultima dorinţă a lui Corneille. Iar voi o să vă ascundeţi aici, la Veneţia, hotărî el. Într-una din casele ale căror chei sunt la tine, Clément.

— Dar nu-l pot părăsi pe Junior pe Pantelleria, obiectă Corneille. Cork, rămâi tu la Veneţia. Eu mă duc la el.

— Răbdare, Corneille, răbdare, insistă Baletti. Să vedem mai întâi cum va reacţiona Forbin la scrisoarea lui Mary. Nu ştim ce va hotărî. Până atunci, nu trebuie să riscăm.

— Are dreptate. Eşti sigur de femeia aceea la care l-ai lăsat pe băiatul meu? îl întrebă Mary pe Cork.

— Ca de mine însumi. I-am făgăduit s-o iau de soţie. Aşa că nu va face nimic ce ar putea să nu-mi fie pe plac. Are şi ea un copil, ceva mai mic decât Junior; băieţii s-au împrietenit imediat. N-ai motive să te îngrijorezi.

Mary dădu din cap. Conversaţia devie apoi spre alte subiecte, dar numele Emmei de Mortefontaine nici nu fu pronunţat, de parcă ar fi vrut cu toţii să uite de pericolul pe care-l reprezenta ea.

Parcurgând scrisoarea trimisă de Mary, Forbin se înfuria din ce în ce mai mult. Simţea furie şi tristeţe. De parcă n-ar fi avut destule necazuri în ziua aceea!

Escadra lui era obligată să oprească asediul asupra portului Triest, fără să fi reuşit să recupereze captivii.

„*Baletti are încredere în Cork, iar eu, de asemenea,* scria Mary*. Deplâng moartea lui Corneille, dar sunt liniştită, pentru că fiul meu este în siguranţă.”*

— Bun! Ia să vedem, scrâşni el. Baletti spune cutare lucru, iar Mary e de acord. Şi cel tras pe sfoară ar trebui să fie Claude de Forbin? Fir-ar să fie, de data asta e prea mult! Dacă acest Cork e atât de cinstit cum spun ei, va trebui s-o dovedească! Fiindcă atâta timp cât eu, Claude, cavaler de Forbin, da, eu, voi fi în viaţă, fiul lui Mary Read nu va creşte ca un pirat!

Se repezi la birou, ca să-i scrie acesteia pretenţiile lui. Apoi, după ce-i trecu accesul de mânie, goli o sticlă întreagă de rom în sănătatea lui Corneille, jurând pe toţi dumnezeii că acesta nu merita să-l fi scăpat pe Junior de robie numai pentru ca el, Forbin, să-l lase să fie spânzurat ca orice bandit!

— Îţi datorez asta, conchise el, ridicând paharul în amintirea marinarului. Odihneşte-te în pace, Corneille. Dar să te ia naiba dacă, în pragul morţii, m-ai trădat din nou!

Şi simţi deodată că singurătatea îl apasă de parcă ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi.

Mary asculta picurând sunetul viorii. Baletti cânta o barcarolă, iar melodia era frumoasă. Se simţea mai bine, se restabilise pe deplin după boală şi era mai apropiată ca oricând de marchiz. Ardea de nerăbdare să-l ia înapoi pe Junior, de care-i era tare dor, însă recunoştea că argumentele lui Cork erau convingătoare. Atâta timp cât afacerea asta nu era dusă la bun sfârşit, ar fi fost mai bine să nu expună copilul. N-ar fi suportat să-l piardă, cu toate că stătuse departe de el timp de optsprezece luni. Imaginea lui îi vibra permanent în suflet. Ştia bine, totuşi, că această contradicţie era ambiguă. Înainte de a i-l încredinţa lui Forbin, fusese convinsă că nu s-ar fi putut despărţi de el nici măcar un minut.

Fireşte, i-ar fi fost imposibil să se apropie de Baletti aşa cum o făcuse, dacă l-ar fi avut cu ea pe Junior; fireşte că băiatului îi era mai bine pe mare. Dar ce o oprea acum să plece de la Veneţia la Pantelleria şi să aştepte, alături de el, ceasul răzbunării?

Nimic. Nimic din ce s-ar fi putut mărturisi. Nimic care să n-o doară. Era conştientă că se minţea singură. A-l revedea pe Junior însemna a trăi zi de zi cu amintirea lui Ann. Mary n-avea să-l uite pe Niklaus, dar, în timp, cu răbdare, credea că-i va putea aparţine lui Baletti cu trup şi suflet. Nimeni însă nu-i va lua locul fiicei ei. Mary închise ochii. Fără îndoială că atunci când îl auzise pe George spunând că Emma se descotorosise de fetiţă, ceva se rupsese în ea.

Preferase să se despartă de Junior mai degrabă decât să rişte să-i fie şi el luat. Să se deprindă cu lipsa lui ca să se poată detaşa treptat. Ca să scape de această dependenţă. Îşi dorea ceva, după care se răzgândea, se temea că nu-l va mai revedea, dar la fel de mult se temea să nu-l regăsească schimbat. Se temea că nu va mai şti ce să-i spună, cum să i se adreseze, cum să-l sărute şi să-l îmbrăţişeze. Trecuseră optsprezece luni, ceea ce, la vârsta lui Junior, însemna aproape o treime din viaţa băiatului. Complicitatea lor n-avea să mai fie aceeaşi, şi nici discuţiile lor. Va putea oare să îndure acea prăpastie căscată între ei, pentru care numai ea era responsabilă? Fireşte, era şi avea să rămână pentru totdeauna mama lui. Fireşte, ştia de ce se îndepărtase de el, iar Junior înţelegea asta, aşa o asigurase Corneille în ziua precedentă, dar golul rămânea. Nu poţi umple golul cu vorbe. Mary ştia. Niciunul dintre ei nu se va putea comporta ca şi cum ar fi trecut doar două zile.

— Degeaba îţi faci griji, Mary, spusese Corneille. Junior îţi seamănă, are toate calităţile tale, ba şi ceva în plus. Ai încredere în instinctul tău de mamă.

Dar Mary tocmai de asta se temea: că, pentru a se proteja cât mai bine, îşi pierduse instinctul matern. Nu împărtăşise nimănui acest lucru. Dar ştia bine că, dacă încerca să întârzie ora regăsirii, o făcea în speranţa că acest instinct va renaşte în sufletul ei, pentru ca Junior sa nu-şi dea seama că o parte din ea – poate fără ca Mary să fi ştiut sau s-o fi dorit – îl renegase. Acea

parte din ea care se străduise să uite Breda, ca să poată supravieţui.

Barcarola cântată de Baletti se întrerupse. Intrase Pietro, aducând pe o tavă corespondenţa. Mary se ridică şi se apropie să ia plicurile. Găsi, ca de obicei, vreo cincisprezece invitaţii la tot felul de evenimente mondene.

— Doriţi o ceaşcă de ciocolată, doamnă Mary? o întrebă cu amabilitate Pietro.

— Cu plăcere, Pietro.

Nu se spunea oare că această băutură alunga supărările şi gândurile negre? În clipa aceea, Mary chiar avea nevoie de aşa ceva.

— Doriţi şi dumneavoastră, domnule?

Baletti refuză şi, după ce puse vioara şi arcuşul pe o măsuţă, luă scrisorile pe care i le întindea Mary. Ea desfăcu în grabă un plic şi păli, citind mesajul pe care-l conţinea.

— De la Forbin, Mary? întrebă marchizul, care, după o răsfoire rapidă, le pusese deoparte pe ale lui.

În loc de răspuns, Mary i-l citi cu voce tare.

„*Biletul tău mă întristează, Mary. Te îndoieşti de afecţiunea mea, din moment ce preferi să-l încredinţezi pe Junior unui pirat, în loc să-l laşi sub protecţia mea? Oare prietenia noastră nu mai înseamnă nimic pentru tine din moment ce, apelând la altcineva, cutezi s-o calci în picioare şi să mă lipseşti de singura fericire care mi-a rămas? Câtă ingratitudine, să mă trimiţi la plimbare în felul acesta! Fireşte, am comis greşeala de neiertat şi insuportabilă de a-l fi pus în pericol pe Junior, însă Cork, căruia i-l încredinţezi fiindcă e bun de gură şi ştie să se pună în valoare, este mai vinovat decât mine pentru acest lucru. Fără intervenţia lui, Corneille şi Junior nu s-ar fi despărţit de mine.*

Desigur că eşti liberă să te încrezi în acest individ, dacă-l consideri mai bun decât mine, aşa cum eşti liberă şi să iubeşti pe altcineva. Te-am pierdut deja o dată. Voi supravieţui şi de data asta. Dar nu voi îngădui ca Junior sa fie obligat să se supună legii lor. Nu voi îngădui ca educaţia lui, cu care m-ai însărcinat în ultimii doi ani, să fie pervertită în bârlogul unor

piraţi. Nu ştiu care sunt intenţiile tale în ceea ce-l priveşte pe marchiz, dar, pe vremuri, erai un om de onoare, Mary Read."

Vocea lui Mary se frânse, dar se străduí să continue.

„*Da, pe vremuri erai un om de onoare. Sper că ţi-a mai rămas destulă ca să înfăptuiești actul de dreptate pe care-l cerea braţul tău. Sper că oamenii ăştia nu te-au corupt într-atât încât să te facă să uiţi de Emma şi de tot răul pe care, mai devreme sau mai târziu, o sa ţi-l facă. Chiar dacă nu voi mai însemna pentru tine decât o amintire, voi rămâne în continuare prietenul tău. Aşa cum m-ai găsit atunci când m-ai căutat după ceea ce s-a întâmplat la Breda. Un prieten care consideră că ai fi pierdută dacă te-ar lăsa pe mâna acestor indivizi.*

Dacă ei ţin la tine atât de mult cât crezi tu, mă vor auzi. Dacă sunt corecţi şi sinceri, se vor alia cu mine. Şi voi accepta să stau departe de ei până când vei veni, singură şi de bunăvoie, să mă dezlegi de jurământul pe care ţi l-am făcut de a mă ocupa de Junior în lipsa ta. Până atunci însă pretind ca fiul tău să rămână sub protecţia mea la bordul Perlei. Şi să mi-l aducă înapoi însuşi Cork, ca să-mi dovedească nevinovăţia lui. Dacă refuză, va însemna pentru mine că v-a constrâns, atât pe tine, cât şi pe Junior, să rămâneţi cu el. Şi atunci, chiar de-ar fi să mă aliez cu imperialii şi să trec prin foc şi sabie toate insulele veneţiene, el şi piraţii lui nu-mi vor scăpa. Niciun rege nu mă va opri s-o fac, Mary Read. Niciun rege."

— Se pare că şi Claude de Forbin te iubeşte la fel de mult ca mine, îl compătimi Baletti.

Mary dădu din cap. Asta era cea mai bună dovadă posibilă.

— Ce să facem? întrebă ea în cele din urma.

— Ce vrea el. Junior va fi mai fericit pe *Perla* decât la Pantelleria. Dacă e îndrăgostit de mare, cum spune Corneille, probabil că deja s-a plictisit să stea pe uscat.

— Totuşi, mai devreme sau mai târziu, va trebui să i-l iau, obiectă Mary.

Baletti se ridică şi o cuprinse în braţe.

— Când va sosi ziua aceea, ai s-o faci, Mary Read, iar Forbin va înţelege. Astăzi însă îl înţeleg foarte bine pe el. Fără îndoială că şi eu aş fi procedat la fel dacă m-aş fi temut pentru tine.

— Dar dacă Cork o să refuze?

— Cork n-are niciun motiv s-o facă. Trebuie ca oamenii ăştia să se înfrunte în cele din urmă faţă-n faţă. Şi apoi, Claude de Forbin îmi va fi de ajutor ca să-i închid definitiv gura lui Hennequin de Charmont. Cât despre Emma, nu-ţi face griji, nişte oameni de-ai mei supraveghează reşedinţa ei din Veneţia. Dacă-și face apariţia, voi afla la câteva minute după aceea. Cât timp eşti lângă mine nu te paşte nicio primejdie. Să rezolvăm şi problema asta. După aceea, nimic pe lume nu te mai poate atinge.

— Ai dreptate, recunoscu ea, lăsându-și capul pe umărul lui. Dar Corneille o să se înfurie când o să-i spunem.

— O să-i treacă. N-are de ales, Mary. N-am să te împart, adăugă el, căutându-i drăgăstos buzele.

Mary se lăsă sărutată, întrebându-se ce avea ea atât de deosebit, încât îi făcea pe bărbaţi s-o iubească atât de pătimaş. Oricum, problema ei cea mai urgentă fusese rezolvată.

Junior va fi mai fericit la bordul *Perlei* decât în orice alt loc. În definitiv, asta era cea mai bună soluţie.

17

— Bună ziua, căpitane! strigă vesel Junior, de îndată ce ajunse la bord, după ce urcase scara de frânghie.

Perla ancorase în largul Maltei, unde Cork îi dăduse întâlnire lui Forbin, în ciuda împotrivirii lui Corneille, care se înfuriase şi care era departe de a se calma.

Forbin avu grijă să-și stăpânească bucuria, deşi fu în culmea fericirii când îl văzu pe copil alergând spre el şi salutându-i în drum pe marinari. Cork venea în urma lui, cu o atitudine mândră, însă nu arogantă; pe buze îi juca un zâmbet uşor, iar Forbin, observându-l, simţi că-l mănâncă pumnii. Încercă să ignore adevăratul motiv.

Junior se proțăpi în faţa lui şi-l salută conform regulamentului, de astă dată.

— Sunt gabierul Niklaus Olgersen junior şi raportez că m-am întors la bord, căpitane.

Ochii copilului străluceau ca stelele unei nopţi de august.

— Cam târziu, băiete, mârâi Forbin pe un ton care voia să pară morocănos, mi s-a acrit vinul cât timp am fost silit să mă lipsesc de tine.

Dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul întregului său stat-major şi la câţiva paşi de Cork, l-ar fi strâns în braţe.

— Buna ziua, domnule comandant, îl salută şi Cork, venind în faţa lui.

— Ne vedem mai târziu, Junior, spuse Forbin, am ceva de rezolvat.

— La ordin, căpitane. La revedere, Clément, adăugă băiatul, iar pumnii lui Forbin se crispară din nou.

Cork, cedând impulsului sau, se aplecase să primească pe obraz sărutul zgomotos al lui Junior.

— N-o să stau la dispoziţia ta toată ziua, Cork, se zbârli Forbin.

Înainte de a-i răspunde, Cork aşteptă ca Junior să se îndepărteze.

— Cu atât mai bine, asta înseamnă că nu trebuie să mă consider prizonier.

Forbin nu-i răspunse.

— Vino în cabina mea, căpitane Cork.

— La ordin, se înclină acesta, înainte de a-l urma.

La sfârşitul celor două ore, cât dură discuţia lor, Forbin fu nevoit să admită că nu-l apreciase pe Cork la justa valoare. Chiar dacă privirea acestuia era plină de mândrie, ea se dovedea mai plină de admiraţie şi de respect la adresa lui decât ar fi crezut. Cork nu-l înfruntă, îşi mărturisi cu sinceritate şi umilinţa tâlhăriile, ba chiar şi înţelegerile făcute cu ambasadorul împotriva lui Forbin. Vorbi cu căldură despre Baletti, răspunzând fără ocolişuri la întrebări, fără să-i evite privirea, iar Forbin află tot ce nu-i povestise Corneille despre copilăria lor. Cork îşi plecă ochii o singură data: când îi vorbi despre moartea prietenului său, fără prea multe amănunte. Forbin nu insistă, dându-şi seama mai bine ca oricine cât de greu îi venea.

Învăluiţi în norii de fum ai pipelor, cei doi bărbaţi descoperiră că aveau multe lucruri în comun şi, când Cork îi garantă că Mary era liberă şi că va pleca împreună cu Baletti să dezlege misterul craniului de cristal de îndată ce problema aceasta va fi rezolvată, Forbin nu avu nicio obiecţie. Cu toate că vestea îl întrista. Dar înţelegea.

— *Bay Daniel* e ancorat într-un golfuleţ. Acestea sunt coordonatele lui, sfârşi Cork, întinzându-i o foaie.

— În Marea Egee? se miră Forbin când îşi aruncă ochii peste ea. De ce atât de departe?

— Pe aici îl cunoaşte prea multă lume. Insula asta e una dintre ascunzătorile mele.

Forbin îl privi cu uimire.

— Ce-ai vrea să fac cu această informaţie, Cork?

— Nimic, căpitane. Cel puţin aşa sper. Pentru mine, nava mea este ceea ce este *Perla* pentru tine. E toată viaţa mea. Voiai o garanţie a sincerităţii mele. Ţi-am oferit-o.

Forbin dădu din cap, mişcat şi învins de data asta.

— Cred că-ți datorez scuze, domnule Cork.

— Le accept cu plăcere.

— Pe baza argumentelor pe care mi le-ai adus, îmi voi înteţi atacurile împotriva lui Charmont. Ordinele pe care le-am primit nu mai sunt valabile. Ministrul meu mă susţine şi mă autorizează să incendiez corăbiile inamice. O voi face cu bucurie. Asta o să le distragă imperialilor atenţia de la urmărirea navei tale.

— Am să-ţi dau numele câtorva corăbii veneţiene care-i aprovizionează. Le vei putea adăuga pe listă dacă, din pură întâmplare, ţi-ar ieşi în cale.

Forbin era mulţumit. Se ridică.

— Cred că ne-am spus tot ce era de spus.

— Nu încă, răspunse Cork.

Se scotoci prin buzunare, de unde scoase ochiul de jad pe care Mary îl purtase la gât şi o scrisoare sigilată.

— Mary mi-a spus să ţi-l dau împreună cu acest bilet. Te las să-l citeşti şi, dacă vrei, îi pot duce răspunsul.

Se înclină cu respect şi ieşi, lăsându-l pe Forbin să-și satisfacă curiozitatea. Acesta desfăcu nerăbdător scrisoarea.

*„Căpitane, îţi cer iertare dacă te-am rănit. Tot ce-mi reproşezi este adevărat şi mă simt ruşinată de asta. Credeam că nu mă voi vindeca niciodată de Niklaus, dar Baletti mi-a demonstrat contrariul. Mi-ar plăcea să fi fost tu acela, şi nu el, dar eu sunt aceeaşi Mary Read de pe vremuri. Ca şi atunci, sunt o fiinţa dual*ă. *Motivele care te îndepărtează de mine sunt şi astăzi aceleaşi. Oceanul mă cheamă, iar la bordul Perlei n-aş putea fi soţia ta. Nu ştiu ce se va întâmpla mâine, însă tu nu vei ajunge să fii doar o amintire sau un aliat. Prietenia pe care ţi-o port este plină de iubire. Păstrează-mi-o şi tu pe a ta, Claude de Forbin. Această bijuterie te va asigura că sunt liberă. Împreună cu ea, pe care voi veni s-o iau înapoi odată cu fiul meu, pe care mi-e dor să-l ţin în braţe, îţi rămâne şi încrederea mea, pe care n-o vei pierde niciodată. Eşti mai demn de ea decât oricine altcineva. Sper să nu te mai îndoieşti niciodată de asta, căpitane.*"

Împături la loc scrisoarea, stăpânindu-şi emoţia care-l copleşea, luă o pană şi o înmuie în călimară. Răspunsul lui era scurt:

„*Fii fericită, Mary Read.*”

Apropie o bucată de ceară de flacăra unei lumânări, lăsând apoi ceara topită să picure pe hârtie.

— Fii fericită, Mary Read şi pentru mine, căci eu nu voi fi niciodată.

Apoi apăsă cu hotărâre sigiliul, pecetluind scrisoarea.

Emma de Mortefontaine sosi la Hennequin de Charmont fără să se anunţe în prealabil; după ce fiersese de furie tot drumul, nu era dispusă să mai piardă nicio clipă.

Îl găsi pipăind sânii dezgoliţi ai unei slujnice aşezate pe genunchii lui şi-l privi cu un surâs îngheţat. El fu cât pe-aci să se înece de surprindere.

— Lasă-ne singuri! porunci el, împingându-şi mândra, fără menajamente.

Aceasta se bosumflă şi-i aruncă din mers Emmei o privire supărată, legându-şi şireturile corsetului.

— După câte văd, făcu Emma, obiceiurile din Veneţia nu s-au schimbat deloc.

Ambasadorul nu se osteni să-i răspundă, cu atât mai puţin să se justifice. Emma de Mortefontaine era la fel de strălucitoare cum şi-o amintea.

— Ai călătorit bine, draga mea? o întrebă, ridicându-se s-o întâmpine.

— Niciodată nu călătoresc bine. Dă-mi un pahar de Porto, zise ea, instalându-se într-un fotoliu, fără să-l lase să-i sărute mâna.

Începu să bată darabana cu degetele pe braţele fotoliului. Hennequin de Charmont se grăbi să-i satisfacă dorinţa.

— Ce pot face pentru tine? întrebă apoi, aşezându-se şi el pe un fotoliu.

Emma îl studie preţ de o clipă. Era parcă şi mai gras, şi mai libidinos decât îl ţinea minte. Abject. Dar avea nevoie de el ca să se răzbune.

— Mai întâi, nimeni nu trebuie să afle că sunt la Veneţia. Eşti singurul care ştie. Dacă se răspândește vestea, tu vei fi cel pedepsit pentru că ai vorbit.

— Nu-mi făgădui astfel de plăceri, draga mea, se excită pe dată ambasadorul, fiindcă te voi trăda numai ca să am parte de ele!

— Ceea ce-ţi făgăduiesc nu va fi deloc plăcut, îl asigură Emma, cu o privire plină de cruzime. Mă îndoiesc că te-ar încânta să fii tăiat de viu în bucăţi, înainte de-a ajunge hrană pentru rechini.

Hennequin de Charmont înghiţi în sec, realizând, cu uimire şi plăcere în acelaşi timp, că Emma de Mortefontaine ar fi putut prea bine să fie capabilă de aşa ceva. Privirea şi atitudinea ei o dovedeau.

— Nu te ştiam atât de hotărâtă, doamnă. Îmi trezeşti atenţia, discreţia şi admiraţia, adăugă el.

Emma se înseninã şi-l privi languros.

— Răsplata mea însă va fi, în mod sigur, pe placul tău. Cu atât mai mult cu cât serviciul pe care mi-l vei face va sluji şi interesele tale.

— Sunt numai urechi.

— Încredinţându-ţi spre expediere scrisoarea lui, Boldoni m-a asigurat că-i eşti loial. Trebuie să mă întâlnesc cu el. Dar nu acasă la el şi cu atât mai puţin la mine, căci, dacă aş trage la hotelul meu particular, s-ar afla imediat că am sosit.

— Am un cuibuşor discret pe insula Lido. Nu e demn de tine, dar…

— Mă voi mulţumi cu el, îl asigură Emma. Adu-mi-l acolo pe Boldoni. Dar nu-i spune nimic.

— Nu-mi poţi da nişte explicaţii?

— În curând, promise ea. Acum condu-mă. Sunt obosită.

El se frânse de mijloc într-o plecăciune care Emmei i se păru grotescă şi se oferi să cheme un gondolier.

Când ieşi din hotelul lui particular, Emma îşi mască faţa şi, ajutată de Gabriel, coborî fără întârziere în gondolă.

Biletul era concis:

„*Domnule, te aştept la această adresă. Trebuie să discutăm urgent în legătură cu o problemă personală.*”

Boldoni nu zăbovi, ştiind că Hennequin de Charmont nu şi-ar fi dat osteneala să fie atât de prudent dacă prudenţa aceea n-ar fi fost strict necesară.

De la evenimentele din Potree, Cork parcă intrase în pământ, cu toate că pentru prinderea lui se oferise o sumă de-a dreptul indecentă. Atacurile lui Forbin erau tot mai precise şi mai virulente. Pentru prima dată, numele lui Boldoni fusese amintit într-una dintre scrisorile trimise de Forbin ambasadorului, fapt care-i obligase să-și înceteze activităţile. Laţul se strângea în jurul lor. Acum avea grijă să nu fie văzuţi împreună, ca să nu dea apă la moara zvonurilor. Orice fleac putea duce la izbucnirea scandalului. Boldoni ar fi putut fugi, dar fuga lui ar fi echivalat cu recunoaşterea vinovăţiei. Aşa că, deocamdată, se mulţumea să înlăture minuţios toate dovezile care mai rămăseseră, pentru ca numai ambasadorul să fie acuzat atunci când totul avea să iasă la iveală.

Debarcă discret la adresa indicată şi ceru să-l vadă pe ambasador. Fu condus într-un mic salon, în care focul din şemineu răspândea o căldură plăcută. Încremeni în prag, uluit şi fascinat.

— Tu? făcu el, văzând-o pe Emma, care îl aştepta.

Emma se odihnea, aşezată pe un covor gros, în faţa flăcărilor din vatră. Era mai încântătoare ca oricând. Boldoni ghici că era goală sub pelerina neagră care-i acoperea umerii. Privirea lui întârzie asupra pulpei şi a piciorului alb care ieşeau graţios de sub veşmânt.

— Vino şi stai lângă mine, băiat rău ce eşti! porunci ea, făcând botişor.

— Deduc, doamnă, că ai primit mesajul meu, declară el, grăbindu-se să-i îndeplinească ordinul, gâtuit deja de dorinţă.

Părul blond, lăsat să cadă liber pe umerii Emmei, o făcea să semene cu o madonă, contrastând cu veşmântul negru şi sumar.

— Într-adevăr. Şi m-a contrariat. M-a contrariat foarte mult. Dar nu din motivele din care-ţi închipui tu.

Emma îi întinse mâna să i-o sărute, dezgolindu-şi, prin această mişcare banală, picioarele până la jumătatea coapselor. Boldoni îşi opri sărutul pe încheietura mâinii ei, pe care o

întorsese spontan cu palma în sus. Emma îşi muşcă buza, amuzată de concupiscenţa privirii îndreptate către genunchii ei. Îi făcu să alunece senzual unul peste celălalt în timp ce-şi trăgea degetele din mâna lui Boldoni.

— Spioana despre care mi-ai vorbit, aceea care urma să te înlocuiască, eşti sigur de identitatea ei? întrebă ea cu glas răguşit.

— Ea pretinde că se numeşte Maria Contini, dar a reacţionat atunci când Baletti i s-a adresat cu numele de Mary Read.

Emma simţi cum urcă în ea un val de furie. De furie şi, în acelaşi timp, de plăcere. Mary era, în sfârşit, la dispoziţia ei.

— Povesteşte-mi, îi spuse lui Boldoni, jucându-se cu şnurul care ţinea laolaltă cele două margini ale veşmântului ei. Vreau să aflu totul despre ea, despre el, despre ei. Totul, auzi?

— Prin urmare, nu tu ai trimis-o aici? se miră Boldoni.

— Îţi făgăduisem că te voi răsplăti dacă mă serveşti, murmură Emma. Şi mă ţin întotdeauna de cuvânt. Mary Read este coşmarul meu cel mai cumplit.

— A fost şi al meu, mărturisi cu amărăciune Boldoni.

Emma trase uşor de şnur. Cele două margini ale pelerinei se îndepărtară puţin, dezvăluind o dungă albă ca laptele care aprinse definitiv simţurile lui Boldoni. Cuteză să mângâie glezna Emmei, lunecând apoi spre genunchi. Aici însă Emma îl opri.

— Ăsta a fost avansul, şopti ea. Restul îl vei primi după aceea.

Boldoni se grăbi să-i istorisească tot ce se întâmplase.

Plecă abia în zori, încântat de încrederea şi de îmbrăţişările iubitei lui.

— Cu atât mai rău pentru tine, Maria, murmură el brizei care-l mâna spre Veneţia, n-ar fi trebuit sa mă trădezi şi să mă umileşti aşa cum ai făcut!

Mary se simţea bine, extraordinar de bine şi de în largul ei. Corneille şi Cork se instalaseră în casa abandonată, la adăpost de priviri indiscrete. Mary îi vizita zilnic, ieşind din palat prin tunelurile subterane, ca să înşele vigilenţa oamenilor pe care Boldoni îi pusese să-i urmărească toate mişcările. Nimeni n-ar fi putut s-o recunoască în hainele ei bărbăteşti. Îi plăcea să-şi petreacă vremea împreună cu cei doi prieteni ai ei. Toţi trei

iubeau marea. Când îi asculta vorbind despre ea, parcă se simţea mai aproape de fiul ei. Şi de Corneille, deşi refuza să recunoască.

— Lui Junior îi merge bine, îl anunţă Mary pe Corneille, Forbin zice că e vesel şi pus pe şotii.

— Au trecut aproape trei luni, mormăi acesta, drept răspuns. Trei luni de când zac între pereţii ăştia. Cât timp îi mai trebuie marchizului până când o să putem ieşi de aici?

Mary oftă. Îi înţelegea frustrarea şi se bucura că erau singuri, ca să poată vorbi deschis. Cork ieşise, încălcând consemnul, îi spusese Corneille de cum intrase pe uşă. Şi el se săturase să stea închis.

— Ambasadorul şi-a încetat toate activităţile de trafic, iar ancheta dogelui bate pasul pe loc. Forbin nu mai are argumente pe care să i le aducă regelui. Baletti nu poate acţiona direct. Imperialii cred ca nava lui Cork e departe şi, oricum, au acum alte probleme, mai importante. Escadra lui Forbin nu le dă nicio clipă de răgaz. Cu siguranţă că în curând toată lumea va uita de treaba asta. Boldoni nu mai supraveghează cu atâta străşnicie palatul nostru, semn că nu se mai simte ameninţat. Prin urmare, nici tu nu vei mai fi ameninţat.

— Ai spus „palatul nostru”, îi atrase atenţia Corneille, cu tristeţe.

Mary se apropie de el. Se aflau în odaia în care Clément Cork o invitase pentru prima dată la masă. Zăduful începutului de august nu ajungea până la ei, însă Mary simţi că privirea lui Corneille o arde ca o flacără.

— Îmi pare rău, spuse ea, mângâindu-i blând barba, îmi pare nespus de rău că eşti acum în situaţia asta. Nu voiam nici eu să fie aşa.

— Dar ce voiai, Mary Read? întrebă Corneille, sărutându-i mâna care întârzia pe obrazul lui. Cine ai fi preferat să ia locul lui Niklaus? Eu sau Forbin?

— Nimeni n-a luat locul lui Niklaus.

— Nici măcar Baletti?

Ea scutură din cap, tulburată fără voia ei de acea complicitate a epidermei pe care-o regăsea simţind netezimea buzelor lui.

Vru să-și tragă mâna, ca să-și păstreze controlul, dar Corneille probabil că înţelesese. O cuprinse cu braţul.

— Nu face asta, Corneille, murmură ea, vulnerabilă dintr-odată din cauza acestui contact care-i trezea amintirile.

— De ce? Şi tu mă doreşti, aşa cum te doresc eu. Mărită-te cu Baletti. Ia-l de bărbat, Mary Read, dacă ai chef, dar fii a mea, gemu el, căutându-i buzele.

Ea nu-l respinse.

Corneille o ridică în braţe, ca să nu rupă vraja. Ea vru să spună ceva, dar privirea lui rugătoare o opri. Închise ochii şi se lăsă dusă până în camera lui, recunoscându-i mirosul pielii, pe care-l simţea prin deschizătura cămăşii; era uimită că simţurile ei îşi aminteau şi se trezeau la viaţă.

Când o întinse pe pat, după ce închisese uşa după el cu piciorul, Mary înţelese că era prea târziu ca să dea înapoi.

Corneille o dezbrăcă fără grabă, cu singura lui mână, de care se folosea cu atâta pricepere, şi aceeaşi emoţie o cuprinse şi pe ea. Habar n-avea de ce se abandona astfel chiar atunci când se crezuse îndrăgostită de Baletti. „*Pentru că el te-a învăţat că iubirea nu are stăpân sau legi*”, şopti o voce în mintea ei.

Se mulţumi cu această explicaţie şi se arcui, copleşită de plăcerea intensă şi infinit de senzuală pe care i-o oferi Corneille.

O tăcere stânjenită se lăsă între ei. Epuizaţi, erau cuibăriţi încă în aceeaşi căldură. Corneille rupse liniştea.

— Junior îmi lipseşte, spuse el, simplu. Nu mi-l lua.

— N-o voi face. Nu după ce mi-ai povestit cât de bine vă simţiţi împreună. Ar fi nedrept şi faţă de el, şi faţă de tine.

El îşi puse buzele pe gâtul ei, iar Mary se cambră, lipindu-se de coapsele lui. Corneille râse.

— Întotdeauna ai avut reacţia asta. Chiar şi prima dată. Îţi aduci aminte?

Ea dădu din cap.

— Niklaus nu voia să-ţi scriu, să iau legătura cu tine, zise ea.

Timp de o clipă, imaginea lui Niklaus ducând-o în grajd se suprapusese celei evocate de Corneille. Se întâmplase în ziua când Vanderluck şi soţia sa plecaseră, iar ea făcuse aceeaşi asociere.

Corneille se dezlipi de ea, ca s-o facă să alunece întinsă pe spate. Se sprijini în ciotul braţului şi se aplecă peste ea, să-i vadă ochii. Nu găsi în ei durerea pe care o desluşise la Toulon.

— Niklaus era gelos din pricina complicităţii noastre. Am trimis scrisoarea aceea fără ştirea lui, continuă Mary.

— De ce ai făcut-o, dacă-l iubeai atât de mult?

— Habar n-am. Dar ai dreptate, n-am iubit niciodată pe cineva aşa cum l-am iubit pe el. Suspină. Va trebui să trăiesc tot restul vieţii cu gândul acestei trădări, Corneille. O trădare care l-a costat viaţa şi care mi-a răpit-o pe Ann. Între tine şi mine va sta mereu acest lucru.

— Aşadar, de asta te-ai lăsat sedusă de Baletti, înţelese Corneille.

— Poate că da. Sau poate că nu. Ştiu că nu-l placi, dar este un om extraordinar şi ţin mult la el.

Corneille se aplecă spre buzele ei şi întârzie o clipă, ca să-i simtă freamătul în aşteptarea sărutului. Se opri şi se ridică, satisfăcut să-i vadă sclipirea fugitivă de frustrare din privire.

— Te-am mai văzut în haine de doamnă nobilă, Mary Read. Chiar dacă de data asta, trebuie să recunosc, le porţi cu seninătate şi strălucire, în ciuda lor, te cunosc bine.

— A trecut mult timp, se apără ea.

Corneille îi mângâie obrazul cu un deget uşor.

— Dar tu nu te-ai schimbat, Mary. Când vii la noi, porţi haine bărbăteşti.

— E practic şi discret.

— Nu mai spune, râse Corneille. Te-ai măritat cu flamandul tău, i-ai născut copii şi, cu toate astea, mi-ai scris. Poate că tu nu ştii de ce-ai făcut-o, eu însă ştiu.

— Cum ai putea şti? spuse ea tulburată, simţind cum i se clatină certitudinile.

— Mireasma pe care o căutai pe pielea mea adineaori, lacrimile pe care mi le-a dăruit plăcerea ta, scrisoarea prin care-mi cereai ajutorul, toate poartă acelaşi nume. Oricare ar fi dorinţa pe care o simţi, ea are gustul oceanului. Iar Junior e la fel ca tine. Acolo e locul nostru – al tău, al lui şi al meu. N-ai decât să te mai amăgeşti încă o dată alături de Baletti, e doar un răgaz oferit sufletului tău chinuit. Mai devreme sau mai târziu, ai

să te plictiseşti şi de viaţa asta, ba chiar mai repede decât s-a întâmplat când erai cu Niklaus.

Ea întoarse capul. Corneille avea dreptate. Până şi Niklaus înţelesese despre ce era vorba atunci când fusese de acord să plece împreună în căutarea aventurii.

— Baletti te reţine prin rafinamentul lui, prin bogăţiile acestea la care râvneşti, prin amintirea lui Cecily, care stăruie în adâncul sufletului tău. Te reţine prin firea lui altruistă şi luminoasă, prin acea căutare fabuloasă care pune întreaga lume la dispoziţia ta şi dă un sens vieţii tale.

— Aşa e, încuviinţă ea. Şi aşa va rămâne.

— Nu cred. Ieri te-ai lăsat sedusă gândindu-te la răzbunarea ta şi la comoară, azi te-ai lăsat îmblânzită gândindu-te numai la clipa când vei sfida oceanul, împreună cu el, pentru a-ţi atinge, în sfârşit, aceste două ţeluri. Ele te îndrumă în tot ce faci, prinţesă. Dar ce-o să se întâmple după aceea? Atunci când Baletti va găsi răspunsurile pe care le caută şi te va aduce înapoi la Veneţia ca să se umfle în pene din salon în salon? Ce se va întâmpla cu Mary Read şi cu fiul ei? Tu vei îmbătrâni fără să mai ai suflet, iar Junior te va părăsi ca să devină marinar alături de mine. În afară de cazul în care vei fugi încă o dată împreună cu el şi împreună cu mine. Fiindcă singura bogăţie de care ai nevoie este libertatea care-ţi curge prin vine. Libertatea pe care o reprezint eu şi de care niciodată — auzi? — niciodată n-ai să te vindeci.

Îi întoarse spre el chipul care se încăpățâna să privească fix peretele din faţă şi şterse cu un deget lacrima care se prelingea pe tâmpla ei.

— Mărită-te cu Baletti, şopti Corneille, culegând cu buze tremurânde lacrimile din ochii ei. Mărită-te cu el, dar nu mă renega.

Degetele lui alunecară de pe sânii ei, care palpitau, până pe coapse. Când o pătrunse şi o sărută, Mary se simţi de parcă ar fi fost furată de un val imens şi purtată pe coama lui. Corneille se îndepărtă ca să prindă ritmul respiraţiei ei arzătoare.

— Nimeni, Mary Read, nici acum, nici altădată, nimeni nu te-a cunoscut atât de bine cum te cunosc eu, murmură el, înainte de

a face dragoste cu ea pe îndelete, aşa cum se joacă oceanul cu o navă, iarăşi şi iarăşi, până când o scufunda în adâncurile lui.

18

O încordare bolnăvicioasă o făcea pe Emma de Mortefontaine să dârdâie când ajunse în faţa locuinţei marchizului Baletti.

Giuseppe Boldoni îi plasase deja pe oamenii ei în locuri strategice şi, pentru această ocazie, redeschisese o portiţă care lega grădina lui de cea a marchizului. Cei doi amanţi aveau să cadă, fără greş, în capcană. Emma îşi petrecuse mult timp pregătind-o şi şlefuind-o împreună cu Boldoni şi cu ambasadorul. Totuşi, voia să se bucure de confruntare mai înainte de a o preda pe Mary Read în mâinile republicii. Înarmată cu ceea ce ştia despre relaţiile dintre Mary şi Forbin, fabricase dovezi false care arătau că cei doi se aliaseră ca să aducă prejudicii Veneţiei. În scrisoarea pe care o pregătise, totul era dezvăluit: numele lui Cork, faptul că-i aduna pe săraci din ordinul lui Baletti, care-i punea să facă afaceri cu imperialii, aruncând apoi bănuielile asupra ambasadorului Franţei.

Dogele era încurcat. Îl admira şi-l respecta pe marchiz, dar nu putea respinge aceste acuzaţii fără să le aducă la cunoştinţa Marelui Consiliu.

— Ascultaţi-mă pe mine, îi şoptise Emma. Marchizul a căzut în mrejele acestei aventuriere, care s-a folosit de el, sunt convinsă de asta. Veneţiei i-ar fi de ajuns un singur nume, cel al ticăloasei. Dacă Baletti mi-o predă, onoarea lui va fi salvată. Nu trimiteţi gărzile la el până mâine-dimineaţă. Sunt sigură că voi putea să-l conving.

Dogele fusese de acord. Baletti era iubit, foarte iubit la Veneţia. Arestarea lui ar fi produs un efect cum nu se poate mai neplăcut. Emma plecase liniştită, dar plină de hotărâre. N-avea să repete greşeala făcută la Breda. Gabriel verificase personal că porumbeii erau acasă, ca ea să-i poată surprinde fără să dea greş.

— Marchizul mă aşteaptă, îi spuse ea graţioasă lacheului care-i deschise poarta.

Era singură. Fu lăsată să intre. Imediat ce ajunse în patio, se auzi un şuierat pătrunzător. Lacheul se prăbuşi, lovit de un

pumnal, iar trupul fu ascuns într-un boschet. Emma de Mortefontaine luă pistolul pe care i-l întindea Gabriel.

— Suntem pregătiţi, spuse acesta.

Baletti avea în casă şase servitori. Boldoni dăduse toate amănuntele necesare pentru ca aceştia să fie eliminaţi cu uşurinţă.

— Sa mergem, hotărî Emma. De data asta, ticăloasa aia mică n-o să-mi mai scape.

Emma bătu la uşă. Pietro deschise. Trezindu-se cu ţeava unui pistol în faţă, n-avu de ales şi se dădu la o parte, lăsându-i să treacă.

— Unde sunt? şopti Emma la urechea lui.

— În salon, răspunse pe acelaşi ton Pietro.

— Mă duc singură, spuse Emma, dându-i astfel lui Gabriel semnalul pe care-l aştepta.

Acoperind cu o mână gura lui Pietro ca să-l împiedice să scoată vreun sunet, Gabriel îi înfipse cu cealaltă mână un pumnal între coaste. Majordomul se prăbuşi fără zgomot la picioarele ucigaşului său. Oamenii Emmei se îndreptară apoi către uşile odăilor indicate de Boldoni, ca să lichideze şi restul personalului.

Emma îl reţinu pe Gabriel şi încă doi oameni ca s-o escorteze şi porni, călăuzită de sunetele unei melodii blânde şi armonioase care ajungea până la ei.

Mary abia dacă auzea sonata pe care Baletti o cânta pentru ea la clavecin. De când se despărţise de Corneille, tot încerca să abată atenţia marchizului. Era răscolită nu atât de mângâierile marinarului, cât de vorbele acestuia. Nu putea nega faptul că era mult adevăr în ele. Mai mult decât era ea dispusă să admită.

Deschisese ferestrele dinspre canal ca să se desfete cu ultimele licăriri ale apusului, aşa cum făcea adesea.

Vocea în falset a unui gondolier însoţită de acordurile neclare ale unei mandoline îi zgârie auzul, amestecându-se în mod neplăcut cu timbrul perfect al vocii iubitului ei. La fel ca gândurile ei învălmăşite, această asociere era disonantă, închise fereastra. Toată plăcerea acelei seri era, indiscutabil, pierdută. Se întoarse spre Baletti, ca să se bucure de prezenţa lui

reconfortantă, cu un suspin de regret. Şi încremeni, cu respiraţia tăiată.

Emma de Mortefontaine, cu pistolul în mână, jubila în faţa spectacolului oferit de acea scena senină.

— Tu! explodă Mary, lividă de ura care-i rodea măruntaiele.

Surprins, Baletti îşi ridică mâinile de pe clape, o privi o secundă, apoi se întoarse să vadă cu ochii lui ceea ce, instinctiv, deja ghicise.

— Sunteţi jalnic de înduioşători amândoi, îi salută Emma, în loc de „bună seara”. Îmi vine să vărs!

Baletti se ridică dintr-o săritură, vrând să se posteze între arma femeii şi Mary. Emma trase fără să ezite un foc în genunchiul lui. Marchizul scoase un urlet de durere şi căzu, cu rotula zdrobită. Mary se repezi spre el, cu inima bubuindu-i în piept de furie, fără să poată articula niciun cuvânt.

— Fugi, Mary, îi şopti Baletti, pe când ea îl ajuta să ajungă până la sofa. Arma ei e descărcată, fugi!

Dar Mary n-avea chef să fugă. Şi, cu atât mai puţin, să-l părăsească. Trecuse prea mult timp de când aştepta să fie iar faţă în faţă cu Emma. Oricum, Gabriel, anticipând această eventualitate, se instalase în faţa ferestrei. Toate ieşirile erau păzite. După ce Baletti se aşeză, Mary rămase în picioare între el şi Emma, care o aţinti cu o privire plină de dispreţ.

— Repede te-ai mai consolat, Mary Read! Ştii cât te-am urât pentru această nouă trădare? Până în clipa asta. Până v-am văzut prostiţi de plictiseală şi de dulcegării.

— Scuteşte-mă de sarcasmele tale, Emma! Eu sunt ca un ghimpe în inima ta, iar tu eşti ca un pumnal într-a mea. Să terminăm odată!

Emma râni.

— Şi să pierd plăcerea de a te vedea implorându-mă? Când numai la asta visez de când m-ai părăsit, la Dover? Îţi poţi imagina cât de frustrată mă simt.

— Niciodată. Niciodată n-am să te implor.

— Poate că n-ai face-o pentru el, fu de acord Emma. Dar pentru ea, Mary? Crede-mă, pentru Ann o vei face.

Mary strânse pumnii de furie. Nu răspunse.

— Pare-se că, într-adevăr, te-am subestimat. Niklaus, frumosul tău Niklaus, avea dreptate, la Breda. Nu-l crezusem când mi-a spus că-i părăsiseşi, pe el şi pe fiica ta, ca să pleci la Corneille.

Mary încercă să alunge imaginile care-i veneau în minte: Niklaus rănit de scrisoarea pe care Emma probabil că i-o aruncase în faţă. În ciuda trădării ei, Niklaus găsise curajul să se folosească de aceasta ca să încerce să-și salveze întreaga familie.

Baletti îşi îndreptă spatele, stăpânindu-şi durerea care îl paralizase.

— Ajunge, Emma, scrâşni el. Ia craniul, dacă de asta ai venit. Ia de aici tot ce vrei şi cară-te!

— Pe vremuri, m-aş fi putut mulţumi şi cu atât, marchize. Astăzi însă nu. Republica Veneţiei are nevoie de vinovaţi ca să poată îndepărta bănuielile lui Forbin. Voi sunteţi vinovaţii ideali.

— E o înscenare grosolană, nimeni nu-i va da crezare!

— Forbin este un individ orgolios, toată lumea o ştie. E uşor să-ţi imaginezi că el a pus în circulaţie toate zvonurile astea ca să-și realizeze ambiţiile. Dovezile complicităţii dintre tine şi Mary se află în mâinile dogelui. Câteva mărturii mincinoase, o scrisoare… Veneţia şi-a dat repede seama de interesele ei.

— Ticăloaso! scrâşni Baletti.

— M-ai umilit, marchize, iar tu, Mary, la fel. Numai voi doi sunteţi de vină pentru toate astea. Amândoi m-aţi respins atunci când voiam să vă ofer totul.

— Las-o baltă, eşti mult prea egoistă ca să poţi oferi ceva, îi aruncă Mary.

— Te înşeli. Dacă nu te-aş fi iubit atât de mult, nu te-aş persecuta acum.

— E vorba despre orgoliu, replică Baletti. Nu e iubire, ci doar orgoliu.

— În ceea ce te priveşte, dragul meu…

— L-am luat, doamnă, o întrerupse unul dintre oamenii ei, arătându-i o pungă mare din piele.

După forma obiectului din interior, Baletti şi Mary înţeleseră că în pungă se afla craniul de cristal.

Un surâs triumfător juca diabolic pe buzele Emmei.

— Iar restul?

— Totul va fi mistuit de flăcări, o asigură omul.

— Ce câştigi făcând asta, Emma? încercă să intervină Mary, ştiind cât de detaşat de lucrurile materiale era marchizul.

Emma le făcu un semn oamenilor ei, care se apropiară de Mary. Era hotărâtă să nu se lase ucisă ori luată de acolo fără să se lupte. Lovi cu pumnii şi cu picioarele cât putu, ştiind că era inutil, dar această dezlănţuire de violenţă îi făcu bine. Reuşi să pună mâna pe un pumnal şi-i tăie gâtul unui agresor. Ceilalţi patru se înfuriară şi, cu toate că doi dintre ei se aleseră cu răni, Mary fu dezarmată şi imobilizată.

Baletti avu parte de acelaşi tratament.

Emma se propti în faţa lui Mary.

— Şi Ann, micuţa şi scumpa ta Ann, a moştenit instinctul tău de supravieţuire, îi şopti. În curând, Mary Read, în curând mă vei implora, crede-mă.

— Ann nu mai trăieşte, scrâşni printre dinţi Mary, refuzând să se lase impresionată. George mi-a spus ca te-ai descotorosit de ea.

— M-am descotorosit, într-adevăr, admise Emma. Am încredinţat-o cuiva. E departe, foarte departe de tine. Dar e în viaţă, Mary. Şi dacă tu nu eşti a mea, ea va fi.

— Am să te sfârtec pentru asta, abia reuşi să articuleze, furioasă şi plină de ură, Mary.

— Nu numai pentru asta, scumpo, o asigură Emma sărutând-o uşor. Mi-am făgăduit să nu mai permit nimănui să stea între noi două.

Se îndepărtă, rânjind, şi-l întrebă pe Gabriel:

— Ai găsit ce ţi-am cerut?

— În încăperea de alături, afirmă acesta. Fereastra este prea sus ca să se poată urca pe pervaz.

Emma făcu un semn cu capul. Mary şi Baletti fură târâţi spre cabinetul marchizului, unde unul dintre mercenari împrăștiase pe jos cărţile şi documentele şi le stropea cu ulei. Mary păli.

Baletti fu îmbrâncit înăuntru şi se prăbuşi în mijlocul hârtiilor azvârlite în dezordine pe podea. Înţelesese şi el, ca şi Mary. Se târî spre bibliotecă. Emma luă alt pistol şi-i trase un glonţ în

celălalt picior, imobilizându-l definitiv. Mary îşi muşcă buzele ca să nu urle.

Emma veni lângă ea şi o apucă de păr. Mary îi înfruntă cu mândrie privirea. Nu voia să-i ofere Emmei ceea ce spera. Aceasta se înfurie la culme.

— Cu flamandul tău am terminat prea repede, dar pe el vreau să-l auzi ţipând. Vreau să simţi până-n adâncul sufletului ce-ai făcut din mine, Mary Read. Vreau ca mirosul ăsta să-ți rămână în nări şi să nu-l mai poţi uita niciodată. După aceea, ai să te gândeşti la Ann. La scumpa, dulcea, micuţa Ann, cu care pot să fac orice mi-ar trece prin cap, dacă te încăpățânezi în continuare să mă respingi.

Drept răspuns, Mary o scuipă în obraz. Emma se îndepărtă de ea, iar Mary căută privirea lui Baletti, care, luptând cu durerea, încercă să se ridice. Până la pasajul secret avea de făcut doar câţiva paşi. Amândoi ştiau că pasajul era unica lui şansă. Voind parcă să-i oprească, Emma luă o sticlă cu ulei şi o aruncă la picioarele marchizului, unde aceasta se sparse, stropindu-l cu conţinutul ei.

— Eşti curajos, marchize, iar curajul e o calitate pe care o preţuiesc. Nu vrei să ne împărtăşeşti o ultimă dorinţă?

— Dracul să te ia, mârâi el, alb ca varul la faţă, dar mândru.

— Bun venit în iad! râse ea, luând o lumânare ca să dea foc hârtiilor de lângă ea.

Flăcările se aprinseră, înălțându-se brusc, aţâţate de combustibil. Zidul de dogoare o forţă pe Emma să se îndepărteze de spectacol, ieşind din cameră împreună cu oamenii ei şi cu Mary. Urletul lui Baletti ajunse prin uşa închisă până la Mary.

— Luaţi-o! ordonă Emma, în timp ce incendiul cuprindea şi camerele învecinate.

Mary nu-i oferi satisfacţia de-a o vedea plângând. Îşi stăpâni lacrimile strângându-şi pumnii până i se albiră încheieturile degetelor. Baletti n-avea cum să mai scape cu viaţă.

— Uite-i! Ei sunt, îi spuse Clément lui Corneille.

Degetul întins al lui Cork arăta spre ambarcaţiunea care pleca de la palatul lui Baletti. Cu mâinile legate la spate, încadrată de

doi oameni, Mary Read privea fix în faţa ei, spre orizontul întunecat. Pe când gondola se îndepărta de mal, geamurile cabinetului marchizului se sparseră sub presiunea căldurii.

— Drace! exclamă Cork.

Ieşind de astă dată din umbra în care se ascunseseră, se repeziră amândoi spre palat. Cork îşi petrecuse ziua hoinărind prin Veneţia, deghizat aşa cum ştia el să se deghizeze. Sătul să stea ascuns, hotărâse să dea o raită prin cârciumi şi prin taverne ca să audă ce se vorbea despre el. Spre seară, văzuse intrând în localul în care se afla un om de-al lui Boldoni, însoţit de un necunoscut. Se aşezaseră într-un loc mai ferit, dar în apropierea lui. Se prefăcuse că moţăie, cu faţa întoarsă către perete, sprijinindu-şi braţele pe masă, în faţa halbei cu bere.

— Şi cum rămâne cu stăpânul meu? întrebase omul lui Boldoni, după ce băuse o gură de vin.

— De acum înainte, ea e stăpânul tău, decretase necunoscutul. Boldoni începe să ne deranjeze. Imediat ce portiţa grădinii va fi descuiată, tu şi oamenii tăi îl veţi elimina.

— Femeia asta e dracul în persoană! Nu-mi place felul ei de a fi.

— E corectă cu cei care o slujesc fără să crâcnească. Dar nu te-aş sfătui să-i încalci ordinele. Hai să mergem. Am pierdut deja prea mult timp.

Îşi goliseră paharele şi ieşiseră. Cork se luase după ei, păstrând distanţa. Spera acum să obţină alte informaţii, nu cele pe care le urmărise iniţial. Cei doi ajunseră până la insula Lido şi intraseră într-o clădire care probabil că era adăpostul lor.

— Ştii cumva cine locuieşte acolo? o întrebase Cork pe o femeie care spală rufe pe mal, nu departe de acolo.

— Acum stă o doamna. De obicei se perindă când unii, când alţii.

— Doamna aceea e blondă şi foarte frumoasă?

— O, da, ca un înger, încuviinţase spălătoreasă, apucându-se din nou de lucru.

Cork nu insistase. Înger şi diavol în acelaşi timp nu putea fi decât Emma de Mortefontaine.

Casa în care se ascundeau el şi Corneille era pe drumul către palatul lui Baletti. Trecuse mai întâi pe acasă, ca să-i

împărtăşească tovarăşului său ceea ce bănuia. Sosise chiar în clipa când Mary ieşea din odaia lui Corneille, aşa că se ascunsese, ca să nu-i deranjeze. Nu voia să se amestece în treaba asta, aşa că aşteptase ca Mary să plece şi abia după aceea îi povestise totul lui Corneille. Acum îi părea rău. Dacă ar fi intervenit mai devreme, poate că nenorocirea nu s-ar fi întâmplat.

Rămaseră încremeniţi văzând furia flăcărilor. Era prea târziu. Nimeni nu s-ar fi putut apropia. Incendiul cuprindea deja şi clădirile învecinate. Lumea se agita, încercând imposibilul.

— Cred că trebuie să ne resemnăm, Clément, zise Corneille. Dacă au luat-o pe Mary înseamnă că marchizul e mort.

Cork refuză să-l asculte.

— Eu mă duc să verific în tunelul subteran. Tu urmărește-i, ca să ştim unde o vor duce. Ne întâlnim acasă, de îndată ce voi afla adevărul.

— Am nevoie de tine, Cork, stărui Corneille.

— Poţi să te bazezi pe ajutorul meu. Dar mai întâi trebuie să ştiu precis cum stau lucrurile, încheie el, luând-o la fugă.

Corneille nu mai insistă. Dezlegă o gondolă, chiar sub nasul proprietarului ei, absorbit de priveliştea incendiului. Pretutindeni, bărbaţi, femei şi copii alergau să scoată apă din lagună şi o aruncau peste flăcări, încercând să-și salveze casele. Corneille se îndepărta. Dacă nu izbucnea vreo furtună salvatoare, focul avea să ucidă şi să rănească zeci de oameni, îndoliind întreaga Veneţie. Fără să-i pese însă de soarta lor, şi cu atât mai puţin de cea a marchizului Baletti, Corneille nu se mai gândea decât la ambarcaţiunea care înainta spre piaţa San Marco. Era însoţită de încă două, pe care se aflau mai mulţi bărbaţi care protejau o siluetă ascunsă de un văl negru. Emma, desigur. Îl cuprinse o dorinţă nestăvilită să-și armeze pistolul şi s-o doboare. Se stăpâni cu greu. Singur, nu putea face nimic.

Cork ocoli mănăstirea şi, trecând printr-o portiţă ascunsă, pătrunse în subsol, gâfâind din cauza grabei şi a fumului greu care se lăsase asupra Veneţiei. Luă lanterna de la intrarea tunelului, o aprinse şi înaintă. După câţiva paşi, simţi o dogoare insuportabilă. Probabil că biblioteca arsese ca o torţă. Corneille

avea dreptate: ceea ce făcea el acum era o nebunie. Era imposibil ca Baletti să fi supravieţuit. Umezeala care domnea mereu în tunel se evapora, formând o ceaţă caldă şi urât mirositoare.

Învins de această evidenţă, se pregăti să se întoarcă din drum, când i se păru că aude un vaiet. Un vaiet abia şoptit. Rămase nemişcat, trăgând cu urechea: nimic.

Fusese probabil o iluzie sau poate ecoul zgomotelor infernale care răzbăteau, înăbuşite, de la suprafaţă. Făcu vreo câţiva paşi către ieşire, grăbit să respire un aer mai proaspăt, în urechi îi răsună o voce care implora: „*Ajută-mă!*”

De astă dată vru să fie sigur şi se întoarse în tunel.

Se împiedica de ceva şi apropie lanterna, încercând să vadă prin norul de aburi. Deşi era departe de-a fi slab de înger, Clément Cork abia îşi reţinu un strigăt de groaza. Baletti n-ar fi putut chema pe nimeni în ajutor. Era ars din cap până-n picioare. Tot trupul lui era o rană. Se târa cu greutate, înfigându-şi unghiile în pământ, pe jumătate inconştient.

Cork nu stătu pe gânduri. Trebuia să-l scoată de acolo. Luă cu grijă în braţe trupul acela chinuit.

— O să fie bine, murmură el, vrând să se convingă mai ales pe sine.

Numai ochii larg deschişi ai lui Baletti exprimară prin lacrimi ceea ce gâtul pârjolit şi buzele tumefiate nu-i îngăduiau să spună.

19

De îndată ce uşa celulei se închise în urma ei, Mary se prăbuşi, ghemuindu-se lângă perete, nemişcată, cu genunchii la piept. Se simţea învinsă. Fusese condusă la Palatul Dogilor, unde rămăsese închisă ore întregi într-o mansardă. Ştia că nimeni n-o va interoga pentru a verifica denunţul Emmei. Cel care se numea Gabriel o informase, cu o plăcere sadică, asupra sorţii care-o aştepta, pe când navigau prin laguna întunecată. La Veneţia, incendiatorii erau consideraţi cei mai periculoşi criminali.

Emma avea să afirme că Mary, văzându-se dată de gol, nu numai că-l ucisese pe Baletti, ci spărsese o lampă, voind să provoace o diversiune şi să fugă, dar reuşiseră s-o prindă. Indiferent ce-ar fi făcut, Mary era pierdută. Prin această stratagemă abilă, duşmanca ei prevăzuse totul. Mary urma sa fie judecată şi condamnată la moarte. În zori, traversase Puntea Suspinelor şi fusese azvârlită, fără menajamente, în temniţă.

Totuşi, părăsită în celula aceea de doi metri pe doi, în care nu putea sta decât cu capul aplecat, într-o beznă totală, încă nu înţelegea motivul pentru care Emma de Mortefontaine o dăduse pe mâna Marelui Consiliu. În mod normal, Emma ar fi trebuit să prefere s-o aibă la dispoziţia ei, închisă în vreo pivniţă. Întrebarea aceasta o obseda. Faţă de cele petrecute în ultimele câteva ore, nu era o chestiune esenţială, iar Mary ştia bine că preocuparea ei n-avea alt rost decât să-i abată gândurile de la tot ceea ce se întâmplase. De la sfârşitul oribil al lui Baletti. De la îndoielile în privinţa morţii lui Ann.

Îşi pusese ultima speranţa în Cork şi în Corneille. Dar era o speranţă infimă. Zăvorând uşa, gardienii spuseseră ca nimeni nu reuşise vreodată să evadeze din închisorile Veneţiei. O răsuflătoare îngustă lăsa să intre doar atâta aer cât era necesar pentru ca prizonierii să supravieţuiască. La dreapta ei, printr-un şanţ, se scurgea apă într-o adâncitură săpată direct în podea. Dacă-i era sete, trebuia să bea de acolo, ca un animal. Nu voia să vadă nimic, aşa că se concentra asupra aceleiaşi întrebări.

Era singurul lucru care îi permitea să reziste. Mai devreme sau mai târziu, Emma avea să vină. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i ia ochiul de jad pe care credea, desigur, că Mary îl are asupra ei. Se felicită că i-l trimisese lui Forbin. Orice-ar fi făcut Emma, Mary era hotărâtă să nu-şi arate durerea. Nu-i va oferi acesteia plăcerea de-a o privi suferind. Emma de Mortefontaine nu va avea în faţa ei decât un zid neted, fără nicio fisură, ridicat de fatalism şi de ură. Dacă trebuia să moară, Mary era decisă: va muri aşa cum murise şi Niklaus. Sfidând-o. Cu demnitate.

Cork apăru în faţa lui Corneille a doua zi la prânz, tras la faţă şi cu cearcăne la ochi.

— În sfârşit! îl întâmpină acesta din urmă, nerăbdător şi îndurerat. Nu mai puteam suporta aşteptarea asta. Mary a fost încarcerată şi va fi judecată.

— Ştiu. Tot oraşul numai despre asta vorbeşte. Incendiul s-a întins până aproape de arsenal. Abia au reuşit să-l stăpânească.

— Trebuie să acţionăm. Repede.

— Baletti trăieşte.

Corneille rămase înmărmurit. Abia la auzul acestei veşti remarcă aspectul şi mirosul greu al hainelor lui Cork. Acesta, mulţumit că-i atrăsese atenţia, continuă:

— Mai bine zis, e între viaţă şi moarte, are arsuri grave şi răni la picioare. E încă inconştient.

— L-ai găsit în tunelul subteran?

— Habar n-am cum de a reuşit să ajungă până acolo în starea lui, urma Cork. De fapt, era imposibil. Nici călugării la care l-am lăsat nu înţeleg cum de a scăpat.

— Te gândeşti la aşa-zisa lui nemurire? întrebă Corneille, fără ironie de data asta.

— Nu mă gândesc. Constat doar.

— Ce vrei sa faci?

— Ceea ce ar fi vrut el să fac şi ceea ce aştepţi şi tu de la mine. S-o salvez pe Mary.

Corneille oftă.

— Locul ăsta e păzit mai bine decât Bastilia. Nu vad cum am putea s-o scoatem de acolo. Toată noaptea numai la asta m-am gândit.

— Dar Forbin?

— Ce-i cu Forbin? Nici el nu poate face minuni! obiectă Corneille.

— Minuni, poate că nu. Dar precis că poate crea o diversiune. Am să fac cumva sa ajung până la *Galateea.* Oriunde s-ar afla ea acum. În timpul ăsta, tu o să cauţi, în mod discret, nişte oameni de încredere. Mercenarii Emmei au pornit din nou la vânătoare, fiindcă sunt siguri că evenimentele care s-au petrecut ne vor scoate din ascunzătoare. Dacă vrem să avem vreo şansă de reuşită, trebuie să acţionam într-un fel la care ei să nu se aştepte.

— La ce ne-ar folosi o diversiune dacă nu putem pătrunde în închisoare?

— Ai încredere în mine, Corneille, răspunse Clément, punându-şi mâinile pe umerii lui. Ştiu ce înseamnă Mary pentru tine. Închisoarea Suspinelor nu este de nepătruns. E de ajuns să ajungem în ea printr-un loc prin care nu se aşteaptă nimeni. Să ne întâlnim aici peste trei zile. Până atunci, roagă-te ca procesul ei să nu fie grăbit pentru a se calma spiritele. Şi, dacă-ți mai rămâne ceva credinţă, roagă-te şi pentru el.

Corneille dădu din cap. Chiar dacă Baletti era rivalul lui, nu merita o astfel de soartă.

Mary pierduse noţiunea timpului. Adormise, se trezise, adormise din nou. Adesea, prin minte îi treceau gânduri fugare care o copleşeau, apoi dispăreau, învinse de voinţa neclintită a orgoliului ei. Privea ţintă la uşa din faţa ei, fără s-o vadă. Era întuneric beznă. Întuneric şi frig, pe când afară, Veneţia suferea din cauza canicule.

În cele din urmă, umezeala pietrelor de la malul lagunei o cuprinse, începând cu fesele, urcând pe coapse, prin fuste, până când frigul îi paraliza tot trupul. Începu să dârdâie. Nişte lovituri în lemnul uşii o făcură să-și ridice capul greu. Nu se clintise din loc de când fusese adusă acolo.

— Terciul! mugi paznicul, deschizând o vizetă îngustă din uşă, prin care pătrunse o rază slabă de lumină, urmată de o strachină din lut, plină cu un amestec urât mirositor. Mary nu se osteni să se dezlipească de zid ca s-o ia. Sătul s-o aştepte,

paznicul răsturnă strachina. Mâncarea căzu pe jos. Mary întoarse capul. Nu voia nimic. Nici mâncare, nici băutură. Ci doar să aştepte. S-o aştepte pe Emma. S-o sfideze şi să moară. Cât mai repede.

Îşi rezemă capul de zid şi rămase aşa, cu picioarele întinse ca să scape de furnicături, regretând pumnalul care-i fusese luat de la jartieră în timpul percheziţiei. Gabriel, cunoscând obiceiurile stăpânei sale, se grăbise să-i ia pumnalul lui Mary. Un surâs se aşternu pe buzele ei uscate. Cu puţin noroc, poate că Emma va avea la ea pumnalul ei... Perspectiva aceasta o făcu să scoată un oftat de satisfacţie. Poate că lupta dintre ele încă nu se sfârşise.

Timpul se scurgea la nesfârşit, după acelaşi tipic. De fiecare dată, porţia ei de mâncare ajungea pe podea, lângă celelalte. Chițăitul unui şobolan o făcu să-și spună că, poate, cineva se bucura totuşi de ea. Îi era foame, dar până şi mirosul mâncării aceleia îi întorcea stomacul pe dos. Avusese parte şi de hrană mai proastă sau cel puţin la fel de scârboasă. Îndoiala însă începea să-i dea ghes. Dar dacă, până la urmă, Emma nu venea? Dacă acesta era motivul încarcerării ei la Veneţia? Ultima răzbunare. Aşteptarea. Mary ştia că nu exista tortură mai cumplită decât aceasta. Aşteptarea zadarnică. Speranţa care devine tot mai firavă pe măsura ce orele trec. Până la resemnarea finală. Se resemnase la ideea morţii. Dar numai teoretic, nu şi în fiinţa ei. Dacă exista vreun mijloc oarecare s-o ia pe Emma cu ea, n-ar fi şovăit nicio clipă. Altfel, de cum îi trecea prin minte câte o imagine plăcută, o alunga cu îndârjire, suprapunând-o peste altele. Moartea lui Cecily, sărăcia de pe vremuri, timpul petrecut la bordul *Perlei* sau în armata. Mary îndepărta tot ce nu era violenţă, luptă, bătălie, amintindu-şi împrejurările în care rămăsese cu fruntea sus. Emma n-o putea învinge la acest joc. Doar ea era Mary Read. Iar Mary Read se înclina doar în faţa iubirii, nu a urii.

Când uşa se deschise, în sfârşit, un zâmbet uşor se ivi pe buzele ei crăpate. Dar nu intră Emma, ci doi dintre paznici, care închiseră uşa după ei. Unul ridică o lanternă, iar lumina o făcu pe Mary să-și strângă pleoapele.

— Vezi că n-a murit? făcu el.

Mary îşi închipui că îşi făcuseră griji în privinţa ei, dar constată imediat că se înşela.

— Cu atât mai bine. Nu-mi place carnea rece.

Inima lui Mary începu să bată mai repede. Încercă să se ridice, ca să se apere de ceea ce presimţea că va urma, însă trupul ei îndurerat şi anchilozat refuză s-o asculte.

— Aşa, frumoaso, excită-te, avem tot ce ne trebuie ca să te potolim, rânji celălalt, apropiindu-se, pe când primul punea jos lanterna.

Mary căută cu privirea o armă pe care ar fi putut să le-o ia. Nu zări niciuna. Îşi aminti de ziua când, prin viclenie, se salvase, pe nava lui Shovel. Aşteptă ca paznicii să îngenuncheze lângă ea. N-aveau arme, aveau însă cheile. Văzând că nu reacţiona, cel dintâi îi săltă fustele peste coapse. Mary îşi adună toată energia şi se destinse brusc, lovindu-l cu genunchiul între picioare. Lovitura îi taie brusc bărbatului răsuflarea şi pofta de sex. Mary încasă o palmă şi o înjurătură. Celălalt, mai prudent decât tovarăşul lui, se grăbi s-o imobilizeze, ridicând de pe jos cătuşele cu care nu li se păruse necesar s-o lege.

Zadarnic se strădui Mary să se zbată, să se răsucească, să lovească. Gâfâind din cauza lipsei aerului, fu legată şi imobilizată.

— O să plăteşti pentru asta, frumoaso, scrâşni bărbatul, a cărui răsuflare mirosea a băutură, întinzându-se peste ea.

Dar n-avu timp să o violeze, căci uşa scârţâi din nou.

— Ei, domnilor, protestă o voce de femeie, nu aşa procedezi când vrei să te bucuri de o femeie. La o parte! porunci ea, împingându-l cu piciorul pe gardian.

El se supuse. Prea repede – îşi spuse Mary – ca să nu fi fost plătit. Coincidenţa aceea era evidentă.

— Ştiam bine că-mi vei simţi lipsa, zise sarcastic Mary.

— Dezbrăcaţi-o, zise Emma de Mortefontaine. Dezbrăcaţi-o şi ieşiţi.

Cei doi bărbaţi îi smulseră fără menajamente hainele, apoi ieşiră, luându-le cu ei şi închizând uşa în urma lor. Goală, întinsă pe solul rece, cu braţele întinse şi legate la încheieturi, Mary simţi că-i pulsează tâmplele de furie, în timp ce Emma se

dezbrăca, la rândul ei, fără grabă, în lumina pâlpâitoare a lanternei.

— Unde este ochiul de jad? murmura ea îngenunchind, superbă, alături de Mary şi mângâindu-i pielea străbătută de fiori.

— Întreabă-l pe Baletti, rânji Mary, i l-am dat lui.

— Minţi, iubirea mea. Ştiu ca minţi. Dar n-are importanţă, gemu Emma, aplecându-se deasupra ei. O să te fac eu să spui adevărul. După aceea, vei fi a mea.

— Niciodată. Nu simt pentru tine decât dezgust şi ură, spuse Mary întorcând capul şi refuzându-i sărutarea.

Emma îşi trecu mâna prin buclele roşcate ale lui Mary, le mângâie o clipă, apoi încleştă pumnul.

— Asta-mi va fi de ajuns ca să mă bucur de tine. O dată şi încă o dată, până când vei fi a mea, desfătându-te sau lăcrimând. Abia după aceea voi hotărî dacă să te eliberez şi să ţi-o redau pe Ann sau dacă e mai bine să te las să crapi aici, în timp ce eu mă voi desfăta cu ea.

— Ann a murit, repetă Mary.

— Ann trăieşte în Carolina de Sud, şopti Emma. Ţi-o jur pe toate vieţile pe care le-am curmat ca să te pot iubi. Dă-mi ceea ce aştept de la tine, Mary, şi ţi-o voi dovedi. Imploră-mă, gemu ea, excitată de prada ei, excitată de trupul acela care se împotrivea sub degetele ei lacome.

— Niciodată! îi aruncă Mary.

Strânse din dinţi şi din pumni, dar n-avu de ales: gândindu-se doar la fruntea lui Niklaus, găurită de glonţ, ca să nu cedeze acestui şantaj, suportă ca Emma să se distreze cu ea.

După două ore, nu scosese niciun geamăt, nu lăcrimase, iar Emma de Mortefontaine rămase frustrată, în ciuda plăcerii pe care-o resimţise. Se îmbrăcă în tăcere.

— În fiecare zi, spuse ea, o să mă întorc, încercând jocuri noi, dar, din moment ce nu-ţi mai sunt de ajuns, am să-ți restitui ceea ce ţi-am luat.

Bătu în uşă, iar cei doi paznici se grăbiră să-și facă apariţia.

— Vreau s-o faceţi să ţipe. Mult timp, porunci ea, plină de cruzime.

Se rezemă cu spatele de uşă, ca să se bucure de spectacol, iar Mary înţelese repede că Emma va obţine ceea ce le ceruse paznicilor.

Emma se întoarse în următoarele trei zile, umilind-o, lăsând-o pradă gardienilor după bunul ei plac, ca s-o înfrângă. Mary însă nu cedă. Îndură totul, chiar şi ceea ce depăşea suportabilul, fiindcă Emma învinsese, dar nici măcar o dată nu-şi îngădui s-o implore. Înţelesese că doar prin îndârjire şi curaj îşi va putea recapătă libertatea. Emma n-ar fi îngăduit ca procesul s-o lipsească de plăcerea de care se bucura, în sfârşit. Chiar prin jocul pe care i-l impunea, se prindea în propriul laţ. Emma era cuprinsă de o frustrare tot mai accentuată. Mai devreme sau mai târziu, avea să fie obligată s-o ajute să evadeze, ca să n-o piardă. Instinctul de supravieţuire al lui Mary Read o îndemna să se supună, pasivă, înfruntând fantasmele Emmei cu zâmbetul batjocoritor pe care şi-l întipărise pe chip.

În noaptea celei de-a patra zile, Mary fu trezită de bubuitul tunurilor. Era epuizată, slăbită, bolnavă din cauza apei stătute pe care trebuia s-o bea şi nu se putea mişca, atât de tare o durea trupul chinuit şi zdrobit. Totuşi, se simţea puternică. Era ceva paradoxal. De parcă situaţia ei disperată i-ar fi insuflat şi mai puternic dorinţa de a trăi. Era toată numai durere, dar nu mai suferea, de parcă tot trupul ei ar fi acceptat povara aceasta ca să-și facă din ea un aliat. Un aliat care s-o ducă pe Emma la pierzanie chiar prin exagerările ei. Mary ghicea acest lucru văzând sfâşierea din privirea Emmei atunci când ieşea din celulă. Era ca şi cum Emma de Mortefontaine nu mai exista, nu mai trăia decât pentru orele acelea petrecute împreună cu ea. Răzbunarea lui Mary lua o înfăţişare nouă, pe care Emma nici n-ar fi putut s-o bănuiască.

Se auzi o explozie, iar podeaua i se cutremură sub picioare. Când uşa celulei se deschise, Mary se încordă instinctiv. Dar se relaxă şi zâmbi recunoscându-l pe cel care intrase, având în mână cheile cătuşelor ei.

— Pe toţi dracii, prinţeso, dar ce ţi-au făcut? întrebă tulburat Corneille, grăbindu-se s-o dezlege.

Ea nu răspunse. Înţelegând că era salvată, se agăţă de gâtul lui şi, eliberându-se în sfârşit de tot ce refuzase să vadă, să simtă şi să audă, începu să plângă.

20

— Repede! porunci Cork.

Cei doi temniceri zăceau la pământ, cu carotidele retezate. Corneille şi Cork îi luaseră prin surprindere. În sala paznicilor, lupta încă nu se terminase. Tovarăşii lor se străduiau să le acopere retragerea. Îi biruiră curând pe cei care mai rămăseseră. Atacul fusese brutal şi imprevizibil. Până să-şi dea seama ce se întâmplă, gardienii erau aproape neutralizaţi.

Cork o luă înainte, acoperind pudic cu mantia lui trupul gol al lui Mary. Când lumina dădu la iveală urmele chinurilor pe care le suferise aceasta, în ochii celor doi bărbaţi străluci aceeaşi furie. Cork coborî scara care ducea spre Puntea Suspinelor. Trebuia să treacă puntea ca să ajungă la pasajul secret. Acolo îi aşteptau alţi oameni, rămaşi să le asigure spatele. Pretutindeni domnea liniştea. Atenţia celor din palat era îndreptată către atacul din port.

— Adună-i pe ai noştri! îi ordonă Cork unuia dintre oamenii lui.

Apoi se repezi pe coridorul aflat deasupra lagunei ca să acţioneze mecanismul de deschidere a ieşirii din partea cealaltă.

— Tunurile, şopti Mary, poticnindu-se, sprijinită de Corneille, care o urma.

— Sunt ale lui Forbin, e în regulă, o încurajă el.

Dar i se rupea inima simţind cât de slăbită era Mary.

Totuşi, până atunci totul mersese ca pe roate. Forbin aruncase în aer un vas englezesc în rada portului Veneţiei, în timp ce Cork îşi călăuzea oamenii prin pasajele secrete ale Palatului Dogilor. Baletti, care avea planurile originale ale clădirii, îi arătase fiecare detaliu.

Din unele pasaje putea privi direct în săli, prin interstiţii lăsate în tapiseriile gigantice care le împodobeau. Cine ar fi putut observa că ochii unora dintre personaje începuseră să clipească?

Cork ştia cum să se orienteze. Îi conduse pe Mary şi pe Corneille prin labirintul de coridoare şi scări până când ajunseră,

în sfârşit, la un ponton de lemn unde îi aşteptau două bărci, legănate de valuri.

Cork se urcă în prima, o luă pe Mary din braţele lui Corneille şi o întinse, între banchetele vâslaşilor. Mary se ghemui sub prelata cu care o acoperiră ca s-o protejeze.

— Ne întâlnim la Pantelleria, îi zise lui Corneille, în timp ce în barcă se urcau încă trei oameni.

Corneille încuviinţă printr-un semn şi se îmbarcă, la rândul lui. Grilajul care despărţea laguna de mare fu ridicat, iar cele două ambarcaţiuni se despărţiră. În timp ce Mary dârdâia în barca ei din cauza febrei care o cuprinsese imediat ce tensiunea în care stătuse atâta timp i se risipise, Corneille, resemnat şi trist că trebuie să o părăsească, îndeplinea ordinele lui Clément Cork. Ştia că Forbin nu l-ar fi iertat pentru că îl minţise. Clément îi spusese să se îmbarce pe una dintre corăbiile lui Baletti care tocmai pleca în Marea Egee. Acolo avea să preia comanda lui *Bay Daniel,* conform ordinului scris al lui Cork pe care trebuia să i-l înmâneze şefului de echipaj, până când aveau să se întâlnească din nou.

Corneille îşi acceptase exilul punând o singură condiţie: ca Mary să nu afle nimic în legătură cu starea lui Baletti.

Cork acceptase. Călugării încă nu se puteau pronunţa. Arsurile marchizului erau grave, rănile îi supurau şi febra nu-i scădea.

Cu ochii pierduţi în zare, Corneille fu asaltat de gânduri sumbre. Din moment ce Baletti fusese îndepărtat, iar el însuşi trecea drept mort, Forbin avea să încerce, folosind orice mijloace, s-o reţină pe Mary lângă el. Oftă şi alungă gelozia pe care i-o inspira această perspectivă. Trebuia mai degrabă să se bucure decât să se lamenteze: Mary fusese salvată. Numai asta conta.

Clément Cork, în schimb, îşi îndreptă ambarcaţiunea direct către teatrul de luptă. Ştia că era riscant, însă nu putea ajunge la *Galateea* decât făcând slalom printre navele imperiale cuprinse de flăcări. Când ajunseră la doar câţiva metri de *Galateea,* o corabie inamică, atinsă de o ghiulea în magazia cu praf de puşcă, explodă, agitând apele lagunei. Cork îşi aplecă

instinctiv capul, ca şi ceilalţi vâslaşi, ca să se ferească de ploaia de obiecte care fuseseră proiectate spre cerul negru de fum.

Nu simţi decât o uşoară gâdilătură la tâmplă. După o clipă, privirea i se înceţoşă, în timp ce barca se oprea în dreptul scării de frânghie lăsate de-a lungul copastiei navei. Vru să pună mâna pe ea ca să se urce, însă aceasta îi scăpă pe neaşteptate dintre degete. În jurul lui şi pe punte erau oameni care se agitau, dar toate zgomotele ajungeau până la el înfundate. Ciuli urechile, fără a reuşi să înţeleagă ce i se întâmplă. Dar nu mai avu timp să se mire.

Mateloţii care se ridicaseră în picioare ca să lege barca abia avură timp să-l prindă înainte să cadă în apă.

— Ce s-a întâmplat? se miră Forbin, care apăruse pe punte, urmat de Junior, supraveghind apropierea bărcii.

— Cork e mort, căpitane, răspunse unul dintre vâslaşi, aplecat asupra trupului acestuia.

Pe chipul lui Clément stăruia încă un surâs.

— Dar ea? se alarmă Forbin.

Pe fundul bărcii – nicio mişcare. Alt marinar dădu la o parte prelata şi îi luă lui Mary pulsul.

— Leşinată.

Şi Forbin, şi Junior scoaseră în acelaşi timp un suspin de uşurare. „*Pierderea lui Cork, pe care abia dacă avusese vreme să-l aprecieze, nu era mare pagubă*, îşi spuse căpitanul, răvăşind părul copilului care stătea călare pe bastingaj. *Importantă era numai Mary, Mary a lor.*”

— Urcaţi-i la bord, ordonă el, ca să ne putem îndepărta de viesparul asta!

Mary avu nevoie de ceva vreme ca să-și dea seama unde se afla. Era întuneric, iar ea se odihnea, ghemuită, pe o suprafaţă moale şi netedă, care nu semăna cu podeaua din piatră a celulei ei. Totuşi, ultimul lucru de care-şi amintea era că aştepta acolo sosirea Emmei. Sau poate că acela fusese doar un coşmar. Mirosul oceanului îi înţepă nările. Îl aspiră îndelung. Mai simţea şi alte mirosuri, care-i trezeau amintiri nelămurite. Un lucru însă era sigur: parfumul Emmei nu se regăsea printre ele. Se cuibări în căldura aceea. Se simţea bine, legănată uşor de valuri. Şi,

deodată, îşi aminti: Corneille. Corneille venise şi o luase din celulă. Se ridică în capul oaselor şi zâmbi.

— *Perla,* şopti ea.

— Eşti în siguranţă, Mary, murmură o voce la urechea ei.

Ea recunoscu pe dată vocea aceea.

— Forbin, zise, lăsându-l s-o îmbrăţişeze.

Şi abia acum îşi dădu seama că suprafaţa moale de sub ea era o saltea şi că era dezbrăcată, în braţele căpitanului ei. Respiraţia i se acceleră. Cu ochii deschişi, rămase nemişcată, lipită de trupul lui musculos şi încordat.

— Fii liniştită, zise el, simţindu-i reticenţa, n-am de gând să te oblig să faci nimic din ce nu doreşti.

— Nu mă temeam de asta. Atâta doar că sunt uimită să te regăsesc astfel, aici, după tot ce s-a întâmplat.

— Medicul navei a considerat necesar să stea cineva lângă tine până când îţi revii. Şi n-ar fi fost potrivit să te las la infirmerie, sub privirile lacome ale mateloţilor mei. Lui Junior nu i-ar fi plăcut deloc asta.

— Junior, murmură ea, simţindu-şi inima cuprinsă de un val de căldură. Junior e aici…

— Doarme în baterie, împreună cu echipajul. Totul este în ordine, Mary. Acum, totul e bine. O să-l vezi mâine-dimineaţă. Abia aşteaptă şi el să te revadă.

— Unde suntem?

— În larg. O săptămână întreagă ai delirat. De şapte zile ne facem griji pentru tine. Te doare ceva?

— Puţin. Mă doare tot trupul. Eram într-o stare jalnică, nu-i aşa? întrebă ea, aducându-şi aminte de exclamaţia pe care o scosese Corneille când o văzuse.

Forbin nu-i răspunse, dar o strânse şi mai tare în braţe. Rămaseră tăcuți câteva clipe, lăsându-se legănaţi de tangajul navei. Marea era liniştită, iar Mary se simţea împăcată. Îşi strecură degetele sub mâna căpitanului, lipită de pântecele ei, regăsind instinctiv complicitatea îmbrăţişărilor lor de pe vremuri.

— Trebuie să uiţi, Mary, şopti el, sărutându-i uşor ceafa.

— Nu vreau. Emma trebuie să plătească şi pentru asta. Baletti e mort, ea a luat craniul de cristal şi, dacă a spus adevărul, a dus-o pe Ann în Carolina de Sud.

— Eşti sigură de asta?

— Nu voi fi sigură decât dacă merg acolo. Cork e dispus să mă ducă.

Urmă o tăcere, apoi un oftat.

— Cork a murit.

Mary, surprinsă, se întoarse brusc cu faţa spre el.

— Pe când te aducea la bord, a fost lovit la cap de o bucată de metal. Îmi pare foarte rău.

Ea nu răspunse. După Baletti, Cork. O cuprinse o tristeţe nesfârşită. Forbin o strânse în braţe. Mary îşi lipi fără şovăire obrazul de el, îmbătându-se de miresmele mării care adiau din pielea lui şi din firele încărunţite de păr de pe pieptul lui.

— N-am mai rămas decât noi doi, spuse el, sărutându-i părul. Doar eu şi cu tine.

Mary îşi muşcă buzele ca să nu pomenească de Corneille. Forbin nu trebuia să afle. Rivalitatea dintre ei s-ar fi aprins din nou, agravată de trădare. Poate că Forbin ar fi acceptat ca ea să-l părăsească pentru a-şi regăsi fiica, dar în niciun caz ca să se ducă la Corneille. Îşi aminti că-l auzise pe Cork dându-i întâlnire acestuia la Pantelleria. Suspină.

— O să mai vorbim altă dată despre toate astea, şopti el. Odihneşte-te. De îndată ce te vei putea ridica din pat, Junior n-o să se mai dezlipească de tine.

Forbin se ridică.

— Unde te duci?

— Pe punte, la aer. Nu mai ai nevoie de cineva care să te vegheze, iar eu nu sunt făcut din lemn.

Mary ar fi vrut să-şi alunge de pe piele amintirea temnicerilor şi cea a Emmei, dar pentru Claude de Forbin era mai bine ca ea să nu cedeze acestei ispite. Aşa că îl lăsă să se îmbrace şi să iasă din cabină. În ziua următoare, Mary avea să-şi discute planurile cu fiul ei. Deocamdată, îi era foame. Se aşeză pe pat, puse piciorul pe podea şi se strâmbă. O dureau toate încheieturile. Ameţi şi abia reuşi să-şi revină la timp ca să nu cadă. Se controlă, apoi îşi adună amintirile ca să se poată

orienta. Era atât de slăbită, încât îi trebui ceva vreme ca să reuşească. Când izbuti, în sfârşit, să se ridice în picioare şi să găsească prin întuneric tava cu fructe pe care o căuta, mâncă totul cu lăcomie, binecuvântându-l pe Claude de Forbin pentru că nu-şi schimbase obiceiurile, fapt care o încânta şi totodată o îmbărbăta. N-ar fi putut trăi încătuşată astfel.

— Găsește-o! mugi Emma. Răscoleşte toată Veneţia, toată Adriatica, lumea întreagă, dacă trebuie, dar găsește-o!

— Nu e nevoie, o asigură Gabriel. Cu siguranţă că este pe nava lui Forbin.

— Tâmpitule! Neajutoratule! îl insultă Emma, pălmuindu-l furioasă şi frustrată.

Emma de Mortefontaine era albă ca varul la faţă. Se scurseseră trei zile de când, descoperind că Mary evadase, nu mai dormea, nu mai mânca, nu mai trăia. Lipsa victimei ei îi sfâşia inima şi pântecele, aşa cum nu i se mai întâmplase niciodată.

— Jigodie! urlă ea în culmea furiei. Fă ce ştii, angajează mercenari, urmăreşte-l pe corsarul acela, scufundă-i nava şi adu-mi-o pe Mary înapoi! Auzi? O vreau pe Mary Read!

— Iar eu vreau să te liniştești, se enervă Gabriel, nemaiputând să rabde, şi ştiu ce trebuie să fac pentru asta!

O smuci violent spre el şi o sărută. Emma îl respinse la fel de brutal.

— Cu ce drept! tună ea, copleşindu-l cu lovituri.

— Ajunge, hotărî el, e timpul să te înveţi cu alte reguli.

Degeaba se zbătu Emma de Mortefontaine, căci mercenarul ei o întinse pe divanul din apartamentul ambasadorului şi o violă.

— Ai să plăteşti cu viaţa îndrăzneala asta, făcu ea, în sfârşit, cu buzele tumefiate din cauza brutalităţii sărutărilor lui Gabriel.

— N-aş prea crede, râse acesta, încheindu-şi pantalonii.

— Şi de ce, mă rog? scrâşni ea.

El o apucă strâns de braţ, ridicând-o şi lipind-o de el.

— Pentru că ţi-a plăcut, şefa. O să văd ce pot face în legătură cu Mary a ta, adăugă el, împingând-o fără menajamente.

Emma căzu pe divan, cu simţurile tulburate şi cu trupul în flăcări. Niciun bărbat n-o mai tratase astfel până atunci.

Gabriel o măsură din cap până în picioare, cu un zâmbet care i se părea insuportabil, dar care o tulbură tot atât de mult cât o enervă.

— Când te întorci? îl întrebă.

El nu răspunse.

Imediat ce bărbatul ieşi din odaie, Emma se întinse, relaxată. Gabriel avea dreptate. Îi plăcuse.

— Mamă!

Mary se ridică în pat dintr-o săritură. Prin fereastra largă de la pupa intra în valuri lumina soarelui, inundând cabina. Mary, cu inima zvâcnindu-i în piept, se mulţumi să desfacă larg braţele. Într-o fracţiune de secundă, toate îndoielile şi temerile ei dispăruseră. Junior, Junior al ei era acolo. Se îmbrăţişară cu nesaţ.

— Căpitanul a spus că te-ai vindecat, zise copilul.

Se desprinse din braţele ei şi rămase încremenit în faţa lacrimilor ei tăcute.

— Plângi?

— Plâng de bucurie că te-am regăsit.

Nu minţea. Bucuria aceea imensă o copleşise. În ochii lui Junior sclipeau mii de stele. Mary recunoştea fără greş fiecare constelaţie, deşi fiul ei se schimbase, crescuse, acum purta plete, iar vocea îi era mai puternică. Degetele ei, trupul ei, sufletul ei îl recunoşteau. Îl cuprinse din nou în braţe, strângându-l din răsputeri.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse el, sărutând-o. De acum înainte n-o să ne mai despărţim, nu-i aşa, mamă?

Nu mai voia şi n-ar fi putut să se despartă de el. Vru să-i vorbească despre Ann, să-i împărtăşească speranţele ei. Dar se abţinu. Junior îşi revenise după pierderea ei, la ce bun să-i redeschidă rana din moment ce nu avea nicio dovadă? Chiar şi ea se ferea să creadă cu adevărat că Ann trăia. Era convinsă că Emma îi întinsese doar o nouă capcană ca s-o lege de mâini şi de picioare.

— Plecăm să căutăm comoara? întrebă Junior, cu o sclipire maliţioasă în privire.

— Nu ştiu, dragule.

— Corneille unde e?

— La Pantelleria. Ne aşteaptă acolo.

Junior dădu din cap, căzând deodată pe gânduri. Mary nu reuşea să se dezlipească de el. Fusese de-ajuns să-l atingă pentru ca în ea să se trezească toate amintirile de care voise să fugă. Mary înţelegea că, oricât de departe ar fi de el, vor rămâne mereu legaţi. Era carne din carnea ei, sânge din sângele ei. Punctul ei vulnerabil. Încercase să se convingă de contrariu. N-avea să mai repete această greşeală.

— Ar putea să se întoarcă pe vas, sugeră el.

— Marina franceză nu-mi va permite să rămân pe una dintre navele ei. Indiferent dacă e sau nu Corneille aici.

— Nici dacă te-ai căsători cu căpitanul?

— Mai ales dacă m-aş căsători cu el. Asta ai dori tu? Să mă mărit cu Forbin?

Junior ridică din umeri.

— Nu doresc nimic mai mult decât să fiu gabier împreună cu tine.

— Cork i l-a lăsat pe *Bay Daniel* lui Corneille.

Privirea lui Junior se lumină.

— Adevărat? Căpitanul zice că e cea mai grozavă fregată pe care a întâlnit-o vreodată, în afară de *Perla.* Şi chiar aşa e.

Mary îl privi în ochi.

— Dacă ai fi în locul meu, ce ai face, Junior?

— L-aş prefera pe Corneille, o asigură copilul.

— De ce?

— Ţin foarte mult la domnul Forbin, dar îmi lipseşte Corneille. Îi simt lipsa aşa cum simt şi lipsa tatei.

— De acord, îl alegem pe Corneille. Lasă-mă să aranjez eu lucrurile. Până atunci, acesta trebuie să rămână secretul nostru. Juri?

— Jur, zise el, scuipându-şi în palmă.

După vreo oră, sosi şi Forbin. Îi găsi râzând amândoi în hohote. Junior se grăbise să-i povestească mamei lui poznele pe care le făcuse de când se îmbarcase pe *Galateea* şi toate amănuntele care fuseseră omise în scrisorile trimise de Forbin. Căpitanul fu mişcat văzându-i îmbrăţişaţi şi fericiţi, dar inima i

se strânse. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, va rămâne doar cu amintirea lor. Mary Read era Mary Read, după cum îi scrisese. Rivalii lui dispăruseră, însă ceea ce îi despărţea rămăsese.

— Deci lumea se distrează în cabina mea, matelot! Să fie oare conform regulamentului? zise el cu o severitate prefăcută.

— Dar să ai o femeie în patul tău o fi oare conform cu regulamentul, căpitane? râse Mary.

Iar Junior se grăbi să repete ca un papagal, îngroşându-şi vocea:

— S-o ai pe mama în patul tău o fi oare conform cu regulamentul?

— Mă predau, izbucni în râs şi Forbin. Dar revolta aceasta la bord va fi aspru pedepsită. Ia să vedem, ce pedeapsă ar fi mai potrivită, zise el scărpinându-se în barbă şi aşezându-se pe pat.

Junior nu-i lăsă timp să mai spună ceva. Se năpusti asupra lui ca un matelot la abordaj. Forbin se lăsă pe spate, peste picioarele lui Mary, care protestă.

— Brutelor! Aşa vă purtaţi?

Forbin nu se dădu bătut. Începu să-l gâdile pe Junior, care, râzând în hohote, se refugiase la pieptul mamei lui.

— Te mai poţi plânge? o întrebă Forbin. Doi bărbaţi se luptă pentru tine.

— Dar eu sunt învingătorul! îl asigură cu nevinovăţie Junior.

Un văl de tristeţe umbri pentru o clipă privirea lui Forbin. Se aplecă şi o sărută pe Mary pe obraz, şi ciufuli chica dezordonată a lui Junior.

— Asta o ştiam deja, răspunse Forbin. Te simţi în stare să vii la masă sau vrei să trimit pe cineva să-ţi aducă aici mâncarea? o întrebă pe Mary.

— Sigur că mă simt în stare să mă ridic din pat, răspunse ea, bucuroasă că pe Forbin nu-l supărase gafa lui Junior, dar n-am nimic elegant să pun pe mine, dragă domnule.

— Eu, unul, m-aş mulţumi cu ce ai pe tine acum, îi şopti el la ureche, dar o să văd totuşi ce pot face. Vrei haine bărbăteşti sau femeieşti?

— Tu ce crezi?

El zâmbi şi ieşi din cabină.

După o oră, Mary înţelese ce alegere făcuse Forbin. Nu era cea pe care-ar fi făcut-o ea. Se înfăţişă la masa ofiţerilor cu talia strânsă cochet într-o fustă şi cu pieptul pus în valoare de un decolteu garnisit cu perle.

— Pradă de război, îi explicase el. N-am găsit nimic altceva pe măsura ta.

Era o minciună. Mary ştia. Forbin ţinuse s-o prezinte astfel statului său major, interzicându-i prin acest simplu gest orice viitor pe fregată ca matelot. Fără îndoială că era mai bine aşa. Junior, obişnuit cu rolul de paharnic pe care continua să-l îndeplinească la masă, n-o pierdu din ochi toată seara, după ce o asigurase că era cea mai frumoasă dintre mame.

Ea se lăsa îmbătată de tandreţea lui, încântată că totul era atât de simplu, atât de evident. Mary nu voia să se gândească la ce-o aştepta a doua zi, preferând să se bucure de clipa aceea ca să uite imaginile de la Veneţia. Toate imaginile. Şi cele minunate, şi cele cumplite. Se mira şi ea de vehemenţa cu care şi le alunga din minte. Ca şi cum evenimentele de la Breda i-ar fi făurit pe nesimţite o carapace solidă care o apăra de alte suferinţe.

Emma le exorcizase din trupul ei. Într-un fel, îi făcuse un bine.

Mary era sigură că Emma răscolea acum toată Veneţia ca s-o regăsească. Dar n-avea să se bucure de această satisfacţie. Se sfârşise. Mary se răzbunase. Nu aşa cum credea că o va face, într-adevăr. Ci altfel. Într-un fel care o va obseda pe Emma până când o va distruge. S-o urmărească şi s-o ucidă ar fi fost o pedeapsă prea blândă. Emma o dorea prea mult. Mary înţelesese în cele din urmă acest lucru. Emma se desfătase prea mult cu ea, se plânsese de orele în care aşteptase venirea ei, furia ei. Indiferenţa era o tortură fără leac. De data asta, Mary avea să dispară definitiv. Iar Emma de Mortefontaine se va ofili până ce nu va mai rămâne nimic din ea.

— Zâmbeşti, draga mea, remarcă unul dintre locotenenţii lui Forbin la masa unde, indiferentă la discuţii, se mulţumea să pară mai interesată de mâncare decât de palavre, pierdută în gândurile ei.

— Viaţa merită osteneala să-i zâmbeşti, răspunse ea, punându-şi în farfurie un al treilea pui.

Se părea că n-o să se sature niciodată.

— Aşa este, încuviinţă galant bărbatul. E adevărat că te-ai întors de departe.

— Din fericire ai putut să scapi, adăugă un altul, strâmbându-se, însă escadrei noastre îi poartă pică veneţienii.

De astă dată, Mary nu se putu stăpâni să nu reacţioneze. Nu devenise insensibilă la orice.

— Regret pesimismul dumitale, domnule, zise ea. Faptul că Veneţia e supărată pentru că m-a pierdut e mai puţin grav decât acela că se pregătea să-l declare pe comandantul nostru mincinos şi trădător.

— Cum adică? se alarmă Forbin.

— Veneţia refuză să-și inculpe patricienii şi să-şi întineze reputaţia. Dacă te-ar fi acuzat pe tine, Claude de Forbin, că ai adus dovezi false, ar fi scăpat de un scandal. Evadarea mea însă îi împiedică să se folosească de aceste false acuzaţii împotriva ta.

O tăcere grea se lăsă asupra mesei. Mary continuă:

— Te vor învinui, căpitane, că ai incendiat portul Veneţiei; fără îndoială că şi ministrul va fi obligat să-ţi ceară explicaţii pentru felul cum ai acţionat, din pricina bănuielilor pe care le vor arunca asupra ta ambasadorul şi dogele, însă nici cariera, nici onoarea ta nu vor fi afectate.

— Înţeleg, făcu el, stăpânindu-şi mânia. Javra aia râioasă de ambasador n-o să scape atât de uşor.

— Nu te-aş sfătui să te înverşunezi asupra lui, replică Mary. Boldoni împreună cu el…

— Domnul Boldoni a murit, ca şi marchizul Baletti, în incendiul care le-a mistuit casele, o întrerupse alt ofiţer, care tăcuse până atunci.

— Cel puţin aşa se zvoneşte, adăugă un al treilea.

— Asta dovedeşte că domnul Hennequin de Charmont n-are de gând să lase nicio dovadă a vinovăţiei sale. Acum nu mai poţi dovedi nimic, căpitane. Cork nu mai poate depune mărturie, iar eu nu reprezint nimic ca să mă opun puterii acestor oameni. Înverşunarea ta n-ar face decât să le ofere un subiect de bârfă.

— Cu asta sunt şi eu de acord, cuteză să intervină secundul lui Forbin, un bărbat mai tânăr decât comandantul său, care vorbea cu o voce calmă şi sigură.

Se uitase în tot acest timp la ea cu o privire pe care Mary o simţea curioasă şi binevoitoare, fără pic de răutate.

Mary se ridică de pe scaun. Se simţea ghiftuită, dar epuizată. Era încă prea slăbită pentru o astfel de discuţie.

— Domnilor, daţi-mi voie să mă retrag. Sunt istovită.

Se ridicară toţi, ca să o salute. Le zâmbi graţios, puse şerveţelul lângă tacâmuri şi plecă fără să mai aştepte desertul.

Dar în loc să se ducă în cabina ei, aşa cum lăsase să se înţeleagă, urcă pe dunetă şi cercetă direcţia vântului, întinzându-şi fruntea spre linia orizontului. În zare se ghicea velatura unei nave. Ultimele flăcări ale apusului se oglindeau în apele întunecate şi agitate. Spuma trandafirie lovea flancurile navei înainte de a se topi în bronzul strălucitor al valurilor. Din când în când, salturile jucăuşe ale delfinilor spărgeau suprafaţa apei. Mediterana era plină de delfini. Mary trase adânc în plămâni briza marină care-i lipea fusta de coapse şi-i mângâia cu impertinenţă rotunjimea sânilor. Se gândi la Baletti, evitând sfâşierea din ultima lui privire, refuzând să-și închipuie că ultimul strigăt al marchizului ar fi putut semăna cu al lui Niklaus. Baletti voia s-o ocrotească, să-i ofere totul. Iar acum, Mary nu mai avea nimic. Dar nu-i păsa de asta. Singurul lucru care avea să-i lipsească era prezenţa lui. I-ar fi plăcut să descopere taina craniului de cristal împreună cu el, pentru el. Acum, când Baletti dispăruse, căutarea aceasta nu mai avea sens. Mary îşi îndreptă atenţia asupra activităţii de pe punte. Nava era pregătită pentru noapte ca o mireasă care şi-ar fi lepădat pe rând dantelele ca să se ofere goală, vulnerabilă. Pânzele erau coborâte, iar scârţâitul catargelor, şuierul parâmelor şi al cablurilor alcătuiau un cântec de leagăn abia şoptit, căruia coca fregatei îi răspundea gemând sub mângâierea hulei.

Chipul lui Corneille luă locul celui al lui Baletti. „*Oricare ar fi dorinţa pe care o simţi, ea are gustul oceanului...*” Cuvintele lui îi mângâiară auzul ca un refren care-i dezvăluia adevărul. În acea zi fatidică, fără să ştie, în braţele lui Corneille îşi alesese destinul. Îi întorsese spatele lui Baletti. Refuzase aurul, puterea

şi plăcerile uşoare. Îşi amintise cu tot trupul ei cine era. Era Mary Read, fiica vântului şi a mării. Nu fata lui Cecily, nici cea din Breda, din Saint-Germain sau din Veneţia. Era, pur şi simplu, Mary Read.

Zâmbi, deschizând braţele ca să cuprindă ploaia de stele care cobora lent asupra mării. Nu-i mai trebuiau curţile mondene, nu mai voia să se prefacă; dorea aurul de pe navele pe care le va supune bunului ei plac. Nu comoara Emmei de Mortefontaine şi nici pe cea a lui Baletti. Voia doar ceea ce-i puteau oferi oceanul şi abordajele. Voia să vibreze deschizând cuferele de pe corăbii, să se înfurie sau să se minuneze în faţa prăzii. Voia să-l audă pe Junior râzând din înaltul catargelor şi să-l strângă încă mult timp de-atunci înainte în braţe. Voia să simtă gustul sării de pe pielea lui Corneille şi să aibă parte din plin de ceea ce trădase adesea.

„*N-ai să fii niciodată o lady*”, îi spusese el într-o zi.

Se înşela. Mary avea să-și cucerească titlurile de nobleţe cu sabia în mână.

Da, Mary Read era pe cale să renască. Sau, mai degrabă, să se nască, în cele din urmă, dincolo de legi, de răzbunare şi de credinţă.

Femeia pirat va fi o lady.

21

— Vino la mine după ce mănânci, murmură ea la urechea lui Forbin, pe când o altă seară de septembrie se lăsa asupra Mediteranei.

El dădu din cap şi se concentră din nou asupra compasului ca să stabilească poziţia navei. *Perla* gonea cu douăsprezece noduri, iar *Drăguţa* şi *Galateea* veneau grupate în urma ei. Mergeau spre Brindisi, de unde Forbin trebuia să primească noi ordine. Mary aprecia că în zori se vor afla în apropierea Maltei. Luase o hotărâre. Mai trebuia să i-o comunice şi lui Forbin. Sperase s-o poată face într-una din nopţile precedente, dar el rămăsese la distanţă, reluându-şi atribuţiile de comandant al navei, de parcă ar fi presimţit că momentul despărţirii lor se apropia.

După cină, Mary îl sărută discret pe Junior şi se întoarse în cabina ei. Forbin nu întârzie să apară. Mary aprinsese lămpile şi pregătise două pahare cu porto, care îi aşteptau pe noptiera de lângă pat. Forbin veni să se aşeze lângă Mary, care stătea în pat, rezemată de perne.

— Pentru ce ciocnim? întrebă el, zâmbind, când văzu paharele.

Totuşi, când îl luă pe al lui, privirea îi era trista.

— Pentru tine, pentru mine, pentru noi.

— Mă părăseşti, nu-i aşa?

Ea dădu din cap. Ochii li se întâlniră. Mary regăsi deodată în privirea lui amintirea unei alte despărţiri. El îi luă mâna albă şi-i sărută cu gingăşie palma.

— Când te-am întins, chinuită şi fără cunoştinţă, aici, pe patul ăsta, pentru o secundă am vrut să sper. Iar apoi, Junior, cu ochii plini de lacrimi, te-a sărutat şi te-a rugat să te faci bine, ca să puteţi vedea de pe catargul de mizenă cum dansează delfinii. Voi doi, împreună. Mary îi luă mâna. Te iubesc, Mary Read, continuă el, la fel ca odinioară, poate chiar mai mult, dar nu eşti făcută pentru mine. Te-am văzut într-o seară, după cină, cum surâdeai privind spre orizont. Nu l-am lăsat pe Junior să alerge

spre tine. Cred că prin el am început sa învăţ să te cunosc mai bine. Şi să te pierd.

— N-am să te uit, Claude.

— Ştiu. Fă ceea ce trebuie să faci, Mary Read. Pe tine nimeni nu te poate opri. Nu poţi reţine vântul care bate.

— Ba îl poţi prinde în pânze.

— Poţi să-l reţii o clipă, ca să înaintezi cu ajutorul lui, dar el nu poate fi oprit din cale. Şi eu am acum mai mulţi ani şi mai multe dezamăgiri, dar cele mai frumoase curse pe care le-am făcut poartă numele tău, urmăresc suflarea ta. N-am dreptul s-o înăbuş. Junior are nevoie de tine. Şi amândoi aveţi nevoie de libertate. Nu de mine.

— Eu voi avea întotdeauna nevoie de tine.

— Mă vei găsi mereu oricând vei căuta sprijinul meu, atâta timp cât voi fi în viaţă. Ţi-am mai spus-o, ţi-am dovedit-o şi ţi-o repet. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Scrie-mi doar, ca să ştiu că pleci. Nu-mi pasă unde anume, atâta timp cât cârma e în mâinile tale, Mary Read.

— Îţi făgăduiesc.

— Unde trebuie să-i duc pe doamna şi pe fiul ei? glumi el cu un surâs trist, ca să îndepărteze emoţia care îi gâtuia pe amândoi.

— La Malta. Baletti armase o navă cu care urma să plecăm în căutarea comorii. Căpitanul mă va duce până la *Bay Daniel.*

— Vrei să iei comanda lui *Bay Daniel?*

— Aşa ar fi dorit Cork.

El dădu din cap.

— E o corabie frumoasă. O să ţi se potrivească de minune. Dar n-ar trebui să se ştie că eşti femeie.

— Claude, asta e ultima zi în care am mai purtat rochiile astea. Pentru tine.

— Ai grijă de tine, Mary Read. Şi de Junior, adăugă el, aplecându-se şi sărutând-o pe frunte.

Ea închise ochii ca să păstreze în memorie chipul acela, care se îndepărta deja.

— Fă-mă s-o uit pe Emma, şopti ea.

Când deschise ochii, Claude de Forbin o sărută.

— Corneille! strigă Junior agitându-şi braţele.

— Potoleşte-te, îl certă Mary, o să răstorni barca.

— Bine, mamă, răspunse copilul, continuând să facă semne spre *Bay Daniel,* care se apropia.

Mary nu voise să rişte ca Forbin să-l zărească pe Corneille. Debarcase de pe *Perla* la Malta, luându-şi cu ea ochiul de jad, copilul şi o pungă plină cu florini, pe care căpitanul ţinuse morţiş să i-o dea. Despărţirea fusese sobră pe punte, dar îşi luaseră îndelung bun-rămas în cabina care le adăpostise toată noaptea efuziunile.

— Îţi mulţumesc, îi spusese el când o auzise gemând de plăcere, îţi mulţumesc pentru că eşti din nou femeie şi pentru că mi-ai oferit tocmai mie această înviere.

Mary i-o datora. Deşi se crezuse vindecată după violurile de la Veneţia, trupul ei le păstrase amintirea. Forbin trebuise să dea dovadă de răbdare şi înţelegere pentru a-i reda gustul plăcerii. Dar şi unul, şi celălalt se bucuraseră de acest dar, care oferea o veşnicie complicităţii lor.

— Junior! ridică Mary tonul.

De data asta, copilul se aşeză pe banchetă, îmbujorat şi cu ochii strălucind de emoţie. Barca se clătinase atât de puternic, încât Junior fusese gata să cadă în apă.

— Un pic de răbdare, musule, îi ceru matelotul care vâslea în faţa lui Mary.

Junior dădu din cap şi suspină. I se părea că barca alunecă prea încet pe apă şi încercă s-o grăbească, băgându-și mâna în apa sărată.

La Malta, o navă cu destinaţia Sicilia acceptase să-i ia la bord şi să-i lase în faţa insuliţei Pantelleria. Junior recunoscuse imediat corabia lui Cork, ancorată acolo, spre care îi ducea unul dintre marinarii de pe nava comercială cu care veniseră.

Ca să-şi mai potolească nerăbdarea, Junior începu să cânte cât îl ţinea gura, sperând că vocea lui va ajunge până la *Bay Daniel.*

Tremură, matelot, vântul suflă şi la bord,
Tremură, matelot, tunurile-s la sabord,
O să-ţi sfârtec burta, o să îţi iau tot,

Şi cu banii tăi o să-mi fac un port
Tremură, matelot...

Când ajunseră la câţiva coţi de *Bay Daniel,* vocea aspră a lui Corneille îi răspunse. Junior se ridică, iar Mary izbucni în râs. Un râs care pornea din pântecele ei de mamă. În picioare pe puntea din faţă, Corneille îi privea sosind, pe chipul lui vesel afişând un surâs copilăresc. Coborî repede scara ca să ajungă pe puntea centrală şi să-i întâmpine. Barca se lipi de flancul navei. Junior se repezi de îndată să escaladeze scara de frânghie.

Când, după ce-i mulţumise vâslaşului, care se îndepărta deja, ajunse şi Mary pe puntea lui *Bay Daniel,* îi găsi pe Junior şi pe Corneille îmbrăţişaţi, ca şi cum ar fi fost tată şi fiu, cu ochii scânteind de bucurie. Se apropie de ei, convinsă până-n adâncul sufletului că alegerea ei fusese bună.

— Unde e Clément? întrebă Corneille, abţinându-se cu greu să n-o strângă la piept sub privirile marinarilor care se adunaseră în jurul lor.

Ei îl aşteptau pe Cork. Mary oftă şi îi povesti ce se întâmplase. Vestea morţii căpitanului îi mâhni pe membrii echipajului, iar Corneille fu şi mai afectat decât ei.

— Un moment de reculegere! ceru el, urcând cu Mary şi cu Junior pe puntea din spate.

Momentul de tăcere fu respectat cu tristeţe, apoi, spontan, se înălţă sunetul unei viori; instrumentul plânse pentru toţi marinarii care nu-şi arătau durerea.

— La dorinţa lui Cork am devenit căpitanul vostru, anunţă Corneille când ultimele acorduri se stinseră, deci aş putea pretinde ca lucrurile să rămână astfel. Dar voi sunteţi pe nava asta de mai mult timp decât mine. Dacă se împotriveşte cineva, să spună.

— Eu, unul, nu sunt de acord, se ridică şeful de echipaj. Comanda lui *Bay Daniel* mi se cuvine de drept.

— Dacă ar fi fost aşa, Cork nu mi-ar fi încredinţat mie nava până la întoarcerea lui, sublinie Corneille cu glas destul de puternic pentru a fi auzit de toţi. Totuşi, consider îndreptăţită cererea ta. Vino aici!

Acesta se conformă şi, umflându-se în pene, urcă cele patru trepte care-i despărţeau pe Corneille, pe Mary şi pe Junior de restul echipajului, în total de treizeci de oameni. Toţi aveau privirile aţintite asupra lor. Corneille n-avea de ales. Preluarea puterii era o chestiune delicată. Trebuia sa le dovedească pe loc oamenilor că puteau avea tot atât de multă încredere în el ca şi în Cork.

— Nava este a mea, jubilă şeful de echipaj, proptindu-se în faţa lui Corneille.

— Încă nu. E clar că o vrem şi tu, şi eu. Va trebui să ne măsurăm puterile. Accepţi o luptă între noi doi?

Şeful de echipaj rânji cu răutate.

— Să mă lupt cu tine? Păi, nu vezi că-ți lipseşte un braţ?

Numai vreo doi-trei marinari din echipaj chicotiră, dar se potoliră imediat văzând privirile întunecate ale celorlalţi aţintite asupra lor. Piraţii nu luau în râs infirmităţile, căci ele erau adesea semne ale curajului.

— Cel pe care-l mai am ştie să mânuiască o sabie, învingătorul va câştiga corabia şi va impune regulile.

— Atunci am să te omor, hotărî şeful de echipaj, smulgându-şi sabia de la brâu, şi după aceea o să-ţi iau şi curva! O fi ea îmbrăcată bărbăteşte, dar pe mine nu mă poate păcăli.

— „Curva” asta e nevasta mea, dezvălui Corneille cu voce tare şi limpede, şi o să-ți vină ea de hac dacă eu nu voi reuşi s-o fac.

Ridicând spada, îi porunci lui Mary:

— Ia-l de aici pe Junior!

Nu voia ca şeful de echipaj să se poată folosi de prezenţa copilului ca să-l învingă.

Trebuia să aibă mintea limpede. Pentru că în joc nu era numai viaţa lui. În joc era şi ea. Ea, Junior şi *Bay Daniel.* Când îi văzu la adăpost de orice ameninţare, retraşi pe palierul scării care cobora spre puntea centrală, îşi îndreptă toată atenţia asupra şefului de echipaj.

Timp de câteva secunde lamele se ciocniră violent, obligându-i pe cei doi la un balet macabru; fiecare căuta fenta, greşeala care să atragă un deznodământ al luptei.

În josul scării se făceau pariuri. Marinarii se cățăraseră pe cabluri şi pe odgoane, stând agăţaţi de ele ca nişte păianjeni. Fiecare îşi încuraja preferatul. Corneille îi auzea vociferând şi putea să-și dea astfel seama de simpatia pe care le-o inspira. Fu fericit constatând că era mult mai popular decât adversarul său. Nu-şi făcea griji în privinţa acestuia. Era îndrăzneţ şi abil, dar subestima forţa acelei singure mâini care-l înfrunta. În astfel de situaţii, Corneille avea un avantaj sigur.

Se lăsă încolţit la parapetul punţii şi eschivă lovitura de sabie a celuilalt printr-o mişcare ageră a bustului. Ceea ce prevăzuse se întâmplă. Lama adversarului se înfipse adânc în lemn şi acolo rămase. O lovitură cu capul a lui Corneille nimeri bărbia şefului de echipaj, împiedicându-l pe acesta să-și recupereze spada. Apoi, cu o lovitură de picior, îl împinse cât colo, dezarmat. Vârful spadei lui Corneille atinse beregata celuilalt, care scuipa sânge, cu buza despicată.

Se înfruntară violent din priviri.

— Omoară-mă, zise şeful de echipaj, scuipând saliva însângerată, am pierdut, *Bay Daniel* este al tău.

— Ar trebui s-o fac, cu siguranţă; însă, ca şi Clément Cork, nu ucid niciodată de plăcere. Dacă el te-a angajat înseamnă că nava are nevoie de tine, hotărî el, aplecând spada.

Omul dădu din cap, dar nu era mulţumit. Corneille se întoarse cu spatele la el şi se adresă celorlalţi:

— Mai vrea şi altcineva să se bată cu mine?

Îi răspunse un ţipăt. Corneille se răsuci brusc pe călcâie ca să vadă ceea ce deslușise fulgerător pe chipurile oamenilor lui. Şeful de echipaj îşi scosese pumnalul, voind să se repeadă asupra lui. Mary însă nu-i lăsase timpul s-o facă. Îşi aruncase într-o clipă pumnalul ei, mânată de o intuiţie fără greş. Lama îl nimerise pe trădător sub ureche, înfigându-i-se cu precizie în gât. Omul se prăbuşi mort.

Corneille se îndreptă spre ea şi o îmbrățișă acolo, pe palier, unde rămăsese nemişcată, uimită şi ea de rapiditatea cu care se mişcase. Apoi ridică în văzul echipajului mâna care-i salvase viaţa.

— Ea este Mary Read, spuse el cu mândrie. Soţia mea şi al doilea braţ al meu. Îmi aparţine mie, ca şi corabia asta.

Îndrăzniţi numai s-o ciupiţi de fese, băieţi, şi aţi văzut ce vi s-ar putea întâmplă.

După care o sărută pătimaş, în uralele echipajului său.

— Eu nu-ţi pot oferi o cabină, ca Forbin, se scuză Corneille, arătându-i hamacul lui, despărţit doar printr-o perdea de cel al secundului. Mary ceruse să doarmă ea în locul secundului, şi nimeni n-avusese nimic de obiectat. Totuşi, ştia bine că echipajul nu era încântat de prezenţa ei. Trebuia să-i facă pe marinari să uite că era femeie, iar pentru asta, să-i oblige încă de pe acum să o respecte.

Corneille îl mutase pe secund în locul şefului de echipaj, iar acesta, poreclit „Cleştele”, nu se supărase. Cei doi se înţelegeau bine. Cleştele descoperise calităţile lui Corneille, în afară de asta, îl apreciase pe Clément Cork destul de mult ca să nu se opună voinţei lui. Ba chiar ca să aibă încredere în el.

— Te voi urma cu ochii închişi, căpitane, îi făgăduise el lui Corneille. Dacă aşa a spus Cork şi te-a lăsat în locul lui înseamnă că ştia el ce face.

În aceeaşi ordine de idei, Corneille hotărâse ca Junior să-și păstreze locul în baterie, astfel că, în ciuda lipsei de spaţiu, Corneille şi Mary se bucurau de un cotlon izolat de restul echipajului.

Bay Daniel era o corabie suplă, uşoară, uimitor de manevrabilă. Pe puntea inferioară adăpostea douăzeci şi patru de culevrine. Alte patru culevrine erau fixate de o parte şi de alta a punţii centrale. *Bay Daniel* fusese proiectată ca să fie eficace. Avea alură, iar Mary fu mândră la gândul că o va conduce împreună cu Corneille.

Se lăsă luată în braţe lângă depozitul de ghiulele, chiar alături de butoiul cu vin. Acolo era locul lor. În fiecare dimineaţă dădeau jos hamacurile şi înlăturau perdelele, pentru ca vasul să fie din nou gata de luptă. Corneille o rezemă pe Mary de perete şi o sărută cu pasiune. O dorea nebuneşte.

— Mi-a fost frică, mărturisi el în şoaptă. M-am temut că n-o să te mai văd niciodată. N-aş fi suportat să te pierd din nou. Nu după ceea ce se petrecuse între noi în ziua aceea. Îi căută

neliniştit privirea. Cred că vei avea nevoie de timp ca să uiţi. Ca să uiţi totul.

— Nu-mi va trebui chiar atât de mult timp cât crezi, îl asigură ea, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui puternic. Îmi pare rău de marchiz, nu de ceea ce-mi oferea el.

— Credeam că-l iubeai.

— Aşa e, recunoscu Mary. Dar nu-i simt lipsa aşa cum i-o simţeam lui Niklaus. De fapt, am o senzaţie ciudată. Mi se pare că femeia pe care a cucerit-o Baletti era Maria Contini, nu Mary Read. Iar Maria Contini a rămas la Veneţia.

— Şi, cu toate acestea, amândouă se contopeau într-o singură persoană.

— E complicat, Corneille, oftă ea. Nici măcar eu nu-mi înţeleg propriile trăiri. Ar fi trebuit să urlu, să mă sfârşesc în urma morţii lui, să mă răzbun pe Emma. Am făcut-o după moartea lui Niklaus, dar nu-mi vine s-o fac şi pentru marchiz. Suferinţa la care m-a supus Emma mi-a fost de folos. Cum să-ți explic? adăugă ea, muşcându-şi buzele.

— Prin urmare, ţi-a plăcut suferinţa aceea? se nelinişti Corneille.

— Într-un fel, da. Durerea fizică mi-a făcut bine. Mi-a alungat durerea din suflet. Cu cât voia Emma sa mă rănească mai mult, cu atât mă simţeam mai vie şi mai puternică. Probabil că mă crezi nebună, râse ea.

— Ba nu. Înţeleg.

— Mi-ar plăcea şi mie să înţeleg. Deşi am fost victima ei, nu mă simt nici murdărită, nici umilită, nici învinsă. Ar trebui s-o urăsc mai mult. Pentru Niklaus, pentru Ann, ca şi pentru Junior. Dar am impresia că nu mai reuşesc.

— Lasă, o încuraja Corneille, zâmbind. O urăşti, ştiu, simt, văzând cum îţi bate inima, cum ţi se aprinde privirea. Te cunosc, Mary. O urăşti dincolo de limitele urii.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Asta înseamnă totul. S-a terminat, Mary. Cred că te-ai răzbunat cât ai stat în celula aceea. Dacă nu ai avut sentimentul că eşti o victimă înseamnă că victima a fost Emma, nu tu.

— N-o să-și revină niciodată, răspunse Mary, cu o lucire sadică în ochi.

— Hei, oameni buni, îi întrerupse Junior, nu credeţi că ar fi timpul să plecăm în căutarea comorii mele?

Mary începu să râdă, în timp ce Corneille se îndepărta de ea. Junior îi aţintea, proptindu-şi pumnii în şolduri, cu o privire încărcată de reproşuri, bătând nerăbdător din picior.

— Ia ascultă, matelot, replică pe acelaşi ton Corneille, nu crezi că ar trebui să baţi la uşă înainte de a intra la căpitanul tău?

— Mai întâi, n-ai uşă, sublinie Junior ridicând un deget, şi apoi…

— Apoi, ce? insista Corneille, care se apropiase cu paşi mari de el şi-l domina cu statura lui impunătoare.

— Apoi, începu Junior, deloc impresionat de privirea ameninţătoare a lui Corneille, al cărui joc îl ghicea, la naiba! exclamă el, îndepărtându-se de acesta ca să o ia drept martor pe maică-sa. Doar n-ai părăsit *Perla* ca să încremeneşti aici, nu?

— Tu ce zici de asta, Mary?

— Zic s-o luăm spre Caraibe, căpitane. Mergem în Carolina de Sud.

— De ce? Doamna visează să aibă o plantaţie de cafea?

Mary zâmbi.

— Doamna vrea să-şi ia adio. Să-şi ia adio pentru totdeauna de la trecut.

— Şi comoara mea? insistă Junior, ignorând cu nepăsare schimbul lor de replici.

Mary se apropie de el şi se lăsă în genunchi.

— Lumea e plină de comori, dragule. Iar cel mai bun mijloc de a le transporta rămâne cala unei corăbii, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Şi fireşte că am de gând să le iau.

Junior i se aruncă în braţe, cu ochii strălucindu-i.

— Atunci când plecăm, mamă?

— În doua zile, răspunse Corneille. Atâta ne trebuie ca să ne aprovizionăm. O traversare atât de lungă trebuie pregătită cu grijă. N-o să putem face escale decât în Canare şi pe Insula Broaştei Ţestoase.

— Pe Insula Ţestoasei? făcu Junior cu glasul întretăiat de emoţie şi cu ochii mari, îndepărtându-se de mama lui.

— De unde ai auzit despre insula asta, şmechere? îl întrebă Mary surâzând.

— Milia spunea că e ascunzătoarea preferată a piraţilor.
— Nu se înşela, îl asigură Corneille.
— Asta înseamnă că şi noi suntem piraţi?
— Mda, în curând vom fi consideraţi astfel.
Junior izbucni fericit în râs şi-şi îmbrăţişă mama.
— Lui Forbin n-o să-i placă deloc treaba asta!
Râsul lui Corneille se împleti cu al copilului.
— Cred că nu-i vom spune ce avem de gând să facem, conchise Mary, strângându-i la piept pe amândoi deodată.

Emma de Mortefontaine îşi privea cu amărăciune bagajele îngrămădindu-se în ambarcaţiunea care urma s-o transporte la nava ei. Părăsea Veneţia aşa cum părăsise, pe vremuri, Saint-Germain-en-Laye. Ştiind că nu se va mai întoarce aici niciodată. Acum însă era distrusă. Mânată din interior de o suferinţă care nu-şi mai găsea nicio alinare. Zi şi noapte vedea acelaşi imagini: Mary încătuşată, supusă bunului ei plac, Mary care nu o implora, acceptându-şi dependenţa. Emma era chinuită de tot ceea ce nu-i mai putea impune lui Mary. Brutalitatea lui Gabriel o liniştea pentru câteva ore, atunci când el binevoia să se folosească de ea. Emma nu s-ar fi înjosit pentru nimic în lume să ceară ceva. Pendula permanent între apatie şi furie. Mai ales de când înţelesese că se sfârşise, că Mary n-avea să se mai întoarcă. Orice-ar fi făcut. Orice i-ar fi poruncit. Orice i-ar fi promis.
— A debarcat la Malta şi a urcat la bordul lui *Bay Daniel,*care o aştepta la Pantelleria, îi spuse Gabriel ceea ce aflase de la informatorii lui.
De trei luni pusese să fie cercetate Mediterana şi Adriatica, fără să se sinchisească de manevrele lui Forbin, dar în zadar. *Bay Daniel* nu era de găsit. Emma nu-l mai revăzuse pe ambasador, nu-i mai păsa de nimic. Şi de nimeni.
— Ai craniul de cristal, mulţumeşte-te cu el, o luase peste picior Gabriel, înainte de-a o supune încă o dată dorinţelor lui.
Ea abia dacă îşi satisfăcuse poftele cu el. I se dăruise cu sălbăticie.
Emma acceptă mâna întinsă de el ca să se urce în barcă şi să se aşeze. Aerul era răcoros. La Veneţia, carnavalul reîncepea,

oferindu-le uitarea locuitorilor tulburaţi de incendiu şi de răzbunarea lui Forbin.

Din nou măştile aveau să şteargă chipurile şi numele. Emma nu mai purta decât o mască. Cea a furiei şi a durerii ei.

Pentru prima oară, această mască o urâţea.

— Ce destinaţie avem, doamnă? întrebă căpitanul, salutând-o, de îndată ce urcă la bordul navei.

— Charleston, zise ea. Charleston, în Carolina de Sud.

— E un drum lung.

Ea dădu din cap.

— Ne vom aproviziona pe drum. Grăbește-te, căpitane, adăugă ea, apăsându-și cu palmele tâmplele chinuite de migrenă. Grăbește-te, fiica mea mă aşteaptă.

Se retrase în cabina ei singură, cumplit de singură, fără să-i pese de încruntarea lui Gabriel. N-o interesa ce gândea el. Poate că Mary hotărâse să plece cine ştie unde, din moment ce nici de data asta nu catadicsise să se răzbune pentru tot ce suportase. Da, cine ştie unde. Dar de ce nu acolo unde Emma îi spusese că o ţine pe Ann? Încerca, deşi fără prea multe speranţe, să-i anticipeze acţiunile. Pentru că nu putea face altceva. Era prinsă în propria plasă. De astă dată însă, din păcate, nu mai credea că va reuşi. Mary refuzase, cu egoism, să accepte adevărul. Fiica ei n-o mai interesa.

„*N-am s-o aştept*, îşi făgădui Emma. *N-am s-o mai aştept.*”

Avea să facă tot ce-i promisese lui Mary înainte de a se desfăta cu trupul ei. O va transforma pe Ann Mary în dublura ei. Ann Mary va fi viaţa ei.

Se întinse în cuşetă, ghemuindu-se în aşternut, şi, chinuită din nou de demonii pe care i-i trezise în pântece nepăsarea lui Mary, începu sa plângă cu hohote, strângând perna în braţe.

22

Primăvara răspândea o căldură plăcută pe Insula Ţestoasei. În toamna precedentă, un ciclon o devastase, ca şi pe vecina ei, Insula Hispaniola, iar urmele trecerii lui persistau. Pe plajă zăceau o mulţime de palmieri rupţi sau smulşi de vânt. Crabii pustnici se adăposteau la umbra frunzelor lor veştejite.

Reconstrucţia fortului care apăra oraşul de pe ţărm era pe sfârşite. Şi fortul fusese afectat de ciclon. Comunitatea piraţilor care-şi stabiliseră acolo cartierul general pusese mână de la mână, înălţând în doar câteva luni un întreg oraş alcătuit din barăci, antrepozite, magazii, cârciumi şi hanuri. Toate erau făcute din lemn sau din frunze de palmier împletite. Numai biserica era din piatra. Aici, toţi erau obişnuiţi cu furia naturii. Aici, viaţa vibra de violenţa. Râsul bărbaţilor răsuna vulgar şi tare, romul era folosit ca medicament pentru durerile de dinţi, pentru febră sau dizenterie. Aici, toţi se bucurau de viaţă ca să aibă o moarte veselă.

Burta lui Mary Read era încordată şi o durea. Copilul pe care-l purta de trei luni în pântece nu i se părea prea vioi. Cu toate acestea, Corneille era deja înnebunit după el. Mary îşi luă privirea de la şantierul pe care se agitau bărbaţi şi adolescenţi, înfigând cu ajutorul baroaselor trunchiuri întregi de copaci în nisip, unul lângă altul, şi legându-i apoi cu frânghii. Gardul care proteja oraşul creştea văzând cu ochii.

Toţi o salutau. Era cunoscută aici. Cunoscută şi respectată pentru ceea ce era şi recunoştea deschis că este: o femeie pirat. Nu soţia unui pirat, ci ea însăşi pirat.

Chiar în dreptul drumului pe care mergea era ancorat, alături de alte nave, *Bay Daniel,* legănat uşor de marea liniştita. Sosiseră în port la începutul săptămânii, ca să se aprovizioneze înainte de a pleca din nou pe mare. Mary nu mai trăia decât pentru aceste călătorii. Uscatul o deprima. Ca şi pe Junior, de altfel. Mări pasul, refuzând să bage în seamă durerea din perineu. De mult timp nu mai dădea atenţie unor astfel de

nimicuri. Era nevoie de mai mult de atât ca s-o împiedice să-și ducă planurile la bun sfârşit.

Începu să fluiere. Poteca nisipoasă se afunda în vegetaţia luxuriantă domesticită de oameni, care înălțaseră construcţii ici-colo, fără niciun fel de reguli sau constrângeri. Fiecare nou-venit îşi înălţa câte un adăpost acolo unde voia. Legile erau lăsate la urmă. Codul de onoare al piraţilor, chiar dacă nu excludea încăierările, adesea soldate cu morţi, şi nici tripourile în care un căpitan se putea ruina, pierzându-şi nava şi echipajul, îi menţinea pe toţi între limitele unor reguli de viaţă cu nimic mai prejos decât cele de la curţile Europei.

Drumul făcea un cot, pierzându-se pe sub tufişuri. Mary se opri o clipă să-și şteargă cu o mână obosită fruntea udă de sudoare. Pielea îi era fierbinte.

— Al dracului soare de mai! înjură ea.

Cu toate că-și legase părul cu un fular care-i apăra ceafa de soare, era sigură că făcuse o insolaţie. N-ar fi fost pentru prima oară, la acea latitudine. Când făcuse prima insolaţie, îşi aminti ea, zăcuse două zile în pat, delirând, la doar câteva săptămâni după ce ajunseseră în Caraibe. Se mai gândi şi la entuziasmul lui Junior, la mândria cu care trecuse pe străzile înguste ale oraşului piraţilor, fără să piardă nimic din ceea ce-l înconjura, umplându-şi privirea cu imagini şi auzul cu sunete. Mirându-se de tot şi de toate. Se minuna la vederea mulatrelor eliberate din sclavie ca să devină nevestele marinarilor. Mai erau acolo femei uşoare, care-şi cântăreau provocator sânii în palme, adresându-le vorbe fără perdea trecătorilor. Marinari cu câte un picior de lemn sau cu un cârlig în loc de mâna. Alţii aveau câte o fâşie neagră de pânză peste ochiul lipsă. Mai erau şi unii cu chipul brăzdat de cicatrice. Multe mutre înfricoşătoare, nebărbierite, cu chica sălbatică şi cu privirea rece ca o lamă de cuţit; semănau cu nişte fiare hăituite. Sau, dimpotrivă, alţii, îngrijiţi până-n vârful unghiilor, eleganţi şi înzorzonaţi, dar de care era bine să te fereşti. Adesea, sub veşmintele aurite se ascundea cea mai cumplită cruzime. Junior aflase acest lucru odată cu trecerea anilor. Acum, în floarea celor 20 de ani ai lui, era portretul viu al tatălui său, de la care moştenise până şi vocea şi felul de a râde, ceea ce o făcea pe Mary să se minuneze şi să se înduioşeze în

fiecare zi. Era tot copilul ei iubit, Junior al ei, şi în acelaşi timp era altul. Un alt Niklaus, pe care continua să-l iubească prin fiul său. În alt fel. Fără regrete. Totuşi, un alt Niklaus, care încă nu-i permitea să-l iubească pe Corneille la fel de mult cum o iubea el.

Zări o bancă la umbra unui banan şi se aşeză să-şi mai tragă sufletul. Din când în când, durerea o străfulgera. Suspină. Desigur că nu era pe cale să facă o insolaţie, ci un avort. „*Cu atât mai rău*, îşi spuse. *Sau cu atât mai bine.*" Nu acceptase ideea de a avea un copil decât la insistenţele lui Corneille.

— Te simţi bine, doamnă Mary? întrebă o mulatră care-şi zgâlţâia unul dintre mulţii ei copii, promiţându-i o bătaie zdravănă de îndată ce tatăl lui avea să sosească de pe mare.

— Da, foarte bine, răspunse ea fără şovăire, stau puţin la umbră.

— Blestematul ăsta de soare arde tot. Ptiu!

— Ce-a făcut? întrebă Mary, arătând către ţâncul care-şi vârâse degetul în nas.

Pe cât de curată era maică-sa, pe atât de jegos şi de păduchios era el.

— A aruncat săpunul la porci să-l mănânce. Cu ce-o să se mai spele acum Mamisa? răspunse femeia.

Mary se scotoci prin buzunare şi scoase o bucată de săpun pe care-o avea întotdeauna la ea.

— Ia-l, Mamisa Edonie! zise, aruncându-i-l.

Mulatra îi dădu drumul plodului ca să prindă săpunul.

— Vino-ncoace! urlă ea, văzând că băiatul profitase de situaţie ca s-o şteargă.

Degeaba. Puştiul dispăruse deja.

— Afurisiţi mai sunt derbedeii ăştia mici, bombăni mulatra.

— Lasă-l în pace! Şi când dai de el, spală-l bine pe picioare şi pe urechi. E important.

— Da, Mary, da, ştiu. Murdăria nu trebuie să-i intre în piele.

— Aşa-i.

— Mulţumesc, mulţumesc pentru săpun, zise femeia, îndreptându-se spre casa din partea opusă a piaţetei.

Mary nu-şi putu reţine un zâmbet. Perioada în care Baletti fusese alături de ea lăsase urme: nu refuza niciodată ajutorul

care i se cerea şi-i sfătuia de câte ori avea ocazia pe cei din jur să respecte regulile de igienă pe care i le împărtăşise marchizul. Ştia că, de multe ori, îşi răcea gura degeaba, dar puţinul pe care îl făcea perpetua opera lui Baletti şi îndepărta spectrul epidemiilor. Mary însă nu făcea din asta o misiune sau un sacerdoţiu. Nu ţinea predici nimănui. Se mulţumea să dea câte un sfat atunci când se ivea prilejul.

O nouă contracţie îi străbătu pântecele. Era hotărâtă să nu ia nicio măsură. Era mai bine aşa. Nu prea se vedea având grijă de un bebeluş la bord şi lipsindu-se de plăcerea unei urmăriri.

Timp de o clipă, prin minte îi trecu imaginea lui Ann. I se întâmpla adesea. Dar amintirea aceasta n-o mai durea. Renunţase să mai verifice tot ce-i spusese Emma de Mortefontaine imediat ce capturase prima pradă – o corvetă încărcată cu cafea şi cu vanilie; îşi amintea de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă.

În faţa lăzilor, Junior făcuse ochii mari, trăgând adânc în piept miresmele.

— Asta e prima noastră comoară! exclamase el.

Vânzarea produselor le adusese un mic profit pe care îl împărţiseră cu membrii echipajului.

— O să mai luăm şi altele, mamă, nu-i aşa? adăugase el cu ochii aprinşi de pasiune.

— Bineînţeles, răspunsese ea cu sinceritate.

În seara aceea, Corneille făcuse dragoste cu ea înflăcărat şi de ea, şi de prada ei.

— Să rămânem aici, spuse ea, mângâind ochiul de jad pe care îl purta la gât.

— Şi Ann? Nu vrei să afli?

— S-a terminat, Corneille. Ştiu deja. Uită-te la Junior: e fericit. Nu l-am mai văzut niciodată aşa. S-a vindecat. Iar eu, la fel. Ar fi crud şi inutil sa redeschid rana.

— Te iubesc, Mary Read, îi mărturisise Corneille. Ai făcut cea mai bună alegere.

De atunci, nu mai deschiseseră niciodată acest subiect. Teritoriul lor de vânătoare era imens, iar Mary descoperise repede un univers foarte îndepărtat de regulile marinei. Renunţase să-i mai scrie lui Forbin, fiindcă era sigur că el nu va

înţelege. Insula Ţestoasei era izolată de restul lumii. Acolo nu veneau scrisori. Şi nicio scrisoare nu pleca. Locuitorii, dacă nu erau acasă, erau la vânătoare. Uneori aveau succes, alteori ba. Corneille, credincios principiilor sale, ştiuse să cucerească inimile oamenilor lui. Toţi îl respectau, şi o respectau şi pe Mary.

Încă de la primul abordaj, ea regăsise plăcerea şi furia luptei. Îi interzisese lui Junior să se amestece, dar îi arătase calea. Din înaltul cuibului corbului, unde se refugiase ca să nu piardă nimic din spectacol, copilul învăţase adevăratul gust la sângelui. Ca şi părinţii lui, moştenise înclinaţia pentru luptă. După ce corabia fusese cucerită şi jefuită, iar echipajul – debarcat, Junior venise să-i povestească lui Mary comentariile pe care le surprinsese.

— Au zis că eşti o bucăţică bună! turuise el. Ce înseamnă asta?

— Că le-a plăcut cum lupt, declarase Mary.

Corneille chicotise, iar Junior se încruntase cu un aer gânditor. Îl poftise pe marinar să se aplece şi-i şoptise ceva la ureche. Corneille îi răspunsese în acelaşi fel.

— Ce te întrebase? voise să ştie Mary, intrigată.

— Dacă expresia „o bucăţică bună” avea vreo legătură cu „să i-o trag”.

Mary pălise şi se repezise către puntea centrală, urmărită de râsul lui Corneille. Îşi găsise fiul proţăpit în faţa unuia dintre mateloţi, în timp ce alţii, adunaţi în jurul lor, se distrau pe seama furiei lui.

— Mama mea e piratul Mary, şi nu „bucăţică bună”. Şi o să vă arate ea, dacă uitaţi lucrul ăsta!

— Nu-ţi face griji, băiete, răspunse râzând Cleştele, niciunul dintre noi n-are de gând să se lege de ea.

Când marinarii o văzură, râsul le îngheţă pe buze.

— Nu s-a întâmplat nimic, o liniştise Cleştele, venind lângă ea. Puştiul are sângele fierbinte. Tot echipajul ţine la el. Şi ţine şi la căpitan, doamnă.

— Pe nava asta nu există nicio doamnă, răspunsese cu glas răsunător Mary. Nu e decât Mary. Şi braţul ăsta, pe care voi toţi vă puteţi bizui, adăugase ea, ridicându-şi sabia care mai avea încă urme de sânge.

— Trăiască Mary! urlase şeful de echipaj, înălțându-și braţul.

Strigaseră cu toţii, inclusiv Junior. În ziua aceea, Mary fusese definitiv acceptată, chiar dacă nu era ca ei.

— Asta a fost o zi bună, conchisese Junior înainte de a adormi. O zi foarte bună.

Urmaseră şi altele la fel. Timp de cincisprezece ani.

Mary se ridică de pe bancă şi intra în prăvălia pe care o căuta. Acolo se vindeau de toate: alcool din trestie de zahăr, zahăr, fete. Mary venea de obicei aici să-și cumpere tutun. Îi plăcea să se aşeze la venirea amurgului pe câte un colac de frânghie la prova corăbiei şi să-şi aprindă pipa. Era momentul ei preferat din zi, când peste toate se lăsa pacea şi ea mai uita de probleme. Adesea venea şi Junior lângă ea. Nu-l mai strângea în braţe, ca altădată, dar complicitatea lor era încă şi mai profundă. Stăteau acolo, în tăcere, după cina pe care o luau împreuna cu întregul echipaj. Toţi cei de pe *Bay Daniel* alcătuiau familia lor, o familie strâns unită, în care fiecare îşi avea locul. Mary îi iubea, cu defectele şi calităţile lor. Ţinea în egală măsură la toţi şi se bucura de fiecare zi ca de un dar. Era fericită. Mai fericită decât oricând. Mai fericită decât fusese la Breda. O altfel de fericire. Simţea, în sfârşit, că îşi găsise locul.

— Ca de obicei, îi spuse patronului, în loc de salut.

Nu voia să zăbovească prea mult. Contracţiile erau tot mai dese şi n-ar fi vrut să lepede copilul în mijlocul drumului.

— N-ai chef de vorbă, Mary? râse acesta, văzându-i grimasa.

— Nu.

Îi dădu punguţa cu tutun şi luă banii.

— Dacă eşti supărată pe Corneille, şuşoti el, vino pe la mine. Am argumente grozave, ştii, adăugă el, ducându-şi semnificativ mâna la prohab.

Mary se întoarse să nu-i mai vadă privirea libidinoasă şi plecă fără să-i răspundă, mai ales că veniseră şi alţi clienţi care aşteptau să fie serviţi. Se îndreptă către hanul unde o aştepta Corneille.

Îl găsi stând la o masă cu alţi doi căpitani de corabie: Barks şi Duncan. Amândoi erau englezi, dar aici, oamenii nu mai aveau patrie. Pe insulă, războaiele erau personale şi se purtau cu spada sau cu pistolul. Cei trei jucau cărţi, al patrulea partener fiind Cleştele.

— Trebuie să-ți vorbesc, şopti Mary, aplecându-se către urechea lui Corneille.

— Despre ce anume? o întrebă el, atent la joc.

Mary murmură:

— Despre bebeluş.

De astă dată, Corneille uită de cărţi.

— Terminaţi fără mine.

— Mary, se enervă Duncan, nu se poate să ni-l iei tocmai acum, când începeam şi eu să câştig!

— E o urgenţă, se scuză ea.

— Pentru femei, toate sunt urgenţe. Mai puţin când vrei să te culci cu ele, declară solemn Barks.

Uitătura crâncenă a lui Mary îl făcu să-şi plece privirea.

— Fireşte că nu mă refeream la tine, tu eşti altfel, nu eşti o femeie. În sfârşit, nu eşti chiar femeie, adică da, dar nu ca femeile obişnuite… se încurcă el în explicaţii.

— Las-o baltă, făcu ea, cu vocea sugrumată de durere.

Corneille nu-i mai puse nicio întrebare. Era albă ca varul şi trebui să se sprijine de perete ca să nu se clatine pe picioare.

— *Goddamn!* înjură Duncan, aruncând cărţile pe masă.

Cleştele se ridicase deja în picioare.

— Du-te să cauţi un doctor, porunci Corneille, conducând-o pe Mary spre scară.

Ea urcă treptele, ţinându-se dreaptă dintr-o mândrie prostească – nu voia ca şi ceilalţi piraţi s-o vadă învinsă de durere. Nu le câştigase ea respectul tocmai arătându-se la fel de dură ca şi ei?

La jumătatea scării, întoarse capul spre hangiu şi strigă:

— Hei, Umple-Burtă, adu-mi nişte rom, sa înec în el mâncarea ta împuţită.

— Împuţită, mâncarea mea? îşi ieşi acesta din fire, grăbindu-se totuşi s-o asculte. Pe dracu, împuţită! Nicăieri n-o să găseşti mâncare mai bună ca a mea.

Îndată ce ajunse în cameră, Mary se lăsă să cada pe pat.

— Pierd sarcina.

— Înţelesesem. Ce pot face ca să te ajut?

— Nimic. Natura va rezolva totul. Voiam doar să te anunţ. Dar nu în felul ăsta, se strâmbă ea de durere.

Corneille îşi lipi buzele de fruntea ei.

— Arzi toată.

— O să-mi treacă dacă beau nişte rom.

— Termină cu orgoliul asta prostesc, o sfătui el. O să fiu mai liniştit când o să vină doctorul.

Mary schiţă un zâmbet şi se pregăti să-i răspundă, când se auziră bătăi în uşă. Corneille se repezi să deschidă.

— Daca mai vreţi şi altceva... începu hangiul, întinzându-i un urcior şi un pahar.

— Să-ți ţii dracului gura, ceru Mary.

— De parcă aş avea obiceiul să pălăvrăgesc, scrâşni acesta.

Lui Mary îi veni să râdă, în ciuda durerilor. Umple-Burtă, cum era poreclit hangiul, era un prieten de nădejde. Se tachinau tot timpul, prefăcându-se că se duşmănesc, ca să ascundă astfel dragostea frăţească pe care şi-o purtau. Aşa făceau din ziua în care se cunoscuseră. Umple-Burtă n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume slăbiciunea lui faţă de ea. Iar jocul lui Mary îl ajuta să n-o arate, chiar dacă, la urma urmei, nimeni nu lua în serios hărţuielile lor. Toată lumea ştia că hangiul nimerise pe insulă mai mult din întâmplare decât cu intenţie.

Contracţiile deveniră şi mai puternice. N-aveau cum să mai dureze prea mult.

— Du-te la bucătărie. Trebuie să fie acolo apă pusă la fiert pentru prânz. Adu-mi o găleată cu apă fierbinte şi nişte prosoape.

— Eşti sigură?

— Asculta, Corneille, am mai născut de două ori!

— Dar acum e altceva, obiectă el.

— Uite ce-i, du-te şi fă ce-ţi spun. N-am nevoie de vreun şarlatan care să-și bage nasul între picioarele mele şi să-mi spună ceva ce ştiu deja.

Corneille dădu din cap. Era un idiot! Privirea lui Mary îi amintise dintr-odată cu cine avea de-a face. De când rămăsese însărcinată, Corneille începuse să cam uite.

Totul se rezolvase după mai puţin de o oră. Mary bău tot romul, ca să se vindece mai uşor, iar apoi adormi, beată criţă, lângă Corneille, care era mult mai deprimat decât ea.

— Sunt gata să plec pe mare, zise ea în dimineaţa următoare, în sala comuna a hanului, muşcând cu poftă dintr-o felie de slănină afumată.

Adoptase obiceiurile locului, iar acest mic dejun avea savoarea sălbatică a noii ei vieţi.

— Mă bucur să văd că ţi-a revenit pofta de mâncare, spuse Umple-Burtă, turnându-i un pahar din vinul pe care îl comandase.

— N-am de ales, răspunse ea cu o privire ironică. Până şi romul tău era prost, m-a apucat migrena după ce l-am băut.

— Cu atât mai bine, zise el îndepărtându-se. O să vorbeşti mai puţin.

Corneille oftă.

— N-o să încetezi niciodată să-l provoci?

— Ştii bine că, dacă n-aş mai face-o, i-ar lipsi.

Mary se rezemă de speteaza scaunului. Nu erau prea multe scaune în local, majoritatea piraţilor mulţumindu-se cu nişte bănci cioplite rudimentar, dar hangiul se îngrijea întotdeauna ca ea să aibă un scaun.

Mary îşi scoase pipa din buzunar, o umplu cu tutun şi o aprinse. Trase adânc un fum şi suspină de plăcere.

— Credeam că asta o să te întristeze, îi scăpă lui Corneille.

— Ce anume?

Dar văzându-i chipul crispat, Mary înţelese imediat că se referea la avortul ei.

— Aşa a fost dat să se întâmple, Corneille, îi răspunse, ridicând din umeri.

În cei cincisprezece ani petrecuţi în Caraibe avusese destul timp să devină fatalistă, vindecându-şi sufletul de tot ceea ce se întâmplase înainte. Aici, curgerea neîntreruptă a zilelor spre linia orizontului îţi dădea sentimentul propriei nimicnicii.

Dar Mary se simţea mai puternică la fiecare furtună pe care *Bay Daniel* o înfrunta cu vitejie, mai împlinită cu fiecare clipă în care gusta viaţa aceea pe care i-o ofereau Corneille şi fiul ei.

— Ştiu, ai dreptate, fu el de acord, totuşi, mi-ar fi plăcut…

— Şi mie, minţi ea ca să-l liniştească.

Nu fusese primul ei avort, celelalte însă surveniseră în primele săptămâni de sarcină, iar Mary nu-i spusese niciodată nimic lui Corneille.

— Când o să fim gata să ridicăm ancora? schimbă ea vorba.

— Doamnei îi sfârâie deja călcâiele?

Corneille înţelesese că subiectul era închis. Când era vorba despre Mary Read, n-avea rost să insişti.

— De parca n-ai şti, îi zâmbi ea.

Apoi se întoarse către hangiu, care ştergea nişte pahare ca să le pună la locul lor. În ciuda celor 40 de ani ai lui, era încă un bărbat chipeş. Părul începea să i se răărească, dar avea un chip deschis şi un zâmbet energic. Dacă n-ar fi avut burta specifică celor din branşa lui, Mary l-ar fi putut găsi pe gustul ei. Ţinea, oricum, la el pentru că era un tip de treabă.

— Adu-mi şi nişte tocană din aia de porc, dacă e gata, îi ceru.

— Doar să-i adaug nişte şoricioaică şi ţi-o pun în farfurie, replică hangiul, râzând.

Corneille oftă, amuzat şi el de complicitatea lor. „*Ăştia doi n-au să termine niciodată*”, îşi spuse. Umple-Burtă se şi întoarse, cu paşi grăbiţi, bucuros s-o mulţumească pe Mary. Nu exista pe insulă bărbat care să nu viseze la o tovarăşă ca ea. Niciunul care să n-o dorească. Corneille era iritat şi, în acelaşi timp, mândru de asta. Nu însă neliniştit.

— M-am asociat cu Barks şi Duncan, spuse el, pe când Mary vâra cu lăcomie furculiţa în mâncarea pe care i-o pusese în faţa hangiul.

Aburul care se ridica din farfurie împrăştia aroma condimentelor. Felii de banane şi ananas confiate îndulceau bucata de carne, iar Corneille, nemairezistând ispitei, dădu să-și înfigă degetele în farfurie. Mary îl înţepă însă cu furculiţa.

— Nu te atinge!

— Vreau doar să gust, insistă el.

Chiar începuse să-i lase gura apă văzând-o cum se ospătează.

— Umple-Burtă, îl chemă Mary, mai mult amuzată decât supărată, dar fără să cedeze, Corneille e gelos.

— Şi ce-mi pasă mie? mârâi acesta.

— Gelos din cauza farfuriei mele, rectifică ea.

Umple-Burtă nu răspunse, dar se grăbi să îndrepte lucrurile.

— Bună idee, spuse Mary, urmându-şi firul gândurilor.

— Şi mie mi se pare bună, răspunse Corneille, gustând din farfuria pe care i-o adusese hangiul.

— Mă refeream la englezi, sublinie Mary, nu la lăcomia ta. Cu trei corăbii, o să ne putem permite capturi mai importante.

— Asta e şi părerea lui Junior. A luat anvergură anul asta. S-a săturat să trebuiască sa se mulţumească doar cu barcazuri. Cred că visează încă, în taină, la comoara ta.

— Singura comoară pentru care merită să te lupţi e libertatea, Corneille, ştii bine, doar tu m-ai învăţat lucrul ăsta.

— Junior are impetuozitatea vârstei lui. Vrea mai mult decât libertate. Mă tem că, în curând, libertatea n-o să-i mai fie de ajuns.

— Ce-am putea să facem noi cu o comoară? O comoară adevărată, vreau să spun, ca aceea pe care i-am lăsat-o Emmei de Mortefontaine. Am fi mai fericiţi dacă am avea-o? Prăzile noastre sunt suficiente ca să ne asigure traiul. Ce altceva mi-aş mai putea dori de la viaţă? Avem tot ce ne trebuie, ba chiar mai mult de atât.

— E adevărat. Dar aş vrea să-ţi dai seama ce se petrece în mintea şi în inima lui Junior. Mai devreme sau mai târziu, dacă ne mulţumim cu prăzi mediocre…

— Mediocre? A folosit el cuvântul acesta?

— Da.

Mary suspină. Nu putea nega evidenţa. Junior nu mai era puştiul neastâmpărat de pe vremuri. Şi ea visase munţi de aur şi de pietre preţioase, le visase în amintirea lui Cecily, ca pe o revanşă. Înţelegea că şi Junior avea astfel de visuri. De multe ori, îl văzuse încleştându-şi pumnii cu mânie şi cu regret atunci când în larg apărea o navă comercială de mare tonaj. Până atunci nu dăduse importanţă acestui fapt. Dar încercase şi ea un sentiment de frustrare, mult timp, înainte de a-şi da seama ca nu va simţi mai multă plăcere urmărind un vânat mai mare.

Acesta era lucrul cel mai important. Să-ţi trăieşti viaţa intens, total şi din plin. Nu conta ce anume luau, atâta vreme cât îşi asigurau necesarul. Atâta cât le trebuia ca să se poată bucura în fiecare dimineaţă de ceea ce se afla în jurul lor.

— La ce te gândeşti? întreba Corneille.

Mary strivea maşinal cu furculiţa bananele din farfurie.

— La ce mi-ai spus. Asocierea aceasta îmi place, însă mă şi nelinişteşte. Ştim amândoi ca libertatea noastră se datorează şi înţelepciunii pe care o avem, şi tu, şi eu. Atacarea navelor Companiei Indiilor Occidentale este riscantă. Pentru moment, corsarii nu-şi pun mintea cu noi, dar situaţia nu se va schimba oare?

Corneille oftă.

— Ştii că întotdeauna am ţinut cont de părerile tale. Singurii oameni importanţi pentru mine sunteţi tu şi Junior.

— Tocmai despre Junior este vorba. Cunosc furia aceea care sporeşte mereu atunci când nu poţi dobândi ceea ce-ţi doreşti. Nu vreau ca şi Junior să fie sclavul ei şi să sufere din cauza asta. Ştiu mai bine ca oricine că nu poţi apăra pe cineva de el însuşi decât dacă acceptă şi el s-o faci. Printre îndatoririle mele de mamă se numără şi aceea de a-i oferi posibilitatea să crească, să se maturizeze. Trebuie să guste viaţa aşa cum am gustat-o şi eu. Abia atunci va fi în stare să aprecieze ceea ce are acum. Dacă n-o face, va avea sufletul plin de amărăciune, şi, mai devreme sau mai târziu, cum spuneai tu…

— Mă bucur că ai ajuns la aceeaşi concluzie ca mine.

— Iar eu mă bucur că am pierdut copilul ăsta, mărturisi ea, privindu-l drept în ochi. În condiţiile astea, ar fi fost o nebunie să-l aduc pe lume.

Corneille lăsă capul în jos. Foamea îi pierise deodată. Presimţise şi acest adevăr.

— Mă duc la Duncan să-i dau răspunsul, zise el ridicându-se de la masă. O sărută pe păr. Am deja un fiu, Mary, îi şopti. Numai de el trebuie să ţinem seama.

După plecarea lui Corneille, Mary îl chemă pe hangiu, care mătura podeaua, mai mult stârnind praful decât înlăturându-l.

— Vino-ncoace, Umple-Burtă, stai jos şi gustă-ți poşirca.

— Nu mi-ar prii, mârâi el, lăsând totuşi mătura din mână.

— Hai odată, repetă ea, că mă faci să strănut.

El scoase un suspin jalnic, dar se aşeză în locul lui Corneille. Mary umplu paharul golit de marinar. Umple-Burtă închină în sănătatea ei şi bău o duşcă.

— Eşti îngrijorată, Mary Read, observă el, uitând de jocul lor favorit când îi zări privirea întunecată.

— Ai copii?

— Pe ici, pe colo. Dar la niciunul din ei nu ţin cum ţin la Junior al tău.

— Să nu te legi prea mult de ei niciodată, şopti ea, golindu-şi paharul dintr-o înghiţitură.

Umple-Burtă o urmări cu ochii plini de tandreţe.

— Nu-ţi termini paharul? îl întrebă ea.

El zâmbi trist.

— Mai bine crăp, zise el. Ai dreptate. E poşircă.

Dar Mary, în loc să râdă la vorbele lui, aşa cum sperase el, nu răspunse, se ridică de pe scaun şi-l lăsă să-și vadă de măturat.

23

Cele trei fregate înaintau repede, micşorând distanţa care le despărţea de greoiul galion spaniol. Nu prea mai vedeai navigând astfel de corăbii. Erau foarte puţine, fiind o pradă uşoară pentru piraţi. Deşi aveau echipaje numeroase şi erau bine înarmate, dacă aveai o flotilă era uşor să le cucereşti. Junior, care visa de mult să-i iasă în cale o asemenea navă, era încântat de ocazia care i se oferise.

Mary şi Corneille acceptaseră imediat. Cu o tactică bună, galionul putea fi capturat înainte de lăsarea nopţii.

Nu puteau folosi metodele de până atunci, când aveau de-a face cu şalupe sau cu bărci, eventual cu bricuri sau cu corăbii de cabotaj. Echipajul adora aceste jocuri războinice, inventate pe vremuri de Cork, care prefera să determine navele să se predea decât să recurgă la abordaj, pentru a nu pune în pericol vieţile oamenilor lui.

Marinarii îşi lăsau pletele în vânt, ciufulindu-şi chicile. Băteau în tobe, vioara începea să scârţâie insuportabil. Începeau cu toţii să danseze pe punte, ciocnindu-şi săbiile, înjurând şi ameninţându-şi cu cele mai cumplite torturi viitoarele victime care, invariabil, îngheţau de spaima. De multe ori, era suficient pentru ca nava respectivă să se predea.

Câteodată, era nevoie şi de o ghiulea trimisă în prova, dar foarte rar se ajungea la lupta corp la corp.

Dar Mary nu-şi făcea iluzii. Pe galion erau prea mulţi oameni. Prea mulţi ca să se lase intimidaţi.

Fiecare dintre cei trei căpitani ştia ce are de făcut, indiferent cum ar fi evoluat situaţia. Discutaseră ore întregi înainte de a se pune de acord. Mary nu se amestecase; chiar dacă învăţase multe în aceşti ani, nu avea destulă experienţă în domeniu. Corneille, Duncan şi Barks foloseau aceleaşi procedee. Pe vremuri, în timpul războiului Marii Alianţe, făcuseră parte din tabere opuse, dar nu ajunseseră niciodată faţă în faţă. Toţi trei cunoşteau manevrele luptelor pe mare şi-şi păstraseră semeţia şi obiceiurile de războinici.

Urmăriră şi hărţuiră galionul timp de o oră, împroşcându-l cu o ploaie de ghiulele. Albastrul cerului era întunecat de fum, iar aerul era înăbuşitor, iritând nările din cauza mirosului de praf de puşcă. Galionul era avariat de loviturile celor trei fregate. Când arborele artimon căzu secerat de ghiulele, focul încetă, iar piraţii se pregătiră pentru abordaj.

Bay Daniel şi *Victory* a lui Duncan o încadrară, perfect sincronizate, în timp ce *Eleganţa* lui Barks îi tăia retragerea.

De pe cele trei nave fură aruncate cârlige care se agățară de cabluri şi de bastingaj. După câteva minute, ţâşnind din toate părţile ca nişte furnici organizate, cu săbiile, toporiştile şi pistoalele încărcate prinse la brâu şi cu pumnale între dinţi, mateloţii luară cu asalt galionul, cățărându-se pe aceste punţi de frânghie ca să ajungă la bord.

Mary şi Junior se repeziseră cu acelaşi elan. Primul ei instinct fu să-şi reţină fiul, aşa cum, pe vremuri, Corneille încercase s-o împiedice pe ea să simtă gustul luptei. Dar renunţase, văzându-i privirea rugătoare. Junior avea nevoie să lupte, ca şi ea, ca şi tatăl lui. N-ar fi servit la nimic să încerce să-l împiedice. Îşi înăbuşi neliniştea de mamă şi se amestecă în încăierare.

Lupta era înverşunată.

În jur, doar moarte şi furie. Chiar dacă ar fi vrut să se mintă pe ea însăşi, Mary vedea că pe Junior asta îl bucura. Îi plăcea să se bată, aşa cum îi plăcuse şi ei.

Trei ore mai târziu, punţile galionului erau scăldate în sânge. Căzuseră şi câțiva dintre oamenii lor. Junior era rănit la umăr. Nu era decât o zgârietură, dar el o arăta cu mândrie.

— Erau trei, ai văzut, Barbette? Dar tu, Camil? Trei care încercau să mă prindă! exagera el, mimând cum se apărase.

— De ce nu zece? îl luă peste picior Mary. Du-te să-ți pansezi tăietura asta. O să-ți rămână o cicatrice cu care te vei putea lăuda.

— Sper să-mi rămână, Mary! făcu Junior, repezindu-se spre Corneille, şi nu spre chirurg.

Mary suspină, regretând o clipă vremurile când Junior îi zicea „mamă”. Corneille avea dreptate, fiul ei era acum bărbat. Într-un fel îl pierduse, trebuia să se resemneze.

Îşi trecu o mână obosită peste frunte. Încă mai ardea. De săptămâna trecuta, când avortase, avea adesea accese de febră. Durau cel mult câteva minute. Îşi făgădui să-i vorbească despre ele lui Picior-Strâmb, chirurgul de la bord. Precis că-i va da vreun leac mai potrivit decât romul.

Marinarii de pe cele trei fregate erau ocupaţi să-şi transporte răniţii şi să împartă prada. Mary îl zări pe Corneille, care, împreună cu Duncan şi Junior, se îndrepta spre puntea din spate a galionului. Porni să-i ajungă din urmă.

Când intră în cabină, Duncan tocmai îl brusca pe comandantul galionului, care însă nu se lăsa intimidat.

— Ce s-a întâmplat? întreba Mary.

— Pe masa acestui domn era întinsă o hartă pe care una dintre insule era marcată cu o cruce. Se pare că acolo se află o comoară, adăugă el.

Mary aruncă o privire asupra hărţii şi-şi reţinu un zâmbet.

— Văd, zise ea, apropiindu-se de comandantul galionului, care nu era prea încântat de rolul pe care trebuia să-l joace.

Mary îşi propti vârful spadei sub bărbia lui.

— Ai face mai bine să ne răspunzi la întrebări, mârâi el, ca să-l convingă să vorbească.

— Duceţi-vă la dracu’, voi, cu manevrele voastre cu tot. N-am să…

Restul frazei se pierdu într-un gâlgâit. Mary n-avea de gând să compromită eforturile lui Corneille şi plăcerea lui Junior pentru amărâtul acela.

— Tocmai voia să vorbească, mamă! se indignă Junior, uitând subit că ea nu mai era acum decât Mary.

— N-avem nevoie de el, răspunse Mary. Sunt sigură că vom afla longitudinea şi latitudinea acestei insule dacă îi comparăm configuraţia cu hărţile noastre maritime.

— Poate că nici măcar nu va fi nevoie s-o facem, se entuziasmă Corneille.

Ridică harta şi o ţinu deasupra unei flăcări, până când pe ea apărură, scrise cu zeamă de lămâie, câteva cuvinte.

Mary îşi stăpâni râsul. Corneille pierduse pesemne o groază de timp punând la cale mascarada aceea. Era un truc grosolan,

dar Junior se lăsa amăgit. Ochii îi scăpărau şi aproape că smulse harta din mâna lui Corneille ca să descifreze scrisul.

— Sunt nişte coordonate, jubilă el. Şi aici scrie: „*Trei paşi la vest şi doi la nord, şi iar doi la vest*”. Începând de unde?

Trecu din nou foaia pe deasupra flăcării.

— Lipseşte o bucată.

— În cazul ăsta, o să ne trebuiască însă ceva timp ca să găsim insula, mormăi Corneille.

— Nu contează. N-o să lăsăm comoara asta să ne scape, nu-i aşa, mamă?

— Sigur că nu, îl asigură Mary. Dar până una-alta avem de jefuit un galion.

— Am fugit! exclamă Junior, strecurându-şi preţioasa hartă în buzunarul vestei.

— Să nu-ţi treacă prin cap să ne-o iei înainte, băiete, scrâşni Duncan, apucându-l de braţ în clipa când dădea să iasă pe uşă.

— Nici gând, căpitane. Harta e mai în siguranţă la mine decât dacă ar păzi-o un regiment întreg.

Junior o şterse.

— Grozavă farsă, pufni în râs Mary, dar nu prea cred că o să guste poanta când o să afle că nu e decât o păcăleală.

— O păcăleală? se miră Duncan. Nici vorbă, Mary. Harta asta e autentică.

Mary încremeni. Îl privi bănuitor pe Corneille.

— Credeam că tu ai făcut-o!

— M-am mulţumit doar să o pun pe biroul ăsta.

— Harta mi-a căzut în mână acum două săptămâni, mărturisi Duncan. Pierdusem mult la cărţi. La ultima partidă mi-am mizat corabia, sperând să mă refac. Piratul cu care jucam n-avea nimic de valoare să pună la bătaie, în afară de asta. Am acceptat. Am câştigat.

— Era a lui?

— Nu. O furase de la un oarecare Martin. De fapt, era în căutarea unei nave care să-l ducă acolo. De aceea şi jucase, ca să câştige corabia mea.

— De ce te-ai asociat cu noi?

— Pentru că ai dreptate într-o privinţă, explică Duncan. Aceste coordonate sunt ale insulei Port-Royal, care s-a

scufundat acum şaptesprezece ani. Comoara este acum pe fundul apei şi va fi foarte greu de găsit. Când Corneille mi-a vorbit despre grijile lui în legătură cu Junior, mi-am spus că ar fi o idee bună să-i dau harta.

— E de-a dreptul mişcător gestul tău, Duncan. Serios, zise Mary. Dar aţi fi putut să-mi spuneţi şi mie.

— Şi să-ți stricăm plăcerea? jubilă Corneille. În niciun caz, prinţesă! Hai să plecăm, e mai bine să nu zăbovim prea mult pe nava asta.

Mary dădu din cap şi-l urmă pe Corneille, lăsându-l pe Duncan să scotocească prin cabină, în nădejdea vreunei capturi suplimentare.

Pe punte se muncea de zor. Galionul era încărcat cu mirodenii şi cu păstăi de cafea provenind din Mexic. Vremurile în care aceste nave transportau spre Spania comorile aztecilor apuseseră de mult. În lipsă de aur, se aleseră cu o cantitate serioasă de vin, apă şi provizii, tutun şi cafea, fără să mai vorbim de rezerva de vele, lemnărie şi piese de schimb.

Ambele tabere pierduseră mulţi oameni. Mary păşi peste trupuri mutilate. Cabestanul fusese retezat de ghiulele. Pe puntea din faţă, Barks gesticula, ordonând ca prizonierii să fie transferaţi pe nava lui.

Mary se despărţi de Corneille. Voia să se întoarcă pe *Bay Daniel.* Febra îi înceţoşa din nou gândurile. Se simţea istovită. Puse piciorul pe pasarela care lega cele două corăbii, luând-o chiar pe margine, ca să le facă loc marinarilor care cărau sacii grei, când începu să ameţească. Se clătină, nu găsi nimic de care să se agaţe şi-şi pierdu cunoştinţa înainte de a atinge apa învolburată dintre cele două carene.

Corneille întoarse capul auzind strigătele marinarilor:

— Om la apă! Mary a căzut în apă!

Nu pierdu vremea cu întrebări. Se repezi spre oamenii care începuseră deja să acţioneze. Veni în fugă şi Junior, anunţat pe când aducea, împreună cu un alt marinar, un butoi din cală pe punte. Înainte ca vreunul din ei să ajungă la locul dramei, unul dintre fraţii Raymond, care fusese de faţă când căzuse Mary, se legase cu o frânghie şi plonjase.

Spaţiul dintre cele două nave era îngust, iar legănarea lor stârnea vârtejuri care se întâlneau cu hula, făcând locul şi mai periculos. Trasă la fund de curenţi, Mary nu se vedea. Orice încercare de a o salva era aproape o sinucidere. Şi totuşi, Antoine Raymond nu ezitase nicio secundă.

— Sar şi eu, hotărî Junior, alb ca varul la faţă.

Corneille îl opri însă.

— Dacă nu poate Antoine s-o salveze, atunci nimeni nu poate, conchise el cu o voce pierduta.

Amândoi îşi ţinură răsuflarea.

Frânghia ţinută de patru marinari puternici tresări de două ori, iar oamenii începură să tragă, ajutaţi de Junior, care nu mai putea suporta să stea deoparte. La suprafaţă apăru Antoine, susţinând capul inert al lui Mary. Valurile îi loveau, împingându-i spre carenele navelor. În ciuda talazurilor, o ţinea strâns de mijloc. Vântul devenise mai puternic, iar cele două corăbii puteau să-i strivească între ele. Pericolul îi pândea la orice mişcare. Conştienţi de pericol, mateloţii se grăbeau să-i ridice, deşi pasarela nu le oferea suficient spaţiu.

Pe ambele nave, marinarii se adunaseră lângă bastingaj, lăsându-şi treburile baltă. Ceea ce multora li se păruse la început doar un incident amuzant se prefăcuse, la auzul numelui lui Mary, în nelinişte. Era în firea lucrurilor să-şi piardă uneori câte un tovarăş. Dar nu s-o piardă pe ea!

Trecură câteva minute nesfârşite. Nu se auzeau decât scârţâitul catargelor, foşnetul velelor şi clipocitul valurilor care izbeau navele. O tăcere de moarte se lăsase asupra tuturor.

De pe pasarelă, Corneille şi Barks o apucară de subsuori pe Mary şi o ridicară. Corneille o ridică în braţe şi o duse pe *Bay Daniel,* cu inima sfâşiată la vederea chipului ei palid, cu nările strânse şi cu capul atârnând neputincios. Refuza să creadă că Mary putea fi moartă. Ar fi vrut să verifice dacă era în viaţă chiar acolo, pe pasarelă, dar spaţiul era prea mic şi aglomerat, mai ales că tocmai ieşea din apă, la rândul lui, şi Antoine Raymond, în aclamaţiile tovarăşilor săi. Era extenuat şi plin de sânge.

Junior îi mulţumi cu căldură, apoi fugi să-l ajungă din urmă pe Corneille, care tocmai o întindea pe Mary pe punte. Picior-

Strâmb, chirurgul, care fusese prevenit şi se afla deja acolo, se aplecă deasupra ei.

— Pe toţi dracii, daţi-vă la o parte, să aibă aer! zbieră el.

Toţi marinarii se adunaseră în jurul lor.

Corneille şi Junior rămaseră alături, în timp ce Picior-Strâmb încerca s-o readucă la viaţa pe Mary apăsându-i pieptul la intervale regulate şi suflându-i aer în plămâni.

În cele din urmă, Mary tuşi; se întoarse pe o parte şi începu să dea afară apa pe care o înghiţise. Junior se apropie instinctiv de Corneille când descoperi rana de pe ceafa ei, care sângera abundent. Între timp, zvonul trecea din gură-n gură: Mary Read trăia! Picior-Strâmb îşi îndreptă spinarea.

— Du-o jos, Junior! ordonă el. Iar voi, duceţi-vă să vă vedeţi de treburi.

Abia după ce marinarii se risipiră, iar Junior coborî, cu Mary în braţe, medicul se apropie de Corneille, care nu se mişcase din loc.

— Asta nu-mi place, îi spuse. Întoarce, căpitane, cu vânt bun, putem ajunge pe Ţestoasă în două zile. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Chipul lui Corneille căpătă o expresie aspră. Privirile li se întâlniră, oglindind aceeaşi îngrijorare.

— De ce anume te temi? întrebă Corneille.

— De cauza căderii ei.

— A fost un accident.

— Mary Read să cadă de pe o pasarelă? făcu Picior-Strâmb, înainte de a coborî spre infirmerie.

Inima lui Corneille se strânse. Într-adevăr, aşa ceva era greu de crezut. Mary avea piciorul mai sigur decât oricare alt marinar de pe *Bay Daniel* şi cunoştea pericolul. Urcă pe puntea din faţă şi se duse spre Cleşte.

— Ridicăm ancora! îi ordonă. Duncan şi Baks vor lua ce-a mai rămas.

— Unde mergem, căpitane?

— Ne întoarcem acasă, spuse Corneille. Fii gata de plecare. Eu mă duc la căpătâiul ei.

Cleşte dădu din cap, iar Corneille coborî sub punte, unde era infirmeria. Mary stătea în capul oaselor. Era conştientă şi

dârdâia, înfăşurată într-o pătură, sorbind cu recunoştinţă romul pe care i-l adusese fiul ei. Picior-Strâmb îi pansa rana urâtă de la ceafă. Buzele lui Mary erau încă vinete, iar ochii îi sticleau. În jurul lor erau pansaţi şi ceilalţi răniţi.

— Da' ştiu că ne-ai speriat, prinţesa, zise Corneille, încântat s-o vadă astfel.

— Îmi pare rău.

— Unde-i Mary? se auzi vocea salvatorului ei.

— Aici, Antoine.

Acesta apăru în capul scărilor şi se rezemă de balustradă, la câţiva paşi de masa pe care şedea Mary, în timp ce doctorul îi cosea rana.

— Altădată să mă anunţi când ai de gând să te scalzi, spuse el, făcându-i cu ochiul, ca să aleg eu locul.

— Îţi mulţumesc, îi răspunse ea cu simplitate.

— N-ai pentru ce.

Marinarul plecă. În clipa aceea, Mary simţi din nou că ameţeşte. Scăpă din mână paharul, care se rostogoli pe podea. Junior abia avu timp să întindă braţul ca s-o împiedice să se prăbuşească şi ea.

Privirea lui Corneille se întâlni iarăşi cu a lui Picior-Strâmb. Nu făcură niciun comentariu, ca să nu-l alarmeze pe Junior.

— Ce-i cu mama? întrebă acesta, surprins.

— Aşa se întâmplă adesea la genul ăsta de răni. Nu te speria, băiete. Întoarce-o pe burtă, ca să termin de cusut.

— Du-te să supraveghezi manevrele, îi ordonă Corneille, de îndată ce Junior o aşezase pe Mary în poziţia cerută. Nu are niciun rost să stai la căpătâiul ei. Nu mai e la vârsta la care să aibă nevoie de cineva s-o vegheze.

— Dar tu?

— Eu trebuie să discut cu Picior-Strâmb despre medicamentele pe care le-am luat de pe galion.

Junior nu era uşor de păcălit. Se supuse, totuşi, fiindcă avea încredere în Corneille.

Mary gemu simţind arsura alcoolului pe care medicul îl turnă pe rană. Deschise din nou ochii şi strânse din dinţi când acul o înţepă.

— Am terminat, poţi să te întorci.

După câteva clipe, Mary se întoarse cu faţa în sus. Picior-Strâmb îi puse mâna pe frunte şi o întrebă de-a dreptul:

— De când?

— De când, ce anume?

— De când faci febră? repetă el cu un suspin de iritare.

— De când am pierdut sarcina. Ba nu, îşi aminti ea, dinainte. Exact dinainte de a avorta.

— Şi leşinurile?

— Am leşinat?

— Şi mai înainte, pe pasarelă, şi adineaori.

Mary îşi aminti vag de prăpastia de întuneric în care căzuse.

— A fost pentru prima oară, spuse ea.

Picior-Strâmb începu să o palpeze cu degetele, prin pătură. Când ajunse în dreptul pubisului, Mary făcu o strâmbătură.

— Trage perdelele şi fă-mi lumina aici, îi porunci Picior-Strâmb lui Corneille, care se grăbi să asculte.

— Îmi pare rău, Mary, dar trebuie să-ţi fac un examen complet.

— Nicio problemă, răspunse ea schiţând un zâmbet.

Se simţea, în mod inexplicabil, din ce în ce mai obosită.

Picior-Strâmb dădu pătura la o parte. Nu-i fu greu să stabilească diagnosticul. O acoperi la loc pe Mary, apoi îi făcu semn lui Corneille să-l urmeze, pentru ca ea să nu le poată auzi discuţia. Se opriră sub scară.

— Are o infecţie uterină, declară jenat medicul.

— Ce înseamnă asta?

— Din cauza avortului. Un fragment din placentă a rămas înăuntru.

— E grav? întrebă Corneille, de parcă expresia lui Picior-Strâmb n-ar fi fost destul de grăitoare.

— Trebuie să opresc extinderea infecţiei. Am s-o operez, ca să curăţ locul. Dar trebuie să ştii ceva. Chiar dacă scapă, sunt puţine şanse să mai poată avea vreodată copii.

Corneille clătină îndurerat capul.

— Salveaz-o. Nimic altceva nu contează.

— N-am la bord destul „praf iezuit” ca să reuşesc.

— Ne îndreptăm spre vest. Mâine-seară o să fim în largul Insulei Ţestoasei, îl asigură Corneille.

Picior-Strâmb îi strânse frăţeşte ciotul braţului.

— Voi face tot ce pot, dar nu-mi place cum merg lucrurile. A pierdut mult sânge din cauza rănii de la cap. E riscant s-o operez în starea asta. Dar nici nu mai pot aştepta.

— Am toată încrederea în tine. Ce pot face ca să te ajut?

— Roagă-te, spuse Picior-Strâmb. Roagă-te ca vântul să bată în continuare.

Norocul fu de partea lor şi a doua zi. Vântul bătea constant, iar nava înainta rapid pe o mare calmă. Picior-Strâmb urcase pe punte ca să-l anunţe pe Corneille că era pregătit s-o opereze pe Mary şi că dorea să nu fie deranjat. Consemnul fusese dat. Pe navă domnea o linişte de moarte, tulburată doar de un glas care cânta însoţit de sunetul unei viori.

Corneille trecuse la cârmă, ca să-și concentreze toată atenţia doar asupra busolei şi a orizontului. Oamenii îşi făceau cartul abătuţi, în timp ce restul echipajului asculta, împreuna cu Junior, cântecul acela care vorbea despre Mary. Mary a lor. Mary a lui.

Născută liberă şi fără nume
Lovită de soartă, bătută de vânt,
Plecat-a să-și afle comoara în lume
Găsit-a doar sânge pe mări, pe pământ
Pavilionul negru înălțați-l
Peste surâsul şi lacrimile ei.
Cine ar crede că-s ale unei femei?

Fraţii Raymond aveau darul minunat de a înduioşa sufletele. Mary o ştia, îi plăcea să cânte împreună cu ei, uimită că le devenise muză, dar, în acelaşi timp, bucurându-se de acest lucru.

Junior se apropie de Corneille. Vioara răsuna în continuare, sperând să străbată până la Mary, ca să-i împrumute puterea de care ea avea atâta nevoie. Cât despre glas, el nu mai era decât un murmur dus de vânt.

— Durează mult, zise băiatul, luând luneta ca să scruteze zarea.

— Ai răbdare, îl sfătui Corneille. O să fie bine.

— Ce-o să facem după aceea? întrebă Junior cu o voce pierită.

— O să mergem să căutăm comoara ta, răspunse marinarul. Ai găsit coordonatele insulei aceleia?

— Nu e o insulă, ci un oraş, oftă Junior, acceptând discuţia ca să-și mai uite de îngrijorare.

— Un oraş? Eşti sigur că n-ai făcut vreo greşeală?

— Port-Royal, zise Junior. Mi-am verificat de trei ori calculele. Benoât pretinde ca oraşul ăsta a fost înghiţit de pământ în urma unui cutremur puternic în 1692, a fost reconstruit în amonte, apoi a fost distrus din nou de un incendiu, acum şase ani. În condiţiile astea, cum să mai localizezi comoara?

— Port Royal era un adăpost al piraţilor, la fel de cunoscut ca Ţestoasa, îi explică marinarul.

Şi pe el, discuţia cu Junior îl ajuta să nu se mai gândească la Mary.

— E limpede că harta aceea este veche. Cel mai bun lucru ar fi să ne ducem acolo.

Tăcu, văzându-l pe asistentul lui Picior-Strâmb, care se apropia de ei cu un aer întunecat.

— Ţine cârma! îi ordona Cleştelui, care scruta cerul alături de ei.

Şi, împreuna cu Junior, se repezi să afle ce veşti aducea nou-venitul. După câteva clipe, ajunseră la infirmerie, unde Picior-Strâmb îşi ştergea de halat mâinile murdare de sânge. Un rid de îngrijorare îi brăzda fruntea.

— A supravieţuit. Dar e foarte slăbită. Încă nu se poate spune că a scăpat, mărturisi el, pesimist. Infecţia e foarte puternică. E de mirare că a reuşit s-o ducă pe picioare până acum. Are o rezistenţă uimitoare.

— Totul e uimitor la ea. Nava merge cu doisprezece noduri pe oră. Mâine suntem pe insulă.

Picior-Strâmb dădu din cap. Junior ţinea capul plecat.

— O poţi vedea, băiete, dar numai câteva minute. Doarme.

Junior se apropie de patul unde zăcea Mary.

— Ce şanse are? murmură Corneille.

Trebuia să ştie.

Pe chipul lui Picior-Strâmb se aşternu un zâmbet trist. Lui Corneille i se păru că tocmai fusese lovit în plin de un glonţ. Chirurgul îl bătu uşor pe umăr.

— Dă cep butoiaşelor cu rom, zise el, şi lasă-i pe oameni să se îmbete în noaptea asta. Mâine-dimineaţă, tu şi Junior veţi fi mai pregătiţi să înfruntaţi realitatea.

După câteva minute, când Junior ieşi, Corneille strânse pumnii ca să-şi stăpânească durerea. Cu privirea rătăcită, Junior plângea.

24

Emma de Mortefontaine înfrunta, fără să clipească, privirea întunecată a lui William Cormac. Ştia că el nu va face scandal. Nu acolo. Nu chiar atunci.

În biserica din Charleston, Carolina de Sud, niciun murmur nu tulbura slujba mortuară ţinuta de preot. Din când în când, plânsete stăpânite întrerupeau predica. Deşi se străduia sa păstreze o atitudine demnă, Ann Cormac nu reuşea să-și ascundă jalea în faţa sicriului mamei ei.

Stăteau în picioare de o parte şi de alta a preotului. Tatăl şi fiica. Sau, cel puţin, aşa îi considerau toţi cei care erau de faţă. Marie Brenan murise cu trei zile în urma, iar Emma de Mortefontaine n-avea remușcări pentru că o ajutase să se ducă pe lumea cealaltă.

— Cum îndrăzneşti? scrâşni Cormac, trăgând-o la un loc mai ferit, după ce ultima lopată de pământ fusese aruncată peste sicriu.

— Linişteşte-te, îl sfătui cu răceală Emma. Lumea ne vede. Nu e cazul să creadă cineva că suntem amanţi. Astăzi, mai ales.

— Pleacă, insistă el. Pleacă sau jur pe bunul Dumnezeu…

— Nu jura, William. Ştii foarte bine că n-ai mijloacele necesare ca să-ți duci la bun sfârşit planurile.

— Tu ai ucis-o, îi aruncă el. Sunt sigur!

— Dovedeşte-o! rânji Emma. Nu vei reuşi niciodată s-o faci, dragul meu. Stăpâneşte-te. Fiica ta se apropie de noi.

— Îţi interzic… începu Cormac, înainte de a-şi muşca buzele de furie.

Emma de Mortefontaine îi întâmpină vorbele cu un surâs cinic, apoi se îndepărtă s-o întâmpine pe Ann.

Cu buclele ei roşcate şi cu ochii negri, cutezători, Ann devenise o adolescentă încântătoare.

— Ann, draga mea Ann, zise Emma cu o voce îndurerată, tristeţea ta mă tulbură profund.

— Sunt doborâtă de durere, doamnă, mărturisi Ann. Mama era o fiinţă atât de generoasă, cu adevărat exemplară. Totul s-a întâmplat atât de brusc!

— Într-adevăr, atât de brusc, repetă Emma. Să ştii, copilă dragă, că poţi conta oricând pe afecţiunea mea, orice necazuri ai avea. Să nu uiţi niciodată acest lucru.

Ann încuviinţă. William Cormac îşi petrecu un braţ protector pe sub cel al fiicei lui.

— Hai să mergem, draga mea.

Ann dădu din cap, tulburată.

Emma se dădu la o parte şi-i lăsă să treacă, ascunzându-şi un zâmbet de satisfacţie. Spre deosebire de cei care, pentru a se simţi cu conştiinţa împăcată, întârziau lângă mormântul lui Marie Brenan, Emma ieşi din cimitir şi se urcă în trăsura.

— Ne întoarcem acasă, îi spuse lui Gabriel, care îndeplinea rolul de vizitiu.

Acesta închise portiera în urma ei şi, urcându-se la loc pe capră, scutura hăţurile şi puse în mişcare atelajul.

Se împliniseră patru ani de când Emma de Mortefontaine părăsise Europa.

În câteva luni îşi lichidase afacerile, adunând o avere care i-ar fi fost de ajuns până la sfârşitul zilelor. Cum nu-i plăcea ideea de a fi încolţită de piraţii din Caraibe, nu păstrase decât patru fregate înarmate. Aceste nave transportau şi acum mărfuri în Europa. Emma cumpărase mai multe dintre plantaţiile învecinate cu a ei; la fel procedase şi William Cormac. Acum, ei erau cei mai bogaţi dintre proprietarii din zona. Erau respectaţi şi simpatizaţi.

În primii ani, Emma fusese discretă, ca să n-o bruscheze pe Ann şi să nu-i trezească amintirea şocului suferit. Copilul tulburat pe care-l încredinţase familiei Cormac îşi revenise. După spusele lui Marie Brenan, singurele urme rămase erau coşmarurile pe care le avea uneori, nişte senzaţii, amintirea unui foc de armă. Cormac îi spusese că fuseseră atacaţi de nişte tâlhari la sosirea în Charleston, iar Ann acceptase până la urmă această versiune. Chipul Emmei i se şterse din minte, ca şi cel al lui Niklaus. Emma îşi dăduse seama de acest lucru văzând că,

numai la trei ani de la moartea lui Niklaus, fetiţa îi zâmbea şi nu se mai temea să se aşeze pe genunchii ei.

Dragostea cu care o înconjuraseră Marie Brenan şi William Cormac o vindecase. De atunci, nu trecea o zi fără ca Emma, deşi nu venea să viziteze familia Cormac, să nu stea de vorbă cu Ann.

Pe măsură ce anii treceau, afecţiunea ei faţă de copilă creştea, sporită de frustrarea lăsată în urmă de Mary Read, din cauza căreia Emma fusese la un pas de moarte. Dacă nu l-ar fi avut pe Gabriel s-o scoată din apatia ei morbidă, ar fi înnebunit de disperare şi de frustrare. Gabriel îi devenise indispensabil, bucurându-se de tot ce avea ea fără să-și piardă propria libertate. Acum era mai degrabă stăpânul decât slujitorul ei.

Pe de altă parte, nevinovăţia şi iubirea micuţei Ann îi redaseră Emmei, prin simpla ei prezenţă, o urmă de omenie.

Emme îşi regăsise liniştea. Asta se datora, într-o oarecare măsură, şi secretelor marchizului Baletti. Înainte de a incendia locuinţa acestuia de la Veneţia, oamenii ei luaseră de acolo o mulţime de recipiente cu diferite substanţe, precum şi documente în care marchizul îşi notase pe scurt cunoştinţele. Emmei îi fusese de ajuns să le studieze ca să le poată reproduce. Nu reuşise, totuşi, să realizeze Marea Operă, iar Gabriel o convinsese până la urmă că aceasta nu era decât o înşelătorie inventată de marchiz. Elixirurile lui, în schimb, erau autentice şi o ajutau pe Emma să-şi păstreze un obraz neted, pe care vârsta nu reuşea să-l altereze.

Când o pierduse pe Mary Read, renunţase şi la ideea de a regăsi al doilea ochi de jad. Aşa că închisese craniul de cristal într-un cufăr; nu putuse suporta prezenţa lui, care-i provoca migrene îngrozitoare. Îi era greu sa înţeleagă cum putuse Baletti să se piardă atât de mult timp în contemplarea lui. Ea, una, renunţase după numai câteva săptămâni. Emma îl dorise aşa cum dorea tot ceea ce nu putea obţine, dar în momentul când îl avusese la dispoziţie, misteriosul craniu n-o mai interesase.

Emma dansa cu graţie, fie la Charleston, fie în Cuba. Se ducea măcar o dată pe an la Havana ca să-și inspecteze plantaţia de tutun.

Restul timpului şi-l petrecea făcând afaceri sau distrându-se.

Atât burghezii, cât şi nobilii erau dornici de distracţii la birourile firmelor ei englezeşti. Alcătuiau acolo replici în miniatură ale curţii reginei Anne. Centrul politic şi monden al acestora se afla în casele guvernatorilor. Emma era poftită la toate dineurile, concertele, balurile sau jocurile organizate de ei. Familia Cormac, care era foarte simpatizată, era, de asemenea, invitată la aceste evenimente mondene.

În ultimul timp însă, toate acestea nu-i mai erau de ajuns. Asta din cauza lui Ann, care începea să fie o femeie adevărată şi să aibă un temperament în care Emma îl recunoştea din ce în ce mai limpede pe cel al lui Mary Read.

Apucăturile fiicei lui îl supăraseră adesea pe Cormac. Acesta, deşi drept, era autoritar şi nu tolera nicio abatere de la disciplina pe care i-o impunea. Ann primise cea mai bună educaţie şi învăţătură; Emma veghease asupra ei, verificându-i personal temele, în ciuda enervării pe care o manifestase Cormac faţă de aceasta supraveghere.

— Crezi că nu sunt în stare să-mi cresc fiica? răbufnise el odată.

— E fiica ta numai pentru că aşa am vrut eu. Să nu uiţi niciodată, ripostase Emma, ca să-l reducă la tăcere.

Iar el nu-şi mai permisese de atunci nicio observaţie.

În săptămâna precedentă însă, lucrurile scăpaseră de sub control. Din cauza unei scene. Venind să ia masa la Cormac, Emma ajunsese prea devreme. Era invitată acolo în fiecare miercuri. Fusese introdusă în salonaş. Auzind urletele furioase ale lui Cormac, Emma nu rezistase curiozităţii şi deschisese uşa cabinetului acestuia.

De surprindere, i se tăiase respiraţia. Cu atât mai mult cu cât Cormac, văzând-o, rămăsese încremenit, întrerupt brusc din mânia lui. Timp de o clipă, Emmei i se păruse că o are în faţă pe Mary Oliver de pe vremea când aceasta era secretarul ei particular.

Cu pletele lungi strânse cu un şiret din piele, cu privirea sălbatică, Ann, îmbrăcată în haine de valet, înfrunta fără să clipească furia tatălui ei. Prăbuşită pe o sofa, răvăşită, tremurând, Marie Brenan plângea înăbuşit.

— Ei bine, dragă William, reacţionase în sfârşit Emma, cu un nod în gât, ce-i cu izbucnirea asta care zguduia casa?

— Nu ştii să baţi la uşa? îi răspunsese dur Cormac.

Emma nu ripostase. Se mulţumise doar să închidă uşa, ca privirile iscoditoare ale servitorilor să nu surprindă cearta.

— Ce îmbrăcăminte neobişnuită! I se adresase ea lui Ann. Şi doar nu suntem în perioada carnavalului.

Aceasta aluzie adusese o nouă izbucnire de furie pe buzele lui Cormac.

— Bine zis! se răstise iarăşi la fiica lui. E grotesc! Deghizarea asta este nu numai grotescă, ci şi nedemnă de rangul tău!

— William, ce-ar fi dacă în loc să vociferezi, ai lăsa-o să se explice? îl întrerupsese Emma, cu un surâs batjocoritor pe buze.

— De parcă ar exista vreo explicaţie pentru aşa ceva, mârâise el.

Emma se apropiase de Ann, care se retrăsese într-o muţenie prudentă, deşi sfidătoare.

— Ce ai de spus în apărarea ta, Ann? o întrebase, ridicându-i bărbia.

Pentru o secundă, privirea ei îi amintise atât de mult de privirea lui Mary, încât şi-ar fi putut astâmpăra dorul, cu acelaşi nesaţ, pe buzele fetei.

— Aveam chef să văd corăbiile, mărturisise Ann. Tata nu vrea niciodată să mă ducă acolo.

— Nu e un loc potrivit pentru o fată de rangul tău! tunase Cormac.

— Ce-mi pasă de rangul meu, dacă mă împiedică să fac ce doresc!

Emma fusese aceea care-i arsese o palmă, fiindcă se afla cel mai aproape de ea.

— Pot să-ţi înţeleg frustrarea, nu însă şi impertinenţa, o mustrase.

— Ce ştii tu despre frustrările mele? o sfidase, jignită, fata.

O a doua palmă îi înroşise obrazul; Emma fusese însă mai mult tulburată decât ofensată de riposta ei.

— Treci în camera ta, scrâşnise Cormac, şi întoarce-te într-o ţinută decentă la masă.

Ann n-aşteptase să i-o mai spună încă o dată.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, William se îndreptă ameninţător către Emma.

— Să nu te mai bagi niciodată între mine şi ea, ţipase el, roşu de furie.

— Dacă nu erai atât de intransigent, n-ar fi fost nevoie s-o fac. Ce te costa s-o laşi să se distreze?

— Să se distreze după ce-o să se mărite! N-o s-o las să mânjească numele pe care i l-am dat.

— Dar tu îţi închipui că eşti demn de el? Tu, care-ai fi putrezit în temniţă dacă nu te-aş fi scos de acolo.

— După ce tot tu ai avut grijă să ajung în temniţă!

Marie Brenan sărise în picioare, înlăcrimată şi răvășită.

— Ajunge! urlase ea. Ajunge!

Când îşi văzuse soţia în starea aceea, Cormac se calmase ca prin minune. După toţi acei ani, încă o mai iubea la nebunie.

— Linişteşte-te, îi murmurase la ureche, ajutând-o să se aşeze la loc pe sofa.

Ea îi căzuse în braţe, plângând în hohote.

— Nu mai pot îndura toate întrebările pe care mi le pune, sughiţase ea, maniile astea ale ei din ultima vreme. N-o mai înţeleg.

— Ce întrebări, ce manii? se mirase Emma.

— De câteva săptămâni o ţine aşa. Totul a început din cauza unui pandantiv. Cel pe care-l avea la gât când ne-ai adus-o.

— Taci, porunci Cormac pe un ton sec, făcând-o pe biata femeie să tremure şi mai tare.

Cuprinsă de un val de mânie, Emma îşi încleştase pumnii.

— Să tacă? Visezi, scumpule! Vreau să ştiu. Am dreptul să ştiu.

— Ţi-ai pierdut de mult acest drept.

— Te înşeli. Oricând pot dezvălui adevărul.

— Care adevăr? rânjise Cormac.

— Ann nu mi-a fost încredinţată, urmă Emma, a fost răpită şi nu mi-ar fi greu să susţin că voi aţi fost cei care au răpit-o.

Marie Brenan o privise îngrozită, de parcă l-ar fi văzut în faţa ei pe diavol în persoană. Cormac pălise.

— Acum, dacă v-aţi calmat, spusese Emma cu răutate, povestiţi-mi tot ce mi-aţi ascuns până acum.

— Şi după aceea o să ne laşi în pace? gemuse Marie Brenan.

Emma se aplecase spre ea.

— Atâta vreme cât mă veţi servi. Şi cu singura condiţie să nu uitaţi, nici tu, nici el, că-mi datoraţi recunoştinţă.

Marie Brenan se făcuse mică în braţele soţului ei, în timp ce Emma îşi turna un pahar cu rom. Apoi mai umplu un pahar pe care i-l întinse lui Marie.

— Nu vreau să va fac niciun rău, Marie, şoptise ea cu blândeţe. Îmi apăr doar interesele, precum şi pe cele ale lui Ann. Ţin la ea tot atât de mult ca şi voi.

Marie Brenan clătinase din cap, iar Emma înfruntase privirea învinsă a lui Cormac fără pic de îngăduinţă, după care se aşează în faţa lor, într-un fotoliu.

— Te ascult, Marie. Vorbeai despre pandantivul acela.

— I l-am luat la puţină vreme după ce am sosit aici, când mi-am dat seama că Ann îl ţinea strâns în mânuţă tot timpul, zi şi noapte. I l-am scos de la gât în timp ce dormea. Câteva zile după aceea a fost o adevărată dramă, apoi, puţin câte puţin, s-a liniştit şi a acceptat pandantivul pe care i l-am dăruit în locul celuilalt. Acum vreo câteva săptămâni, ne pregăteam amândouă să mergem la balul ambasadorului. William voia s-o introducă oficial în societate şi să-şi dea astfel seama ce partide bune pentru ea există prin partea locului.

— Îmi amintesc. Ann a fost remarcată de toată lumea la balul acela.

— Tocmai ne pregăteam, deci, iar Ann a intrat în camera mea şi m-a întrebat dacă pot să-i împrumut o bijuterie. Uitasem de pandantivul acela, era printre celelalte bijuterii. Când am ieşit din cabinetul de toaletă, Ann îl avea în mână. Se uita la el cu un aer trist şi îndepărtat. Am făcut greşeala să i-l smulg din mână şi i-am dat altul, spunându-i că acela îi punea mai bine în valoarea frumuseţea.

Marie Brenan îşi suflă nasul, apoi continuă.

— Începând din ziua următoare, a început să mă hărţuiască neîncetat cu întrebări. Voia să ştie unde locuisem înainte, cu ce ne ocupam acolo şi de ce părăsisem Irlanda.

— Şi ce i-ai spus?

— Nimic, mărturisi Marie Brenan. Nimic în afară de ce ne-ai recomandat să-i spunem. Dar nu mai pot suporta. De atunci, face numai prostii. Cred că face eforturi să-și amintească.

Emmei îi îngheţase sângele în vine.

— Nu trebuie să ştie nimic, auzi?

— De ce a fost răpită de la familia ei? întrebase Cormac.

— Motivele nu mă privesc decât pe mine, răspunsese sec Emma. E suficient să ştiţi că aţi pierde tot dacă v-aţi apuca să-i dezvăluiţi adevărul.

— Ann este şi va rămâne fiica noastră, o asigurase Cormac.

Un hohot de plâns o aruncase din nou pe Marie Brenan la pieptul soţului ei.

Emma înţelesese imediat că, mai devreme sau mai târziu, femeia avea să cedeze presiunilor. Fără să-şi dea încă seama, Ann se apropia de adevăr, dovadă interesul ei faţă de ocean şi faptul că se dusese pe ţărm să-l vadă. Nimic nu era pierdut însă, atâta timp cât fata nu manifesta reţinere sau suspiciuni faţă de ea. Dar dacă Marie Brenan vorbea… Emma nu voia să rişte s-o piardă pe Ann aşa cum o pierduse odinioară pe Mary.

Luase hotărârea care se impunea. Mâncase împreună cu ei, schimbând vorba ca să nu agraveze frământările lui Marie Brenan, dar se întorsese s-o viziteze a doua zi, pretextând că voia să vadă dacă se simte mai bine. Cormac era plecat să-și inspecteze plantaţia. Ann era împreună cu profesorul ei de bune maniere.

Servitoarea le adusese câte o cană cu ciocolată. Locuinţa lui Cormac se asemăna cu cea a Emmei şi cu multe altele: o clădire dreptunghiulară din lemn vopsit în alb, împodobită cu balcoane cu balustrade sculptate, năpădite de plante agăţătoare. Colonada de la parter, care susţinea balcoanele, alcătuia o terasă foarte plăcută, folosită adesea ca salon de ceai. Locul era destul de răcoros ca să te ferească de căldura înăbuşitoare a lunii iulie, iar un paravan de lemn lăsat sub copaci oprea razele arzătoare ale soarelui. Acolo o primise Marie Brenan.

Era un loc agreabil, decorat cu gust. Marie Brenan se adaptase repede şi, din servitoarea care fusese, se transformase în cea mai simpatizată lady din Charleston.

— Astă-noapte Ann a avut iarăşi coşmarul acela, gemu ea de îndată ce slujnica se îndepărtase.

— Ce coşmar? insistase Emma.

Marie Brenan clătinase din cap.

— Mereu acelaşi. Confuz. Urlete, plânsete, miros de praf de puşcă şi o baltă de sânge, totul într-un vacarm asurzitor. S-a trezit ţipând. Iar dimineaţă, la micul dejun, a început din nou să-mi pună întrebări.

— Sper că nu i-ai spus nimic.

Ochii lui Mariei Brenan se umplură de lacrimi, pe care şi le stăpânise până atunci.

— I-am repetat că acel coşmar e amprenta pe care a lăsat-o asupra ei atacul căruia i-am căzut victime. Aşa cum îi spuneam de fiecare dată. Dar am avut impresia că nu mă mai crede. Din fericire, chiar atunci a sosit profesorul de franceză şi am scăpat de situaţia aceea neplăcută. Dar o să insiste, Emma. Ann e încăpăţânată. Obţine întotdeauna ceea ce vrea.

„*Ca şi mama ei*", îşi spusese Emma oftând.

— Doamnă, le întrerupse slujnica, iertaţi-mă că vă deranjez, dar preotul doreşte să vă înmâneze personal chitanţele pentru sumele donate în scop de binefacere.

Emma profită de această diversiune şi, prefăcându-se că-şi ia ceaşca de pe tavă, răsturnă pe neobservate praful din montura pietrei de jad a inelului ei în ceaşca doamnei Cormac.

— Te deranjează dacă-l invit pe părinte să stea cu noi? întrebă aceasta.

— Absolut deloc. Ne vom continua mai târziu discuţia.

Preotul se apropia deja de ele.

— Dragele mele, le salutase el, sărutându-le mâinile.

Conversaţia i se păruse Emmei plicticoasă de-a dreptul.

Ca toţi notabilii din Charleston, aloca parohiei o parte din veniturile ei şi era răsplătită cu indulgenţe cu care n-avea ce să facă. Sufletul ei aparţinea de mult timp diavolului şi nu întreţinea relaţii cu Cel de Sus decât ca să-şi păstreze reputaţia.

Pentru ea, prezenţa preotului alături de ele nu avusese alt rost decât să-i furnizeze un alibi. Sporovăiseră toţi trei, sorbindu-şi ciocolata. Marie Brenan o băuse pe a ei până la ultima picătură. La mai puţin de o oră după plecarea Emmei, începuse

să aibă spasme. Până la venirea medicului, Marie Brenan se stinsese. Emma nu putea fi suspectată. Profitase de elixirurile lui Baletti. Ceea ce putea vindeca, putea să şi ucidă. Acum avea dovada.

Dacă nu voia să-și piardă fiica şi întregul avut, William Cormac trebuia din nou să se supună întru totul voinţei ei.

25

— E o fregată, preciză Corneille.

N-avea nevoie de lunetă ca sa facă astfel de afirmaţii. Conturul navei i-o spunea limpede.

— La naiba, ai dreptate, căpitane, confirmă Cleştele, lăsând la o parte instrumentul prin care privise. Ce facem?

— O urmărim, am nevoie de acţiune ca să-mi calmez nervii, hotărî el.

Cleştele se conformă.

— Luăm vântul din travers! urlă el.

Mateloţii începură imediat sa manevreze velele.

Corneille îşi scoase pipa din buzunar şi o umplu cu tutun, fără să-și ia ochii de la fregată. Ieşise din nou în larg. Era mai bine şi pentru echipaj, şi pentru el. Mary trăia, dar era prea slăbită ca să poată naviga. Picior-Strâmb o lăsase în grija lui Umple-Burtă şi a doctorului de pe insulă, recomandându-le să-i administreze doze mari din „praful iezuiţilor” ca s-o pună pe picioare. Chiar dacă febra nu mai era atât de mare, o epuiza.

După o săptămână, se părea că Mary nu mai era în pericol, cu condiţia să rămână pe uscat. Junior nu voise s-o lase singură, nici măcar ca să plece în căutarea comorii.

— Nu foloseşte la nimic să rămâi aici şi să te consumi veghindu-mă, se înfuriase Mary. Ridică pânzele, Corneille. Ridică pânzele şi navighează pentru mine.

Pentru ea, ar fi făcut orice.

— E, într-adevăr, o navă comercială, confirma Cleştele după câteva ore.

— Ei bine, o s-o cucerim. Prin viclenie, din moment ce are aceleaşi dimensiuni ca nava noastră. N-are rost să ne punem vieţile în pericol.

Cleştele dădu aprobator din cap. Aveau cu toţii nevoie de acţiune. De când ieşiseră în larg, lăsându-i pe Mary şi pe Junior pe insula, echipajul era abătut. Până şi fraţii Raymond se opriseră din cântat.

Oamenilor le-ar fi făcut bine puţină activitate.

— Dă jos „Jolly Roger”[5] de pe catarg şi pune în locul lui un pavilion de asistenţă. Aşa ne vom putea apropia fără ca ei să bănuiască nimic.

Corneille se sprijini de bastingajul punţii din spate şi urlă:

— Pregătiţi-vă de luptă!

Un strigăt de bucurie îi răspunse pe loc.

În câteva minute, totul fu organizat. Puştile fură duse în cafasul catargelor, culevrinele de pe punte fură verificate, pungile cu praf de puşcă fură aduse la îndemână şi ascunse sub prelate. Corneille coborî în baterie.

— Curăţaţi ghiulele, stărui el, vreau să zboare departe şi în linie dreaptă, şi înlocuiţi cremenea. Nu ne putem permite nici cea mai mică greşeală. Benoât, continuă el, asigură tunurile şi pune-le la saborduri. Obloanele să fie închise. Aşază şi roţile afeturilor.

— La ordin, căpitane.

Gresia se învârtea, ascuţind rând pe rând lamele săbiilor. Corneille verifică grenadele dintr-o ladă.

— Totul e pregătit, căpitane, îi zise Antoine.

— Oamenii să se adune peste 15 minute, ordonă Corneille înainte de a ieşi pe punte, unde îl aştepta Cleştele.

— Ne-au văzut, căpitane. Au schimbat direcţia.

— Perfect. În curând vor fi în raza noastră de tir.

Constată de la prima vedere că oamenii erau pregătiţi. Pe punte, înfăşurate în pături, puştile încărcate erau la îndemână, iar săbiile şi grenadele, la fel.

— Nu trebuie să bănuiască nimic.

— Nicio grijă, răspunse Cleştele.

Corneille luă luneta. Într-adevăr, nava comercială nu părea îngrijorată de apropierea lor. Se întoarse în baterie ca să dea ultimele ordine. Echipajul era adunat acolo.

— Nu vreau să văd la voi nicio armă, niciun semn că aţi fi pregătiţi de luptă. Nu uitaţi, suntem nişte comercianţi care au probleme cu nava. N-o să-i cucerim fără luptă, declară el. E o pradă considerabilă pentru *Bay Daniel.* Avem acelaşi tonaj, dar

5 , Jolly Roger", drapelul piraţilor, cu cap de mort şi două oase încrucişate (n.tr.)

avantajul nostru constă în viclenie şi în combativitate. Totuşi, dacă aveţi obiecţii şi consideraţi că nu-l putem lua…

— Niciuna, căpitane, îl asigură o voce. Suntem gata să facem asta pentru Mary. Nu-i aşa, băieţi?

— Pentru Mary, se auzi strigătul lor de război.

— Atunci va trebui să ne batem. Până la sânge. Hai, gabierilor, manevraţi, nu trebuie să ratăm apropierea. Imediat ce ne vom lipi de ei, întoarceţi pânzele contra vântului, aşa ne vom opri imediat. Servanţii de la tunuri, va trebui să pregătiţi cât mai repede bateriile. Nu uitaţi, că fără roţi, aveţi un avantaj la înălţimea tirului, dar un dezavantaj la recul. N-o să puteţi încărca din nou tunurile. Nu veţi avea decât o salvă de tras la babord. Ochiţi catargele.

— E păcat s-o stricăm, se strâmbă Benoât.

— Ştiu, dar nu vreau să-mi asum niciun risc. Poate că au mercenari la bord. Vreau să văd mitraliind odgoanele.

— O s-o luăm, căpitane, zise Christophe Raymond.

— Ştiu că sunteţi curajoşi şi plini de hotărâre. Dar nu trebuie să vă bazaţi prea mult pe superioritatea voastră. Duncan m-a prevenit că paza navelor Companiei Indiilor Occidentale a fost întărită.

— Cu toate acestea, am reuşit să cucerim şi galionul!

— Da, dar nu uitaţi că aveam trei nave. Echipajul fregatei e la fel de numeros ca al nostru. N-o să-i putem intimida. Faceţi ceea ce trebuie şi vom învinge. Pentru toţi cei care vor cădea în luptă şi pentru ea! Pentru Mary, adăugă el ridicând sabia.

— Pentru piratul Mary! răspunseră toţi în cor.

Erau gata. Cu toţii. Nava comercială se apropia. Corneille, la cârmă, îşi luase un aer inofensiv, iar marinarii îşi vedeau de treburile lor obişnuite. Cei din baterie însă, lipiţi de tunuri, aşteptau tăcuţi, ţinându-şi răsuflarea. Alţii, în dreptul odgoanelor, neputând fi observaţi prin lunete, erau gata să tragă.

— Hei, *Bay Daniel,* li se adresă comandantul fregatei. Aveţi probleme?

— Avem cazuri de dizenterie. Ne-ar trebui nişte apă. Ne puteţi da?

Erau aproape de fregată, dar nu suficient ca să-şi poată pune planurile în aplicare. Răspunsul întârzie o clipă. Nu destul de mult cât să dea naştere la bănuieli. Totuşi, instinctul lui Corneille îi semnală pericolul. Cele două nave pluteau perfect paralel.

— La dracu', înţelese el. Ne-au păcălit.

N-avu timp să dea ordinele necesare, pentru că sabordul fregatei se deschise, anticipând cu o secundă gestul propriei baterii. Ghiulele începură să cadă pe punte, găurind-o şi arzând-o. Focul izbucni de ambele părţi.

— Câinii ăştia! urlă Corneille.

Răspunzând provocării, Benoât degajase sabordurile şi ripostase, încercând să doboare catargul de mizenă al adversarilor.

— Gabieri, daţi-i drumul! strigă Corneille.

Şi aceştia înţeleseseră. Din cală, ieşiseră oameni în uniforme englezeşti. Aspectul de navă comercială era o păcăleală. Era vorba despre un vas de corsari deghizat.

Într-o clipă, Corneille fu prins în propria capcană. Tunurile fregatei bubuiau. Aerul de abia dacă mai putea fi respirat din cauza fumului gros. Trăgătorii nu mai vedeau ţintele. Deodată, se auzi un urlet urmat de un trosnet sinistru. Corneille înălţă capul şi văzu, prin fumul incendiilor şi al canonadei, catargul artimon prăbuşindu-se, atins de ghiulele inamicului, şi căzând, cu vele cu tot, în valuri, ceea ce făcu nava să se încline spre tribord înainte de a-şi înceta definitiv înaintarea.

— Piraţi de pe *Bay Daniel,* în numele Maiestăţii Sale, vă cer să vă predaţi! urlă o voce de pe fregată.

— Mai bine crăp! scrâşni Corneille.

Nu mai avea de ales. Strigă:

— La abordaj, mateloţi!

Se avântă primul, în timp ce pe catarge erau aruncate cârligele. Din moment ce nu puteau fugi, nu voiau să se lase încolţiţi.

Năvăliră pe nava englezeasca ţinându-şi cuţitele între dinţi, spada într-o mână şi pistolul sau securea în cealaltă, riscându-şi libertatea şi viaţa într-o înfruntare sălbatică, trăgând în plin, duelându-se necruţător. Primul care se prăbuşi fu Antoine, în

ciuda sprijinului fratelui său geamăn, care, dezlănţuit, căzu la rândul lui secerat de un glonţ primit drept în frunte.

Cleştele, înverşunat, îşi înfigea sabia în tunicile roşii care ieşeau neîncetat din pântecele fregatei. În scurt timp, în ciuda curajului şi a furiei sale, echipajul de pe *Bay Daniel* fu depăşit de situaţie, iar Corneille şi tovarăşii săi, ultimii cincisprezece rămaşi în viaţă, fură nevoiţi să-şi arunce armele şi să capituleze.

Singura lui satisfacţie, după ce porţile calei se închiseră în urma lor, fu gândul că Mary şi Junior nu fuseseră prinşi în această capcană.

Mary şi Junior jucau cărţi în sala mare a hanului. Mary îşi revenea după operaţie, după rana de la cap, şi mai ales după supărarea pe care i-o provocase faptul că îl obligase pe Corneille să iasă în larg. O deranja faptul că ea trebuia să rămână pe uscat. Nici pentru Junior nu era uşor, deşi nu arăta în niciun fel acest lucru. Băiatul puse din nou cărţile pe masă şi Mary oftă:

— E clar ca nu mai ai nimic de învăţat, ai devenit la fel de şmecher ca tatăl tău.

— Să înţeleg că e un compliment?

— Da, soi rău ce eşti, e un compliment, se înduioşă Mary.

— *Bay Daniel! Bay Daniel* a fost prins! urlă un marinar, împingând cu violenţă uşa hanului.

Gâfâia.

Mary şi Junior îngheţară. Dintr-o singură mişcare, împingându-şi la o parte scaunele, se repeziră spre el. Umple-Burtă, care tocmai urca din pivniţă, încremeni pe scară cu urcioarele în mână. În sala unde mai rămăseseră câteva prostituate şi nişte marinari care nu se trezeau din beţie, se lăsase o linişte de moarte.

— Ce tot spui, încornoratule? întrebă Mary.

Acesta păli văzându-i chipul descompus.

— E adevărul adevărat, Mary. Din păcate, englezii au capturat nava *Bay Daniel.*

Mary simţi că ameţeşte. I se întâmpla încă adesea.

— Un scaun! strigă Junior, livid.

Umple-Burtă se grăbise deja să aducă unul. Mary se lăsă să cadă pe el.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Barks. Vine şi el. Eu am ajuns înaintea lui.

Nici n-apucă să-și termine vorba, când intră Barks, cu chipul întunecat, însoţit de Duncan. Îi aruncară marinarului o privire îngheţată, iar acesta, realizând efectul grabei sale prosteşti, se retrase într-un colţ, încercând să treacă neobservat.

Mary luă paharul cu rom pe care i-l întindea Umple-Burtă şi-l dădu peste cap.

— Cum s-a întâmplat?

— Au vrut să abordeze o navă comercială, explică Barks. Noi eram la câteva mile distanţă când am auzit salvele de tun. Se ridica un nor gros de fum şi ne-am îndreptat într-acolo. Doar ne cunoşti, Mary, niciodată nu pregetăm să dăm o mână de ajutor, dacă e cazul. Am văzut prin lunetă numele navei şi ne-am grăbit cât am putut. Dar am ajuns prea târziu.

— Şi nu-i puteaţi ataca pe englezi? se sufocă de indignare Mary.

— Primul nostru reflex a fost să ne ducem pe *Bay Daniel* să vedem dacă mai există supravieţuitori, mărturisi Duncan.

— Un marinar muribund ne-a spus ce se petrecuse. Era vorba despre o navă de corsari deghizată. Au fost învinşi prin viclenie.

— Corneille? întrebă Junior, luându-i-o înainte lui Mary.

— Nu se ştie. Mort sau prizonier. Nu se afla la bordul lui *Bay Daniel.*

— Am început să-i urmărim imediat pe englezi. Timp de trei zile. Am fi putut captura nava aceea, fiindcă aveam avantajul numărului, dar a ajuns la escadră înainte ca noi să fim destul de aproape, astfel că, din vânători, am devenit deodată vânat.

— Şi atunci ne-am despărţit ca să putem scăpa. Ne-au pierdut urma când ne-am ascuns printre caice la intrarea în port. Una dintre navele lor a eşuat pe nisip şi a trebuit s-o ranflueze remorcând-o. Aşa că au renunţat la urmărire. Era prea riscant pentru ei s-o continue.

Mary sări în picioare.

— Eu, în locul vostru, n-aş fi renunţat, se răsti ea. I-aş fi eliberat, cu sau fără escadră!

— Aveau şase corăbii, Mary. Până şi tu te-ai fi resemnat în faţa evidenţei.

Mary îşi azvârli paharul, care se izbi de perete, făcându-se ţăndări. Îşi înălţă capul, cu ochii plini de furie.

— Aici te înşeli, scrâşni ea. Asta e deosebirea dintre mine şi voi toţi, javre râioase ce sunteţi! Eu aş fi preferat să crăp acolo, cu sabia în mână, decât să-mi părăsesc tovarăşii.

Toţi îşi lăsară capetele în jos cu umilinţă, în ciuda mândriei lor. Mary îi făcu vânt şi scaunului pe urmele paharului. Un marinar care stătea la o masă fu cât pe-aci să-l primească drept în piept.

— Meritaţi să atârnaţi în streang! urlă în continuare Mary, fără să se poată stăpâni. Voi toţi! Urniţi-vă fundurile, pe toţi dracii! Mişcaţi-vă şi aduceţi-mi-l înapoi, auziţi?

Barks o apucă de braţ.

— Ajunge, Mary! N-are rost. Au fost duşi la Kingston, unde vor fi judecaţi.

— Duceţi-vă dracului cu toţii!

Junior încercă s-o calmeze îmbrățișând-o. Ea îl îmbrânci însă cu brutalitate, înşfăcă de pe o masă o sticlă şi urcă scara, lăsându-și fiul tulburat şi descumpănit.

— E încă slăbită şi de aceea e atât de vulnerabilă şi de căpoasă, îl consolă Barks, bătându-l pe umăr. Îmi pare rău, Junior. Noi am făcut tot ce se putea face.

— Ştiu, Barks. Şi *Bay Daniel?*

— În cele din urmă l-am regăsit şi l-am remorcat. Vino, îi spuse Duncan. Deocamdată, n-o poţi ajuta cu nimic pe Mary. Vei înţelege mai bine când vei vedea stricăciunile navei.

Junior dădu din cap şi ieşi din han împreună cu ei. Pierduse din nou un tată. De data asta însă mama lui nu se gândea să-l consoleze.

Mary îşi păcăli furia golind sticla cu rom, pe care-o ţinea de gât. Cu cealaltă mână se rezema de pervazul ferestrei. Departe, în port, printre celelalte nave, ghicise silueta lui *Bay Daniel,* avariat în urma luptei. Fusese nedreaptă cu Barks şi cu Duncan, nedreaptă faţa de piraţii care stăteau la mese în sala hanului, nedreaptă faţă de Junior. O cuprinse ameţeala, dar o sfidă rămânând în picioare.

Era tot ce putea face în semn de omagiu pentru ei. Pentru toţi cei căzuţi în luptă, pentru toţi cei care aveau să fie spânzuraţi

de îndată ce li se aducea acuzaţia de piraterie. Ei erau familia ei. Singura ei familie. Îi revedea în amintire, unul câte unul. Douglas, Benoât, fraţii Raymond, Picior-Strâmb, Cleştele. Nădăjduia că iubitul ei Corneille murise cu spada în mână. Refuza să şi-l închipuie legănându-se atârnat în ştreang. Nu putea suporta gândul acesta. Ajunsese să-l iubească sincer pe corsarul ei. El fusese singurul, da, singurul om care-o înţelesese vreodată atât de bine, încât să accepte orice, până şi faptul că ea se bucurase de pierderea sarcinii care-ar fi putut să-i îngrădească libertatea. Numai Corneille îi putea tolera egoismul, deşi era mai orgolios decât oricine altcineva.

Mary îi datora totul. Ba chiar mai mult decât atât. Datorită lui, ştia acum cine era ea cu adevărat.

Îşi înăbuşi un hohot de plâns cu încă o gură de băutura. N-avea să mai plângă. Niciodată! Avusese deja parte de prea multe lacrimi în viaţa ei. Toţi piraţii cochetau cu moartea. Mai devreme sau mai târziu, ar fi pierit unul din ei – Corneille, Junior sau ea însăşi. Aşa era regula jocului. Mary se simţea vinovată. Vinovată pentru că ea şi Junior nu se aflaseră la bordul lui *Bay Daniel.* Vinovată fiindcă îl îndemnase pe Corneille să iasă în larg, în loc să se frământe. Dacă i-ar fi avut şi pe ei doi pe navă, Corneille nu ar fi vânat o pradă atât de mare. Era sigură de asta. N-ar fi riscat vieţile lor ca să-şi satisfacă orgoliul. Iar echipajul ar fi procedat la fel. Ea era pavăza lor, steaua lor ocrotitoare. Acum, când îşi acceptase slăbiciunea, încetase de a mai străluci; Mary Read nu putea, n-avea dreptul să se lase învinsă şi să se supună aşa cum făcuse.

Îşi termină cu înghiţituri mari sticla de rom. O dogoare puternică îi cuprinse trupul îngheţat.

Îi trecură o clipă prin faţa ochilor chipul lui Niklaus şi cel al lui Baletti. Îi mai rămânea fiul ei. Numai el.

Îşi înălţă bărbia, reproşându-şi reacţia imbecilă care-o făcuse să-l respingă şi refuzând să fie beată, aşa cum refuzase să plângă, se străduí să meargă drept, să deschidă uşa, să coboare scara şi să se ducă în port, respirând adânc.

Avea de gând să continue să brăzdeze apele din preajma Caraibelor, împreună cu Junior, până în clipa când o lovitură de

spadă va încheia, o dată pentru totdeauna, lungul capitol al destinului ei. Femeia pirat nu va mai coborî pavilionul. Niciodată.

Scăpând de sub supravegherea lui Nani, guvernanta ei, Ann alergă până la arborele de cuişoare ale cărui ramuri dominau proprietatea, convinsă că din vârful lui va zări oceanul, dincolo de marginile oraşului. Se miră singură de agilitatea cu care se căţăra. Trebuia să ajungă cu orice preţ în vârful lui, din moment ce tatăl ei refuza să-i răspundă la întrebări. Aceleaşi întrebări cu care o necăjise pe defuncta ei mamă. Voia să ştie, să înţeleagă de ce o bântuia visul acela, de ce o atrăgea atât de mult oceanul, de ce simţise nevoia să ia pandantivul acela de smarald şi să-l poarte, de parcă ar fi fost cel mai preţios lucru din lume. Cormac nici nu voise să audă, mulţumindu-se să afirme că trebuia să facă abstracţie de suferinţele din trecut şi să trăiască în prezent.

Acelaşi lucru i-l spusese şi Emma de Mortefontaine. Totuşi, Ann nu reuşea să se convingă că aveau dreptate, ca şi cum o parte din ea ar fi intuit undeva, în memoria care-i scăpa, o minciună. O minciună care, de la moartea mamei ei, o ţinea instinctiv la distanţă de femeia atât de generoasă şi de încântătoare care era Emma.

Aceasta o vizita în fiecare zi, iar Ann avea impresia că Emma spera să obţină ceva de la ea. Nu ştia ce anume.

— Simt pentru tine o afecţiune profundă, o asigurase Emma. Fireşte că nu pot s-o înlocuiesc pe mama ta, dar bizuie-te pe mine cum te bizuiai pe ea. Ţi-aş rămâne îndatorată dacă ai face-o, Ann.

Ann îi mulţumise, dar, deşi n-avea niciun motiv concret, rămăsese închisă în ea. Deşi tare ar fi avut nevoie de un umăr pe care să-şi plângă durerea.

Mama ei îi lipsea îngrozitor. Cu atât mai mult cu cât William Cormac o ţinea la distanţă. Nu era supărată pe el din pricina asta, crezând că nenorocirea care-i lovise era de vină, dar în ultimele luni situaţia se înrăutăţise. Ann îşi ascundea tristeţea, însă nu pierdea nicio ocazie de a-l provoca, vrând să-i amintească de existenţa ei, şi continua să se îmbrace cu haine bărbăteşti, ca să înşele vigilenţa lui Nani şi a sclavilor.

Nu suporta să fie atinsă de mâinile lor negre. Mâinile acestea se ocupaseră de defuncta ei mamă. Cu timpul, începuse să le considere vinovate de moartea lui Marie, mai ales că presimţea un mister legat de această moarte. Tatăl îi cunoştea aversiunea faţă de negri, iar Ann era convinsă că lui William îi făcea plăcere să-i lase pe aceştia să-i aplice pedepsele pe care i le dădea pentru nesupunerea ei.

Ann auzi strigăte venind de jos. Fusese văzută. Încă nu ajunsese nici la jumătatea trunchiului. Se agăţă mai strâns de crengi, zdrenţuindu-şi fusta şi zgâriindu-şi braţele şi picioarele ca să urce cât mai repede. În curând, acestor oameni care gesticulau avea să li se alăture şi William Cormac. Nani urlă:

— Coboară, Ann, te rog să cobori!

— Vino să mă dai jos, rânji ea.

Nu-i era teamă că o să cadă. Nu ameţea, iar mâinile şi picioarele ei găseau, în mod uimitor, fără ezitare, puncte de sprijin. Îşi închipui că se află pe o corabie, urcând pe catarge aşa cum făceau marinarii, şi se simţi mândră de isprava ei.

— Îţi poruncesc să cobori! mugi tatăl ei.

— Iar eu, să mă laşi în pace, îi răspunse ea sfidător, scoţând limba la el.

De data asta măcar avea să-şi merite pedeapsa. Înţelesese totuşi că nu va merge mai departe de atât. Se opri, gata să capituleze.

Tatăl ei ordonase unui servitor să se ducă s-o dea jos. Mulatrul începuse să se caţere.

Ann îngheţă. Nu voia să-l lase s-o atingă. Aşteptă până când omul ajunse la înălţimea ei şi-l lovi cu piciorul drept în faţă. Luat prin surprindere, sclavul îşi descleştă mâinile de pe crengi, alunecă, dezechilibrat, se lovi de o cracă şi căzu grămadă la picioarele asistenţei încremenite, fără să mai mişte. Ann nu păru impresionată. Se mulţumi să coboare, în liniştea mormântală care domnea. Mersese prea departe. Ştia asta. Sări în iarba deasă şi-i sfidă cu privirea pe cei de faţă. Deşi n-avea dreptate.

— Doar nu era să-l las să mă atingă!

— Ca şi cum n-ar fi de-ajuns că ţi-ai omorât mama! zbieră Cormac, beat de furie, târând-o de păr până în cabinetul lui.

Ann se zbătu, dar nu putu scăpa din mâna lui. Când uşa se închise în urma lor, se închise într-o demnitate rece. Nu i-ar mai fi servit la nimic să se lupte. Trebuia să-şi primească pedeapsa. Cormac luă nuiaua; avea buzele strânse şi ochii plini de furie. Îi ceru să-şi ridice fustele şi să se aplece. Lovi. Mult timp. Ann nici nu crâcni. Refuză să-şi ceară scuze. Orgoliul o făcu să-şi stăpânească orice geamăt, orice lacrimă. Se mulţumi să-şi încleşteze mâinile pe glezne şi să-şi privească tatăl de jos în sus. Mai degrabă cu mânie decât cu remuşcări.

Când loviturile conteniră, Ann se îndreptă. Atât de repede, încât simţi sângele pulsându-i puternic în tâmple. Simţi că se învârteşte pământul cu ea şi se prăbuşi leşinată.

Când îşi reveni, se afla în aceeaşi poziţie, fesele o usturau puţin, iar partea de jos a pântecelui o durea. „*Idioato!*” îşi spuse în sinea ei şi se ridică în picioare ca să se ducă în camera ei, unde era consemnată până seara. Nu dădu cu ochii de nimeni, nici măcar de Nani, şi un fior o străbătu când auzi de pe coridor melodia funebră pe care o cântau sclavii, ale căror voci pătrundeau prin ferestrele deschise. Îşi astupă urechile, ca să nu se lase cuprinsă de un sentiment de vinovăţie.

La cină, tatăl ei o anunţă că Nani fusese concediată.

— Chiar mâine vei părăsi plantaţia, adăugă el cu o voce inexpresivă. La mănăstirea unde te trimit ai să înveţi lucrurile pe care e limpede că eu n-am reuşit să te fac să le înveţi. Vei rămâne acolo până la căsătoria cu bărbatul pe care-l voi alege pentru tine.

— Niciodată! răspunse ea, sărind în picioare.

Degeaba făgădui că n-o să-i mai iasă din cuvânt. Tatăl ei rămase neînduplecat. Unul dintre servitori o însoţi până la camera ei şi încuie uşa. Ann se gândi, fireşte, să iasă pe fereastră, dar avu surpriza neplăcută de a constata că William anticipase această posibilitate. Obloanele fuseseră blocate pe dinafară şi nu reuşi să le forţeze. A doua zi, dis-de-dimineaţă, fără să-i pese de disperarea ei, William Cormac o conduse personal la mănăstire – singura mănăstire din toată Carolina de Sud – despărțindu-se de ea fără o vorbă, fără o sărutare.

26

Aşezat la biroul lui, William Cormac îşi rezemă capul în mâini. Se simţea istovit, groaznic de istovit. Ştia bine că luase cea mai bună hotărâre, şi, cu toate acestea, avea sufletul greu. Ann considera că aceea era o pedeapsă, dar se înşela. Accidentul cu copacul nu fusese pentru Cormac decât un pretext.

Emma plecase din Carolina de Sud ca să-şi viziteze plantaţia din Cuba. Cormac nu mai suporta s-o vadă dându-i târcoale lui Ann, cu interesul ei pervers. Cunoştea prea bine intensitatea privirilor cu care o urmărea Emma. Pe vremuri, arsese şi el sub dogoarea acelor priviri. Acum o ura din tot sufletul, dar nu putea să i se împotrivească pe faţă.

— Apăr-o pe Ann! îl implorase Marie, înainte de a muri.

În primele luni, răvăşit şi îndurerat, nu ştiuse ce să facă, lăsând-o pe Emma să se amestece în viaţa lor. Dacă n-ar fi fost Gabriel, ar fi ucis-o cu plăcere. Dar nu se putea măsura cu acesta. De altfel, nici n-ar fi avut destul curaj s-o omoare. N-avea un suflet de ucigaş.

Ca şi soţia lui, o vedea pe Ann crescând şi nescăpând nicio ocazie de a-l provoca. Înţelegea motivul. Ann avea o nevoie disperată de ajutorul lui şi, mai ales, de nişte răspunsuri. Mai cu seamă de răspunsuri. Dar, dacă i le-ar fi dat, ar fi însemnat s-o piardă, ba mai mult, s-o pună în primejdie. Până şi gândul acesta îl făcea să se înfioare.

Se ridică şi se duse la fereastră. Noaptea era întunecată, fără lună. O adiere caldă de vânt pătrundea în încăpere, abia reuşind să aducă puţină răcoare în arşiţa zilei. În depărtare, se auzeau vocile sclavilor cântând un imn libertăţii. Putea oare să le-o reproşeze?

De atâtea ori greşise! Oftă. De data asta, se hotărâse: o va scoate pe Ann din ghearele pofticioase ale Emmei. Aceasta se va înfuria la întoarcere, dar el nu va ceda. Nimeni în afara lui nu ştia unde fusese dusă Ann. Absolut nimeni. Călugăriţele primiseră ordin să nu dezvăluie prezenţa fetei, indiferent cine ar

întreba de ea sau cine le-ar porunci s-o facă. Numai el putea ridica această interdicţie.

O va ţine ascunsă până când îi va găsi un pretendent. După căsătorie, Emma nu se va mai putea apropia de ea.

Era hotărât să păstreze taina chiar dacă ar fi fost torturat până la moarte. Pe chip i se aşternu o umbra de surâs. Marie Brenan se putea odihni în pace. Într-un fel, era răzbunată.

Corneille privi ivirea zorilor asupra orăşelului Kingston. Ştia că era ultima lui zi. Judecata fusese rapidă. Secundul galionului, pe care făcuseră prostia să-l cruţe, depusese mărturie împotriva lui *Bay Daniel.* Corneille şi tovarăşii lui fuseseră declaraţi vinovaţi.

La câteva sute de metri de închisoarea unde zăceau se înălţa eşafodul. În cele două zile anterioare fuseseră deja spânzuraţi oamenii din echipaj. Acum era rândul lui Corneille.

— Ai o vizită, anunţă gardianul deschizând uşa.

Corneille încremeni. Refuzase să i se aducă un preot şi nu suporta gândul că va fi obligat să primească vizita acestuia. Voia să se bucure de privelişte zorilor singur şi în linişte, nu în zumzetul unei rugăciuni. Balamalele ruginite ale uşii scrâşniră. Lumina unei lanterne dezvălui mişcarea unei fuste.

Gluga pelerinei negre a vizitatoarei lunecă pe spate, ridicată de o mână tremurândă. Dar el nu avea nevoie s-o vadă ca s-o recunoască. Se repezi s-o îmbrăţişeze.

— N-ar fi trebuit să vii, prinţesă, murmură el, după ce-o sărutase cu nesaţ. O să fie şi mai greu după aceea.

Mary se uită peste umăr ca să se asigure că gardianul ieşise, închizând uşa după el.

— N-o să existe niciun „după aceea”, zise ea, ridicându-şi juponul.

Scoase pumnalul ascuns în jartieră. Fusese percheziţionată la intrare, dar nu chiar atât de amănunţit.

— Eşti nebună, spuse el, îmbrățișând-o din nou, apoi ascunse pumnalul în mânecă.

— N-am putut, Corneille, n-am putut să mă resemnez, mărturisi ea, adulmecând mirosul pielii lui asudate. Faptul că ai fost prins mi-a stârnit o furie nebună împotriva ta, împotriva mea, împotriva tuturor. După aceea m-am dus la Junior, pe *Bay*

Daniel, pe care Barks îl adusese acasă. Stătea pe puntea centrală, în mijlocul dezordinii, şi plângea.

Corneille o strânse şi mai tare la piept.

— Lacrimile lui m-au durut, Corneille, curgeau şuvoi în timp ce eu le reţineam pe ale mele, şi am făcut o promisiune. Am promis că, dacă eşti capturat de englezi, nu-i voi lăsa să te spânzure fără să încerc să fac ceva. Am sosit ieri la Kingston cu Barks şi cu Duncan, pe o fregată deghizată în navă a Companiei Indiilor Occidentale. Nu te putem scoate din celula asta. Însă pe estradă…

— Care e planul vostru? întrebă Corneille, recunoscând-o în cuvintele ei pe acea Mary Read pe care o iubea.

— Păstrează pumnalul în mânecă, n-au să te mai controleze. La momentul potrivit, taie-ţi legăturile. Noi vom crea o diversiune. Chiar în spatele eşafodului vei găsi un cal. Nu trebuie decât să-l încaleci. Eu voi fi acolo, pregătită. Va fi şi Junior. Aşteaptă semnalul nostru ca să acţionezi.

— Care va fi semnalul?

— Cel pe care l-am învăţat de la tine, făcu ea, căutându-i buzele.

— Ajunge, porumbeilor, îi întrerupse gardianul, deschizând uşa. Ia-ţi adio de la el, frumoaso.

Se mulţumiră să schimbe o privire complice.

Lumea se îmbulzea în piaţa din Kingston. Mulţimea era la fel de numeroasă la fiecare execuţie. Priveliştea gâturilor care se frângeau li se părea distractivă. Călăul aştepta căruţa cu condamnatul.

Mary ştia că nu vor putea acţiona înainte ca acesta să urce pe eşafod până la spânzurătoare. Era însoţit de mulţi paznici, care supravegheau cu atenţie împrejurimile. Aveau ordin să-l ucidă pe osândit la cea mai mică altercaţie care ar surveni în timpul transportului.

Mary îşi plasase oamenii. Junior stătea la colţul unei clădiri, călare pe un cal şi ţinând de frâu încă unul.

Piraţii, dichisiţi şi proaspăt bărbieriţi, se amestecaseră printre localnicii care priveau spre strada principală. Căldura era deja înăbuşitoare, deşi soarele încă nu ajunsese la zenit.

Mary se strecură în primul rând, chiar în faţa eşafodului, şi trecu în revistă, cu o privire circulară, poziţiile oamenilor ei. Toţi erau pregătiţi. Simţi un nod în stomac. Nu putuse face nimic pentru Niklaus sau pentru Baletti, dar pe Corneille n-avea să-l lase să se legene la capătul unei funii.

— Sosesc! strigă o femeie aflată în dreapta ei.

Inima lui Mary începu să bată de două ori mai repede.

Corneille stătea în picioare, cu singura-i mână legată de coapsă, în mijlocul temnicerilor, păstrându-şi echilibrul în căruţa care se clătina de parcă ar fi fost pe puntea unei nave.

— Ce chip frumos are, auzi Mary o voce în dreapta ei.

— Mare păcat că trebuie să fie spânzurat, se văită alta.

— Haide, haide, chicoti un vlăjgan, ce vrei tu să vezi nu e mutra lui, şmechero, ci cum o să i se scoale sula când o să-l spânzure.

Un râs obscen se răspândi ca un val de coastă prin mulţimea de gură-cască. Lui Mary îi veni greaţă auzindu-l.

Voia ca bărbatul ei s-o vadă, să-i simtă prezenţa. Voia ca el să-i şi ghicească semnalul, nu numai să-l audă.

Într-un cor de huiduieli, căruța se opri. Corneille coborî cu atâta demnitate încât huiduielile se prefăcură în murmure de admiraţie. Urcă pe estradă şi refuză cagula pe care voia să i-o pună pe cap călăul. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Mary. Se feri să-i zâmbească, dar trecu tăişul pumnalului peste legături, în timp ce călăul se pregătea să-i pună laţul de gât. Paznicii, cu armele în mâna, încadrau podiumul de care oamenii căutau să se apropie cât mai mult, ca să vadă mai bine.

Mary îl privi ţintă pe Corneille şi fluieră. O singură dată. Atât de strident, încât copilul care se află lângă ea tresari.

În mulţime se iscă un tumult care le atrase atenţia paznicilor. Totuşi, doi dintre ei, mai prudenţi, se apropiară de condamnat. Fură seceraţi de câteva gloanţe bine ţintite. Călăul se îndepărtase ca să-şi facă meseria şi să deschidă trapa.

Corneille îşi eliberase mâna. Îşi scoase laţul de la gât în clipa când călăul împingea pârghia, apoi sări în gol. Mary se grăbi şi ea să plece pe drumul deschis de oamenii ei.

Calul o aştepta la un colţ de stradă. Mary ştia că în clipa aceea, călare pe caii lor, Corneille şi Junior erau departe, profitând de panica pe care o stârniseră focurile de armă.

Un al doilea fluierat îi făcu pe piraţi să se împrăştie, înainte de a încăleca, Mary se mai uită o dată în urmă. Panica luase locul spectacolului. Mulţimea fugea în toate părţile.

Cele două nave aşteptau în port, gata să ridice ancora. Fregata lui Barks avea să fie departe înainte ca vasele corsarilor Maiestăţii Sale să ridice pânzele şi să plece în urmărire. Cea a lui Duncan trebuia să-i aştepte pe cei care se amestecaseră în mulţime, iar a doua zi să ridice şi ea ancora. Cu inima uşoară, Mary dădu pinteni calului şi se îndreptă către port. Totul se petrecuse aşa cum dorise ea.

Îi ajunse din urmă pe fugari la intrarea în port şi înţelese pe dată că lucrurile nu stăteau deloc aşa cum îşi închipuise. Corneille era prăbuşit pe gâtul animalului, iar Junior îi conducea calul ţinându-l de frâu. Mary ajunse în dreptul lor. Se opriră, iar ea scoase un urlet când îl văzu pe Corneille prăvălindu-se la picioarele ei.

Glonţul îi străpunsese pieptul. Era pe moarte. Îl puseră totuşi în bărcuţa care urma să-i ducă pe vas. Marinarii vâsleau din răsputeri ca să se îndepărteze cât mai repede de ţărm. Tăcerea care se lăsase era ca un ultim omagiu. Junior, alb ca varul, sprijinea capul lui Corneille, care devenea tot mai palid. Văzându-l că încearcă să spună ceva, Mary se aplecă spre el.

— Te iubesc, murmură el.

— Şi eu te iubesc, gemu ea cu un surâs plin de disperare.

Corneille i-l întoarse.

— Trebuia să mor ca să mi-o spui?

— Niciodată nu mă gândesc la lucrurile evidente, şopti ea dintr-o suflare.

Degetele lui Corneille le strânseră pentru ultima oară pe ale ei şi mâna lui Junior înainte de a se destinde.

Ann lovi cu pumnul în peretele dat cu var al celulei ei. Şi încă o dată. Până când îşi însângeră mâna. Se aşeză pe pat. Degetele îi tremurau. Ştia că, dacă o ţine tot aşa, are să şi le rupă. Pe de o parte, ar fi vrut să se întâmple aşa ca să-l oblige

pe tatăl ei să vină, să se explice, să o scoată din temniţa aceea. Nu mai putea suporta slujbele, rugăciunile de iertare a păcatelor, jurământul de tăcere la care era obligată, cărţile sfinte– singurele pe care avea voie să le citească – şi hrana prea sobră, fără niciun gust, menită să-i purifice trupul şi sufletul. Acesta îi provoca o greaţă persistentă, iar buricul i se umfla din cauza fermentaţiei. Îşi duse mâna la gură ca să aline durerea juliturii. Oare ce se petrecuse în Irlanda, făcându-i pe părinţii ei să părăsească acele meleaguri? Credea din ce în ce mai puţin versiunea tatălui ei. De ce îi lăsaseră în viaţă tâlharii care-i atacaseră? Degeaba îşi scotocea cu disperare memoria, nu reuşea să găsească răspunsuri. Şi cu toate acestea, ştia bine că toate erau acolo, în spatele unei uşi pe care conştiinţa ei o zăvorâse. Oare ce lucru atât de îngrozitor încât să-i provoace coşmarul acela se ascundea acolo? De ce nu avea decât senzaţii, şi nu imagini clare? Şi pandantivul acesta? îl strânse în mâna teafără. Era convinsă de însemnătatea lui. Simpla lui atingere o liniştea considerabil. Ce secret avea? Ce reprezenta?

De când era închisă acolo, fără veşti din exterior, fără să poată primi sau trimite scrisori, astfel de gânduri o chinuiau fără încetare. Nu erau întrerupte decât de ritualurile şi de slujbele religioase.

Ann îşi înghiţi lacrimile. De la moartea mamei sale, în sufletul ei se rupsese ceva. Ceva care, în loc să o lase pradă tristeţii, nu înceta să mârâie, să încerce să iasă la lumină. De unde apăruse violenţa asta, când până atunci fusese mereu veselă şi blândă? Din cauza vorbelor spuse de tatăl ei? Avea ea vreo vină pentru moartea mamei ei? Chiar dacă bănuia că i se ascunsese ceva în legătură cu asta, chiar dacă ghicise ura pe care o nutrea tatăl ei faţă de Emma de Mortefontaine, ce amestec avea ea, Ann, în toată povestea?

Scoase un suspin de frustrare. Luase în consideraţie mii de ipoteze. Inclusiv pe aceea că mama ei ar fi fost martoră a vreunei crime, motiv pentru care ar fi fugit din Irlanda. Astfel, refuzul ei de a vorbi despre acele evenimente ar fi avut o explicaţie, ca şi coşmarul care o urmărea pe Ann. Văzuse doar cât de mult o înspăimântau pe Marie insistenţele ei de a afla adevărul. Oare nu mai suportase această perspectivă? Ann păli.

Şi dacă, mai degrabă decât să-i dezvăluie totul, mama ei preferase să se sinucidă? Dacă acesta era adevăratul motiv pentru care o pedepsise tatăl ei? Îşi puse mâna pe burtă, iritată că e atât de balonată, iritată de freamătul intestinelor ei, iritată mai ales că se frământa atâta din cauza unor simple umbre.

Se ridică şi ieşi pe coridor. O va sili pe maica superioară să o asculte, chiar dacă va fi pedepsită pentru că i-a forţat uşa. După câte îndurase deja…

— Vreau să-mi văd tatăl, se răsti Ann, dând cu pumnul în biroul maicii superioare.

Aceasta, afişând o răceală insuportabilă, o privea cu indiferenţă, rezemată de spătarul scaunului, cu mâinile încrucişate.

— Nu-ţi va folosi la nimic să te răneşti, Ann, îi spuse ea fără pic de blândeţe în glas. Regulile acestei comunităţi sunt stricte. Tatăl tău a avut motivele lui să te constrângă să te supui acestor reguli, iar mie puţin îmi pasă dacă-ți place sau nu. Mă conformez dispoziţiilor pe care mi le-a lăsat. Cu timpul, te vei obişnui, aşa cum au făcut şi colegele tale.

— Niciodată! tună ea. Cum îţi închipui ca aş putea să mă simt bine în închisoarea asta?

— Vorbeşte despre asta cu surorile. Lui Dumnezeu îi place să pună la încercare credinţa supuşilor Săi. Crede-mă, în curând vei binecuvânta şi tu marea Sa bunătate.

— Cum aş putea, când nu mai suport mâncarea asta infectă care mă face să vomit după fiecare masă şi mă balonează atât de mult?

Privirea maicii se opri asupra rotunjimii pe care i-o dezvălui Ann întinzându-şi fusta pe burtă. Se albi la faţă. Ann jubilă.

— Uite în ce stare m-a adus regimul vostru! Pretind ca tatăl meu să fie anunţat! Pretind să ies de aici!

— Într-adevăr, văd, constată maica, întunecată. Du-te înapoi în chilia ta, şi n-avea grijă, fiica mea, îl voi informa chiar acum pe tatăl tău cât de mult ai păcătuit.

Ann ieşi triumfătoare, fără să-și pună alte întrebări. În mănăstirea aceea, până şi cel mai mic surâs era un păcat, darămite nesupunerea ei!

Cu toate acestea, trecură două săptămâni fără să afle vreo veste. Se pregătea să se plângă din nou, când, printr-una din ferestruicile mănăstirii îl văzu pe tatăl ei ieşind din biroul maicii superioare. Aruncând cât colo lucrul de mână care-i fusese încredinţat, îşi ridică poalele fustei ca să coboare cât mai repede scările.

— Tată! strigă ea ajungând în curte, văzându-l gata să iasă pe poartă.

El întoarse capul, iar Ann o luă la fugă să-l ajungă din urmă. Dar William Cormac ieşi fără s-o bage în seamă. Ann se opri în mijlocul aleii, dezamăgită şi jignită. Alergă să se închidă în camera ei, clocotind de furie, dar refuzând să verse vreo lacrimă. Dar n-avu timp să se frământe prea mult. După mai puţin de o oră, veniră la ea două călugăriţe.

— A venit o trăsură să te ia, spuse una din ele, pe care Ann nu putea să o sufere, pentru că îi raporta sistematic maicii superioare tot ce făceau sau spuneau surorile.

— O clipă, să-mi adun lucrurile.

— Nu e nevoie, vino, îi porunci călugăriţa.

Ann jubila. Tatăl ei cedase. Oricum, în afara pandantivului n-avea de luat cine ştie ce. Toate bagajele îi fuseseră confiscate la venire.

— Unde e tata? îl întrebă pe bărbatul care-i deschisese portiera trăsurii.

Îl cunoştea bine. Era administratorul proprietăţii lor.

— A trebuit să plece la Charleston, domnişoară Ann, are o treabă acolo. Urcă.

Nu se lăsă rugată. Se miră când văzu că în trăsură se mai află un individ discret şi somnolent. Dar, bucuroasă cum era că şi-a regăsit libertatea, nu-i dădu atenţie şi se apucă să-i spună domnului Blood tot felul de întrebări. El îi vorbi despre toate: afacerile mergeau bine, iapa fătase un mânz…

Când trăsura se opri, Ann nu fu prea mirată că drumul fusese atât de scurt; se gândi că nu simţise timpul trecând.

De îndată ce vizitiul deschise portiera, sări jos, dar îngheţă văzând locul în care se afla. Înainte de-a apuca să se întoarcă

spre domnul Blood ca să-i ceară explicaţii, celălalt bărbat o apucă brutal de braţ.

— Haide! porunci el.

Inima fetei începu să bată cu putere.

— Ce vrei de la mine? Domnule Blood! striga ea întorcând capul şi zbătându-se ca să se elibereze.

Omul de încredere al tatălui ei dispăru în umbra trăsurii, iar Ann fu cuprinsă de o panică animalică. Încercă să scape, refuzând să se lase târâtă către coliba din buşteni şi ferigi în faţa căreia, la marginea unei culturi de tutun, o aştepta o mulatră.

Degeaba se strădui. Uriaşul o săltă pe umăr şi intră cu ea în colibă.

27

Mary îşi şterse mâinile pe pantaloni, apoi scoase pumnalul de la brâu. Suspină, crestându-şi palma bătătorită. Aşchia care-i intrase în piele ieşi imediat. „*Încă una*”, îşi spuse ea, însă merita osteneala. Era mândră de rezultat. Se împliniseră patru luni de când ea, Junior şi încă opt marinari munceau să repare stricăciunile lui *Bay Daniel.* Era singura soluţie pe care o găsise ca să lupte cu tristeţea.

Junior ţinuse să coasă cu mâna lui linţoliul lui Corneille, de îndată ce ajunseră în larg. În dreptul insulei Port Royal, înainte de a face ultima cusătură, înconjurat de Duncan şi de echipaj, vârâse harta comorii în vesta mortului. Mary îşi încleştase pumnii. Ştia ce semnificaţie avea acest gest. Junior renunţase la visurile lui. La copilăria lui.

Trupul lunecase pe scândura înclinată, dar niciun sunet de vioară nu-l însoţise. Fără un cuvânt, Junior urcase în vârful catargului ca să sfideze marea, aşa cum obişnuia şi Corneille.

Niciun marinar de pe fregata lui Duncan nu cutezase să-l deranjeze. Nici Mary. Se mulţumise să se sprijine cu coatele de bastingaj, cu luleaua între dinţi, cu ochii uscaţi. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Iar Corneille avusese parte de o moarte onorabilă şi acesta era singurul lucru important. Tristeţea avea să treacă. Mary era obişnuită cu valurile ei.

Se întorseseră pe Insula Ţestoasei. După semnarea păcii de la Utrecht, care marca sfârşitul ostilităţilor în Europa, mulţi corsari fuseseră nevoiţi să devină piraţi, iar locuitorii de pe insulă îşi dublaseră numărul în câteva luni.

Umple-Burtă îi acordase credit până când *Bay Daniel* avea să fie ranfluat. Mary ştia că el nu-i va cere niciodată banii aceia, chiar dacă ea ţinea să-și plătească datoria. Gestul ei disperat de la Kingston îi făcuse pe toţi s-o respecte şi mai mult decât până atunci. Dar nu simţea nicio bucurie la acest gând. Singura ei bucurie adevărată era să-l vadă pe Junior muncind cot la cot cu tâmplarii.

Acum, nava era de drept a lui. Mary i-o spusese în clipa când, întorcându-se pe puntea devastată, îşi dăduseră seama cât de dificilă avea să fie sarcina lor.

— Aşa ar fi dorit Corneille, îl asigurase ea. Ţi-ar fi lăsat-o moştenire, aşa cum Cork i-a lăsat-o lui, pe vremuri. Corabia asta va ieşi din nou în larg. Odată cu ea, vom reînvia şi sufletul lui Corneille.

— Pentru mine, spusese Junior, el nu va muri niciodată.

Se îmbrăţişaseră aşa cum făcuseră după moartea lui Niklaus. Apoi se apucaseră de treabă.

Mary îşi suflecă mânecile, bău o gură de rom şi, fără să se sinchisească de frigul care se lăsase, continuă să şmirgheluiască. Odată cu iarna acelui an 1718 aveau să înceapă furtunile, poate chiar vreun ciclon, care să le îngreuneze munca. Dar era convinsă că în primăvară, datorită îmbunătăţirilor pe care le adusese navei, amintindu-şi de cele ale *Perlei, Bay Daniel* avea să iasă din nou pe mare, mai falnic şi mai răzbunător ca oricând.

Emma de Mortefontaine fu cât pe-aci să se sufoce de furie în cabinetul lui William Cormac.

— Ann nu se mai află în Carolina de Sud, îi declarase acesta, pe un ton rece şi hotărât. N-ai s-o mai vezi, Emma.

Ea sări în picioare, lovind biroul cu pumnii. William, rezemat de spătarul fotoliului, nici nu tresări.

— Îndrăzneşti să mă sfidezi pe mine, Emma de Mortefontaine!

— Trebuia s-o fac cu mult timp înainte, spuse el cu o umbră de regret. Acum nu mai ai nicio putere asupra mea. Îmi poţi lua totul, Emma, poţi chiar să mă omori. Onoarea mea, averea mea şi-au pierdut rostul de la moartea soţiei mele. Numai Ann mi-a mai rămas.

— Ann îmi aparţine mie! se răsti ea.

— Te înşeli, răspunse Cormac. Nimeni în afară de mine nu ştie unde se află ea. Nu poţi face nimic.

— Am să te ucid în chinuri. Nimeni, auzi, nimeni, nici tu, nici Dumnezeu, nici diavolul nu mi-o vor putea lua pe Ann.

— Poţi face cu mine ce vrei, rânji Cormac. Nu mă mai tem de tine. Să ştii însă că am depus la loc sigur o scrisoare în care sunt menţionate toate amănuntele înţelegerii dintre noi şi care te va acuza public dacă mi se întâmplă vreun accident.

O durere puternică în piept o fulgeră pe Emma, obligând-o să se aşeze, cu chipul descompus de ură. Cormac se ridică şi ocoli biroul. Se aplecă, la rândul său, asupra Emmei, care respira cu greutate, satisfăcut de prăbuşirea ei. În sfârşit!

— Nimic pe lume, să ştii, nu mă va face să vorbesc. Gândul de a te vedea înfrântă mă va ajuta să merg până la capăt. Orice ai face, moartea mă va elibera, mai devreme sau mai târziu. N-ai decât să te înverşunezi împotriva mea, dacă-ți face plăcere, văd că te bucuri de pe acum la gândul ăsta, însă de data asta vei cădea şi tu odată cu mine, iar Ann va fi salvată. Orice le-ai fi făcut pe vremuri părinţilor ei şi indiferent cine au fost aceştia, n-am s-o las pradă perversităţii tale.

Emma se sufocă. William Cormac se duse să-i toarne un pahar de rom pe care i-l oferi cu mărinimie.

— Aşteaptă să-ți revină culoarea în obraji, milady, şi după aceea ieşi afară din casa mea. Nu vreau să te mai văd sau să te mai aud niciodată.

Furioasă, Emma îi smulse paharul cu rom din mână şi dădu cu el de pământ. Se aruncă apoi asupra lui, dar William Cormac, agil şi prevăzător, evită atacul şi o pălmui din zbor. O apucă energic de cot şi o conduse până la uşa de la intrare, unde o aştepta Gabriel. Cormac i-o aruncă în braţe fără menajamente.

— Du-o acasă, porunci el, şi sfătuieşte-o să uite de mine dacă vrei să te mai bucuri de ea!

Le trânti uşa în nas şi se sprijini de perete. De mult timp nu-şi mai simţise sufletul atât de uşor. În ciuda a ceea ce fusese nevoit să-i facă lui Ann ca să-și spele onoarea terfelită.

Ann se trezi în celula ei după opt zile. Voi să se ridice din pat, dar o mână o reţinu.

— Eşti prea slăbită încă.

Se încruntă, încercând să-și limpezească vederea tulbure, şi o recunoscu pe sora Benedicte, care avea grijă de bolnavi. Gemu.

— Nu mai ai temperatură, eşti salvată, dar trebuie să mai stai întinsă.

— Unde e tatăl meu? întrebă Ann, care nu reuşea să-şi pună gândurile în ordine.

— Nu-ţi face griji, răspunse, încurcată, Benedicte. Gândeşte-te doar să-ţi recapeţi puterile. Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare.

„*De mâncare? Precis că tot nenorocitul ăla de terci*", îşi spuse Ann când auzi uşa închizându-se.

Deodată se ridică în capul oaselor, cu ochii larg deschişi, şi-şi pipai burta.

Acum îşi amintea.

Coliba, mulatra, omul care o legase răstignită pe masă, acul înroşit în foc şi durerea, ca răspuns la strigătele şi rugăminţile ei. Nu-şi dăduse seama ce voiau să-i facă.

Acum nu mai avea nevoie de explicaţii. Înţelegea. Totul. Într-o clipă îl revăzu cu ochii minţii pe tatăl ei, bătând-o, apoi coapsele ei umede şi lipicioase când se trezise din leşin şi felul cum Cormac îşi întorsese faţa de la ea în ziua aceea, la mănăstire. Tatăl ei, propriul tată o violase! Îşi strânse genunchii la piept şi începu să se legene, izbucnind în plâns. Era imposibil, insuportabil, de necrezut! Refuza să accepte aşa ceva, deşi asta explica totul: faptul că fusese închisă acolo, care îi permitea lui Cormac să-şi ascundă greşeala, supliciul prin care trecuse ea, riscând să-și piardă viaţa, şi exilarea între zidurile acelea mohorâte, ca să nu-l poată acuza.

— Junior, Junior, vino să mă salvezi, murmură ea.

Ramase brusc nemişcată, cu hohotele de plâns oprite de geamătul acela care reuşise să iasă la suprafaţă din memoria ei. Se concentră asupra lui, fără să-l poată forţa, strângând în mână pandantivul de smarald. Începu din nou să se legene, lăsând lacrimile să-i curgă în voie, mai disperată ca oricând.

Oricine-ar fi fost Junior acela, n-avea să vină niciodată.

Emma de Mortefontaine îşi petrecu săptămâna care urmă închisă în casă, refuzând să vadă pe cineva. Nici măcar pe Gabriel. Întorcea pe toate părţile argumentele lui Cormac, arzând de dorinţă să-l tragă în ţeapă, să-l înjunghie, să-i smulgă unghiile şi ochii şi, în acelaşi timp, simţindu-se neputincioasă.

Nu ştia cum să evite acea sabie a lui Damocles pe care el i-o atârnase deasupra capului. Nu-şi putea asuma riscul să fie acuzată de moartea lui şi ştia că, fără tortură, nu putea scoate nimic de la el. Curând, ajunse în aceeaşi stare de nervozitate şi nelinişte ca la plecarea din Veneţia; avea chef să facă dragoste cu Gabriel ca să se liniştească, dar acesta dispăruse. Turbând de furie, Emma cumpără un sclav nou pe care-l încuie în pivniţă şi-l biciui până la moarte ca să se calmeze.

— Ţi-am lipsit?

Vocea batjocoritoare a lui Gabriel o făcu să se întoarcă. Emma era în faţa şemineului, privind flăcările, fără să se poată încălzi.

— Unde ai fost? scrâşni ea exasperată şi, în acelaşi timp, bucuroasă.

Gabriel se apropie şi-şi trecu un deget prin buclele Emmei, ignorând braţele ei deschise. Emma simţi un fior în pântece. Avea nevoie de jocul lui mai mult decât oricând.

— Da, mi-ai lipsit, mărturisi ea.

Buzele lui schiţară un zâmbet orgolios şi satisfăcut.

— Se vede. Ai slăbit şi eşti descumpănită, ca de fiecare dată când se întorc demonii tai.

— Linişteşte-i.

— Aş putea, fireşte, răspunse Gabriel îndepărtându-se de ea. Aş putea, dar n-am chef. Nu în seara asta.

— De ce? Doar ţi-am interzis să ai vreo amantă!

Gabriel începu să râdă cu poftă şi-i trimise o sărutare înainte de a ieşi, lăsând-o şi mai frustrată. Emma bătu înciudată din picior, apoi începu să plângă ca un copil căruia i s-a luat jucăria.

A doua zi, îl aşteptă până seara. În ziua următoare, la fel. Emma nu mai putea suporta lipsa şi nesupunerea lui exact în momentul când avea cel mai mult nevoie să fie posedată, să fie stăpânită, ca să n-o mai doară lipsa lui Ann, care o chinuia aşa cum o chinuise, pe vremuri, lipsa lui Mary. Simţea aceeaşi sfâşiere, aceeaşi suferinţă. Avea acelaşi sentiment de neputinţă. Nu mai putea nici să mănânce, nici să bea, nici să doarmă.

Se întoarse în pivniţă. Sclavul, legat încă în lanţuri, murise din cauza rănilor, în jurul cărora roiau muştele. De îndată ce furia i se calmase, Emma încuiase uşa, interzicând personalului să intre acolo, ca să nu-i afle năravurile.

— Bună treabă, o surprinse vocea lui Gabriel.

Emma tresări.

— Cum ai intrat? se miră ea, amintindu-şi că învârtise cheia în broască înainte de a coborî treptele.

— Nicio uşă nu-mi rezistă, declară el liniştit, coborând dintr-un salt ultimele trepte.

Inima Emmei începu să bată mai repede, iar mâinile prinseră să-i tremure în timp ce el se apropia mai-mai s-o atingă.

— Şi nicio femeie! continua el cu un surâs crud.

O cuprinse în braţe ca s-o sărute, iar Emma simţi că i se taie picioarele sub impulsul dorinţei. Însă el se îndepărtă din nou de ea.

— Acum întoarce-te sus. O să mă ocup eu de el. Toţi cei din casă dorm, aşa că va fi uşor.

— Vino la mine! îl imploră ea.

El râse fără să-i răspundă şi se apucă să scoată lanţurile sclavului.

Emma plecă suspinând. Era vulnerabilă şi epuizată. Dacă n-ar fi fost dependentă de plăcerea pe care i-o oferea Gabriel, s-ar fi descotorosit de el fără păreri de rău. Dar Gabriel ştia foarte bine ce face. Şi tocmai de asta îl şi iubea ea.

El apăru în pragul uşii în momentul în care Emma sfârşise prin a se resemna. Îşi muşcă buzele ca să nu-i spună cât era de supărată pe el. Sau cât era de bucuroasă.

Gabriel se aşeză pe pat, lângă ea, şi dădu la o parte cearşaful. Emma se înfioră când el îi desfăcu şireturile cămăşii de noapte şi-şi vârî mâna prin deschizătură.

Îi mângâie un sân, al cărui sfârc se întări, iar când simţi trupul femeii cabrându-se, îşi luă mâna de pe ea.

— M-am săturat de tine, declară el cu un zâmbet dezolat.

Un hohot de plâns urcă din rărunchii Emmei până în gât.

— Nimeni nu se satură de mine!

El râni.

— Biata de tine, biata Emma care-şi vede întregul imperiu prăbuşindu-se!

Ea îşi muşcă buzele ca să nu plângă şi, cu o urmă de mândrie, închise ochii. Gabriel îi mângâie obrazul, culese o lacrimă şi îşi umezi buzele cu ea.

— Fata asta îţi lipseşte mai mult decât mine, făcu el amuzat. O ai în sânge, aşa cum o aveai, pe timpuri, pe maică-sa.

— Să nu-mi spui că eşti gelos pe ea.

— Poate că da. Poate că nu.

Emma deschise ochii. Ai lui Gabriel ardeau.

— Ce vrei? zise ea în cele din urmă. Nu mă pot lipsi de tine.

— Am făcut totul pentru asta, stăpână, şopti el, mângâindu-i din nou pieptul, care palpita. Azi vreau să-mi primesc răsplata.

— Doar ştii că-mi poţi cere orice.

— Şi pot face cu tine tot ce vreau. Da, ştiu. Dar, după cum spuneam, m-am săturat. Am nevoie de nişte argumente ca să te plac din nou.

— Ce fel de argumente?

— Averea ta. Toată averea ta, gemu el, aplecându-se peste decolteul ei şi sărutând-o.

Emma se sufoca de dorinţă şi de furie.

— Nu sunt atât de disperată încât s-o fac, scrâşni ea, cabrându-se totuşi sub mângâiere.

Gabriel se ridică şi-i trase cearşaful peste umeri înainte de a se îndepărta de ea.

— Ba da, eşti. Cheamă-ți mâine notarul şi donează-mi tot ce ai. Absolut tot ce ai. Vreau să nu-ţi mai rămână nimic, auzi? Vreau să depinzi cu totul de mine.

— Niciodată! îşi ieşi ea din fire, în ciuda flăcării care-i mistuia trupul.

Din pragul uşii, Gabriel se întoarse spre ea şi-i aruncă o privire autoritară.

— Averea şi supunerea ta, ca să-ţi spun unde este ascunsă Ann.

Emma de Mortefontaine izbucni într-un hohot devastator de plâns. Înșfăcă o vază plină cu trandafiri roşii aşezată la căpătâiul patului şi i-o aruncă în faţă servitorului ei. Vaza se sparse de tocul uşii, în timp ce râsul diabolic al lui Gabriel se auzea tot mai departe.

După două zile, învinsă, acceptă jugul, săracă aşa cum nu mai fusese niciodată, şi se bucură că nu mai însemna nimic. Fiindcă astfel putea s-o caute pe ea. Pe Ann Cormac.

Ann se resemnase. Sau, cel puţin, aşa părea. Îşi ţinea capul plecat, nu mai răspundea, cânta, se ruga, îndeplinea canoanele, broda, făcea ce şi când i se cerea. Maica superioara o primise în biroul ei şi o felicitase pentru supunerea ei:

— Văd, fiica mea, că ţi-ai aflat în sfârşit liniştea şi sunt fericită pentru tine. Dumnezeu te va răsplăti după merit.

— Mulţumesc, maică, pentru răbdarea şi bunătatea pe care mi le-ai arătat, îi răspunse, deşi îi venea mai degrabă s-o omoare decât s-o îmbrăţişeze.

Însă avusese grijă ca privirea ei să exprime o credinţă exemplară, ştiind că în acel moment era singurul mijloc pe care-l mai avea la dispoziţie ca să înşele supravegherea strictă sub care se afla. Se strădui, deci, timp de trei luni să satisfacă toate exigenţele mănăstirii.

Când o văzu pe Emma de Mortefontaine ieşind din acelaşi birou, cu un aer mânios, se retrase în umbra unei ferestre. Instinctiv. Pesemne că maica superioara nu voise să aprobe vizita pe care o dorea Emma. Ann se bucurase de asta, cu toate că n-ar fi putut spune de ce. De la avort, se schimbase mult. Nu reuşise să lege vreun chip sau vreo amintire de numele acela pe care-l pronunţase. Junior îşi păstra secretul, dar dorinţa de a fugi de acolo o stăpânea în continuare. Sa fugă departe de William Cormac. Departe de Charleston. Departe de Emma de Mortefontaine. Departe de tot ce îi amintea, mai mult sau mai puţin, de trecutul ei. Nu voia sa-l ierte pe tatăl ei pentru răul pe care i-l făcuse. Avea ea un plan care ar fi ajutat-o şi să se răzbune, şi să scape de sub autoritatea lui.

În timp ce se conforma conştiincios regulilor monastice, se interesă în amănunt de toate detaliile vieţii cotidiene: plecarea şi sosirea căruţelor care aduceau proviziile, orele şi zilele când se făceau livrările, negustorii care-şi însoţeau mărfurile. Află tot ce i-ar fi putut folosi ca să-și ducă planurile la bun sfârşit.

Şi, pe când vocea ei se împletea cu vocile celorlalte novice, se gândea la oceanul acela pe care-l visa adesea. El era pentru Ann, şi mai mult decât înainte, simbolul libertăţii.

— Eu n-am nicio vină, Emma, râse Gabriel, când ea i se plânse că nu reuşise să ajungă până la Ann. Eu ţi-am spus doar unde e ascunsă, nu şi cum să o scoţi de acolo.

— Te urăsc, îi aruncă ea, proțăpindu-se în faţa lui.

El o seceră cu un braţ răzbunător şi o sărută pătimaş.

— Mai ţine-ţi gura, îi spuse, altfel s-ar putea să te dau afară din casa asta.

— Te-aş omorî dacă ai face-o.

— Dar nici aşa nu ţi-ai mai putea recăpăta bunurile, frumoaso. Nu suntem căsătoriţi. Sunt de acord să-ţi păstrezi în continuare rangul. Nimeni nu ştie că acum, eu sunt de fapt stăpânul tău. Dar niciun fel de scrupule nu mă vor împiedica să încetez să mai joc acest rol de valet.

— Foarte bine, oftă ea. Ce-mi sugerezi, din moment ce ai pretenţia să hotărăşti în locul meu?

— Să-l ameninţi pe Cormac, ca să-ţi permită să-i vizitezi fiica.

— O să refuze.

— Vei şti tu să-l convingi când va fi convins că ai găsit-o.

Ea dădu din cap. Simplul fapt că se aflase în apropierea lui Ann, chiar dacă n-o văzuse, îi făcu bine. Şi uimitor era că şi situaţia ei precară îi făcea bine. Luându-i totul şi călcându-i orgoliul în picioare, Gabriel o făcuse să-şi redobândească dorinţa de a cuceri, pe care Emma crezuse că a pierdut-o. Mai avea încă mijloace să se refacă, dacă omul ei de încredere hotăra cu adevărat că s-a săturat de ea. Dar Emma nu credea că asta s-ar fi putut întâmpla vreodată.

Orice-ar fi spus Gabriel, Emma era sigură că lui îi plăcea şi îl fascina puterea ei. Se dezlipi cu părere de rău de el.

— Poţi să mă conduci până la Cormac? întrebă ea, care, până nu de mult, i-ar fi poruncit.

— S-ar zice că începi să înţelegi, răspunse Gabriel, grăbindu-se să-i deschidă, servil, uşa.

28

Toate novicele se adunaseră pentru serviciul religios de la ora 3.

Ann făcuse în aşa fel încât să întârzie la procesiune, ca şi în zilele precedente. Se scuză în faţa surorii Elisabeth cu o privire plină de teamă. Era sigură că aceasta o va pârî maicii superioare, dar puţin îi păsa. Important era să intre ultima în cor ca să poată rămâne într-un loc retras, lângă uşă.

Nimeni nu-i dădu atenţie, fiindcă se obişnuiseră cu întârzierile ei. Chipul ei smerit era de ajuns ca să-i dovedească supunerea. Ştia exact ce trebuie să facă. Timpul pe care-l avea la dispoziţie pentru a înşela atenţia maicii superioare era cam scurt, dar nu mai voia să aştepte.

Cu o zi înainte, aceasta o anunţase că tatăl ei o va lua acasă ca s-o mărite. Căsătoria, consemnată printr-o ceremonie discretă, urma să aibă loc pe data de 15. Îi rămâneau deci doar zece zile înainte de-a se trezi în patul unui soţ despre care nu ştia nimic, fiindcă maica nu considerase că e cazul să-i dezvăluie nici măcar numele lui. Nu se punea problema să accepte aşa ceva. Şi, culmea, chiar în dimineaţa aceea venise s-o viziteze Emma de Mortefontaine. Ann refuzase s-o vadă, pretextând că nu se simţea bine. N-avea niciun chef s-o audă ridicând în slăvi meritele căsătoriei şi ale devotamentului.

Îşi va câştiga libertatea chiar în seara aceea.

Cu inima bătându-i puternic, îngenunche, prefăcându-se că se roagă, ca şi celelalte. Această constrângere îi lua minute lungi. Le numărase, aşa cum socotise şi paşii cailor, şi timpul cât dura încărcarea butoaielor în căruţă.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Începu din nou să numere, apoi se dădu înapoi până la uşă, pe care o lăsase întredeschisă, şi se furişă fără zgomot afară.

După ce ieşi îşi scoase pantofii, continuând să numere, ca să nu fie surprinsă. Se strecură până la bucătărie fără să se întâlnească cu nimeni. Toată lumea era la slujbă.

Toată lumea, în afară de negustorul care venise să ia butoaiele goale lăsându-le în loc pe cele pline. Aşteptă până când acesta se apucă să urce un butoi în căruţă împreună cu ajutorul lui şi intră în încăpere, apoi ridică un capac. Abia apucă să-l aşeze la loc, deasupra capului ei, când cei doi bărbaţi se întoarseră.

— Mai sunt doar astea două şi gata, auzi ea.

Ann se opri din numărat şi începu să se roage. Negustorul lovi capacul butoiului ca să-l fixeze bine, făcând-o să tresară. Trebui să-și înăbuşe un strigăt când butoiul atinse pământul. Cu toate că poziţia în care stătea ar fi trebuit s-o protejeze, se lovi cu fruntea de lemn.

Şi celălalt butoi fu răsturnat. Ann se rostogoli până la căruţă, alegându-se cu lovituri de câte ori butoiul sălta peste câte o piatră.

Cei doi oameni împinseră butoiul pe un plan înclinat până la căruţă. Dacă lucrurile se petreceau ca de obicei, aveau să plece înainte de sfârşitul slujbei. Ann îşi ţinu răsuflarea, încercă să-și alunge spaima spunându-şi că prima reacţie a maicii superioare va fi să o caute prin incinta mănăstirii, nu în butoaie, dar neliniştea îi sporea cu fiecare clipă care trecea. Abia când căruţa porni începu să-şi vină în fire. Dar numai după ce auzi porţile mănăstirii deschizându-se şi apoi închizându-se la loc scoase un suspin de uşurare. Căruţa lua viteză, iar Ann îşi rezemă, în sfârşit, capul de doage, fără să lase din mână pandantivul de smarald.

O oră mai târziu, se aflau în centrul Charlestonului. Chiar înainte de a intra în cor, îi auzise pe cei doi discutând şi înţelesese că butoaiele trebuiau lăsate la câteva hanuri, pentru ca hangiii să-și păstreze în ele oţetul.

Abia aştepta să iasă din ascunzătoarea ei. Izul de vin care intrase în doage îi întorcea stomacul pe dos. Fu din nou rostogolită. De data asta ameţi şi îşi dădu seama că era beată. Constatarea îi stârni un zâmbet, apoi o făcu să-și astupe gura cu palma ca să-şi stăpânească un sughiţ.

— Hei, hangiule! auzi ea.

— Te salut, cumetre! Du-te în pivniţă, ştii drumul.

— Dacă nu mă mai întorc, înseamnă că m-am rostogolit şi eu, însă sub unul plin.

— N-ai decât, râse celălalt.

Rostogoliră din nou, iar Ann îşi încleştă şi mai tare fălcile.

— Afurisitul ăsta de butoi îmi pare mai greu decât celelalte, observă deodată unul dintre ei, în timp ce ridicau butoiul.

— Haide, haide, ţi se pare din cauza oboselii sau poate a vârstei…

— Ia ţine-ţi gura, se burzului primul. Sunt încă în putere. Dacă nu crezi, întreab-o pe nevastă-mea…

Ann nu auzi sfârşitul frazei, din cauza unei uşi trântite. Cei doi ieşiseră. Mai aşteptă câteva clipe, apoi împinse cu umerii ca să ridice capacul. După încă o tentativă, reuşi. Se ridică în picioare, răsturnă butoiul şi ieşi din el.

Primul lucru pe care-l făcu fu să se aplece şi să vomite, îşi plătise scump libertatea: stomacul şi gândurile i-o luaseră razna. Culmea ghinionului, uşa se deschise şi flacăra unei lumânări apăru, tresăltând în ritmul paşilor celui care o ducea.

Ann se ridică în faţa lui şi-şi şterse buzele cu mâneca.

— La naiba! exclamă el, dezamăgit.

Avea cam douăzeci de ani, era frumuşel, dar părea cam prostuţ.

— Nu te mai uita de parc-aş fi ieşit din iad, spuse ea. Chiar dacă ăsta e adevărul.

— Într-un iad ca ăsta, soră, aş intra bucuros.

Ann zâmbi. Până la urmă nu era chiar atât de prost cum părea. Revenindu-şi din surprindere, băiatul puse jos lanterna şi se apropie de un butoiaş ca să-și umple urciorul.

— Tu eşti hangiul?

Omul se întoarse spre ea şi izbucni în râs.

— Nu! Slavă Domnului! Porcul ăla gras se iubeşte cu servitoarea lui, care l-a momit, aşa că cine vrea să bea trebuie să-și ia singur. Noroc că eu ştiu unde-şi ascunde cele mai bune vinuri. Am lucrat pentru el înainte de a mă angaja.

— Eşti marinar? întrebă Ann, a cărei inimă începuse să bată cu putere.

— Chiar aşa, frumoaso. Iar tu semeni a călugăriţă cum semăn eu a popă. În ciuda veşmântului, nu te porţi deloc ca o

călugărită. Dar asta nu mă priveşte pe mine. N-ai decât să rămâi ascunsă aici, dacă ai chef. Eu n-am să spun nimic.

Se pregăti să plece. Ann îl prinse de braţ.

— Eşti însurat?

Marinarul fu atât de uimit de întrebarea ei, încât fu cât pe-aci să scape din mână urciorul cu vin.

— Eşti cam neruşinată.

— Răspunde-mi.

— Nu, şi nici n-am de gând să mă însor.

— Nici măcar ca să salvezi o femeie disperată?

— În niciun caz ca să salvez o femeie disperată.

— Chiar dacă ar dispărea imediat după căsătorie?

El se proţăpi în faţa lui Ann.

— Ei, drăcie, dar cine mai eşti şi tu? Te-a trimis Satana să-i faci rost de suflete?

— Am fost violată de tatăl meu, care m-a trimis la mănăstire ca să-și ascundă fapta. Am fugit de acolo şi vreau să mă eliberez de sub autoritatea lui. Dar nu cu soţul pe care mi l-a ales el. Nu vreau să cad în lanţurile unui soţ.

— Dar cine e tatăl tău, care are atâta putere?

— William Cormac.

De data asta, bărbatul scăpă urciorul din mână.

— Eşti fiica lui Cormac, stăpânul plantaţiei?

Ann dădu din cap. Privirile li se întâlniră. Omul dădu înapoi.

— Uite ce-i, eşti frumuşică şi îl urăşti, dar asta nu-i treaba mea. N-am niciun chef să am de-a face cu un personaj atât de puternic. Vasul meu ridică ancora peste două ore. Caută-ți altă victimă, domnişoară Cormac.

Ann se repezi să-i ţină calea. Ar fi putut căuta alt bărbat, dar ăsta chiar îi plăcea. În plus, ştia că dispariţia ei fusese semnalată şi că, în curând, negustorul urma să fie întrebat unde îşi descărcase butoaiele. Iar Ann n-avea cum să treacă neobservată în veşmintele pe care le purta.

— Dacă nu vrei să te căsătoreşti cu mine, măcar ajută-mă.

— Şi ce aş avea de câştigat?

— O sărutare, încercă ea.

El o împinse cu un braţ, oftând.

— Nu-i de ajuns. N-ar răscumpăra nici măcar vinul pe care l-am vărsat.

Ann fu cuprinsă de un val de neliniște. Strânse maşinal în mână pandantivul de smarald.

— Uite, zise ea, îndureratã, îţi dau asta dacă eşti de acord să mă ajuţi.

El îndreptă lumina lanternei asupra bijuteriei pe care i-o arăta femeia şi o privi cu atenţie.

— Înseamnă că eşti într-adevăr disperată, îşi dădu el seama, văzând mărimea smaraldului.

— Nici nu-ţi închipui cât de mult.

— De acord. Şi ce vrei de la mine? În afară de căsătorie.

— Haine bărbăteşti ca să mă schimb. Nu pot rămâne aici.

— Sper că nu le vrei pe ale mele… râse el.

— Puţin îmi pasă, atâta timp cât te grăbeşti. Izul asta de vin îmi întoarce stomacul pe dos.

— Pe legea mea, chiar că nu eşti prea ispititoare. Aşteaptă-mă, miss Cormac, o să văd ce pot face.

Ea îl privi ţintă în ochi.

— E în regulă, o asigură el. Mi-am dat cuvântul.

Ea se dădu într-o parte, lăsându-l să treacă. Bărbatul se întoarse după zece minute.

— Îţi cerusem haine bărbăteşti, se plânse ea, văzând o fustă şi un corset.

— N-am firea unui ucigaş. Iar tovarăşii mei n-ar fi de acord să se dezbrace ca să-ţi satisfacă ţie capriciile.

Ann nu pierdu vremea. Se îndepărtă şi, la adăpostul unor butoaie, îşi schimba veşmintele.

— Te-ai orientat bine, zise ea. Sunt aproape pe măsura mea.

— Isabella e cam de statura ta.

— Cine e Isabella?

— Curva de la care a trebuit să le împrumut.

Ann tresări. Vocea se apropiase, era chiar în spatele ei, iar corsetul ei era încă dezlegat.

— Retrage-te, porunci ea cu o voce slabă.

El nu se mişcă.

— Linişteşte-te, vreau să te ajut, nu să te violez.

— De ce te-aş crede?

— James Bonny preferă doamnele care acceptă de bunăvoie.

Ann îl lăsă să-i lege şireturile corsetului.

— Aşa te cheamă?

— Da, domnişoara Cormac.

— Ce destinaţie are corabia ta?

— New Providence.

— Şi cum se numeşte?

— *Charleston Bay.* Vrei să-ți spun şi tonajul sau numele căpitanului?

Degetele îi lunecară în sus, spre ceafa ei, iar Ann se înfioră.

— Ce faci? întrebă ea, tulburată.

— Îmi iau răsplata, zise el cu simplitate.

Ann apucă în mână pandantivul pe care şi-l desprinsese de la gât. Uşa se deschise, iar hangiul coborî scările înainte ca James Bonny să aibă timp să i-l ia.

Ann profită de împrejurare şi-i scăpă printre degete. Ieşi în goană, îmbrâncindu-l pe hangiu, la fel de surprins de aceste jocuri din pivniţa lui pe cât fusese şi marinarul.

„*Două ore*, îşi spuse ea, străbătând repede ulicioarele. *Am două ore ca să găsesc o soluţie.*"

Prima ei reacţie la ieşirea din han fusese să se oprească locului ca să admire portul. Dar nu se bucură prea mult de această privelişte, gândindu-se că, după ce îşi va reveni din surprindere, James Bonny va ieşi, cu siguranţă, ca s-o urmărească.

Văzu nişte veşminte bărbăteşti agăţate la uscat pe o fereastră. Erau încă umede. Se urcă pe o ladă, rugându-se ca matelotul ei să se rătăcească pe o alta străduţă, şi, descoperind un cotlon în zid, îşi scoase repede hainele aduse de el. Cele pe care le şterpelise aveau să-i fie mult mai folositoare, date fiind intenţiile ei.

Îşi legă părul cu o fâşie de dantelă smulsă din corset şi ieşi pe stradă, luându-şi un aer degajat. James Bonny n-o văzuse destul de bine la lumina lanternei ca s-o poată recunoaşte din mulţime.

O luă de-a lungul cheiului plin de lume, de trăsuri şi de mărfuri, în căutarea navei *Charleston Bay,* hotărâtă să se urce la bordul ei şi să se ascundă acolo. Reacţia lui James Bonny o

făcuse să-şi dea seama că planul pe care şi-l făcuse nu era bun. Cine ar fi vrut să-şi ia pe cap o nevastă şi toate necazurile pe care i le-ar fi făcut rudele ei? Era mai bine să fugă. De ce nu s-ar fi dus în New Providence? Se gândea de vreun sfert de oră cum să ajungă pe navă fără să atragă atenţia, cântărind în minte toate ipotezele, când o mână o înşfăcă de guler.

— Să nu crezi că eşti mai şmecheră decât mine, îi şopti la ureche vocea lui James Bonny.

Ann începu să tremure şi strânse cu putere în mâna pandantivul. Dintr-o singură mişcare, James Bonny o întoarse cu faţa spre el şi o lipi de zid. Ann încleştă şi mai mult pumnul şi-i înfruntă privirea întunecată.

Ochii lui James Bonny se aprinseră. O scrută îndelung. Oftă cu zgomot şi o luă fără blândeţe de mână.

— Unde mă duci? întrebă Ann, descumpănită.

El nu-i răspunse, dar o trase după el mergând atât de repede încât fata începu să gâfâie. Nu se opriră până în faţa bisericii din Charleston, biserica în care Ann îşi plânsese mama şi în care toată viaţa ei se dusese de râpă.

— Vino, îi spuse el, simplu.

— De ce?

— Asta voiai, nu? oftă James Bonny.

Inima lui Ann îşi înteţi bătăile, iar ochii începură să-i strălucească. Îl lăsă s-o cuprindă în braţe.

— De ce? repetă ea.

— Pentru că-mi placi, miss Cormac, răspunse James Bonny. Şi cred că eşti dracul gol din moment ce m-ai făcut să te doresc atât de mult.

Ann îşi încolăci braţele pe după gâtul lui puternic şi îi răspunse la sărut cu aceeaşi patimă.

29

Bay Daniel trecu prin strâmtoarea Silver Banks cu toate pânzele sus. Corabia de transport pe care o urmăreau era doar la câteva noduri distanţă. Mary surâse, în bătaia vântului care-i răvăşea părul. De patru luni, de când ieşiseră din nou pe mare, nu se mai sătura să admire mersul navei lor, care dansa pe valuri ca o adolescentă.

Junior era la cârmă, alături de Constant, noul şef de echipaj. Echipajul era pe măsura căpitanului său. Îi recrutase chiar el. Erau tineri, puternici, curajoşi şi respectuoşi. Niciunul dintre ei nu era însetat de sânge, niciunul nu s-ar fi ridicat împotriva lui. Junior îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre ei. De îndată ce Mary anunţase *că. Bay Daniel* era gata sa iasă în larg, mulţi se oferiseră să facă parte din echipaj. Mary refuzase să ia vreo hotărâre. Nu era treaba ei.

Era mândră să-și vadă fiul dând ordine ca un marinar cu experienţă, ca un pirat în toată puterea cuvântului.

Se duse pe puntea din spate. Oamenii erau pregătiţi pentru abordaj, dar Mary ştia din instinct că nu va fi cazul. Nava comercială nu era un vas de luptă.

— Hei, voi, de pe corabie! Predaţi-vă, altfel vom fi necruţători.

Jolly Roger fâlfâia în vânt. Căpitanul vasului *Maria* ştia ce se va întâmpla. N-avea cum să le scape.

— Coborâţi velele! mai ordonă Junior.

Mary scoase un suspin de satisfacţie. Nava comercială coborâse pânzele.

Bay Daniel se lipi de bordul celeilalte nave. Într-o clipă, cârligele de abordaj zburară agățându-se de bastingajul *Mariei* şi pasarela fu instalată. Mateloţii de pe *Bay Daniel* se repeziră cu armele în mână.

— Ce simplu a fost, regretă Junior. Îmi place mai mult când încearcă să se apere cât de cât.

Mary izbucni în râs şi-l bătu pe umăr.

— Ai chef să te joci iarăşi de-a tâmplarul?

Îi făcu şmechereşte cu ochiul, sări pe puntea centrala şi urcă pe pasarelă. Din trei sărituri, o ajunse din urmă şi Junior. Acum era cu un cap mai înalt decât ea.

— Căpitan Calvi, se prezentă bărbatul care îi aştepta pe puntea din spate.

Marinarii din echipajul acestuia erau liniştiţi. „*Prea liniştiţi*", îşi spuse Mary, lăsându-i sub supravegherea piraţilor ei şi urcând pe punte.

— Căpitan Olgersen, răspunse politicos Junior. Nu vrem decât încărcătura voastră; imediat ce-o luăm, veţi fi liberi să plecaţi.

— N-aş crede că o să vă intereseze. Nu e ceva uşor de comercializat.

— De unde veniţi? întrebă Mary, fără să lase din mână pistolul îndreptat spre el.

— Din Yucatan, răspunse din spatele ei o voce răguşită, spartă, care-i zgârie auzul.

Se întoarse şi văzu o făptură mascată, ascunsă în întregime de o pelerină care-i ajungea până la glezne. Probabil că ieşise din cabina pe care încă n-apucaseră s-o scotocească. Deşi omul urcă sprinten scările care duceau spre platforma punţii, Mary observă că şchiopăta puţin. Alura misterioasă, ca şi prestanţa lui îi descumpăni o clipă şi pe ea, şi pe Junior.

Privirea din spatele măştii scânteia. Mary simţi un ghimpe în inimă. Îşi aminti o altă privire la fel de intensă, dar goni imediat regretul.

— Vasul acesta transportă *mate,* explică necunoscutul. Este o plantă medicinală. Mayaşii o foloseau în cursul ceremoniilor lor religioase.

— Cine eşti? întrebă Junior, stingherit. Şi de ce porţi costumul ăsta? Suntem cumva în carnaval? adaugă, încercând să-şi ascundă stânjeneala în spatele unei glume.

Un adevărat pirat nu trebuia să simtă compătimire.

— Sunt armatorul acestei nave, răspunse personajul. Masca mea ţi se pare şocantă, dar rănile pe care le ascunde ea ţi s-ar părea şi mai şocante, căpitane.

— Păstreaz-o, dacă-i aşa, conchise Junior.

Se aplecă peste bord şi-i strigă şefului său de echipaj.

— Transbordează cât mai repede încărcătura!

— Ce-o să faci cu ea? râse necunoscutul.

— Asta mă priveşte pe mine.

Necunoscutul lăsă capul în jos. Junior coborî scara.

— Să fii atentă la ei, îi recomandă el în şoaptă lui Mary, individul ăsta nu-mi place.

Ea nu-i răspunse. Privirea ochilor negri continua s-o aţintească, străpungându-i sufletul.

— Am cunoscut, pe vremuri, un vas care se numea la fel. Era al căpitanului Cork, spuse pe un ton liniştit necunoscutul, atunci când Junior ajunsese destul de departe ca să nu-i mai audă vocea.

Bătăile inimii lui Mary se înteţiră.

— Clément Cork a murit, spuse ea. Cu mult timp în urmă, când Veneţia a fost bombardată de Claude de Forbin.

— Într-adevăr, e mult de atunci. Nu-mi amintesc evenimentele acelea. Nici altele. Din zilele acelea nu mi-au rămas alte amintiri în afară de masca pe care o port şi o durere nesfârşită. Pricinuită de o femeie. O femeie care m-a părăsit. Sau, cel puţin, aşa am crezut.

Mâna lui Mary tremură. Încercă să se stăpânească şi se întoarse cu uşurare spre Junior, care o chema, dornică să fugă de privirea aceea sfâşietoare, insuportabilă.

— Era adevărat ce-a spus. În cală nu sunt decât ierburi. În afară de provizii şi de apă, n-avem ce lua.

— Călătoria noastră până la Veneţia va fi lungă, continuă necunoscutul, răspunzând parcă gândurilor ei. Ţi-a mai rămas vreo fărâmă de omenie, Maria, sau ai pierdut-o când m-ai părăsit?

Din adâncul sufletului lui Mary urcă un hohot de plâns. Îl înăbuşi, apoi se întoarse către necunoscut ca să înfrunte acest adevăr pe care-l presimţise de cum îl zărise, deşi nu voia să-l accepte.

— Un singur om mă numea astfel, iar el a murit într-un incendiu, murmură ea cu o voce stinsă.

— Eşti sigură? Ai verificat? scrâşni vocea, ca un acord fals.

— Am crezut ceea ce mi s-a spus. Nimeni n-ar fi putut scăpa din flăcările acelea. Doar dacă ar fi fost…

— Nemuritor, Maria?

Ea dădu din cap şi se sprijini de balustradă, lăsând în jos pistolul.

Pe puntea centrală, marinarii se grăbeau să transbordeze butoaiele. Junior dădea ordine, fără să-și dea seama de chinul ei. Căpitanul Calvi se retrăsese câţiva paşi, discret.

— Priveşte-mă, Maria, ceru vocea. Priveşte preţul pe care l-am plătit şi reneagă-mă. Reneagă-mă, ca să pot, în sfârşit, să te uit.

Îşi scoase masca. Însă, în loc să dea înapoi la vederea cicatricelor monstruoase care-l desfigurau pe marchizul Baletti, Mary lăsă să-i scape arma din mână şi începu să plângă.

William Cormac se simţi nespus de uşurat văzând furia Emmei. De când fusese anunţat că Ann a dispărut, se temuse de tot ce putea fi mai rău. Avea astfel de temeri încă de când Emma dăduse de urma fetei. Ştia cum îl mituise Gabriel pe Blood, omul lui de încredere, punându-l într-o situaţie dificilă. Tâmpitul de Blood făcuse datorii mari la joc. Gabriel se oferise să i le achite contra acestui mic serviciu. Blood fusese ameninţat că, dacă nu acceptă, familia lui va avea de suferit, în faţa acestei perspective, Blood sacrificase cincisprezece ani de loialitate. William Cormac nici nu voise să-i asculte scuzele. Îl concediase pe loc, furios că pierduse din nou controlul asupra situaţiei. Cu atât mai mult cu cât se simţea, într-o măsură, vinovat. Se blestemase în sinea lui că nu observase furia fratelui acelui sclav pe care Ann îl făcuse să cadă din copac. Profitând de leşinul ei, omul abuzase de ea ca s-o mânjească, s-o pedepsească. William Cormac îl făcuse să mărturisească totul.

Ann fusese la un pas de moarte, iar el fusese pe punctul de a se sinucide. Era încă deprimat când Emma venise la el să se laude cu descoperirea ei şi-l obligase să-i semneze un ordin de vizitare.

— N-ai de ales, Cormac. Aş putea pretinde s-o scoţi din mănăstire, dar prefer să-i poarte de grijă maicile în locul tău.

— Şi dacă refuz?

— Zidurile acelea nu sunt nici atât de înalte, nici atât de bine păzite încât să mă oprească s-o iau de acolo. Iar atunci, dragul

meu, orice-ai face şi oricât ai plânge, n-ai mai revedea-o niciodată. Consideră-te fericit că ţi-am iertat infatuarea!

William cedase, dar luase măsuri ca să dejoace intenţiile Emmei, aranjând pe nepusă masă o căsătorie cu fiul celui mai apropiat dintre vecinii lui, care, văzând-o pe Ann la balul guvernatorului, se îndrăgostise de ea.

La început, Cormac crezuse că Emma descoperise manevrele lui, dar ea era extrem de nervoasă, bătând din picior pe podelele cu încrustaţii.

— Dacă mă minţi, Cormac, jur că de data asta voi fi necruţătoare!

— Nu te mint. Dacă n-ai nicio legătură cu dispariţia ei înseamnă că Ann n-a avut nevoie de nimeni ca să evadeze din mănăstire. N-am nicio veste de la ea. Şi, dacă vrei să ştii, sper să nu primesc nici de-acum înainte.

Emma păli, încremenind locului.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că asta ar însemna că fiica mea şi-a recăpătat memoria şi acum e liberă. Oricât de greu mi-ar fi, prefer să o pierd decât s-o ştiu alături de tine.

— Am să pun să fii supravegheat, Cormac, vociferă ea. N-o să-mi scape niciun gest de-al tău, niciun drum, nicio vizită. Mai devreme sau mai târziu, Ann va da un semn de viaţă, şi atunci vei plăti pentru toate insultele tale. Pentru toate, auzi? Până la ultima.

El dădu din cap. Ann n-avea să se mai întoarcă. Exista un singur mijloc ca s-o scoată definitiv din ghearele Emmei de Mortefontaine. Îşi iubea destul de mult fata ca să considere că acest gest extrem era preferabil sclaviei care ar fi aşteptat-o. Îndată ce Emma plecă, se apucă să-i scrie un bilet notarului său. Curând, tot Charlestonul avea să afle că a dezmoştenit-o pe Ann. Era greu de crezut că ea nu va fi înştiinţată şi că nu va fi destul de jignită ca să se îndepărteze cât mai mult de el. Va fugi departe, foarte departe.

Aflând acest lucru, Emma fu cuprinsă de o furie fără margini şi-i porunci lui Gabriel s-o scape, o dată pentru totdeauna, de Cormac. Valetul, care stătea cu cizmele pe masă şi-şi curăţa

dinţii cu o scobitoare făcută dintr-un os de pui, o măsură cu o privire condescendentă.

— Dacă-l elimin, ai fi condamnată, iar eu, împreună cu tine. Nu-s tâmpit, Emma. Cormac nu e periculos, ci doar incomod. Lasă-l să se agite. O s-o regăsim pe Ann şi fără ajutorul lui.

— Vreau să moară şi să sufere, izbucni ea. Destul m-a umilit.

— Nu vei avea această plăcere, o ironiză Gabriel.

Emma îşi încleştă dinţii şi pumnii, stăpânindu-şi mânia. Îi adresă un zâmbet ipocrit, spunându-şi că într-o bună zi, dacă Ann va reveni în viaţa ei, se va elibera de această dependenţă şi-şi va ucide fără pic de milă călăul.

Într-o fracţiune de secundă, situaţia de pe vasul *Maria* cunoscuse o răsturnare spectaculoasă.

Căpitanul Calvi se apropie de Junior, care se ocupa de transbordarea încărcăturii.

— Căpitane Olgersen, cred că ar trebui să te uiţi puţin în sus, şopti veneţianul, cu un surâs enigmatic.

Temându-se de vreo trădare, Junior îşi ridică privirea spre dunetă, surprinzând-o pe mama lui în braţele omului aceluia, a cărui mască dispăruse.

Pentru o clipă, se temu de tot ce putea fi mai rău. Un alt leşin, o lovitură de spadă sau de pumnal, care ar fi explicat faptul că maică-sa se lăsase astfel cuprinsă în braţe de străin. Se repezi într-acolo, cu arma în mână, urlând:

— Mamă!

Atunci, ea se desprinse din braţele bărbatului şi se întorsese spre el. Junior lăsă în jos ţeava pistolului îndreptat către necunoscut. Pe chipul lui Mary, lacrimile se împleteau cu surâsul.

— Junior, ţi-l prezint pe marchizul Baletti, murmură ea, simplu.

— Pe toţi dracii! înjură, uluit, băiatul. Dar erai mort, după câte ştiu eu!

— Eram, într-adevăr, răspunse marchizul. Eram mort, băiete, dar tocmai am înviat.

Junior rămase cu gura căscată, iar arma se balansă în mâna care-i atârna pe lângă trup. Timp de o fracţiune de secundă, nu

mai mult. Apoi, chipul i se lumină. Se repezi spre bastingaj, luă portavocea şi urlă spre echipajul lui.

— Încetaţi încărcarea până la noi ordine!

Veni în faţa lui Baletti.

— Presupun, marchize, că eşti dispus să colaborezi.

— Să colaborez, nu. Să vă urmez însă, da. Acolo unde va hotărî Mary. Cred că avem multe să ne povestim.

— Mary?

— Mergem la Insula Ţestoasei, decise ea. Eu rămân la bordul navei lui. Tu du-te pe corabia ta.

Junior dădu din cap. Chiar dacă toate acestea i se păreau precipitate, înţelese. Înţelese din privirea mamei lui ceea ce toate scrisorile pe care i le citise, pe vremuri, Forbin nu menţionau. Baletti şi Mary se iubiseră. Chiar dacă Mary îşi construise visele împreună cu Corneille, legătura aceasta sfidase timpul.

Îşi chemă oamenii, refuzând să răspundă la vreo întrebare atâta timp cât *Maria* nu era eliberată. Apoi porunci să se ridice pânzele şi, pe când căpitanul Calvi făcea acelaşi lucru, explică echipajului său că marchizul o salvase pe Mary, pe vremuri, la Veneţia şi că, din această cauză, îi datora respect. Onoarea era la piraţi un lucru sfânt. Niciunul dintre ei nu obiectă.

După ce rămaseră singuri pe *Maria,* Mary îl urmă pe Baletti pe scări. El voi să-și pună la loc masca, să n-o indispună. Ea îl împiedică.

— Vreau să te văd aşa cum eşti.

El nu-i răspunse şi-i deschise uşa ca să intre în cabina lui, care era sobră. Corabia era o navă olandeză mare, cu trei catarge, concepută special pentru comerţ. Nu strălucea prin confort, fapt pentru care Baletti se scuză, trăgând perdeaua ca să oprească lumina care pătrundea prin ferestrele largi ale punţii din spate. Era un mod elegant de a se masca.

— Vrei să bei ceva? Mie mi s-a uscat gâtul. Emoţia acestei întâlniri neaşteptate. Nesperate, adăugă el. Un porto?

Ea dădu din cap. Nu mai gustase de mult aşa ceva. El îi întinse un pahar. Brusc, amândoi se simţiră jenaţi de această promiscuitate, de tot acest timp care trecuse. Şaisprezece ani.

— Iartă-mă, se scuză ea. Mă simt proastă şi stângace. Nu ştiu ce să-ți spun.

— Ai spus deja totul, Maria, zâmbi cu tristeţe Baletti, apropiindu-se de ea. Ai justificat tot, aruncându-te în braţele mele în ciuda înfăţişării mele monstruoase.

— Nu mă sperie decât chinurile pe care le ghicesc dincolo de ea.

Şi, ca să-l convingă, îşi trecu un deget peste umflăturile de pe obrazul lui. Marchizul era plin de tandreţe. Mary nu-şi putea explica de ce fusese atât de tulburată la revederea lui. Îşi aducea aminte că se împăcase repede cu pierderea lui Baletti, găsindu-și alinare în braţele lui Corneille. Oare moartea acestuia din urmă o făcuse să devină atât de vulnerabilă şi de fragilă? Sau apariţia fantomatică a marchizului îi reînviase aceste imagini, durerea căreia refuzase să i se lase pradă atunci, la Veneţia, ca să nu sufere din cauza pierderii lui?

— Cum ai putut ieşi din flăcările acelea? întreba ea. Ţipătul tău mi-a rămas în amintire, chiar dacă torturile la care m-a supus Emma l-au strivit.

— Emma te-a torturat?

— În temniţa din Veneţia. Până când Cork şi Corneille au reuşit să mă elibereze. Cork a căzut pe când se îndreptau către nava lui Forbin.

Mary suspină şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Toate acestea sunt atât de îndepărtate, marchize. Te-am crezut pierdut. Nu mai voiam să aud nici de Emma, nici de comoară. Voiam doar să-mi regăsesc fiul şi să-mi iau viaţa de la început. Corneille m-a ajutat s-o fac.

— El unde e?

— A murit. Acum câteva luni l-au capturat nişte corsari. Junior şi cu mine ne-am continuat viaţa. Dar să lăsăm asta, zise ea, alungând cu un gest obosit imaginile pe care le evocase. Îţi vorbesc despre mine, când tu eşti singura persoană care ar trebui să conteze. M-am schimbat, marchize. Nu mai sunt aceea care eram la Veneţia. Astăzi sunt o femeie pirat, foarte diferită de aceea pe care ai iubit-o.

— Ba nu, nu cred. Privirea ta a rămas aceeaşi, Mary. Ştie şi acum să vadă dincolo de aparenţe. Iubeşti libertatea şi marea.

Ştiam asta. Am ştiut-o întotdeauna. A fost de ajuns să-l întâlnesc pe Corneille la Veneţia ca să înţeleg. Nu te-aş fi lipsit de ele. Voiam să te ajut să te realizezi, nu să te înstrăinez de tine însăţi.

Ea schiţă un zâmbet trist.

— Cum se face că ai supravieţuit? îl întrebă.

— Cork m-a găsit în subterană. Aşa mi-au spus călugării, când mi-am revenit.

— Aşadar, Cork te-a scos de acolo, repetă ea.

Închise ochii, străfulgerată de o evidenţă.

— Înseamnă că ştia şi Corneille. Cu siguranţă ştia. Dar nu mi-a spus nimic, marchize.

— Te iubea. La fel de mult ca mine. La fel de mult ca Forbin.

Mary îi scrută privirea. Dacă ar fi aflat de la Corneille adevărul, destinul ei ar fi fost altul? Ar fi preferat oare să rămână alături de marchiz în loc să-l urmeze pe Corneille? Nu ştia. Se întâmplase ceea ce trebuia să se întâmple.

— Mi-au trebuit aproape zece ani ca să mă refac complet, continuă Baletti cu vocea lui voalată. În tot acest timp am rămas la mănăstire. Casa mea arsese, nu mai aveam craniul de cristal, care mi-ar fi grăbit vindecarea, dar nu rămăsesem sărac lipit. Comerţul meu maritim era înfloritor şi cunoşteam secretul Marii Opere. Averea mea nu se găsea în întregime în palatul acela. Mi-am folosit bunurile ca să încerc să vă regăsesc, pe tine şi pe Emma. I-am scris chiar şi lui Forbin.

— Nu mai avea veşti de la mine de ani de zile, mărturisi Mary.

— Aşa mi-a spus şi el. S-a retras din marină şi s-a stabilit la Saint-Marcel. Credea că te-ai prăpădit din moment ce n-ai mai dat niciun semn de viaţă. M-am resemnat, la fel ca el. Am căutat-o pe Emma la Londra, la Dover, dar a fost în zadar. Îşi lichidase toate afacerile, abia dacă îşi mai aduceau câte unii aminte de ea.

— De ce voiai s-o găseşti?

— Ca să-mi recuperez craniul de cristal. Aveam mare nevoie de el. Nu numai chipul mi-a fost distrus, ci tot trupul. Nici nu ştiu cum am ieşit din încăperea aceea. Mi s-a părut că o mână nevăzută îndepărta de mine flăcările, deschidea panoul şi mă ducea în subterană. Nu-mi aduc aminte să fi avut puterea şi curajul s-o fac singur. În tot timpul cât am fost între viaţă şi

moarte, o voce cânta în capul meu şi eram bântuit de viziunea cetăţii de cristal. Eram atât de pătruns de toate acestea, încât, împotriva oricărei logici, am supravieţuit. Ştiu că ar fi de ajuns să ating craniul ca să mă vindec complet.

Îşi trecu o mână obosită pe frunte. Mary nu vru să-l întreruptă. Simţea suferinţele lui ca tot atâtea împunsături de ac pe propria piele.

— În cele din urmă, mi-am închipuit că răzbunarea ta fusese dusă la îndeplinire, că o omorâseşi pe Emma şi luaseşi craniul, împreună cu Cork, după care plecaseşi la Lubaantun ca să recuperezi comoara şi pieriseşi pe mare. Nu te credeam în stare să-l laşi pe Forbin cu tristeţea şi cu incertitudinile acestea.

— Am considerat că pentru el era mai bine aşa. N-ar fi suportat ideea că i l-am preferat pe Corneille.

Baletti dădu din cap.

— Fireşte. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. M-am dus în Yucatan, adăugă el după câteva clipe de tăcere. N-am găsit nimic, nici măcar cetatea Lubaantun. Jungla a acoperit totul. Fără harta pe care o avea Emma, mi-a fost imposibil s-o localizez. Mayaşii pe care i-am întâlnit nu au putut să-mi dea decât informaţii vagi. Centrul vital al acestei părţi a coastei este astăzi oraşul Santa Rita. În portul lui se poate face orice fel de comerţ. Am cunoscut puterile unei plante rare, numita *mate,* din zona respectivă a Indiilor Occidentale. E mai uşor de găsit în sud. M-am gândit că iarba mate avea o legătură cu craniul şi că, poate, m-ar fi ajutat.

— Deci de acolo te întorceai acum?

— Numai întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Întâmplarea sau destinul, adăugă el. Căpitanul Calvin a observat că eram urmăriţi şi i-am ordonat să fugă. Apoi, văzând că eraţi pe punctul să ne ajungeţi din urmă, am luat luneta ca să-mi dau seama cât de puternic echipaj aveţi. Închipuie-ţi uimirea, bucuria şi temerile mele când am citit numele fregatei. I-am spus lui Calvin să accepte tot ce-i va cere căpitanul acesteia, gândindu-mă să nu mă arăt înainte de a mă lămuri cum stau lucrurile. Deşi nava arăta exact ca fregata lui Cork, au trecut de atunci, totuşi, şaisprezece ani, după cum bine spuneai şi tu.

Se lăsă tăcerea. Mary bău o gură din vinul de porto pe care îl tot agitase în pahar până atunci, încălzindu-l în palme, aşa cum făcea şi pe vremuri.

— V-am privit prin fereastra asta apropiindu-vă, continuă marchizul, arătând spre fereastra din stânga.

Pe banchetă se afla şi acum luneta.

— Te-am recunoscut imediat. Nu te-ai schimbat. Poate doar câteva fire albe în păr, o cută fină la colţul gurii, alta lângă ochi. Îmi amintesc fiecare por al pielii tale, mărturisi el în şoaptă. Nicio altă femeie nu ţi-a luat locul, Maria.

Baletti se ridică şi se sprijini cu o mână de pervazul ferestrei, ridicând perdeaua pentru ca lumina piezişă a serii să-i mângâie rănile. Mary nu îndrăzni să-i tulbure tăcerea, care o durea, ca şi mărturisirea lui.

— Cine ar fi vrut să-și lege viaţa de un infirm? spuse el apoi.

Mary se ridică, lăsă paharul din mână şi se apropie de el, dar nu cuteză să-l atingă, de frică să nu trezească dureri în cicatricele lui.

Se mulţumi să-i caute mâna.

— Nu vreau mila ta, Maria. Mi s-ar părea mai greu de îndurat decât tot restul.

— Cum poţi crede că mi-ar fi milă de tine?

El nu răspunse şi-şi continuă destăinuirea, ca şi cum ar fi aşteptat dintotdeauna această clipă.

— Am fugit din Veneţia. Am refuzat să mai primesc vizite. Rarele mele ieşiri în public au fost făcute la adăpostul acestei măşti. Mi-am încetat toate activităţile legate de săraci, am renunţat la visurile mele ca să-mi ascund nefericirea.

— Dar de ce? Lucrurile acestea erau raţiunea ta de a trăi, marchize. Ca şi craniul de cristal.

El râse amar.

— Iluzii. Era o iluzie, Mary. A trebuit să te pierd ca să-mi dau seama de asta. Iar acum, că te-am găsit, o simt şi mai puternic.

— Marchize…

El se întoarse cu faţa spre ea.

— Aş fi preferat moartea suferinţei că nu te-am scăpat de Emma. Rănile mele fizice n-au însemnat nimic faţă de cele din

sufletul meu. Orice-ai face, nu poţi uita. Nu poţi uita o parte din tine care ţi-a fost amputată.

— Nu sunt vrednică… murmură ea, lăsând capul în jos.

— Ba nu-i aşa, Maria. Altfel, n-ai fi fost atât de iubită.

Îi ridică bărbia şi o privi în ochi.

— Ştii cumva unde s-ar fi putut ascunde Emma?

— Şi dac-aş şti, ce-ai face?

— M-aş duce să-i iau ceea ce mi-a furat. Viaţa, înfăţişarea, visurile. Odată cu craniul de cristal.

— Pe când eram prizoniera ei, mi-a vorbit despre Carolina de Sud.

Mary fu pe punctul de-a pomeni de Ann, dar se abţinu. Era o rană care se închisese. Nu voia s-o redeschidă.

— E un ţinut întins, se strâmbă el.

— Charleston e un oraş cunoscut. Am putea începe de acolo.

— „*Noi*”, Maria? se miră Baletti.

— N-am să te las s-o înfrunţi de unul singur pe Emma.

— Războiul tău s-a terminat. N-are rost s-o negi.

— Aşa era.

— Ţi-am mai spus că nu vreau mila ta.

— Acceptă atunci dragostea mea. Războiul acesta a fost al meu înainte de-a fi al tău. Nu mă poţi împiedica să iau parte la el. Dacă nu eram eu, Emma nu te-ar fi mutilat. Asta mi-a trezit dorul de răzbunare. Nu-l mai pot înăbuşi.

— Tu speri să-ţi uşurezi conştiinţa, Maria, cu toate că nu te acuz de nimic. E absurd.

— Pe vremuri, marchize, mi-ai salvat sufletul. Lasă-mă acum să-l salvez şi eu pe al tău. Lasă-mă să răscumpăr tot răul pe care ţi l-am făcut.

— Tu n-ai nicio vină. Emma e singura vinovată. Nu vei putea şterge toţi aceşti ani fluturându-ţi sabia, piratule Mary.

— Ai dreptate, murmură ea, apoi îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi-l privi drept în ochi.

— Cum poţi, când sunt atât de urât? gemu el.

— Urâţenia nu este decât o mască. Tu m-ai învăţat să văd dincolo de ea.

El o strânse în braţe, refuzându-i însă buzele care-i cereau o sărutare.

— Regăsirea ta m-a tulburat, mărturisi marchizul, dar voi mai avea nevoie de timp ca să pot…

— Ca să poţi avea încredere în mine? Pe vremuri, mi-a acordat tot timpul de care am avut nevoie.

El nu răspunse. Preţ de o clipă, Mary avu senzaţia că leagănă un nou-născut.

30

Treceau pe lângă arhipelagul Camaguey când marinarul de cart semnală o pânză în spate, la tribord.

Urmând exemplul lui Baletti, Mary luă o lunetă.

— Ce părere ai? se interesă marchizul, văzând că ea tăcea.

— Arborează Jolly Roger, e un vas de piraţi, oftă ea, fără să lase luneta de la ochi.

— Fregată?

— Brigantină. Asta nu e bine pentru noi, marchize.

— E rapidă?

— Şi agilă. E şi mai uşor de manevrat decât o fregată. N-avem cum să scăpăm. *Maria* nu se poate măsura cu vasul ăsta. Ar fi mai bine să ne predăm.

— Cum vrei tu, încuviinţă Baletti. Ce zici, Calvi?

— Sunt de aceeaşi părere, domnule, răspunse acesta, în timp ce Mary îi înmâna luneta.

Pe când ea se pregătea să ordone ca velele să fie coborâte, Baletti, care încă mai scruta zarea, o întrebă:

— Au aşezat sub Jolly Roger un pavilion roşu. Ce înseamnă asta?

Lui Mary îi scăpă o sudalmă. Amândoi bărbaţii se întoarseră în acelaşi timp spre ea.

— Asta înseamnă că nu ne vor cruţa, explică ea, cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare. Nu-mi place deloc ce anunţă.

— Ce sugerezi?

— Să ne strecurăm printre insule şi să găsim vreun golfuleţ ferit în care să ne adăpostim. Dacă nu cumva ne vor ajunge din urmă înainte de-a apuca s-o facem. Să întindem pânzele, căpitane, toate pânzele. O să luăm vântul în travers şi vom folosi curenţii de coastă ca să ne sporim viteza.

— Bună idee, miss Mary, aprobă Calvi.

— Crezi că avem vreo şansă? o întrebă marchizul, pe când Calvi dădea ordine echipajului.

— Nu ştiu; oricum, n-o să le fie uşor să ne prindă, îl asigură ea.

Apoi se întoarse şi-şi chemă piraţii prin portavoce:

— Pregătiți-vă de luptă, domnilor. Gabieri, ridicaţi pavilionul negru.

Îi spuse lui Baletti:

— E mai bine să fim gata de atac. Poate că Jolly Roger o să-i pună pe gânduri. Pe mare, piraţii trebuie să aibă respect unii faţă de alţii. Asta e tot ce putem face.

— Mă îndoiesc că va fi de ajuns, conchise Baletti.

Mary nu răspunse şi se întoarse la cârmă.

Părăsiseră Insula Ţestoasei la doar zece zile după ce acostaseră acolo. Mary îi povestise totul lui Junior. Se temea ca el să nu se supere pentru că ea se abătea încă o dată din drumul său. Junior însă, dimpotrivă, o încurajase.

— Mamă, eu nu cred în hazard. Dacă Baletti s-a ivit din nou în calea ta înseamnă că a sosit momentul să termini ceea ce ai început. Eu nu ţi-am vorbit despre asta niciodată şi nu ţi-am reproşat absolut nimic, mărturisise el. Ca şi Corneille, eram convins că trebuia să uităm totul, dar n-am reuşit nicio clipă s-o fac. Setea mea de luptă şi de sânge nu este decât un fel de răzbunare. Ca şi tine, sunt sigur de asta. Nu mai sunt un copil.

— Ai putea să mă însoţeşti cu *Bay Daniel.*

Junior lăsase ochii în jos.

— Da, aş putea, dar mai e un lucru pe care nu ţi l-am spus până acum. Nu prea ştiam cum să încep…

Mary se încruntase. Se aflau în hanul lui Umple-Burtă. Baletti refuzase să coboare pe uscat, în ciuda insistenţelor lui Mary. Îi era greu să se suporte. În cele din urmă, Mary renunţase.

— Vino, îi spusese Junior.

Se crăpă de ziuă. Băiatul o condusese spre celălalt capăt al oraşului, până la o căsuţă. Mary o ştia. Acolo locuia nevasta Cleştelui împreuna cu băieţelul ei. Era o sclavă de vreo douăzeci de ani pe care şeful de echipaj al lui Corneille o eliberase şi o păstrase alături de el. Mary înţelesese încă înainte ca Junior să bată la uşă, iar Galia să deschidă, dând la iveală un pântece proeminent. Junior era îndrăgostit. Mary remarcase că, începând de câteva luni, băiatul lipsea cam des de acasă. Dar Junior fusese dintotdeauna discret în legătura cu aventurile lui amoroase.

— Ne-am consolat reciproc, îi mărturisise el, îmbrăţişându-şi iubita. Aş vrea s-o iau de nevastă înainte de naşterea copilului meu. Daca n-ai nimic împotrivă…

Mary îi strânse la piept pe amândoi. Se despărţise de ei în pragul uşii. Nu mai avea ce face acolo, decât să-i iubească de la depărtare. Aşa mergeau lucrurile. Mary se întorsese la Baletti, având acum un motiv în plus să-l urmeze: acela de a-şi ţine făgăduiala de a o ucide pe Emma de Mortefontaine, făcută pe vremuri fiului ei. Pumnalul lui Niklaus îi fusese tovarăş nedespărţit.

Destinul lui trebuia să se îndeplinească străpungând inima Emmei. Mary Read n-ar fi trebuit să uite nicicând acest lucru.

Cu toate că nava comercială a lui Baletti nu era ideală pentru expediţia lor războinică, Mary n-avusese de ales. Încărcase în cală rezerve considerabile de hrană şi apă, astfel că nu aveau să fie nevoiţi să facă prea multe escale. Căpitanul Calvi se arătase înţelegător. Câteva zile petrecute pe uscat îi fuseseră suficiente ca să înţeleagă ce mult ţineau piraţii la Mary Read. În semn de profund respect, îi oferise comanda navei sale, dar ea se mulţumise cu locul de secund.

Bay Daniel îi escortase timp de trei zile, salutându-i la despărţire cu salve de tun.

Mary nu simţise decât o uşoară strângere de inimă. Fiul ei iubit naviga pe cont propriu. De acum înainte nu mai avea nevoie de ea. Se consolase încercând să-l „îmblânzească” pe marchiz. Cu aceeaşi răbdare şi abnegaţie pe care le avusese el, odinioară, pentru ea. Chiar dacă nu mai era povestitorul plin de vervă, binefăcătorul idealist pe care-l cunoscuse ea, spiritul îi era la fel de treaz, iar dialogurile lor îşi regăsiseră vioiciunea de altădată. Când el îşi lua vioara, Mary închidea ochii, iar imaginile din Veneţia se contopeau cu cele de pe *Bay Daniel.* Baletti şi Christophe Raymond. Amândoi ştiuseră să vorbească sufletului ei. Mary se simţea liniştită.

Până când apăruse la orizont pânza aceea.

— Se apropie, strigă ea.

Insuliţele se vedeau, dar nu se ivea niciun golf în care să se poată ascunde.

Mary scutură din cap, strângând din dinţi. Nu se temea pentru ea, ci pentru el. Corneille îi dovedise că puteai lupta chiar dacă aveai un handicap, dar Mary nu era convinsă că şi Baletti ar fi fost în stare s-o facă.

Privirea îi fu umbrită o clipă la gândul că l-ar putea pierde când abia îl regăsise. Alungă cu violenţă acest gând. După avort şi după moartea lui Corneille începuse să reacţioneze exagerat la emoţii. Se scutură ca să-şi îndepărteze slăbiciunea aşa cum îşi scutură o pasăre penele îngreunate de ploaie. Ce dracu', doar era femeia pirat! Şi trecuse de vârsta mofturilor adolescentine!

Respiră adânc, ca să-şi regăsească hotărârea. Nu era prima oara când trebuia să se lupte pentru doi.

— Toata lumea la posturi! Aşteptaţi-i să urce la bord, şi abia atunci scoateţi armele. Numai luându-i prin surprindere îi putem învinge. Nu-i cruţaţi, domnilor, adăugă ea după ce adună tot echipajul. Brigantina lor ar fi minunată ca să ne sfârşim călătoria cu ea.

Un murmur de aprobare se răspândi pe punte. Mary ştia că se poate bizui pe oamenii ei. Cât despre marinarii veneţieni, ştia că-și vând scump pielea, dar nu-i văzuse până atunci luptând. Trebuia să se descurce cu ei.

Când se întoarse la postul ei de cârmaci, înlocuindu-l pe Calvi, ştia că n-ar mai servi la nimic să fugă, riscând o canonadă. Baletti apăru în faţa ei fără pelerină şi fără mască. Avea două pistoale la brâu, spada la şold, iar chipul lui exprima o hotărâre înverşunată.

— Echipajul să coboare pânzele şi să aşteptam, căpitane, ordonă simplu Mary. Vom lupta, dacă trebuie, până la ultimul om.

Maria începu, aşadar, să-i aştepte la tribord pe cei care veneau s-o cucerească.

— Ei, drăcie, dar ce fac ăia acolo? se miră John Rackham.

Secundul căpitanului Charles Vane îşi mângâie barba.

— Ciudat, într-adevăr, întâri acesta. Vor să ne înşele, sperând că ne vom răzgândi, aşa presupun. Pavilionul negru nu ne-a convins, aşa că încearcă altceva.

— Se vede că au o încărcătură de preţ, din moment ce nu vor s-o expună salvelor de tun.

— Aşa cred şi eu. Şi, cu toate acestea, n-au baterie care s-o apere.

— Au, în schimb, mulţi oameni. Mult prea mulţi oameni, repetă el, examinând prin luneta punţile *Mariei.* Şi aş pune pariu că sunt înarmaţi. Căpitanul ăsta pare să fie uns cu toate alifiile. A mai păţit-o şi cunoaşte obiceiurile piraţilor.

— O fi vreun corsar convertit, sugeră Vane.

— Sau un corsar, pur şi simplu, căpitane.

Vane dădu din cap. Îi trecuse şi lui prin minte ceea ce spusese secundul său. Poate ca *Maria* era o capcană. Un vas de război deghizat ca să-i prindă. Inspectă cu atenţie sabordurile, mai nedumerit ca oricând. În câteva clipe aveau să ajungă în raza de tir.

— Pregătiţi bateria! ordonă el. Daţi-le jos catargele fără somaţie şi ochiţi la pupa ca să le rupem cârma. În zona asta sunt curenţi de coastă. O să-i forţăm să eşueze pe cel mai apropiat mal.

Rackham încuviinţă printr-un semn. De multe ori, căpitanul lui i se părea excesiv de prudent; de astă dată însă era de acord cu el.

Coborî în baterie să transmită ordinele primite.

Instinctul n-o înşela pe Mary. Îi fu de ajuns să-l vadă prin lunetă pe omul acela îmbrăcat în culori vii coborând de pe punte ca să înţeleagă pe loc intenţiile căpitanului.

Se repezi spre parapet şi urlă:

— Ridicaţi velele, vira babord!

Nava viră imediat.

— Ce se petrece? întreba Baletti, surprins de aceasta manevră bruscă.

Mary n-apucă să-i răspundă, căci tunurile din sabordurile navei duşmane începură să bubuie.

— Dumnezeii… înjură el, văzând ploaia de ghiulele care se abătea asupra lor. Vor să ne lase fără catarge.

— N-o să le oferim plăcerea asta, scrâşni Mary, cârmind din toate puterile spre vest.

O a doua rafală dădu jos vergile mizenei. Brigantina se apropia pe la tribord.

— Foarte bine, tună Mary, dacă asta vrei, o să-ţi arăt eu ţie, jigodie râioasă!

Baletti lăsă luneta şi o privi o clipă pe Mary. Niciodată n-o văzuse atât de hotărâtă şi de încrâncenată. Împărţea ordine gabierilor, hunienilor, piraţilor, care nu mai căutau să-şi ascundă armele.

Mary mână corabia direct spre plajă, cu toate pânzele sus, ca brigantina să nu-i scufunde în larg. Era dispusă să se lupte până la moarte, dacă trebuia, dar nu voia să-l lase pe ticălosul acela să-i trimită vasul pe fundul mării fără să-i dea prilejul să scoată sabia din teacă.

Căpitanul Calvi se retrăsese în spatele lui Baletti, conştient că n-ar fi putut face mai mult decât Mary şi că numai experienţa ei îi mai putea salva.

Carena se înfundă în nisip. *Maria* eşuase la câţiva metri de plajă.

— La abordaj! urlă Mary când brigantina se apropie de flancul de la babord al navei.

Nu mai trăgeau în ei cu tunurile. Asta şi voia Mary.

Din gabiile pe care ea le amenajase în acest scop ţâşniră cârligele de abordaj, luând-o înaintea celor ale duşmanilor lor, în timp ce piraţii lui Mary trăgeau de zor cu puştile.

Fără să mai aştepte, Mary se aruncă în luptă, strigând:

— La mine, piraţi! Pe ei!

— Pe toţi dracii din iad, se sufocă Vane. Ce mama mă-sii se petrece aici?

— Ne-am lăsat păcăliţi, tună John Rackham, care înţelesese abia acum că nava aceea nu era ceea ce crezuse el.

— N-o să-l las pe câinele ăsta să scape atât de uşor! se înfurie Vane, care îşi dăduse la rândul lui seama că era vorba despre o navă de comerţ care căzuse, probabil, în mâinile unui pirat. N-am să-l las să-mi ia *Revanşa!* mugi el, scoţându-şi sabia din teacă.

Rackham o flutura deja pe a lui. Se aruncară în mijlocul încăierării.

Pe ambele vase lupta se desfăşura cu aceeaşi încrâncenare şi ferocitate. Mary înfipse spada într-un piept, trase un glonţ în altul. Era dezlănţuită, cu atât mai mult cu cât Baletti venise alături de ea şi mânuia sabia cu o îndemânare care o uluia. Era aproape la fel de îndârjit şi de priceput ca, pe vremuri Corneille. Acum, că nu mai avea motive de îngrijorare în ceea ce-l privea, Mary nu se mai gândea decât să doboare tot ce-i stătea în cale, luând pistoalele piraţilor pe care-i ucidea ca să tragă în alţii.

În aer plutea izul acela de praf de puşcă şi de sânge care, ca întotdeauna, îi înzecea furia. Nu mai vedea şi nu mai auzea nimic, concentrată asupra unui singur ţel: să înainteze, nimicind tot ce era viu în calea ei.

Charles Vane nu reuşea să-şi revină văzând furia aceea care se dezlănţuise pe nava lui. Totuşi, avantajul era de partea oamenilor lui. Lupta continua, însă n-avea să mai dureze mult. Pe puntea *Revanşei* mai rămăseseră doar individul acela desfigurat şi căpitanul, care loveau în dreapta şi-n stânga. Deşi erau ei doi contra zece, nici nu se gândeau să se predea. Meritau clemenţa lui.

— Rackham! zbieră el. Ia-i prizonieri!

Mary auzi ordinul şi realiză subit în ce situaţie se aflau, îşi văzu oamenii murind, copleşiţi de numărul inamicilor. Îl văzu pe Baletti epuizat. Se apropie de el, spulberând doi marinari care voiau s-o oprească, refuzând sa-l lase singur, încolţit, cu spatele sprijinit de puntea din faţă. În câteva minute, amândoi fură înconjuraţi.

— Încetaţi lupta! ordonă o voce.

Asediatorii dădură înapoi, ameninţători, formând un semicerc de mutre furioase, cu pistoalele în mâini. Se traseră la o parte, făcându-le loc lui Vane şi secundului său să treacă.

— Aruncaţi armele! ordonă primul.

Mary îl străfulgeră cu o privire duşmănoasă şi-şi aruncă sabia la picioarele lui. Baletti îşi desprinse şi el degetele de pe arma lui, lăsând-o să cadă.

— Aşa mai merge, declară căpitanul. Ne-aţi pricinuit pierderi mari pentru…

Dar nu apucă să-şi termine fraza. Un marinar aflat pe *Maria* luase portavocea şi strigă:

— În calele lor nu e nimic, căpitane, în afară de provizii!

Ceilalţi scoaseră un murmur de indignare.

— Ei bine, asta confirmă ceea ce credeam eu. Jolly Roger de pe pavilionul vostru nu era o păcăleală, nu-i aşa? întrebă Vane cu un surâs răutăcios.

— Nu, mărturisi Mary. Dar nu era vorba despre ce-ţi închipui tu, căpitane. Vasul vostru nu m-a interesat decât începând din clipa când aţi vrut să ne scufundaţi.

— Ca să vezi! rânji secundul. Deci piraţii se plimbă cu nave de comerţ doar aşa, de plăcere.

— Crede ce vrei, făcu ea, dar Mary Read nu minte niciodată.

Charles Vane se încruntă.

— Mary Read, ai spus? Am auzit vorbindu-se despre tine, dar îmi venea greu să cred că există într-adevăr o femeie pirat.

Mary îşi înălţă cu mândrie bărbia.

— Eşti femeie? se sufocă de uimire Rackham.

— Nu te-aş sfătui să încerci să verifici, replică ea, cu o privire cruntă.

Din rândurile echipajului se auziră chicoteli pe care o privire furioasă a lui Rackham le curmă subit.

— Ce ai de gând să faci cu noi, căpitane? întreba marchizul, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

— Tu cine eşti?

— Mi se spune Marchizul. Sunt secundul lui Mary Read.

— I l-am lăsat pe *Bay Daniel* fiului meu, explică Mary. Marchizul şi cu mine aveam o treabă de rezolvat în Carolina de Sud.

— Zi mai bine că voiai să faci rost de o navă, râgâi Rackham, şi ai crezut că o poţi lua printr-un vicleşug.

Mary înţelese că nu va reuşi să-i convingă. Faptele erau împotriva ei şi n-avea niciun chef să-i povestească individului ăluia toată viaţa ei.

— Să terminăm odată, făcu ea. Omoară-ne, dacă nu vrei să ne înrolezi.

— Nu mi-ar plăcea să vă am la bord, scrâşni Rackham.

— Va trebui totuşi să te obişnuieşti cu gândul ăsta. Jos armele! Le ordonă căpitanul Vane piraţilor lui.

Fără să dea atenţie privirii furioase a lui Rackham, luă de jos sabia lui Mary şi se apropie ca să i-o dea înapoi.

— Eram la Kingston când căpitanul lui *Bay Daniel* a evadat de pe eşafod. Ea dădu din cap. Ai onoarea în vârful spadei, Mary Read. Nu-mi pasă care erau motivele prezenţei tale la bordul *Mariei.* Oricare ar fi ele, cred ceea ce-mi spui.

— Îţi mulţumesc, căpitane.

— Bun venit pe *Revanşa.* Eu sunt Charles Vane, iar impetuosul meu secund se numeşte John Rackham.

— Nu vom rămâne pe nava ta, spuse Mary.

— O să vă lăsăm la New Providence, hotărî Vane, dacă îţi convine. Mary încuviinţă. Până atunci, veţi fi la ordinele mele şi la cele ale lui Rackham.

— Asta doream şi noi, îl asigură Mary.

Vane se îndepărtă de ea, întorcându-se lângă Rackham, şi îi şopti acestuia:

— Nu mai face mutra asta şi scufundă-le corabia, după ce iei încărcătura. Mary Read este o achiziţie excelentă şi n-am de gând să renunţ la ea.

31

Ann dădu cu piciorul într-o piatră de la capătul aleii înainte de a contempla cu o privire tristă plaja. Se împliniseră şapte luni de când era soţia lui James Bonny şi şase de când erau în New Providence. Nimeni de acolo n-ar fi putut bănui că Ann Bonny era, de fapt, miss Cormac. Asta ar fi trebuit s-o mulţumească, mai ales că James era, împotriva oricăror aşteptări, foarte îndrăgostit de ea şi nu înceta să-i repete că fusese extrem de norocos şi foarte inspirat să rămână cu ea.

Ann ar fi putut spune acelaşi lucru dacă privirea ei n-ar fi întâlnit, cu o lună mai înainte, privirea piratului aceluia. În doar câteva secunde, privirea aceea o străpunsese ca un pumnal. El plecase din nou pe mare. De atunci, Ann aştepta cu nerăbdare întoarcerea lui.

James Bonny era un soţ bun. O învăţase tot ce trebuia să ştie, inclusiv să se reîmpace cu trupul ei traumatizat de avortul acela. Făcuse din ea o femeie adevărată, îi dăduse un nume şi spera că vor avea un cămin. Un cămin. Nu pe mare. Părăsise marea ca să rămână cu Ann, fapt care ar fi trebuit s-o măgulească.

James Bonny devenise informator al guvernatorului Woodes Rogers. Primea un salariu frumos ca să-i denunţe pe piraţii care ajungeau în New Providence. Pe insulă erau mulţi piraţi. Aproape două mii, alcătuind un clan. Cei mai mulţi dintre ei erau foşti corsari care deveniseră piraţi ca să poată supravieţui. Cu mărfurile care proveneau din Anglia, singurele autorizate pe coastele Indiilor Occidentale, se putea face o contrabandă profitabilă. Piraţii le revindeau plantatorilor din Rhode Island, din Boston sau chiar din New York. Pirateria nu fusese niciodată atât de înfloritoare, iar faptul acesta îl aducea la exasperare pe regele George la Angliei.

Bonny îşi petrecea timpul prin taverne, alături de ei, sfătuindu-i să se întoarcă la o viaţă cinstită şi să-i ceară iertare regelui. Dacă refuzau, îi denunţa guvernatorului Woodes Rogers, care îi punea sub urmărire.

Ann îi făcuse reproşuri, fiindcă delaţiunea nu-i plăcea. Se certaseră din cauza asta. Ann cedase în faţa argumentelor lui. Conştiinţa ei însă nu. James Bonny îi plăcea mai puţin de când îşi sacrificase onoarea. Ea prefera onoarea piraţilor. Îi propusese să-l însoţească prin cârciumi, pretextând că astfel, popularitatea lui ar avea de câştigat, dar şi ca să mai iasă din casă, unde era obligată să-și joace rolul insipid de soţie. La început, mândru de importanţa pe care o căpătase, James Bonny nu se gândise la nimic rău. Până când descoperise că Ann petrecea acolo mult mai mult timp decât îi spunea lui şi că atunci când era printre marinari râdea cu poftă, pe când în braţele lui ofta.

Într-o zi, după ce un marinar o salutase pe stradă făcându-i cu ochiul, James Bonny îi făcuse o scenă de gelozie.

— N-am să-mi las nevasta să se poarte ca o curvă! uriaşe el.

— Sunt liberă să fac tot ce-mi place, replicase ea.

— Ba nu, Ann, nu de când te-ai căsătorit cu mine.

— Ştii bine pentru ce am făcut-o. N-ai dreptul să te plângi. Fii fericit că mai sunt încă alături de tine.

— Fericit? Când mă faci de râs? Să nu-ţi treacă prin minte să mă înşeli, ameninţase el, fiindcă o să am grijă ca amantul tău să fie spânzurat.

— N-am niciun amant, James Bonny, însă dacă mai continui să mă acuzi în felul ăsta, poţi fi sigur că o să-mi iau unul!

Ieşise apoi din casă, trântindu-i uşa în nas. Rătăcise toată ziua prin oraşul cu case de lemn sufocate de vegetaţia luxuriantă, viu colorată, pierzându-se pe ulicioare, apoi se adăpostise la umbra unei stânci, pe plajă, la capătul cheiului, ascunzându-se acolo, înciudată. Venea adesea în locul acela ca să se bucure de priveliştea corăbiilor. Singura ei dorinţă era să urce la bordul unei nave şi să se angajeze ca marinar. Detesta superstiţiile acelea stupide care pretindeau că meseriile legate de mare nu erau pentru femei. S-ar fi putut deghiza în bărbat ca să le înşele vigilenţa, şi chiar ar fi făcut-o dacă n-ar fi cunoscut-o atâta lume din oraş sau dacă James Bonny ar fi fost marinar din pasiune, nu de nevoie. Ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi măritat cu el. Oftă din nou şi începu să arunce pietricele în valurile care veneau să moară, cuminţi, la picioarele ei.

Ann scăpase din lanţurile unei temniţe ca să nimerească în alta. Mai veselă, fireşte, dar nu atât de interesantă cât sperase ea. Nu-l va lasă pe James Bonny s-o împiedice să discute cu piraţii, să se desfete cu ambianţa tavernelor, să simtă mirosul de tutun amestecat cu cel de vin şi de mare, să vadă mâinile lor bătătorite rătăcind prin fustele femeilor uşoare. Mâinile soţului ei, prea albe, prea îngrijite, n-o mai impresionau când îi atingeau trupul. În ciuda mângâierilor, erau prea cuminţi. Prea blânde. Ann visa la violenţa îmbrăţişărilor acelor lupi de mare, deprinşi cu oceanul.

Şi asta din cauza unui singur bărbat, pe care-l văzuse ieşind dintr-o cameră, într-o dimineaţă, pe când venise să-i aducă nişte medicamente uneia dintre fete. Operele de caritate îi ofereau un pretext ca să se apropie de cârciumile rău famate, de prostituatele pe care James Bonny le renega, deşi îi plăceau atât de mult la Charleston.

Ann rămăsese nemişcată pe coridor, în faţa bărbatului care închidea uşa după el, încheindu-şi nasturii vestei. Privirile lor se întâlniseră şi se aprinseseră.

— O zi bună, madam Bonny, o salutase el înainte de a pleca grăbit.

Ea, cu un nod în gât şi cu inima gata să-i sară din piept, nici nu-i putuse răspunde la salut. El îi ştia numele. Nu era greu, toată lumea o cunoştea. În ceea ce o privea însă, era sigură că nu-l mai întâlnise până atunci. Isabella, îmbrăcată doar pe jumătate, ţâşnise din aceeaşi cameră şi se repezise să-l ajungă din urmă.

— Îţi mulţumesc, John! exclamase ea de pe palier, trimiţându-i sărutări.

Ann rămăsese în mijlocul coridorului, urmărind geloasă complicitatea lor. Ca o idioată. Isabella se întorsese spre ea, cu ochii sclipitori, strângând în mână o monedă de aur.

— Rackham ăsta nu numai că e grozav la pat, dar ştie şi cum să-i vorbească unei femei, îi spusese ea lui Ann, suspinând din rărunchi.

Ann simţise că roşeşte din cap până în picioare, dar Isabella, fericită cum era, nu păruse să observe. Apoi intrase, fredonând,

în camera ei, iar Ann se dusese la căpătâiul vecinei ei, mai mult ca s-o descoase decât ca s-o doftoricească.

De atunci tânjea, visând la adulter în braţele lui Rackham, şi era hotărâtă să-l părăsească pe James Bonny dacă ar fi reuşit să-l cucerească pe chipeşul pirat cu farmecele ei.

Dar degeaba îşi obosea ochii scrutând orizontul. *Revanşa* căpitanului Vane, pe care el îndeplinea funcţia de secund, întârzia să apară.

Trecuse o lună de când Mary şi Baletti se aflau la bordul *Revanşei.* O lună în care furia lui John Rackham sporise pe zi ce trecea.

Era limpede că între Charles Vane şi secundul său exista o anumită ostilitate. Era limpede că echipajul era de partea lui Rackham. Vane era prudent. Fusese corsar şi nu voia să rişte să-şi piardă corabia în lupte inegale. Cu excepţia câtorva barcaze, care abia dacă le asiguraseră aprovizionarea, capturile interesante fuseseră puţine. Şi chiar şi atunci, căpitanul Vane punea atâtea condiţii înainte de a trece la fapte, încât le strica tot cheful.

Cu două zile înainte, întâlniseră un vas care transporta sclavi negri. Echipajul abia aştepta să-l captureze. Sclavii erau o marfă care se vindea bine şi le procura şi marinarilor multe bucurii. Vane însă nu fusese de acord. Nava i se păruse prea bine păzită şi le interzisese plăcerea de-a o ataca.

Pe seară, tonul şuşotelilor din baterie devenise amar, plin de frustrare şi din ce în ce mai puternic. Mary înţelesese că prezenţa ei la bord n-avea darul de a îmbunătăţi relaţiile dintre căpitan şi secund. Deşi stătea la distanţă de ceilalţi marinari, impunându-le un anumit respect, simţea că bărbaţii aceia nu aveau faţă de ea acelaşi sentimente ca fraţii lor de pe coastă. Era femeie, iar ei duceau lipsa femeilor. Mai mult, Vane îşi petrecea mult timp în tovărăşia ei, sub pretextul că îl interesau obiceiurile piraţilor de pe Insula Ţestoasei. Avea multă influenţă în New Providence şi i se cerea adesea sfatul. Mary însă nu se lăsă păcălită. Îşi dădea seama că Vane o plăcea. Din cauza aceasta întârzia sosirea la New Providence, înţelesese şi Rackham, care era foarte iritat.

Secundul se temea ca Mary să nu-i ia funcţia, deşi ea repeta mereu că va părăsi vasul de îndată ce va fi posibil. Rackham era convins că ea visa să aibă o navă, mai precis, nava *Revanşa.* Ei îi era greu să se dezvinovăţească, fiindcă brigantina lui Vane avea multe calităţi.

— Mă tem că se va isca o revoltă, îi şoptise discret Baletti în seara precedentă.

Mary încuviinţase dând din cap. Evitau să discute, ca să nu le fie descoperite intenţiile. Se simţeau spionaţi în permanenţă. În afară de vreo cincisprezece oameni care-i erau devotaţi cu trup şi suflet căpitanului Vane, ceilalţi erau de partea lui Rackham. Mary şi Baletti ajunseseră pe *Revanşa* într-un moment nepotrivit.

— Goeletă în faţă, la tribord! urlă marinarul de cart.

— Îl vreau, îi spuse Rackham lui Vane, care examina prada prin luneta.

Vane se strâmbă, iar Rackham strânse pumnii de furie, ştiind ce însemna asta. Îi făcu un semn cu capul lui Fertherston, şeful de echipaj, care îi răspunse în acelaşi fel.

— Goeletele sunt păduchioase, Rackham, ca şi tine, oftă Vane.

— Nici nu ştii ce bine ai nimerit-o, căpitane, făcu acesta, proptindu-i ţeava pistolului în şale.

— Ce înseamnă asta? păli Vane.

— Că eşti suspendat din funcţie, căpitane.

Fertherston scoase un şuierat prelung, strident.

În câteva clipe, echipajul îi imobiliză pe toţi cei care erau cunoscuţi ca fiind oamenii lui Vane. Împreună cu ei, Mary şi Baletti se treziră împinşi fără menajamente către cală. N-avea rost să încerce să se apere.

— Treci, îi porunci Rackham lui Vane.

Văzând cât de mulţi erau răsculaţi, acesta capitulă fără alte comentarii. Strânse din dinţi şi, trecând prin mijlocul echipajului tăcut, intră în cală.

— Îmi pare rău, căpitane, nu ne aşteptam la una ca asta, se scuză bucătarul-șef, în timp ce trapa se închidea, lăsându-i în bezna.

— Nu face nimic, Morgan, oftă Vane. Rackham are de partea lui elanul tinereţii. Pe timpuri, eram la fel de temerar ca el. Nu i-o pot reproşa. Vârsta nu iartă, domnilor.

Mary şi Baletti se feriră să comenteze. Pe punte se făceau pregătiri pentru abordaj.

— Mulţumesc că m-ai susţinut, Read.

— N-am avut de ales.

Profitând de semiîntuneric, Mary îşi lăsă capul pe umărul lui Baletti. De când se reîntâlniseră, simţise de multe ori nevoia s-o facă. Se pare că şi el, fiindcă tâmpla lui căută mângâierea părului ei. Mary închise ochii.

Intuiţia o sfătuia să fie prudentă. Rackham avea vârsta lui Junior. Era repezit şi arţăgos, dar ştia să se arate drept şi apropiat. Ea îl citise repede. În ciuda animozităţii faţă de ea, era impresionat de hotărârea ei. Nu-i va ucide din plăcere sau din orgoliu. Nu-i stătea în caracter. Mai degrabă îi va debarca pe cea mai apropiată insulă şi le va lăsa apă şi mâncare, cât să se descurce până se vor organiza. N-avea de ce să fie neliniştită. Era obişnuită cu asemenea întârzieri, iar aceasta o lăsa indiferentă. Ce mai conta o săptămână sau o lună, când aşteptase ani întregi?

Se bucură de apropierea lor fragilă, ca de o făgăduială pentru viitor, când ea îi va fi redat liniştea. Indiferent dacă acel craniu de cristal l-ar fi vindecat sau nu, nimic nu s-ar fi schimbat. Baletti avea să-şi găsească oricum locul printre piraţi; aici, spre deosebire de lumea lui, în care doar aparenţele contau, fiecare cicatrice stârnea respectul celor din jur.

După un timp, fură eliberaţi. După zăngănitul armelor şi după mişcările navei ştiau deja că goeleta fusese cucerită fără greutate.

Când ieşi din cală, Mary fu orbită de soarele strălucitor de aprilie.

— Văd, căpitane Rackham, că ai avut dreptate şi că eu am greşit, se înclină Vane, cu un surâs fatalist şi amar.

— Timpul tău a trecut, Vane, îl sfidă Rackham, mai mult ca să-și arate superioritatea în faţa echipajului.

Privirea lui trăda un respect sincer. Era clar că Mary nu se înşelase. Rackham era un bărbat arătos, îndrăzneţ şi temerar. Avea să fie un căpitan bun pentru *Revanşa.*

Ca şi cum ar fi vrut să-i dea dreptate, acesta arătă spre goeleta legată încă de brigantină.

— E a ta, Vane. Eu păstrez *Revanşa.*

— Văd că n-ai uitat cu desăvârșire ceea ce te-am învăţat. Haideţi, mateloţi. Să mergem la bordul navei noastre, hotărî acesta, cu o cută de ciudă pe frunte, adresându-se oamenilor săi.

Pomana lui Rackham lăsa un gust amar orgoliului său rănit.

Ann auzi zvonul în clipa când deschidea obloanele. Abia se îmbrăcase, iar James Bonny tocmai îşi punea vesta.

— *Revanşa* a ancorat! nu se putu stăpâni să exclame cu un surâs de încântare care-l făcu pe soţul ei să se încrunte.

Îşi stăpâni bucuria.

— Vei putea să îndeplineşti ordinele lui Woodes Rogers. Erai furios că nu-l poţi mulţumi.

— Ai dreptate, consimţi James, rămânând însă în continuare bănuitor. Să-l lăsăm pe Vane să coboare la ţărm. Ştiu unde să-l găsesc.

Ann îşi muşcă buza. Îi venea s-o ia la fugă spre chei. Însă, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi confirmat soţului ei ceea ce încercase cu atâta stângăcie să-i ascundă.

— Mă duc să văd dacă e gata micul dejun, spuse, şi ocoli patul ca să ajungă la uşă.

James Bonny o reţinu.

— Mie de tine mi-e foame, murmură el cuprinzând-o în braţe, excitat de gelozia aceea care sporea tot mai mult.

Încurcată, Ann îl respinse.

— Lasă-mă, James, nu poţi aştepta până diseară?

El o strânse şi mai tare.

— Nu, te vreau chiar acum, insista el cu voce aspră. Sau poate ai prefera vreun matelot de pe *Revanşa?*

— Termină cu prostiile astea, şopti ea, lăsându-l să-i gâdile gâtul cu sărutări.

— Nu poate fi vorba despre Vane, continuă el însă. E prea bătrân.

— Ajunge, îl rugă Ann, speriată deodată de brutalitatea gesturilor lui, de respiraţia lui neregulată.

— Rackham, hotărî el, trăgând-o spre pat. Desigur că Rackham e cel pe care-l doreşti.

— Lasă-mă, îşi ieşi din fire Ann. Eşti nebun!

— Da, sunt nebun, afirmă el trântind-o în aşternut. Nebun după tine. Mă înnebuneşte gândul că pielea ta ar putea fi atinsă de alte mâini. Tu m-ai vrut la Charleston, Ann Cormac. Însă nu m-ai despăgubit destul pentru asta.

Dorinţa sălbatică îl făcea să gâfâie. Ann simţi hohote de plâns arzându-i gâtul. Încetă să se mai zbată.

— În sfârşit, zise el, scoţându-şi încălţările. Credeam că manierele de curte îţi vor plăcea mai mult decât cele marinăreşti, dar, din moment ce m-am înşelat…

Îi ridică fustele şi o pătrunse cu brutalitate. Ann îşi încleştă dinţii, spunându-şi că James Bonny avea să plătească scump gestul acesta necugetat.

După-amiază, profitând de lipsa soţului ei, Ann îndrăzni să intre în taverna Balancine, unde Rackham şi oamenii lui obişnuiau să se ducă ca să-și cheltuiască banii la jocuri de noroc.

Acesta tocmai se delecta sorbind vin din decolteul uneia dintre fete, care, cu capul dat pe spate, îşi oferea sânii pe care curgea vinul turnat direct din urcior.

În jurul mesei lor răsunau râsete vulgare. Ann se opri locului, iritată. Rackham o apucă pe femeie de talie, o aşează pe masă, ridicându-i şi depărtându-i cu amândouă mâinile coapsele ca să-i pună picioarele pe tăblia mesei.

— Pe toţi dumnezeii, drăcoaico! exclamă el. Dacă n-aş fi păstrat un dram de educaţie, ţi-aş trage-o chiar aici.

Luă încă un urcior şi începu să-și toarne pe gât vinul, cu înghiţituri zgomotoase care o făceau pe femeie să râdă cu sughiţuri. Ann simţi un nod în stomac. Se pregăti să plece, dar privirea lui Rackham o întâlni pe a ei. Lăsă jos urciorul şi împinse

la o parte coapsele prostituatei, făcându-i loc altui marinar, care se aplecă s-o sărute.

Ann merse cu spatele până la uşă. Inima i-o luase razna când îl văzuse pe Rackham plecând de lângă tovarăşii lui, prea beţi ca să se sinchisească de el. Se opri în prag, sfâşiată între dorinţa de a fugi de acolo şi cea de a rămâne. Înspăimântată de valul sălbatic de dorinţă care o stăpânea.

Rackham era acum în faţa ei. În jur, oamenii se duceau şi veneau, fără să-i pese cuiva de tulburarea lor.

— Vino, porunci el.

Se strecură printr-o deschizătură din dreapta intrării, iar Ann îl urmă. Ajunseră într-un cotlon întunecos în care patronul depozita rezervele. Rackham o îmbrăţişă şi o sărută pătimaş. Se iubiră grăbiţi, în picioare, fără ca vreunul din ei sa spună ceva.

După opt zile, Rackham ceru clemenţa regelui şi renunţă la piraterie, pentru ca James Bonny să nu se poată răzbuna pe el. Ann se refugiase la bordul *Revanşei* ca să scape de furia soţului ei. În cabina căpitanului ei, privind spre plajă, descoperea iubirea. Adevărata iubire. Şi jură că nu se va sătura niciodată de ea.

Îndată ce barca atinse malul, Mary şi Baletti coborâră. În sfârşit, aveau în faţă New Providence.

Dincolo de fâşia litoralului se aliniau ordonat clădiri din lemn alb. Mary îşi închipuise că va descoperi acolo un loc asemănător cu Insula Ţestoasei. Dar se înşela. Deşi erau la fel de multe cârciumi, cabarete şi hanuri ca la ea acasă, influenţa englezească era evidentă. Francezii de pe Insula Ţestoasei erau mult mai dezorganizaţi.

— Să mergem, zise Vane, mi-e dor de civilizaţie.

Voia să recruteze aici un nou echipaj. Goeleta lor nu rezistase prea mult pe mare după ce fuseseră debarcaţi de pe *Revanşa.* O furtună de primăvară îl pusese la grea încercare. Eşuaseră pe o insuliţă apropiată de Great Guana Cay şi timp de patru luni trăiseră de pe o zi pe alta, pătrunzând în jungla ostilă de pe insula principală ca să găsească hrană şi apă potabilă. Catargele fuseseră avariate, velele sfâşiate. Cu toate că era mică, goeleta

era un vas nervos. Ar fi putut scăpa fără stricăciuni dacă ar fi găsit adăpost în vreun golf. Dar vântul încetase deodată să sufle în timp ce ochiul negru al furtunii se învârtejea în jurul lor, în plin ocean. Când se dezlănțuise, fuseseră măturaţi de valuri înalte de opt metri. Niciodată până atunci Mary nu mai văzuse o asemenea furie a elementelor. Timp de mai multe ore se luptaseră toţi, cu disperare, ca să nu se scufunde.

Dimineaţa, epuizaţi, îşi binecuvântaseră norocul. Nu pierduseră niciun om, ceea ce era o adevărată minune.

Trecuseră patru luni. Patru luni în care se străduiseră să supravieţuiască şi să repare nava cu mijloace improvizate. Colmataseră găurile prin care goeleta lua apă, carenându-l cu frunze de palmier împletite şi cu clei de peşte, tăind copaci cu cuţitele şi făcând din ei pari şi scânduri, cârpind velele şi împrietenindu-se aşa cum numai naufragiaţii o pot face.

Vane era un om care respecta legea, regretându-şi meseria de corsar. Ar fi vrut din tot sufletul să fie iertat de rege.

— Însă javra asta râioasă nu-i apreciază pe cei care l-au servit pe vremuri. Ceea ce ne revine nouă din prăzi nu ne-ar ajunge acum nici pentru hrană. Iar dacă mai ai şi familie… bodogăni el.

— Mai devreme sau mai târziu vei fi prins, obiectase Baletti.

— Nu e totuna dacă mor pe eşafod sau mor de foame? Dacă am de ales, prefer să trăiesc puţin, dar să mă simt liber.

Încetul cu încetul ajunseseră să-şi facă unul altuia confidenţe. Marchizul îi dezvăluise cum se alesese cu rănile acelea şi unde se duceau ca să se răzbune. Totuşi, nu-i spusese ce rang şi ce poziţie ocupa la Veneţia. Vane părea să aibă onoare, dar tot atât de bine putea să uite de ea, să-i facă prizonieri şi să ceară o răscumpărare. Vane voia să se pună din nou pe picioare, ca să-şi facă rost de o mică ambarcaţiune.

Iată de ce pe frunte îi apăru o cută amară când, intrând în portul New Providence, văzu *Revanşa* ancorată în apropierea locului lor de ancorare. Nu spusese nimic, dar Mary era convinsă ca Vane avea mare chef să-l încolţească pe Rackham şi să-i spună tot ce avea de spus între patru ochi. Dar ştia, de asemenea, că n-o va face, că îşi va înghiţi furia şi se va mulţumi să-l privească dispreţuitor, ca orice englez veritabil.

Se despărţiră în faţa localului Balancine. Vane era nerăbdător să-și revadă soţia şi fiul, iar marinarii, să depărteze coapsele prostituatelor.

— O să-mi lipsiţi, le spuse căpitanul în loc de bun-rămas.

— Şi tu nouă, căpitane Vane, îl salută Mary.

Era adevărat. În timpul petrecut pe insulă învăţaseră să-l aprecieze.

Le întoarse spatele şi se îndepărtă.

— Îmi aduce aminte de Forbin, spuse Mary. Într-o versiune mai ştearsă.

— Ce vrei să spui?

Privirea lui Mary scânteie întâlnind-o pe a lui Baletti.

— Forbin şi-ar fi strâns pumnii şi i-ar fi dat lui Rackham o lecţie pe care n-ar fi uitat-o prea uşor.

— Înţeleg… Haide, zise el, trebuie să ne interesăm. N-am văzut printre navele ancorate niciuna dintr-ale mele.

— Asta sperai? întrebă Mary, deschizând uşa ca să intre în tavernă.

Localul era plin de zgomot şi fum. Ar fi trebuit să strige ca să se poată înţelege. Văzură o masă dreptunghiulară la care se instalaseră marinarii lui Vane. Îşi goleau paharele, pipăind şoldurile fetelor. La capătul mesei mai erau două locuri, unul în faţa celuilalt. În ciuda orei matinale, cârciuma era plină ochi.

Se aşezară. Baletti îl chemă pe cârciumar, care tocmai discuta cu un vlăjgan la fel de ponosit şi de nebărbierit ca şi ceilalţi, dar, care, spre deosebire de ei, nu părea că se distrează cu adevărat. Stătea izolat la o masă şi avea o privire deziluzionată. Cârciumarul se îndepărtă de el ca să vina la masa lor. La fel ca toţi cei cu care se întâlniseră până atunci, nici acesta nu păru să dea atenţie chipului desfigurat al lui Baletti. Puţin câte puţin, marchizul încetase să mai fie preocupat de înfăţişarea lui, ceea ce o bucura pe Mary.

— Ce să fie? întrebă cârciumarul.

— Bere şi nişte informaţii. Vrem să ajungem în Carolina de Sud. Ştii vreun vas care pleacă într-acolo?

Celălalt se scărpină în bărbie, se gândi o clipă, apoi zise:

— Blackbeard zicea că vrea să dea o raită până acolo, dar nu v-aş sfătui să vă urcaţi pe nava lui, se strâmbă el.

— De ce?

Omul se aplecă spre ei şi le arătă un bărbat solid, înconjurat de trei prostituate şi de alţi câţiva indivizi, care stătea într-un colţ al sălii. Era înspăimântător de jegos, cu părul creţ împletit în codiţe, cu barba slinoasă şi cu unghiile la fel de negre ca şi dinţii. Zdrenţele de pe el se ţineau în ace cu gămălie şi erau scorţoase din cauza petelor de sânge şi de mâncare.

— E nebun. Cel puţin aşa se spune. Pe vremuri, căpitanul Teach era un corsar chipeş, dar şi-a schimbat şi numele, şi firea. Când bea face urât.

— Şi altceva? întrebă Mary, căreia, chiar de la distanţa aceea, omul i se părea respingător.

Nu-şi închipuia că ar putea călători cu nava acelui individ, pe care ar fi fost la discreţia lui.

— Într-o zi, în larg, pe când era beat, povesti cârciumarul, a coborât în cală luând cu el trei marinari cu care se certase. „*Să facem noi înşine un infern şi să vedem cine va putea rezista cel mai mult timp înăuntru!*" a zis el, adăugând că oricine va încerca să-l oprească va fi ucis. A astupat toate gurile de aerisire, a umplut nişte vase cu sulf şi alte materiale combustibile şi le-a dat foc. Cârciumarul se întrerupse şi aruncă o ocheadă peste umăr ca să verifice dacă Blackbeard era tot acolo, şi continuă: Curând, fumul înţepător se răspândi în toate ungherele navei. Se auziră ţipete şi rugăminţi. Echipajul era înspăimântat, temându-se ca vasul să nu sară în aer. În cele din urmă, căpitanul a ieşit râzând şi bătându-şi joc de marinarii lui, care plângeau ca nişte copii, tuşind şi chinuindu-se să tragă în piept aerul de care fuseseră lipsiţi. Blackbeard şi-a scos apoi pistoalele de la brâu şi, cu un hohot drăcesc de râs, i-a omorât pe doi dintre ei. Pe cel de-al treilea l-a cruţat, sfătuindu-l să aibă grijă să nu mai dea niciodată vreun semn de slăbiciune, sfârşi cârciumarul, cutremurându-se.

Baletti şi Mary schimbară o privire complice. Era clar că acest Blackbeard îşi cultiva legenda.

— Mi-e sete! Ei, hangiule! Fă-te-ncoa sau îţi demolez şandramaua!

— Vin, Blackbeard, vin, se grăbi să-i răspundă acesta. Se întoarse către ei, suspinând. E mai bine să nu te pui cu el.

— Nu ne poţi da niciun sfat mai bun decât ăsta? întrebă marchizul, prinzându-l de braţ.

— Făceţi-vă corsari, zise el. Teach figurează pe lista neagră a lui Woodes Rogers. În curând va începe să-l urmărească. Vorbiţi cu James Bonny.

— Ăsta cine mai e?

Cârciumarul arătă spre tipul cel trist cu care vorbea înainte de a veni să le ia comanda, apoi se îndreptă spre piratul care-şi pierduse răbdarea.

— Ce părere ai? întrebă Mary.

— N-am niciun chef să-l văd atingându-te, scrâşni Baletti, cu o expresie de dezgust. Aici nu te cunoaşte nimeni. Ar fi mai prudent să nu se ştie că eşti femeie. În afară de asta, date fiind împrejurările, am fi mai în siguranţă alături de corsari decât cu piraţii.

Mary încuviinţă. Şi ea credea la fel. Se ridicară în acelaşi timp şi se apropiară de James Bonny. Acesta nici nu se uită la ei, făcându-și de lucru cu paharul cu rom.

— Am auzit că angajezi corsari, zise Baletti.

Bonny oftă, aşeză paharul pe masă şi-l privi în ochi.

— Ai o corabie?

— Nu, făceam parte din echipajul lui Vane.

Trăsăturile celuilalt se contractară într-un rictus plin de răutate, iar Mary văzu că degetele lui strângeau paharul de parcă ar fi vrut să-l sfărâme.

— Din echipajul lui Vane sau al lui Rackham?

— Rackham a pus stăpânire pe *Revanşa* şi ne-a abandonat, pe noi şi pe Vane, la bordul unei goelete.

James Bonny rânji şi dădu paharul peste cap.

— Rackham pune stăpânire pe tot, aruncă el. Mânjeşte totul. Până şi iubirea.

Mary şi Baletti nici n-avură timp să se întrebe ce sens avea tirada lui, când râsul lui Rackham izbucni ca un tunet la intrare, chiar în faţa lui Mary. Privirea ei trecu de la trăsăturile crispate ale lui Bonny, pe a cărui frunte începuseră să se prelingă picături mari de sudoare, la expresia satisfăcută a piratului care-şi făcuse apariţia, ţinând de talia rotunjită o roşcată vizibil fericită.

Emanând ură prin toţi porii, Bonny se ferecase într-o tăcere grea, pe care Baletti şi Mary nu cutezară s-o tulbure. Probabil că femeia aceea era motivul duşmăniei dintre cei doi. Era mai bine să nu se amestece.

Rackham trecu pe lângă masa lor, aparent netulburat, însă Mary observă ca degetele lui cuprinseseră şi mai strâns şoldul fetei.

Privirea ei o întâlni pe cea a roşcatei. Doar pentru o clipă. Fata se îndepărtă, alături de Rackham, dar Mary se întoarse şi privi în urma ei. Ar fi vrut să-i mai vadă o dată chipul.

Se vede că şi roşcata simţise aceeaşi curiozitate, căci, în momentul când Rackham îşi desprinse braţul din jurul mijlocului ei, întoarse capul şi o privi cu interes pe Mary.

— N-are rost să te uiţi după ea, scrâşni Bonny. Afurisita şi-a găsit stăpânul!

— Cine e? întrebă Mary, care nu-şi putea explica atracţia stranie pe care o simţea.

— Nevastă-mea, rânji James Bonny.

Întoarse capul şi scuipă pe podea, cu o privire plină de ură.

— Îmi pare rău, făcu Baletti.

— Şi mie, reluă Bonny. Pur şi simplu, n-ar fi trebuit s-o las pe netrebnica asta să-mi ia minţile. Voia un marinar, l-a găsit. Dar o să-mi iau revanşa, făgădui el. Rackham a obţinut iertarea regelui, dar ei n-o să-i fie de ajuns solda lui de corsar ca să-și crească bastardul. Doamnei îi place luxul, deşi se poartă ca o curvă. Mai devreme sau mai târziu, Rackham se va întoarce de unde a plecat.

Rânji din nou şi-şi umplu paharul. Nu era bine să mai rămână în preajma lui. Dacă ar mai fi băut, cu siguranţă că le-ar fi căutat pricina.

— Cum putem să ne angajăm? întrebă Baletti, revenind la problemele lor.

— Dacă n-aveţi corabie, nu vă pot ajuta cu nimic, făcu Bonny. Woodes Rogers o să facă ordine aici. Toţi cei care se vor încăpăţâna să rămână piraţi vor fi spânzuraţi. Vă sfătuiesc să nu uitaţi asta, adaugă el ridicându-se, fiindcă nu suporta să mai rămână acolo.

În faţa lui Bonny, nevastă-sa râdea cu gura până la urechi, în mijlocul marinarilor. Se întoarse pe călcâie şi ieşi, cu pumnii strânşi.

— Nu ne-a mai rămas decât Blackbeard, oftă Mary.

— În niciun caz. Ai auzit ce spunea omul ăsta? Confirmă spusele cârciumarului. Woodes Rogers trebuie să fie vreunul din tipii ambiţioşi ca nişte cocoşi, gata de orice ca să-și marcheze teritoriul. În Bahamas nu e prudent să te apropii prea mult de piraţi.

Marchizul se întinse şi contemplă chipul lui Ann Bonny, care se întorcea mereu să-i privească. Văzându-i zâmbetul, Baletti rămase o clipă încremenit. Mary se întoarse şi ea într-acolo, iar inima începu din nou să-i bată cu putere.

— E frumoasă, tare frumoasă, spuse ea.

Baletti dădu din cap.

— Seamănă cu tine, remarcă el.

Mary fu tulburată auzindu-l.

— Mie nu mi se pare.

— De cât timp n-a mai avut Mary Read o oglindă în faţă?

— Cred că de la Veneţia, mărturisi ea zâmbind.

— Hai să mergem, doamnă pirat, spuse Baletti vesel, ridicându-se. Nu putem fi corsari, marinari însă putem fi oricând. Colindând cârciumile, vom găsi noi vreun echipaj care să ne ia.

Mary dădu din cap şi-l urmă. Nu însă înainte de a mai privi încă o dată înapoi. Chipul însoţitoarei lui Rackham i se părea cunoscut. Ridică din umeri, spunându-şi că remarca lui Baletti se datora culorii buclelor fetei şi frumuseţii ei, care-l impresionase.

Oftă şi-şi miji ochii ca să atenueze lumina strălucitoare a zilei. Chiar că era timpul să-și vină în fire!

32

Emma îşi omora vremea contemplând jocul copiilor în grădină. Locuinţa din Kingston a lui Nicolas Lawes era somptuoasă, dar ea nici nu observase acest lucru, captivată de fetiţele care râdeau jucând şotron, nu departe de masa pe care aştepta gustarea pregătită în cinstea evenimentului. Toată casa avea un aer sărbătoresc, fiindcă astăzi Natalia, unica şi iubita fiică a guvernatorului insulei Jamaica, împlinea opt ani.

— Iartă-mă, dragă prietenă, că te-am lăsat să mă aştepţi! exclamă acesta intrând în salonul unde un slujitor o rugase pe Emma să aştepte puţin.

Ea se întoarse şi-i întinse mâna, pe care guvernatorul o sărută.

— Să tânjesc, mai degrabă, dragul meu, îl tachină ea, aruncându-i o privire languroasă.

Lawes clătină din cap şi rezistă impulsului de-a o cuprinde în braţe, ceea ce o amuză pe Emma. Ştia că stăpânirea lui de sine nu va dura prea mult, că era suficient să pocnească din degete, pentru ca el să cedeze, aşa cum se mai întâmplase o dată, o singur[dată, când ea îl provocase ca să obţină un act care întârzia să-i fie eliberat. Lawes fusese încântat să i-l obţină. Asta se întâmplase la începutul exilului ei, pe când se afla în Cuba.

Era clar că în ciuda celor zece ani care trecuseră de atunci şi a căsătoriei lui, n-o uitase.

— Natalia ta e fermecătoare. Regret că am apărut aici într-un moment atât de nepotrivit. Cred că mama ei se va supăra pe mine pentru că te-am luat de la acest ospăţ.

— Mama ei a murit de dizenterie anul trecut, declară sobru Nicolas Lawes.

Emma îl învălui într-o privire compătimitoare.

— Sunt dezolată, nu ştiam, minţi ea.

Lawes îi luă mâna care se apropiase de obrazul lui şi o sărută trist.

— Nu-ţi reproşa nimic, draga mea. Vizita aceasta îmi face o plăcere nespusă, chiar dacă ştiu că este interesată, adăugă el.

— Aşa e, într-adevăr, mărturisi Emma.

— Cu ce să te servesc? Poate vrei o ceaşcă de ciocolată.

— Nu, lasă-ţi servitorii să se ocupe de fiica ta. Aş vrea să pot face şi eu acelaşi lucru pentru fiica mea. Surprins, Lawes nu spuse nimic. Emma profită şi continuă: Mai precis, fina mea, dar o iubesc din tot sufletul, mai ales că, din nefericire, eu n-am avut copii. Despre ea voiam să-ți vorbesc.

— Cu ce te pot ajuta?

— Îl cunoşti pe William Cormac?

— Cine nu-l cunoaşte?

— El e tatăl acestei copile încântătoare. Acum câteva luni, trăsura care o aducea de la mănăstire, fiindcă urma să se mărite, a fost atacată de nişte tâlhari. Vizitiul, care a fost grav rânit, a afirmat că aceştia au răpit-o, urmărind, probabil, să obţină o răscumpărare. Zile în şir, disperat, Cormac a aşteptat vreun semn de la răpitori, răscolind tot ţinutul ca s-o găsească. Eu, pe de alta parte, am făcut acelaşi lucru, dar, din păcate, fără succes. N-a fost cerută nicio răscumpărare.

— Pricep, se înduioşă Lawes. Pesemne că a fost ucisă.

— Sau vândută ca sclavă, suspină Emma. Ann Cormac este foarte frumoasă. Tatăl ei a renunţat să mai facă cercetări. Eu însă nu mă pot resemna. Iată portretul ei, adăugă ea deschizând un medalion în care un artist priceput zugrăvise chipul lui Ann. Dacă există vreo şansă ca ea să mai fie în viaţă, poate că informatorii tăi din Caraibe au cum să-i dea de urmă. Sunt gata să fac orice ca ea să-şi recapete rangul şi familia. Absolut orice, Nicolas.

Disperarea ei neprefăcută îl mişcă.

— Mă îndoiesc că voi putea afla ceva, Emma. Doar printr-un noroc neaşteptat… însă voi transmite informaţia tuturor guvernatorilor cu care sunt prieten.

— În aşteptarea veştilor mă voi instala în Havana. Cunoşti adresa mea de acolo.

— N-am uitat-o!

— Treci pe la mine dacă se întâmplă ca afacerile tale să te aducă în Cuba. Indiferent dacă ai sau nu vreo veste să-mi dai.

— Voi veni neapărat.

Se apropie şi mai mult de ea.

— Vei mai dori sărutările mele, Emma? murmură el.

— Mai mult decât îţi închipui, şopti ea, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

În afară de faptul c-o putea ajuta s-o caute pe Ann, Emma simţise că revederea lor era utilă şi din alt punct de vedere. Dacă Gabriel o respingea, Lawes ar fi fost un soţ perfect şi bogat. În ciuda celor 45 de ani ai ei, Emma mai avea încă şarmul cu care să supună un bărbat. Vrând parcă să-i confirme gândul, guvernatorul Jamaicăi o sărută cu patimă pe buze.

Mary şi Baletti părăsiră înot bordul vasului *Majesty.* Noaptea era întunecată, valurile calme. La tribordul vasului ancorat se vedeau luminile oraşului Charleston, după care se puteau orienta marinarii. În depărtare, luminile lanternelor preluau ştafeta, pâlpâind slab ca nişte licurici suspendaţi în beznă.

În acea lună de mai, apa era rece, dar Mary şi marchizul nu simţiră muşcătura frigului. Ajunseră gâfâind la chei.

Cele opt luni petrecute la bord li se păruseră nesfârşite. Căpitanul nu mai termina de cercetat fiecare golf, zăbovea în fiecare port, hăituia piraţii, oprea nave ca să le verifice documentele. La puţinele abordaje cu care căpitanul fusese de acord, Mary nu luase parte, fiind nevoită să le urmărească de pe catarg. Baletti o uluise prin îndemânarea de care dădea dovadă. Învăţase foarte repede, însuşindu-şi sfaturile şi lecţiile ei, reuşind să evite activităţile care i-ar fi îndepărtat pe unul de celălalt. Dar traversarea aceea fusese o corvoadă pentru ei.

Se bucurau că, în sfârşit, scăpaseră, în ciuda frigului care-i cuprinsese când ieşiră din apă. Briza mării le şfichiuia trupurile, trecând prin veşmintele ude.

O luară la fugă pe plajă ca să se încălzească, până când se lăsară să cadă între două stânci destul de mari şi de înalte ca să-i apere, râzând ca nişte copii.

— Nu mai pot, spuse Baletti gâfâind.

— Nici eu, mărturisi Mary, îngenunchind alături de el.

Îşi descheie fără fasoane cămaşa şi trase de ea ca să o scoată din pantaloni.

— Ce faci?

— Nu se vede, marchize? Mă dezbrac. Şi te sfătuiesc să faci la fel dacă nu vrei să îngheţi până dimineaţă. Ne vom pune hainele pe stânci, iar briza o să le usuce.

El dădu din cap, impresionat la vederea trupului ei gol în penumbră, neputând să-și ia ochii de la el.

Privirea lui o îmbăta pe Mary. Nu voi, totuşi, să-l provoace. Îşi întinse hainele la uscat, aşa cum spusese, şi se lungi pe nisip, închizând ochii, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Tăcea. I se oferea.

Trecură câteva minute pe care ea nu vru să le tulbure, apoi marchizul făcu o mişcare, iar ea îndrăzni să-i arunce o privire. Văzând că şi el îi urmă exemplul, închise din nou ochii şi aşteptă ca marchizul să se întindă lângă ea.

Stâncile îi adăposteau ca un cufăr, clipocitul navelor din rada răspundea murmurului vântului în pânze. Mary se simţea în largul ei.

— Crezi că ne vor urmări? Întrebă marchizul.

— Nu, au alte treburi, mai importante. Oraşul e mare. Singurul risc ar fi să dăm nas în nas cu vreunul dintre membrii statului-major. Mâine, o să ne interesăm dacă numele Emmei este cunoscut prin ţinut.

— Ce mi-ai spus în ziua când ne-am reîntâlnit era adevărat, şopti marchizul, după un moment de linişte. Te-ai schimbat, Maria.

Ea surâse uşor; avea un chef nebun să se lipească de el, care era atât de aproape. Îi zărea cotul lipit de tâmpla ei, capul, ceva mai sus decât al ei. Se temea, de asemenea, că nu va putea suporta îmbrăţişările lui. Nu voia să forţeze lucrurile.

— Mă temeam să descopăr lumea ta, mă temeam de limitele mele, continua Baletti. Tu mi le-ai lărgit în fiecare zi, învățându-mă tot ce ştiai, ca să-mi alungi îndoielile, temerile, groaza pe care o simt când îmi văd chipul.

— Asta ai făcut şi tu pentru mine la Veneţia. Eram la fel de vulnerabilă şi de rănită.

— Nu contează, Maria. Fără tine n-aş fi putut ajunge în Charleston.

— Ai ajuns tu şi în Yucatan.

— Am avut noroc. Dar norocul m-ar fi părăsit dacă ar fi trebuit să străbat insulele Bahamas şi să ajung aici. Mulţumită ţie mi-am regăsit puterea şi siguranţa pe care le pierdusem. Simt că revin la viaţă, Maria. Din toate punctele de vedere, adăugă el, trecându-şi o mână blândă, deşi timidă, peste pântecele ei.

Mary îi zâmbi deschizând ochii şi privindu-l.

— Iubeşte-mă, şopti ea.

— Oare aş mai şti s-o fac? A trecut atâta vreme…

— Vei şti, marchize. Iar dacă ai uitat, te voi învăţa…

Îl trase cu blândeţe spre ea şi i se oferi cu toată dragostea pe care o mai avea.

Se îmbrăcară la ivirea zorilor, cu ochii încercănaţi după noaptea nedormită, însă ameţiţi de fericire. Făcuseră dragoste, dar nu ca pe vremuri, ci cu blândeţe, cu răbdare, cu grijă faţă de rănile amândurora. Mary urmărise cu degetul umflăturile de pe trupul lui, dungile acelea tari şi neregulate, atât de sensibile la atingere, încât îl făceau să se înfioare. Odgoanele i le juliseră adesea când se urca pe catarge, dar el nu se plânsese niciodată, împingând cât mai departe limitele curajului său, ca s-o merite pe ea.

— Îţi datorez tot, murmurase el înainte ca ea să se dezlipească, în cele din urmă, de el. Renaşterea aceasta în care nu mai credeam, plăcerea de a trăi, pe care o pierdusem… Te iubesc, Maria. Şi mai mult decât ieri. Aşa cum eşti.

— Şi eu la fel, marchize. Tocmai de asta vom duce la bun sfârşit ceea ce am început.

Pe când se ridicau ca să se ducă în port, unde activitatea era deja în toi, Baletti întinse degetul spre o navă olandeză ancorată la chei.

— Asta e *Sergent James!* exclamă el.

— O cunoşti?

— Cum să nu! I-am vândut vasul ăsta unui flamand, acum patru ani. Se săturase de viaţa pe uscat şi voia să facă avere în Indiile Occidentale.

— Un flamand, la Veneţia? se miră Mary.

— Nu, la Ostende.

— Dar ce căutai la Ostende?

— Acolo, nimic, mărturisi marchizul. Mă duceam la Breda.

Mary făcu ochii mari de uimire.

— Hanul *La trei potcoave* este şi acum aşa cum mi l-ai descris tu. În curte, închizând ochii, mi s-a părut chiar, o clipă, că aud râsetele copiilor.

— De ce ai făcut acest pelerinaj, marchize? Ce aşteptai de la el?

— Nimic. Totul. Am simţit nevoia să-l fac. O să ţi se pară o prostie, însă, de îndată ce m-am pus pe picioare, am străbătut toate locurile pe unde ai fost tu, i-am căutat pe toţi cei care însemnaseră ceva pentru tine. Am văzut mormântul lui Niklaus, l-am cunoscut pe notarul tău, sperând că poate el avea veşti despre tine, dacă Forbin nu avea.

— Mă căutai…

— N-am încetat niciodată să te caut, în tablourile pe care le pictam, în visurile mele, în fiecare pas făcut spre vindecare. Îmi spuneam că, dacă mai erai în viaţă, după ce te-ai fi răzbunat pe Emma, te-ai fi întors la Breda. Acolo fuseseşi fericită. Acolo l-ai fi dus, desigur, pe fiul tău. Oricum, nu-mi închipuiam că voi da de tine în largul mării, adăugă el sărutând-o uşor, cu o privire veselă.

— Hai să mergem, altfel o să cred că dragostea nu te înviorează deloc, în timp ce pe mine mă readuce la viaţă. Căpitanul navei o să-ți placă, o asigură Baletti.

— Cu condiţia ca el să fi rămas acelaşi, zise Mary. În patru ani multe lucruri se pot schimba.

— Vanderluck ăsta nu părea un tip fluşturatic, o asigură Baletti râzând, plin de viaţă cum rar i se întâmplase sa fie.

Se întoarse către Mary, care rămăsese ţintuită locului.

— Hans Vanderluck? întrebă ea neîncrezătoare.

— Se poate, nu-mi amintesc prenumele lui, mărturisi marchizul. Îl cunoşti?

Ea nu răspunse, dar fu prima care ajunse la chei şi căută o ambarcaţiune care să-i ducă la bord.

— Hei, voi de pe corabie! strigă marchizul, când ajunseră lângă navă. Putem urca la bord?

— De ce? se interesă un matelot.

— Ca să vorbim cu căpitanul Vanderluck. Sunt marchizul Baletti.

Matelotul plecă şi se întoarse după câteva minute.

— Puteţi urca, anunţă el, aruncându-le scara de frânghie.

— Trebuie să fiu gelos pe Vanderluck ăsta? şopti Baletti la urechea lui Mary, pe când ea se grăbea să urce scara.

Ea îi răspunse printr-o privire drăgăstoasă şi continuă să urce sprintenă.

Şansele să-l regăsească pe Hans Vanderluck la Charleston erau la fel de mici ca şi acelea de a-l întâlni pe Baletti în largul Marii Caraibelor. Mary nu-şi făcea prea multe iluzii. Dar simplul fapt că auzise numele naşului lui Junior îi stârnise dorinţa de a verifica dacă era vorba chiar despre acesta.

Baletti era lângă ea când căpitanul ieşi din cabină, cu chica lui grizonată ciufulită, ca şi barba deasă, cu ochii cârpiţi de somn.

— Marchize, spuse acesta, apropiindu-se. Ce surpriză plăcută!

La un metru de ei rămase nemişcat, iar privirea lui se aprinse de uimire.

— La naiba! făcu el. Blestemat să fiu dacă asta nu-i Mary Olgersen!

— Mă bucur să te revăd, Hans! exclama Mary, aruncându-se în braţele lui deschise.

— Maud a murit în urma pierderii unei sarcini, povesti Hans, pe când luau micul dejun la bordul navei *Sergent James.* Agonisisem o avere frumuşică, iar James, fiul meu, era mus pe un vas de corsari, aşa cum fusesem şi eu, şi tatăl meu înainte de războiul Marii Alianţe. În timpul unei escale, i-am spus că intenţionam să armez o navă şi să plec spre Indiile Occidentale. A fost entuziasmat. Tatăl vitreg al lui Maud, care îmi acordase încrederea lui luându-mă ca asociat după căsătoria noastră, a fost de acord cu plecarea mea şi mi-a împrumutat banii de care aveam nevoie. Eram în port, în căutarea unei nave pe care s-o cumpăr, şi am aflat că aceasta era de vânzare.

— De ce ai vândut-o? se miră Mary, întorcând capul spre Baletti.

— Credeam că n-o să mai am nevoie de ea.

— Dar trebuia să ajungi la Veneţia…

— Atunci, nu aveam această intenţie. De fapt, încă nu ţi-am spus totul în legătură cu Breda.

Mary oftă, iar Vanderluck izbucni în râsul acela tunător care îi strânse inima, dar în acelaşi timp o umplu de bucurie. Hans voise să afle tot ce se întâmplase cu Niklaus, cu Junior, cu Ann şi cu ea însăşi. Lui Mary îi venise greu să-şi răscolească din nou amintirile. Cu toate că trecuseră atâţia ani de atunci. Le ferecase într-un cotlon al memoriei, însă nu uitase nimic. Devenind o femeie pirat, se grăbise să nimicească vulnerabilitatea aceea, pe care o ura. Şi acum, toate lucrurile de care voise să fugă o ajungeau din urmă cu viteza fulgerului izbind-o drept în inimă.

— Convins că te aflai la Breda, hotărâsem să mă stabilesc prin împrejurimi. Era posibil orice, continuă Baletti, inclusiv ca tu să te fi recăsătorit. Nu voiam să te oblig la nimic, ci doar să te văd. Firma hanului se scorojea atârnată de lanţul ei, totul era pustiu, părăsit de ani de zile, după ce trecuse prin mâna mai multor proprietari. Nu voiam ca tu să-l vezi în halul acela.

— Să nu-mi spui că te-ai făcut hangiu! se sperie Mary.

— Nu. Dar am cumpărat hanul, am angajat personal care să se ocupe de el şi am pus să se facă reparaţiile necesare. Apoi am plecat din Breda, lăsând vorbă oamenilor mei să mă anunţe dacă ai fi apărut pe-acolo.

Mary nu ştia ce să spună. Iubirea lui Baletti pentru ea era nemărginită. Din zi în zi, descoperea noi dovezi. Vanderluck rupse tăcerea.

— Marchizul şi cu mine am devenit apropiaţi în timp ce ne perfectam tranzacţia. Chiar i-am spus pe unde trebuia să o ia ca să ajungă la Breda, însă nu l-am întrebat ce treburi avea acolo. Devenind bancher, am învăţat să fiu discret, adăuga el, de parcă voia să se scuze.

— Lucrurile nu s-ar fi schimbat nici dacă ai fi ştiut, declară Baletti. Dar am avut mare noroc să te găsesc acum aici.

— Aş fi şi mai bucuros să vă pot ajuta, replică Hans Vanderluck. James începea să creadă că viaţa de armator nu e nici pe departe atât de interesantă ca viaţa de corsar. Va fi încântat de prilejul care i se oferă.

— E şi el aici? se miră Mary.

— Fireşte, James e căpitanul meu, izbucni în râs Hans.

Se ridică şi din doi paşi ajunse la uşă, pe care o deschise larg. Ignorând total bunele maniere, scoase un şuierat strident, ca pe vremea când el şi Mary făceau parte din armata guvernatorului olandez.

— Ce-i, tată? auzi, aproape instantaneu, Mary.

— Îţi aduci aminte de femeia aceea care a luptat alături de mine, deghizată în bărbat, pe timpul războiului, şi de isprăvile ei, pe care ţi le-am povestit?

— Cum să uit, când mi-ai împuiat urechile cu ele ani de zile! răspunse o voce de stentor care trăda statura impunătoare a posesorului ei.

— Atunci, intră, îi porunci, binedispus Vanderluck. A sosit momentul să ţi-o prezint.

Din clădire nu răzbătea niciun zgomot. În afară de câinii din curte, care mârâiră la apropierea lor, toată lumea dormea la acea ora târzie din noapte. La câteva sute de metri de casa în stil colonial, unde se aflau camerele sclavilor, încă mai ardea un foc ale cărui flăcări se înălţau către cerul negru.

— James la stânga, Hans la dreapta, hotărî Mary când mai aveau de urcat doar câteva trepte până la peron.

Îşi lăsaseră caii la poartă şi înaintaseră discret până la marginea grădinii, fără să le pese de pietrişul care îi înţepa prin tălpile din sfoară ale încălţărilor.

Erau în total doisprezece oameni – doi păzeau caii, şase încercuiseră casa şi supravegheau împrejurimile, iar ei patru erau hotărâți să forţeze uşile şi ferestrele, dacă trebuia, ca să ajungă la Emma de Mortefontaine.

Baletti şi Mary voiau s-o surprindă în pat.

Uşa nu le rezistă şi nici fereastra, ale cărei geamuri le sparseră cu o lovitură precisă de piatră. Zgomotul nu-i trezi pe cei din casă.

Mary şi Baletti se furişară la etaj, pe când Hans şi Vanderluck, identici ca statură şi înfăţişare, controlau parterul.

La Charleston obţinuseră cu uşurinţă informaţiile de care aveau nevoie. Toată lumea cunoştea plantaţia Mortefontaine. Cei pe care Hans îi întrebase cum să ajungă acolo îi arătaseră

drumul fără să se mire, din moment ce avea o corabie şi o încărcătură de livrat. Fusese simplu. Prea simplu. Mary ştia din experienţă că dincolo de ceea ce părea prea simplu se ascundea adesea o primejdie. Era cu ochii-n patru şi le recomandase tuturor să fie prudenţi – lumânarea într-o mână, pistolul în cealaltă.

Baletti apăsă clanţa unei uşi, o deschise cu grijă, înaintară amândoi spre baldachin, fiecare de câte o parte a patului, apoi, cu o mişcare rapidă, ridicară perdelele.

Patul era gol şi nedesfăcut. Trecură în odaia următoare. Scotociră astfel prin toate încăperile, înciudaţi că nu găseau pe nimeni, când se auzi un strigăt. Se grăbiră într-acolo şi văzură o slujnică pe care James o ameninţa cu pistolul, în timp ce cu mâna cealaltă îi astupase gura.

— Liniştește-te, zise el, nu vrem să-ţi facem niciun rău. Liniștește-te, repetă, retrăgându-și mâna şi văzând chipul înspăimântat.

Mary se apropie de pat. Biata femeie, în cămaşa ei de noapte, tremura de spaimă.

— Unde se ascunde stăpâna ta?

Însă dinţii nefericitei clănţăneau în aşa hal încât sughiţă fără să poată articula vreun cuvânt. James îşi puse pistolul la brâu, apoi se aşeză la căpătâiul ei.

— Calmează-te, o îndemnă el cu voce blândă. Îţi dau cuvântul meu că n-ai de ce să te temi.

Dar statura lui de uriaş nu inspira prea multă siguranţă. Totuşi, văzând că nimeni n-o brusca, femeia reuşi să articuleze:

— În Cuba. Doamna a plecat să-și inspecteze plantaţia din La Havana. Lipseşte de câteva luni.

— Când se întoarce? întrebă Baletti, care rămăsese în umbră ca să n-o înspăimânte şi mai mult cu înfăţişarea lui monstruoasă.

— Nu ştiu. Doamna n-a spus.

— Unde-şi ţine obiectele de valoare? reveni Baletti.

— Într-un cufăr din cabinetul ei. Nu am cheia. Numai ea o are.

— O să ne descurcam noi, zise Baletti. James, fii cu ochii pe ea!

Ieşi, înainte ca acesta să încuviinţeze. Mary continuă s-o descoase pe slujnică. Voia să afle cât mai multe lucruri în legătură cu obiceiurile Emmei, ca să-i fie mai uşor s-o urmărească. Femeia îi spuse tot ce ştia fără să se lase prea mult rugată.

Mary coborî tulburată scara. Baletti găsise cufărul şi tocmai turna praf de puşcă în gaura cheii. Vârî apoi un fitil scurt şi-l aprinse. Se auzi o detunătura slabă. Marchizul apucă mânerul şi deschise fără greutate cufărul. Era mare, plin cu documente, tot felul de bijuterii şi mult aur, în lingouri şi monede.

— Luaţi tot, zise el, dezamăgit că obiectul pe care-l căuta nu se afla acolo.

Se întoarse şi zări chipul palid şi îngrijorat al lui Mary.

— O să ne ducem după ea în Cuba, zise el ca să înşele decepţia amândurora.

— Ann trăieşte, se mulţumi să spună Mary.

— Eşti sigură de asta? insistă Baletti, în timp ce trei dintre oamenii lui îi închideau pe servitori în pivniţă, iar Vanderluck şi încă doi oameni puneau într-un sac de pânză toate obiectele de valoare, pe care puteau obţine cu uşurinţa bani buni.

— Nu chiar sigură. După spusele cameristei ei, de câteva luni Emma era întoarsă pe dos din cauza dispariţiei finei ei, care fusese răpită dintr-o mănăstire. Se pare că a făcut tot ce era omeneşte posibil ca s-o regăsească. Nici eu nu ţi-am spus absolut tot, marchize, suspină Mary, ducându-se la fereastră.

Afară era linişte. Câinii nu mai lătrau. Norii care acopereau luna aveau să-i ajute să plece neobservaţi.

— Emma m-a torturat mult timp, în închisoare. Voia să mă facă s-o implor să mi-o redea pe Ann, jurând că o încredinţase unei familii de aici, din Carolina de Sud. Primul meu gând a fost să verific dacă era adevărat, însă n-am avut curajul s-o fac. Nici nu i-am spus lui Junior. Ca să nu sufere din nou. Îndoiala e un sentiment care te macină, marchize. Nu i-am cedat Emmei, am refuzat să cred vorbele ei şi am preferat să devin pirat decât să fiu nevoită să-mi îndoliez încă o dată sufletul.

— Te înţeleg.

— Tatăl lui Ann se numeşte William Cormac. Locuieşte foarte aproape de aici. Soţia lui a murit acum câţiva ani. N-am să plec înainte de a sta de vorbă cu el, hotărî ea, cu o voce inexpresivă.

— Te însoţesc.

— Nu, marchize, de data asta nu. Vreau să înfrunt singură adevărul.

El îşi lăsă ochii în jos, rănit de refuzul ei, dar nu insistă.

Se despărțiseră la poarta proprietăţii, iar Mary se desprinse dintre ei, îndemnându-şi calul în direcţia oraşului.

După câţiva paşi, şi Baletti, şi Hans se opriră în acelaşi timp.

— E şi lupta mea, declară Hans. Niklaus era prietenul meu.

Baletti dădu din cap şi, părăsind restul grupului, îşi întoarseră caii ca s-o urmeze de la distanţă. La nevoie, Mary putea conta pe sprijinul lor.

Până la ivirea zorilor mai rămăseseră trei ceasuri. Mary avea destul timp. Nu intenţiona să-i facă vreun rău lui William Cormac, voia doar nişte răspunsuri. Casa lui era învăluită în tăcere, ca şi a Emmei. Era limpede că oamenii de vază din Charleston nu se temeau de hoţi. Văzând o fereastră deschisă la etaj, Mary renunţă să mai forţeze uşa. O tufă de caprifoi acoperea faţada şi se încolăcea pe o colonetă care ajungea până la balcon. Mary se căţără cu sprinteneală, legându-şi calul sub balcon.

Împinse canaturile ferestrei şi pătrunse într-un cabinet întunecos. Înaintă pe bâjbâite, cu prudenţă, ca să nu răstoarne ceva. Degetele ei întâlniră un sfeşnic. Îşi scoase bricheta şi aprinse lumânarea.

Încăperea era opulentă. Era limpede că William Cormac era un personaj bogat şi puternic. Cel puţin, îşi spuse Mary, fiica ei, dacă într-adevăr era vorba despre fiica ei, nu dusese lipsă de nimic.

Cu inima bătându-i puternic, deschise uşa şi se lăsă condusă de instinct spre încăperea din care venea un iz de tutun, împinse o uşă întredeschisă, se enervă auzindu-i scârţâitul şi se strecură înăuntru, cu arma în mână.

N-avu însă timp s-o folosească, fiindcă o lovitură de picior îi nimeri în plin braţul, făcând-o să scape pistolul.

— Nu te mişca, porunci o voce de bărbat, nu te mişca sau trag.

Mary se mulţumi să întoarcă doar capul în direcţia lui şi ridică sfeşnicul ca să-i vadă chipul.

— William Cormac, presupun.

— Presupui bine.

— Am venit să-ţi vorbesc despre Ann, declară simplu Mary.

William Cormac lăsă în jos pistolul îndreptat spre ea.

Lumina zilei se revărsa asupra plantaţiei. Răsunau cântecele sclavilor. William Cormac o însoţi pe Mary Read spre ieşire şi o privi plecând în galop. Pentru prima oară după mult timp se simţea împăcat, în pofida destăinuirilor pe care i le făcuse femeia aceea uimitoare. În pofida durerii pe care o citise în ochii ei când, la rândul său, i se destăinuise. În sfârşit, ştia. În sfârşit, avea o aliată.

La despărţire, îşi făgăduiră unul celuilalt că o vor împiedica pe Emma să mai facă rău cuiva. Indiferent cu care din ei s-ar fi întâlnit mai întâi, Emma de Mortefontaine era condamnată.

În pragul uşii, Mary Read îi întinse mâna.

— Mulţumesc, spuse. Vă mulţumesc, ţie şi soţiei tale, pentru că aţi iubit-o.

— Nu am niciun merit, milady. Ann a fost cel mai frumos lucru din viaţa noastră. Deşi am suferit mult din pricina ei. Regăsește-o. Şi spune-i cât de mult o iubesc. Ea tot fiica mea rămâne. Asta dacă n-ai nimic împotrivă.

Mary Read dădu din cap. Era tulburată. Ceea ce se întâmplase nu putea fi schimbat.

Femeia încălecă şi, fără să se mai uite înapoi, plecă.

— Dar de ce v-aţi sculat la ora asta? se minună servitoarea care coborâse scara ca să-și ia în primire treburile.

William Cormac închise poarta şi-şi stăpâni un căscat.

— Am ieşit să iau aer, Margaret, îi răspunse el zâmbind, dar n-avea grijă, mă duc să mă culc la loc.

Ea rămase uimită, mai ales că stăpânul ei se întindea în timp ce urca scara, apoi simţi o undă de gelozie, închipuindu-şi că poate condusese o nouă iubită. Oftă, îndreptându-se către bucătărie. Un bărbat ca el nu s-ar fi lăsat niciodată cucerit de o

slujnică, dar ea îşi puse în minte să încerce şi se grăbi să-i prepare şi să-i ducă micul dejun.

La prova *Revanşei,* Ann sfida vântul. Îmbrăcată ca un bărbat, cu pantalonii vârâţi în cizme, purtând peste cămaşa albă o vestă roşie, ca a lui Rackham, era mândră de izbânda ei.

Se îndepărtau de Insula Pinilor, unde-l lăsaseră pe micul Jack în grija unei doici, în cabana în care locuia împreună cu piratul ei.

Nu voia să se mai întoarcă în New Providence, nu voia să-l mai vadă vreodată pe James Bonny. Nu-i reproşa că se înverşuna astfel împotriva ei, insultând-o mereu. Tot ce spunea el era adevărat. Ea îl alesese, ţinuse la el şi-l respectase până când el însuşi încetase să se respecte, dar nu-l iubise. Întoarse capul ca să-l admire pe căpitanul ei, aflat la cârmă. Pentru el, ar fi fost în stare de orice. Chiar şi să ucidă.

— Să ne întoarcem la piraterie, John, îi ceruse ea într-o zi.

— Soţul tău ne va trimite la spânzurătoare.

— Dar tu nu te mai supui ordinelor lui, insistase ea. Iar eu, cu atât mai puţin. Prefer să mor mai degrabă decât să fiu din nou constrânsă.

Rackham cedase. Era nebun după ea, cu pântecele ei tot mai rotund. Se mutaseră în alt ţinut, ca să scape de represiunea guvernatorului, care, deîndată ce ajunsese să ocupe acest post, se arătase nemilos. Mulţi piraţi refuzaseră să se convertească, fiindcă li se păreau inacceptabile condiţiile puse de rege. Să se predea ar fi însemnat să se transforme în cerşetori. Cei care se împotriviseră cu îndârjire, ca Vane, de exemplu, fuseseră vânaţi fără milă şi spânzuraţi.

În arhipelagul Bahamas domnea teroarea. Simţindu-se stăpân pe situaţie în prezenţa lui Woodes Rogers, James Bonny îl hărţuia pe Rackham, cerându-i capturi mai importante, din valoarea cărora guvernatorul prelua trei sferturi. Ann era convinsă că reuşise să-l atragă pe acesta de partea lui, împotriva ei. Era un adevărat război. Şi ea ar fi dovedit aceeaşi îndârjire dacă o altă femeie ar fi încercat să i-l ia pe Rackham.

Acolo, în largul oceanului, se simţea, în sfârşit, la locul ei. Cuvintele „comoară”, „pradă”, „piraţi” o stimulau şi o binedispuneau.

Voia să-și trăiască fiecare clipă alături de căpitanul ei. Cu toate că îi fusese greu să-l convingă să o ia cu el la bord.

— Pânză la babord, căpitane. E o navă a companiei, anunţă marinarul de cart.

Din câţiva paşi, Ann ajunse lângă Rackham. Secundul Fertherston, şeful de echipaj Richard Corner şi John Davis scrutau deja orizontul prin lunete.

— Îl luăm? întrebă Ann, cu inima bătându-i puternic.

— Poate… spuse Rackham, care era încă furios că mândra lui îl făcuse de râs în faţa echipajului.

Îşi mesteca nervos tutunul. Nu voia să provoace un nou scandal în faţa oamenilor lui, dar era ferm hotărât s-o ţină departe de abordaj. O femeie n-avea ce căuta acolo. Chiar dacă acea Mary Read îi demonstrase contrariul, cu un an în urmă. Extraordinară muiere! Ann voia doar să-şi dea aere, ca să poată rămâne lângă el. Făcu o strâmbătură, amintindu-şi scenele ei.

— Ce părere aveţi, domnilor? îi întrebă Rackham.

Simţea deja că-l mănâncă palma. Stătuseră prea mult pe uscat, iar oamenii lui râvneau la o pradă. Însă, ca să nu repete greşelile lui Vane, Rackham luase obiceiul de a supune la vot fiecare decizie.

— Parcă simt deja mireasma mirodeniilor pe care le transportă! răspunse Davis, lingându-şi pofticios buzele.

— Iar eu, pe cea a romului.

Ochii lui Ann începură să strălucească.

„*Ţie, frumoaso, o să-ţi arăt eu cine e stăpân la bord*”, îşi spuse Rackham.

— Vino, îi spuse, lăsând cârma în seama lui Fertherston.

Ann îl urmă fără să obiecteze. Când ajunseră în cabina lui, o sărută cu nesaţ.

— Gândul la abordaj te excită aşa, Rackham?

— O fi şi asta.

— Şi pe mine mă excită, mărturisi ea. A trecut prea mult timp de când aştept să iau parte la aşa ceva. Şi acum nu mai am

burta mare, care mă împiedica înainte. Sunt pregătită, îl asigură ea, căutându-i buzele.

Rackham îşi plimbă mâinile pe şoldurile ei.

Vocea lui Davis îl făcu să se întrerupă:

— Poţi veni, căpitane?

— Vin acum.

Ann suspină şi vru să-l urmeze.

— Așteaptă-mă, îi spuse el. Mă duc doar să dau ordinele necesare. Te doresc. Chiar acum.

Ea dădu din cap. Privirea lui ardea. Gândul de a face dragoste înainte de luptă o încânta pe Ann. El ieşi şi închise uşa. Ann înţelese abia când auzi cheia răsucindu-se în broască, începu să bată în uşă. Nu-i răspunseră decât râsetele marinarilor, în timp ce Rackham le striga deja să se pregătească pentru abordaj.

Ann începu să plângă de ciudă. După care o cuprinse dorinţa de răzbunare. Dacă Rackham îşi închipuia că o poate supune, se înşela. Ea voia să simtă mirosul prafului de puşcă şi atingerea sângelui.

De când era la bord, asistase de două ori la abordaje, dar sarcina o împiedicase să ia parte la acţiune altfel decât ca spectator neputincios. Priveliştea o fascinase atât de mult, încât îi răscolise măruntaiele, stârnindu-i o furie de care nu se credea în stare. Din cauza copilului, se stăpânise. Dar tocmai de asta îşi părăsise fiul pe uscat, nu ca să fie acum lipsită de această plăcere. Ştia că setea ei de luptă era o reminiscenţă a vechiului ei coşmar, pe care renunţase să-l înţeleagă, dar nu şi să-l exorcizeze.

Lăsă, aşadar, *Revanşa* să se pregătească de abordaj şi să lupte, cultivându-şi mânia ca pe o armă primejdioasă. Era hotărâtă să câştige respectul tuturor sau să moară, chiar în acea zi.

Lustrui sabia pe care o purta la centură şi verifică pistolul, aşa cum văzuse că făceau piraţii, rugându-se ca nava Companiei Indiilor Occidentale să opună rezistenţă.

Când îşi dădu seama că dorinţa i se îndeplinise, deschise fereastra care dădea spre puntea din spate şi, riscând să cadă în mare, escaladă carena ca sa urce pe dunetă, aşa cum făcuse cu trei zile mai înainte.

Când ajunse sus, bătălia era în toi pe puntea superioară a navei comerciale. Simţi cum un val de furie pune stăpânire pe ea. Îşi duse maşinal mâna la pandantiv. Apoi, cu un urlet războinic, se aruncă în iureş.

Nava *Sergent James* se apropia în viteză de Havana, după două săptămâni în care marea fusese liniştită. Rezervele de apă potabilă erau cam pe sfârşite. Erau cu toţii nerăbdători să ajungă la destinaţie, Mary în primul rând.

Când ieşise de pe proprietatea lui William Cormac, se întâlnise cu Baletti şi cu Vanderluck, cărora le povestise totul. Nu pierduseră timpul. A doua zi, cei doi Vanderluck, tatăl şi fiul, le propuneau să meargă cu nava lor în căutarea Emmei şi a lui Ann. Mary presimţea că Emma rămăsese în Cuba pentru fiica ei.

Ceva violent se trezise în ea. Ceva extrem de violent. La asta contribuise şi prezenţa lui Hans. Întâlnirea lor îi eliberase din nou amintirile. Le evocaseră, vorbiseră despre Niklaus, poate tocmai ca să-și consolideze ura. Baletti îi ascultase în tăcere, ştiind, în sfârşit, tot ceea ce Mary nu fusese în stare să-i mărturisească la Veneţia.

De la întâlnirea cu Cormac o durere în plus îi brăzda chipul. Aceasta era dublată de una şi mai chinuitoare, cea a vinovăţiei sale. Refuzând să i se supună Emmei, refuzând s-o creadă, îşi abandonase propria fiică, sânge din sângele ei, carne din carnea ei. Îi venea greu să-și ierte asta.

— Degeaba te chinuieşti singură, nu poţi schimba lucrurile, îi spusese Baletti, văzând-o cum se zbătea în aceasta capcană.

— Ştiu, marchize. Dar mă gândesc la Junior, la făgăduiala pe care i-am făcut-o şi pe care am nesocotit-o din egoism.

— Nu din egoism. De nevoie.

— Şi care-i diferenţa? Nu pot da timpul înapoi. Chiar dacă aş regăsi-o pe Ann, nu ştiu dacă aş avea curajul să-i mărturisesc adevărul. Să o privesc în ochi. Să-i cer iertare pentru că am părăsit-o.

— N-a fost nefericită. Va înţelege.

Mary suspinase.

— Sau o voi pierde pentru totdeauna, ceea ce n-aş putea suporta. Nu voi fi niciodată mama lui Ann. Dragostea nu se

naşte la simpla aflare a unui adevăr, ci din încredere şi din apropiere.

— Se naşte din pântecele care a ocrotit-o. Încrede-te în instinctul tău.

— Instinctul meu mă îndeamnă s-o ucid pe Emma, oftase Mary. Şi să mă obişnuiesc cu pierderea copilului pe care l-am purtat în pântece.

— Nu te mai chinui. Fiecare lucru la timpul său. Acum e timpul răzbunării, iar cel al iertării va veni şi el.

— Piraţi în spate, tribord! urlă marinarul de cart.

Mary, care se cățărase în velatură, observase şi ea corabia aceea. Îşi duse mâna streaşină la ochi, ca să se apere de soarele care o orbea. Bătăile inimii i se înteţiră.

— Ei, drăcie! Aş pune rămăşag că asta e *Revanşa!*

Coborî în grabă de pe catarg şi se repezi spre James, care scruta orizontul. O emoţie inexplicabilă o făcuse să se îmbujoreze la faţă. Luă o lunetă, ca să verifice.

Apoi coborî repede de pe punte şi intră valvârtej în cabina unde Vanderluck şi Baletti tocmai stabileau poziţia navei.

— Rackham! exclamă ea.

Cei doi încremeniră. Privirea lui Mary avea o sclipire de nebunie pe care nu i-o mai văzuseră niciodată.

— Rackham! Taverna! New Providence! înşiră ea cu o voce întretăiată. Ea este!

— Care ea?

— Soţia lui Bonny. Ea e! Ann!

Vanderluck privi spre Baletti, care pălise.

— Tu ai spus că seamănă cu mine, insistă Mary, cu sângele pulsându-i puternic în tâmple.

— Aşa e, Mary, dar…

— Ea e, marchize!

Îşi trecu peste frunte o mână tremurândă. În priviri i se citea disperarea. Baletti încercă să-şi amintească imaginile de atunci. Erau vagi. Trecuse multă vreme. Se apropie s-o îmbrăţişeze.

— Linişteşte-te.

— Îmi cereai să mă încred în instinctul meu, îi spuse, în timp ce el o strângea la piept. Tocmai m-a anunţat. Văzând *Revanşa*

apropiindu-se de noi, imaginea aceasta m-a străfulgerat, de parcă ar fi rămas ascunsă în mintea mea, aşteptând clipa în care aş fi acceptat, în sfârşit, s-o văd cu adevărat.

— Tot ce se poate, admise Baletti.

Vanderluck îi întinse lui Mary un pahar cu rom, pe care aceasta îl bău dintr-o înghiţitura.

— Am încredere în intuiţia ta, o asigură el. Ne-am bazat pe ea de atâtea ori pe câmpul de luptă.

În clipa aceea intra pe uşă James.

— Se apropie, zise el, ne vor ajunge din urmă în mai puţin de doua ore. Aţi văzut vreun golf în care să ne ascundem?

— Nu vreau să mă ascund, declară cu hotărâre Mary. Ann era însărcinată cu Rackham. Desigur că a lăsat-o la ţărm, cu copilul. Trebuie să aflu, Hans.

— Şi cum ai de gând să procedezi? oftă Baletti.

— Urcând la bordul navei lui. Iar după ce mă voi lămuri, o să dezertez.

— Nici nu se pune problema să ne despărţim!

— Dar nu putem risca să ne scape Emma.

— Am eu grijă de ea, se oferi Vanderluck. Ce zici, James?

— Cu mare plăcere, tată. Voi ocupaţi-vă de Ann. Punctul de întâlnire va fi Havana.

Mary dădu din cap, încântată de aceasta soluţie, deşi simţea oarecare nelinişte.

— Nu prea cred ca Rackham va fi încântat să ne recruteze! oftă ea.

— S-au oprit, căpitane, zise Fertherston. Parcă ne-ar aştepta.

Rackham îşi luă luneta de la ochi.

— Văd şi eu.

Inspecţia lui nu dăduse niciun rezultat. Era o navă de comerţ ca oricare alta.

— Să fim prudenţi, totuşi, hotărî el. Tunurile să fie pregătite de tragere. N-aş vrea să cădem în vreo cursă de-a javrei ăleia de Woodes Rogers.

— La ordin, căpitane.

Şi Davis ordonă de îndată ca echipajul să se pregătească de luptă.

Mary privea *Revanşa* care se apropia. Îşi încleştase pumnii şi era tot mai agitată. Niciodată n-ar fi crezut că ideea de a o revedea pe Ann o va răscoli atât de mult, după ce se străduise atât s-o uite. Baletti avea dreptate. Un mădular amputat nu înseamnă că e vindecat.

— Te simţi bine, Mary? o întrebă Hans, venind lângă ea.

Ea încuviinţă.

— De ce nu mi-ai cerut ajutorul după moartea lui Niklaus? întrebă el deodată, rezemându-se de un colac de parâme.

— Habar n-am. N-aveam chef să vorbesc cu nimeni, şi cu atât mai puţin să pierd vremea ducându-mă la Ostende.

— Ai fi putut să-l laşi la mine pe Junior. Era finul meu.

Ea oftă.

— Nu ştiu ce să-ți spun, Hans. Am acţionat fără să mă gândesc.

— Din instinct?

— Cu siguranţă. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară, Mary Olgersen. Odată cu trecerea anilor am devenit fatalist. Dacă iubita lui Rackham este într-adevăr Ann înseamnă că instinctul nu te-a înşelat.

— Ce vrei să spui?

— Fără Junior, poate că n-ai fi devenit niciodată pirat, n-ai fi eşuat niciodată în Caraibe şi poate că nu ne-am afla acum aici, atât de aproape de ea.

— Fără Junior aş fi cedat în faţa Emmei şi aş fi recăpătat-o pe Ann.

— Chiar crezi asta?

Ea dădu din cap.

— Atunci te minţi singură.

— De ce?

— Pentru că l-ai iubit prea mult pe Niklaus ca să pactizezi cu ucigaşul lui.

— Cred că ar trebui să arunci o privire, Mary, i se adresă Baletti, care se apropiase de ei cu o lunetă în mână.

Brigantina lui Rackham era doar la câteva cabluri de ei şi se pregătea să vireze ca să-i ia din travers. Mirată de zâmbetul lui, Mary puse instrumentul la ochi. Inima îi tresări de bucurie.

Îmbrăcată ca un pirat, Ann Bonny stătea la prova *Revanşei,* în bătaia vântului.

— Fiica vântului, îi şopti la ureche Baletti, cuprinzând-o de mijloc.

— Fiica mea, murmură Mary desluşindu-i trăsăturile, studiindu-le cu atenţie, ca să se convingă.

Îi întinse luneta lui Vanderluck, care o luă emoţionat.

— Instinctul nu te-a înşelat, Mary, afirmă el. Al dracului să fiu dacă fătuca asta nu-i chiar Ann Olgersen.

— Tu? se sufocă de uimire Rackham când o văzu pe Mary la celălalt capăt al pasarelei coborâte ca să-i permită accesul la bordul lui *Sergent James.*

Vanderluck îi îndeplinise ordinele fără să crâcnească.

— Eu! replică Mary, care se străduise să-și recapete stăpânirea de sine înainte de a-l înfrunta, dar nu reuşea să-şi reţină bătăile năvalnice ale inimii la vederea lui Ann, care se strecurase lângă el.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, când v-am văzut manevrele!

Se apropie şi Baletti, iar Rackham rânji.

— Aşadar, n-ai fost spânzurat odată cu Vane.

— După cum se vede, nu, spuse Baletti.

— Deci sunteţi şi acum în căutarea unei nave, judecând după vechitura asta a voastră. Se pare că Mary Read decade din ce în ce mai mult.

— Eşti femeie? interveni Ann.

— Sunt pirat, rectifica Mary. De fapt, pe tine te căutam, Rackham.

— Ca să te răzbuni că nu te-am vrut la bord?

— Ca să mă înrolez pe nava ta.

— Mai bine crăp! scrâşni el, scuipând cu năduf.

— Nicio problemă, declară cu răceală Mary, îndreptându-şi pistolul spre el.

Cocoşul era tras. Rackham se schimbă la faţă, mai ales că şi Baletti îşi scosese arma, pe care o aţintise drept către Ann.

— Ticăloaso! Deci era adevărat că râvneai la *Revanşa.*

Mary zâmbi. Într-adevăr, se gândise să ia şi corabia odată cu fiica ei, dar privirea îndârjită şi furioasă a acesteia o făcuse să renunţe. Ann îl iubea pe Rackham.

— Dacă aş vrea s-o iau, ar fi de ajuns să trag în tine, zise ea. Dar n-am de gând s-o fac. Cu copoii lui Woodes Rogers prin preajmă, e mai bine să te alături cui trebuie. Iar tu eşti cel mai bun pirat din apele astea.

Rackham nu se aştepta la astfel de laudă. Holbă ochii, uimit. Mary îi întinse pistolul pe care cu o clipă mai înainte îl îndrepta spre el.

— Angajează-mă, îi spuse. Nu vei regreta.

Ann fu aceea care îi lua arma din mână, în timp ce Baletti lăsa şi el în jos ţeava pistolului.

— Bun venit la bordul *Revanşei,* hotărî ea în locul iubitului ei, cu un surâs plin de încântare. Eu sunt Ann Bonny.

Inima lui Mary îşi acceleră ritmul.

— Mary Read, se prezentă ea cu simplitate, întinzându-i mâna.

Ann i-o strânse, apoi se întoarse spre Rackham, căruia nu-i plăcuse deloc s-o vadă încălcându-i autoritatea.

— Să nu-ţi treacă prin minte să-mi faci vreo figură, Read!

— Mi-am dat cuvântul, căpitane.

Ann Bonny izbucni într-un râs cristalin care-i mergea drept la inimă lui Mary. Atenţia femeii pirat fusese captată de pandantivul de smarald pe care Ann îl purta la gât.

33

De îndată de *Sergent James* se îndepărtă, Mary putu să-și dea seama ce poziţie ocupa Ann la bordul *Revanşei.*

În primele săptămâni după ce o luase pe vas, Rackham potolise nemulţumirea echipajului explicând că ea avea să debarce în Cuba şi să rămână acolo cu copilul lor.

— Dar căpoasa asta avea alte planuri, îi povesti Harwood lui Mary, cu o voce care trăda ceva respect şi simpatie.

Cum nu reuşea să închidă un ochi, Mary urcase pe punte, la aer, unde se întâlnise cu marinarul. Nimeni dintre cei care făcuseră parte din vechiul echipaj al lui Vane nu se opusese înrolării lor, fiindcă toţi îşi aminteau de zelul de care dădeau dovadă în luptă. Harwood avea chef de vorbă. Continuă:

— Ann s-a lăsat dusă pe Insula Pinilor, fiindcă era gata să nască, şi-i tot reproşa lui Rackham că-i făcuse una ca asta. El voise să plece imediat, dar ea atâta l-a dus cu vorba, încât am rămas ancoraţi acolo o lună de zile. În timpul ăsta, câţiva dintre ai noştri s-au făcut bucanieri şi n-au plecat de pe insulă.

— Tu însă nu.

El ridică din umeri.

— Fiecare cu vânatul lui. Unii preferă mistreţii. Altora le plac metisele… Dacă pricepi ce vreau să zic.

— Pricep… Şi copilul?

— Micul Jack? Zdravăn şi gălăgios ca şi taică-su. Rackham era nebun după el, ca şi după femeia lui, de altfel. În fiecare zi amâna plecarea. Fireşte că pe noi nu ne putea păcăli. Ştiam bine că-l joacă pe degete. Dar era căpitanul nostru şi-l cunoşteam destul de bine ca să ne dăm seama că, până la urmă, o să se sature. Între timp am pus la uscat carne şi peşte, am conservat fructe, i-am tratat pe tovarăşii noştri care se îmbolnăviseră de scorbut, am umplut butoaiele cu apă şi am cumpărat făină de manioc. Pe scurt, ne-am aprovizionat pentru o campanie îndelungată. Ne ziceam că, odată ajunşi în larg, era bine să ne întoarcem cât mai rar acolo, ca să nu ni-l schimbe de tot pe căpitan. Harwood se întinse, trase un fum din pipă, apoi

continuă: într-o dimineaţă, Rackham a apărut şi i-a ordonat lui Fertherston să adune echipajul şi să pregătească *Revanşa* de plecare pentru noaptea următoare. Ne-am prins imediat că voia s-o şteargă pe şest. Am făcut ce ne-a zis şi l-am aşteptat la bord. Dacă vrei să mă crezi, Read, după ce a urcat din barcă scara de frânghie şi a ajuns pe punte, Rackham a rămas cu gura căscată, iar noi, la fel.

— De ce?

Amintindu-şi scena, Harwood începu să râdă.

— Ann sosise în acelaşi timp cu el, dar pe la babord, se cățărase pe ancoră şi ajunse înaintea lui pe dunetă. Purta haine bărbăteşti şi era înarmată. Când a tras în aer cu amândouă pistoalele deodată, ni s-a părut că dracul în persoană apăruse pe vas!

Mary izbucni şi ea în râs. Nu-i era greu să-şi închipuie ce mutră făcuse Rackham în faţa acestei apariţii.

— „*Uitaţi-vă bine la mine, jegoşilor!* ne-a strigat ea, continuă Harwood. *Şi tu la fel, Rakham! Dacă mai încearcă vreunul dintre voi să mă ducă cu preşul, îi retez coaiele şi i le bag pe gât! Cât despre tine, căpitane, dacă-mi mai torni gogoşi, o să ţi le servesc la prânz în vârful frigării!* a adăugat ea, scuipând peste balustradă. *Nu pentru asta l-am lăsat pe Bonny! Ai grijă să nu uiţi.*” După care a încălecat grilajul, şi-a depărtat braţele şi a sărit în mijlocul nostru. Încremeniserăm cu toţii, nimeni n-a schiţat nici cel mai mic gest. A aterizat printr-o rostogolire, s-a ridicat, i-a dat pistoalele lui Rackham, care era roşu ca racul de furie, şi a adăugat: „*Pedepseşte-mă, dacă vrei, dar dacă mă debarci, să ştii că n-ai să mă mai vezi niciodată*”.

— Aşa că Rakham a cedat…

— I-a ars o palmă şi a ţinut-o la carceră două zile. În cea de-a treia zi ea a urcat din nou pe punte, cu ochiul învineţit, a supt o pintă de tafia şi a mârâit că, dacă întinde vreunul o mână s-o pipăie, n-o să mai aibă după aia cu ce face laba. La abordaj, se dezlănţuie la fel ca tine. Doar că are mai puţină experienţă. Fata asta e dracul gol. Şi cel mai bun camarad pe care ţi l-ai putea dori, conchise el căscând.

În clipa următoare, Harwood adormi, legănat de mişcarea navei şi de romul pe care-l băuse.

Mary Read rămase mult timp sub mantia cerului înstelat, cu pipa în gură, înveselită gândindu-se la temperamentul lui Ann, în care se recunoştea, încântată să o ştie, în sfârşit, atât de aproape, bucurându-se că, de data asta, soarta voia s-o împace cu trecutul ei. Ca să-și regăsească fiica şi să-i dezvăluie adevărul, trebuia mai întâi să şi-o apropie. Asta avea să-i ia ceva timp, dar, în cele din urmă, Ann o va iubi.

Baletti îi dădu dreptate câteva zile mai târziu, atunci când *Revanşa,* ajungându-şi din urmă prada, lansă cârligele de abordaj. Îmbătată la gândul măcelului, Ann spumega alături de Mary. Se năpustiră fără milă asupra acelor bărbaţi căliţi, căutând ciocnirea săbiilor, cu forţele înzecite la apropierea pericolului, trecând pe lângă moarte cu aceeaşi eleganţă. Ultimele îndoieli ale lui Baletti se spulberară. Era clar că amândouă aveau acelaşi sânge. Cel pe care-l făceau să curgă.

Trecuseră două luni de când *Revanşa* se află în larg. Rackham hotărî să se întoarcă în Cuba. Prăzile nu fuseseră cine ştie ce, doar câteva bărci de pescuit. Căldura era apăsătoare. Rezervele de hrană şi apă se terminau. Dacă vântul se oprea, foamea şi setea, aceşti inamici nevăzuţi, aveau să le răărească rândurile. Era o hotărâre înţeleaptă, care fu votată în unanimitate, spre marea bucurie a lui Baletti, care voia să discute cu Hans şi să-l îndemne să aibă răbdare.

Complicitatea dintre Ann şi Mary sporea pe nesimţite. Baletti rămânea în mod intenţionat la distanţă, ştiind că o asemenea legătură era greu de înfiripat şi cu atât mai preţioasă. Mary nu voia să forţeze lucrurile. Şi nici marchizul. Viaţa aceasta aventuroasă, în care nu mai trebuia să-și ascundă rănile, îi plăcea din ce în ce mai mult.

Timp de patru zile, la orizont nu se ivi nicio pânză. Oceanul era calm, iar zăpuşeala de peste zi era ucigătoare. Nava păstra direcţia, dar abia dacă mai înainta sub impulsul palelor subite de vânt care umflau timid pânzele înainte de a le lăsa să atârne din nou ca nişte cârpe.

— Nenorocită vreme! mormăi Ann, care stătea alături de Mary, mestecând tutun ca să-și mai înmoaie gâtul uscat.

Aşezată pe bastingaj, cu picioarele încolăcite în jurul unei parâme, Mary îşi privea firul undiţei care se mişca în valuri, sperând, ca şi alţii, că va reuşi să îmbunătăţească meniul cu nişte peşte. Din ţestoasa pe care o adusese Rackham când ancoraseră ultima dată nu mai rămăsese mare lucru în afară de carapace.

— Vorbeşte-mi despre tine, ceru deodată Ann, văzând că Mary rămăsese tăcută.

Fiica ei îi căuta din ce în ce mai des tovărăşia. Totuşi, Mary se simţi încurcată. Avea atâtea să-i spună! Dar nu se simţea încă pregătită. O iubea deja prea mult pe Ann ca să rişte s-o piardă prin mărturisiri premature.

— Ai fost întotdeauna marinar? insistă Ann, pe care muţenia lui Mary n-o intimida.

— Da, răspunse ea; nu era chiar o minciună. Dar tu, Ann, de ce n-ai rămas pe uscat ca să-l creşti pe micul Jack?

— De când mă ştiu am iubit marea. E ca o obsesie.

— Cum adică? întreba Mary, profitând de portiţa care i se deschidea.

Ann privi în zare. Pe frunte i se adânci o cută.

— Mirosul de sânge şi de praf de puşcă mi-a bântuit coşmarurile încă din copilărie. Tata mi-a spus că, la vremea aceea, am fost atacaţi de nişte bandiţi şi că acest eveniment m-a şocat profund.

— Cine e tatăl tău? insista Mary, de parcă ar mai fi avut nevoie de încă o confirmare.

— E plantator în Carolina de Sud. Se numeşte William Cormac.

Ann oftă, pe când Mary zâmbea senină. Trebuia sa afle ce mai rămăsese în memoria lui Ann din viaţa de la Breda, din moment ce nu-şi amintise de ea, de chipul sau de vocea ei.

— E ciudat, continuă Ann, urmându-şi firul gândurilor. De când sunt cu Rackham, o parte din mine parcă înnebuneşte înainte de abordaje. Doar violenţa luptei mă liniştеşte. Poate că asta se întâmplă pentru că-l urăsc.

— Pe cine?

— Pe Cormac.

Tăcură amândouă. Chipul lui Ann era închis, crispat în jurul unei amintiri dureroase.

— Nimeni nu-şi urăşte tatăl fără motiv…

— Am unul, Read. Cel mai temeinic din lume, crede-mă. Da. Cel mai întemeiat motiv.

Strânse din dinţi, iar Mary nu putu scoate de la ea nimic mai mult, furioasă că William Cormac nu-i dezvăluise tot.

A doua zi, o furtună se apropie dinspre est şi se grăbiră să scoată pe punte butoaiele goale din cală. Când norii se rupseră, Ann fu prima care începu să danseze pe punte, învârtindu-se şi râzând, cu gura deschisă, pentru a se bucura de picăturile salvatoare.

Mary ghicea nerăbdarea lui Ann după timpul pe care-l petrecea fata scrutând orizontul, în timp ce zilele treceau, apropiindu-i tot mai mult de Cuba. Nu reuşiseră să mai prădeze decât un barcaz, în ziua precedentă, dar fără cine ştie ce profit. Îi era dor de fiul ei. Se apropie din nou de Ann, după ce ieşise din cart, lăsându-l iar singur pe Baletti, pe care acest lucru nu părea să-l deranjeze

— Te gândeşti la micul Jack, nu-i aşa?

Ann încuviinţă.

— Mary, tu ai copii?

— Doi.

— Şi nu-ţi e niciodată dor de ei?

— În fiecare clipă, mărturisi Mary. Dar acum sunt adulţi şi amândoi şi-au ales destinul. S-au făcut piraţi, ca şi mine.

Ann zâmbi.

— Şi au propria corabie?

— Da, răspunse Mary, şi nu minţea.

Chiar dacă Rackham era căpitanul *Revanşei,* aceea care o conducea era, de fapt, Ann.

— Mi-e frică, făcu Ann, după o clipă de tăcere. Ard de nerăbdare să-l strâng în braţe pe micul Jack, dar mi-e frică.

— De ce ţi-e frică?

— Mi-e frică să-l iubesc. N-aş putea să-ţi explic. Mi-e frică să nu-mi fie răpit. Ideea aceasta mă înspăimântă.

Mary o văzu ducându-şi mâna la lănţişorul pe care-l purta la gât.

— De unde ai bijuteria asta? o întrebă.

— De la mama. Din trecutul meu, rectifică ea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

Ann oftă şi întoarse capul spre ea. Privirile li se întâlniră. Erau încărcate de tandreţe. Tulburată, Ann îşi plecă ochii.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să te simţi atrasă de o femeie? întrebă ea apoi.

— Da. Aveam pe atunci vârsta ta. Dar nu mi-a adus decât nefericire.

— Îmi place tovărăşia ta, Mary. Mă linişteşte şi, în acelaşi timp, mă sperie. Aş vrea să mă îndepărtez de tine şi, în acelaşi timp...

— Să mă cuprinzi în braţe?

Ann dădu din cap.

— Şi eu simt la fel, Ann.

— Pământ! urlă santinela, în clipa când Mary atingea degetele fetei.

Ann şi le retrase brusc şi plecă, de parca ar fi ars-o cineva cu fierul roşu.

— Spune-i, Mary, insistă Baletti, mângâindu-i blând şoldurile.

Era pentru prima dată, după mult timp, când se regăseau astfel. Nici nu se punea problema să facă dragoste atâta timp cât se aflau la bordul *Revanşei.* N-aveau intimitate, iar Baletti n-ar fi riscat să stârnească gelozia celorlalţi. Pentru echipaj era de ajuns că o auzea pe Ann gemând de cum se lăsa întunericul. Privilegiul de care se bucura Rackham ar fi putut să le dea idei...

Rackham avea o cabană din trunchiuri de copaci pe Insula Pinilor, în faţa căreia ancoraseră. De cum pusese piciorul pe plajă, Ann alergase la copilaşul ei. Mary n-o mai văzuse de opt zile. Ca să compenseze această lipsă care sfâşia inima lui Mary, Baletti făcea dragoste cu ea.

— E greu să găsesc momentul potrivit. Pe navă, se găseşte întotdeauna cineva care ne întrerupe discuţiile. În afară de asta, Ann e încă reţinută.

— Oblig-o să ţi se destăinuie.

— Nu îndrăznesc.

— Haide, Mary, e ca un abordaj. Poţi să învingi sau să pierzi, dar nu mai poţi continua să te lupţi cu fantomele. O terorizează şi pe ea, nu numai pe tine. Elibereaz-o de ele sau părăseşte-o.

Mary se întoarse cu faţa în sus, privind fix în tavan, dedesubtul căruia zburătăceau tot felul de gângănii. Era transpirată fiindcă făcuseră dragoste, dar şi din cauza căldurii.

— Fără îndoială că ai dreptate. Aşa am să fac. Mă duc s-o văd şi să discut cu ea.

— Mai târziu, hotărî Baletti, mângâindu-i pântecele. Mai târziu.

Mary îl trase mai aproape. Şi ea avea nevoie de dragoste. Se lăsă cu totul în voia lui.

— Ann, trebuie să-ţi vorbesc. Între patru ochi, declară Mary înfăţişându-se la uşa ei după câteva ore, la lăsarea serii.

— Intră, spuse Ann, vizibil încântată de vizită. Rackham nu-i acasă şi tocmai l-am culcat pe micul Jack. Vrei să-l vezi?

Mary dădu din cap şi o urmă. Ann dădu în lături o draperie. Lângă pat se afla un leagăn. Ann apropie de el lanterna pe care o luase de pe mobilă. Casa lui Rackham era decorată cu tot felul de obiecte, provenind din numeroasele sale capturi.

— Pare fericit, murmură Mary, văzând că bebeluşul surâdea.

— Mă simt atât de vulnerabilă alături de el, murmură Ann.

— Ştiu. Simt.

Mary se îndepărtă puţin, pentru ca discuţia lor să nu-l trezească pe micul Jack. Ann lăsa jos lanterna şi o urmă. Stăteau faţă în faţă, atrase una către cealaltă de o nesfârşită tandreţe.

— În ziua aceea, pe navă… începu Mary.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, şopti Ann, luând-o de mână. E ceva rău în asta?

— Nu, nu e nimic rău.

Mary înghiţi în sec şi începu.

— Am o fiică, Ann. O fiică de vârsta ta…

Fata se lipi de ea şi-şi ascunse obrazul în scobitura umărului ei. Braţele lui Mary o cuprinseră.

— Ştii?

— Ştiu, dar puţin îmi pasă. Nu-mi pasă nici de vârsta sau de sexul tău, Mary Read, nu vreau decât să mă bucur de mângâierile tale.

Mary simţi că i se opreşte răsuflarea. N-avu timp să-şi vină în fire, căci o mână brutală o trase înapoi.

— Ei, drăcie! Tu eşti, Read? urlă Rackham.

Mary îşi înăbuşi un suspin de uşurare, deşi se afla într-o postura destul de incomoda.

— Nu e vorba de ceea ce crezi, se apără ea.

— Ba da, exact despre asta e vorba, dezminţi Ann, stând dreaptă în faţa lui. O doresc, aşa cum tu le doreşti pe curvele cu care te culci pe la spatele meu. Eu de ce m-aş lipsi de plăcerea asta?

Mary simţi o sudoare îngheţată la tâmple.

— Nu, Ann, gemu ea. Nu mă poţi dori pe mine. Nu se poate!

— Şi de ce, mă rog? mârâi Rackham, apucând-o de încheieturi şi trăgând-o spre el. Şi dacă, până la urmă, mi-ar plăcea şi mie ideea asta?

Descumpănită, Mary nu mai avu putere să se apere. Gura lui Rackham se lipi lacomă de a ei. Gestul lui o forţă să reacţioneze. Ca să scape de acest coşmar. De privirea arzătoare a lui Ann, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

Îşi ridică genunchiul şi-l izbi violent pe Rackham între picioare. Bărbatul îi dădu drumul, înjurând.

— Nu pleca, Mary, gemu Ann, în timp ce Rackham se încovoia de durere. Ne va lăsa să ne iubim.

— Nu înţelegi. Nu te pot iubi. Nu în felul ăsta.

— Bine, dar de ce? scrâşni Ann, frustrată că o vede atât de răvăşită şi de indignată.

— Fiindcă sunt mama ta, spuse Mary.

Râsul lui Ann îi spulberă iluziile. Pe când se îndepărta în grabă, o mai auzi aruncându-i, înciudată:

— Va trebui să născoceşti altceva dacă vrei să te iert!

Mary rămase mult timp în faţa oceanului şi a lunii imense care parcă-şi bătea joc de disperarea ei. Nu bănuise nimic. Nu înţelesese nimic din purtarea lui Ann. Pierdută cu totul în

dragostea ei de mamă, nici măcar nu-şi imaginase că fiica ei s-ar fi putut simţi atrasă de ea în cu totul alt fel.

Cu toate acestea, ar fi trebuit să-şi dea seama văzând privirea şi atitudinea lui Ann. Dar apropierea dintre ele o bucurase atât de mult, încât nu mai stătuse s-o analizeze. Stricase tot. Ann n-o crezuse. Bineînţeles că n-o crezuse. Cum s-o creadă în asemenea împrejurări, în lipsa oricăror amintiri din trecutul ei? Cum să n-o urască acum, când fusese respinsă?

Mary descoperea cu spaimă că fiica ei era şi mai violentă, mai carnală şi mai pasională decât fusese ea. Descoperea în Ann avânturile războinice ale lui Niklaus. Mary o subestimase. Ann n-avea nevoie de o mamă, ci de o prietenă, o prietenă care s-o iubească. Cum s-o mai facă acum să înţeleagă că, de fapt, căuta ceea ce-i fusese luat? Că atracţia fizică nu era decât o aparenţă înşelătoare? Ar fi vrut să renunţe. Baletti voia să dezerteze de pe corabia lui Rackham ca să ajungă în Cuba, a cărei coastă se profila în zare. Să-l găsească pe Hans, să recupereze craniul de cristal şi s-o omoare pe Emma.

Mary putea foarte bine să-l urmeze, s-o uite pe Ann. Îi venea să urle. Nu putea să plece, nu aşa, nu după ceea ce se petrecuse. Nu voia să rupă legătura aceea fragilă. Şi ce-i va spune lui Junior când se va întoarce pe Insula Ţestoasei?

Trăsăturile i se contractară într-un rictus amar. Trebuia să tacă şi să bată în retragere, să înfrunte şi iritarea lui Ann, şi pe cea a lui Rackham. Să-şi păstreze demnitatea. Să redevină Mary Read şi să se roage ca, într-o zi, Ann să simtă nevoia de a căuta adevărul. Cu paşi şovăitori, ascunzându-şi descumpănirea în spatele mândriei, Mary se îndreptă spre hanul unde, cu siguranţă, Baletti era aşezat la o masă.

Când fură singuri în cămăruţa pe care o închiriaseră în han, se prăbuşi plângând în braţele lui, ca să-şi aline durerea stârnită de privirea lui Ann.

— Unde-i marchizul? scrâşni Rackham după o săptămână, pe când ridicau ancora.

Mary îl anunţase pe Corner că Baletti nu se afla la bord.

— Nu ştiu, zise ea cu răceală.

— Sper, pentru binele tău, că n-are de gând să ne vândă!

— Garantez pentru el, spuse Mary, înfruntând privirea încruntată a lui Rackham.

Nu-şi mai vorbiseră de la incidentul de pe insulă. Cât despre Ann, aceasta îi întorcea ostentativ spatele.

— Puteai să te duci şi tu cu el.

Mary nu ripostă, grăbită să plece.

— Sunt de cart, căpitane. Pot să mă retrag?

Drept răspuns, Rackham se întoarse şi se îndepărtă. Mary îşi încleşta dinţii şi pumnii, spunându-şi că, într-adevăr, ar fi făcut mai bine să dezerteze şi ea.

— Mai dă-ți răgaz o lună, Mary, îi spusese Baletti. Dacă nu reuşeşti s-o convingi pe Ann până la următoarea escală pe Insula Pinilor, atunci o vei putea lăsa să-și urmeze calea ei. Dar te cunosc, ştiu că n-ai să fii împăcată decât după ce o să faci tot ce-ţi stă în putere. Aşa că du-te cu ea. Şi gândeşte-te că, aşa cum ai reuşit tu, s-ar putea întâmpla foarte bine s-o găsească şi Emma. Eu şi Hans o vom supraveghea.

Însă acum, printre marinarii de pe *Revanşa,* nevoită să înfrunte furia mocnită a lui Ann, îşi spuse că luna aceea avea să fie foarte agitată.

— Mă plictisesc, suspină Ann, privindu-i pe gabierii care-şi vedeau de treabă în înaltul catargelor. N-am avut decât nişte prăzi neînsemnate. Mi-aş dori un abordaj.

Rackham, care stătea la cârmă, îi urmări privirea. Mary Read era sus, în velatură. El şi cu Ann erau singuri pe puntea din spate.

— Mi-ar plăcea să-i încerc şi eu funduleţul, spuse el.

Ann întoarse capul, plină de gelozie.

— Să nu care cumva! mârâi ea.

Rackham izbucni în râs.

— Prin urmare, am ghicit bine la ce te gândeai.

Ann nu răspunse, ridicându-şi din nou ochii către catarge.

— Nu ştiam că-ți plac femeile.

— Nu-mi plac femeile, rectifică Ann. Îmi place ea.

— Dacă vrei, o pot obliga.

Ann îl înfruntă.

— Niciodată. Altfel, te omor.

— Cum vrei. Dar nu-mi place să văd ca dorinţele tale nu se îndeplinesc.

— Atunci, dă-mi un vas.

Cu vocea gâtuită de uimire, Rackham o întrebă:

— Un vas? Ce să faci cu el?

— Vreau să am vasul meu.

— N-ai şti nici măcar să-l conduci, râse Rackham.

— Nu-mi pasă dacă îl conduce altcineva, din moment ce este al meu.

— Foarte bine. Dacă asta îţi face plăcere, vom lua primul vas cu care o să ne întâlnim.

— Astfel, vom putea face şi capturi mai importante, pledă Ann.

— Şi vom avea parte de mai multe abordaje... La naiba, Ann, n-am văzut în viaţa mea pe cineva mai însetat de sânge ca tine.

— Ba da, pe ea.

Şi Ann lăsă o tăcere îndurerată să-i sfâşie pântecele.

— Mi-ar fi plăcut, murmură ea. Mi-ar fi plăcut să fie adevărat ceea ce spune ea.

— Ce anume?

— Mi-ar fi plăcut ca ea să fie într-adevăr mama mea. Ea nu m-ar fi renegat acum.

După două zile, o goeletă se profilă grăbit la orizont. Se aflau lângă insula Andros, iar Ann nu se gândi toată ziua decât la capturarea lui. Pe seară, îşi ascunse dezamăgirea golind un urcior de *Kill-Devil*[6]. Goeleta se refugiase în portul New Providence, iar ea îl făcuse cu ou şi oţet pe Rackham fiindcă n-o atacase, cu toate că-i promisese să i-o dea ei. Adormi, beata criţă, rezemata de mizenă, lângă Harwwod, care era în aceeaşi stare.

— Am nevoie de tine, Read, îi şopti Rackham, trezind-o pe când dormea liniştită în hamacul ei. Vino pe punte.

Mary dădu din cap, blestemându-l în sinea ei.

Pe punte îl găsi pe Rackham înconjurat de vreo zece marinari care se întindeau de căscat.

---

6 Unul dintre numele sub care e cunoscut romul, băutura piraţilor (într-o traducere aproximativa din limba engleza, „Moartea diavolului"), (n.red.)

— Ann vrea goeleta asta, zise Rackham. Am de gând să o iau.

Mary făcu ochii mari.

— Acum, când e la ancoră?

Rackham încuviinţă.

— Pun rămășag că e păzită doar de câţiva oameni, pe când ceilalţi chefuiesc pe ţărm.

— E foarte posibil, într-adevăr, admise Fertherston.

— Cine vrea să meargă cu mine?

Mary ridică mâna fără ezitare. Se săturase să fie ţinută la distanţă de Ann, care tot bosumflată era. Argumentul acesta ar fi ajutat-o, poate, să-i învingă orgoliul prostesc de care se încăpățâna să dea dovadă. Mai ales că Mary nu se lăsase păcălită. Privirea o trăda pe fiica ei.

Coborâră la apă o barcă şi se strecurară tăcuţi în ea, în timp ce Ann sforăia doborâtă de băutură. Presupunerea lui Rackham se adeverise. La bord nu se aflau decât opt oameni. Desfundaseră un butoiaş cu rom şi în clipa aceea nu erau cu nimic mai periculoşi decât ar fi fost Ann. Abia dacă deschiseră, surprinşi, câte un ochi, când simţiră vârful spadelor pe gât.

Rackham se întoarse cu bărcuţa cu care veniseră la bord. Earl şi Mary ridicară pânzele, pe când ceilalţi învârteau manivela cabestanului ca să ridice ancora. Goeleta ieşi neobservată din port.

În dimineaţa următoare, *Revanşa* şi *William* se îndepărtaseră de coastă şi navigau alături, purtate de o briză uşoară.

Ann se trezi cu gura încleiată şi cu mintea înceţoşată. Sări în picioare zărind în spatele lor, la babord, velele goeletei.

— Ce dumnezeii… înjură ea.

Lângă ea, râsul lui Mary se contopi cu al lui Rackham.

Câteva ore mai târziu, după ce-şi inspectase vasul, lăsat sub comanda lui Fertherston, Ann se duse pe puntea *Revanşei,* unde stătea Mary, cu inima uşoară.

— Mai eşti supărată?

— Nici n-am fost.

— Aveam nevoie de tine. N-am putut accepta gândul că mă respingi, mărturisi Ann.

— N-am făcut aşa ceva. Ţin sincer la tine, Ann. Ar trebui să te mulţumeşti cu atât.

— Îmi e de ajuns. Dar cu o condiţie.

— Care anume? întrebă Mary trăgând din pipă.

— Să nu mă părăseşti niciodată, murmură Ann. N-aş putea suporta.

— Niciodată, repetă cu inima strânsă Mary, gândindu-se la tot ce implica făgăduiala aceea.

Baletti lăsă barcazul care-l adusese în Cuba lângă *Sergent James.* Aşa cum promiseseră, cei doi Vanderluck îl aşteptau în port.

— Unde-i Mary? întrebă Hans, văzându-l singur.

— A preferat să rămână cu Ann.

— Vino, îi spuse Hans. Pari istovit.

Într-adevăr, aşa şi era. Îşi recăpăta puterile înfulecând cina care tocmai fusese servită şi le povesti tot ce li se întâmplase în timpul petrecut la bordul *Revanşei.*

— Ann va fi greu de îmblânzit, încheie el. Mă tem că recuperarea ei va depăşi puterile lui Mary.

— O singură persoană ar putea să-i trezească memoria, declară Hans, scărpinându-se în barbă.

— Junior?

— Junior. Acum, când suntem siguri de adevărata identitate a lui Ann Bonny, cred că am putea încerca să-i spunem şi lui.

— Şi Emma? întrebă Baletti.

— Şi-a luat zborul, a dispărut, se plânse James.

Baletti păli.

— Cum adică „a dispărut”?

— A părăsit Cuba înainte de sosirea noastră. Servitorii ei n-au putut să ne spună mai multe. Sunt dezolat, marchize.

— Logic era să se întoarcă în Carolina de Sud. Prin urmare, trebuie sa mă resemnez, oftă acesta.

— Să ne ocupăm deocamdată de Ann şi de Mary. De data asta, Emma n-o să mai dispară. Îi ştim toate vizuinile, spuse Hans.

— Aşa e. Mai ales că nu-mi place s-o ştiu pe Mary la cheremul lui Rackham ăsta.

Vanderluck izbucni în râs.

— Fii serios, marchize. Mary se apără mai bine decât zece bărbaţi. Eşti gelos, asta-i tot.

— Dar în niciun caz pe Rackham, obiectă Baletti.

— Atunci pe Ann?

Baletti se încruntă.

— Nu spune tâmpenii, Vanderluck.

— Te temi ca nu cumva Mary să prefere să rămână cu ea, şi nu alături de tine. N-am dreptate?

Baletti îşi cuprinse tâmplele în palme. Îi bubuia capul.

— Aş vrea ca toate astea să se sfârşească, Hans. Fără ea, o parte din mine încetează să mai existe.

— Se va întoarce, n-avea grijă.

Baletti se rezemă de spătarul fotoliului şi îşi puse şervetul pe masă.

— Cât timp ne trebuie ca să ajungem la Insula Ţestoasei? întrebă.

Cearta dintre Ann şi Rackham trecea prin pereţii de lemn ai brigantinei, iar marinarii care erau de cart nu scăpau niciun amănunt. Mary tocmai ieşise din cart. Brown, Fenis şi Harwood jucau cărţi cu ea, pe când ceilalţi dormeau. O ploaie deasă spăla puntea.

Ziua aceea de 30 august 1720 era friguroasă.

— Atâta o să insiste, până când el o să cedeze, râse Harwood arătându-și cărţile.

Câştigase din nou.

— El cedează întotdeauna la insistenţele ei, rectifică Brown.

— Şi nu numai la insistenţe, rânji Fenis. Are jăratic între picioare fata asta.

Mary îşi aruncă miza în mijlocul cercului, apoi se ridică, se întinse şi se duse, istovită, la culcare. N-avea niciun chef să le asculte ironiile.

A doua zi, Mary o găsi pe Ann dând ordin ca *Revanşa* să i se alăture lui *William.*

— Ce faci? o întrebă, ajungând lângă ea.

— Ne mutăm pe cealaltă navă.

— Ce facem? se sufocă Mary.

— I-am spus lui Rackham că vreau să stau pe goeletă împreună cu tine.

— Şi a fost de acord?

— Oarecum, strâmbă ea din buze. El va fi la comandă în locul lui Fertherston. Nici nu se gândeşte să ne lase singure!

Mary izbucni într-un râs sănătos.

— Cred că n-o să se poată mulţumi prea mult cu o goeletă. Se va întoarce pe *Revanşa.*

— Asta sper şi eu, conchise Ann, făcându-i cu ochiul.

Îi mergea mintea afurisitei!

Însă n-avură timp să-şi pună în aplicare proiectul, pentru că sentinela semnală o navă. Uitând de goeleta, Ann se repezi să-și ia luneta, în timp ce Rackham ţâşni afară din cabină.

Cele două vase prinseră fregata ca într-un cleşte, trăgând neîntrerupt salve de tun. Când catargul de mizenă al lui *Lady Sarah* se prăbuşi, mateloţii lui Rackham izbucniră în urale. Abordajul îi aruncă pe punte, în acelaşi avânt ucigaş.

În ciuda îndârjirii cu care mercenarii de pe *Lady Sarah* îşi apărară corabia, în curând rezistenţa lor fu înfrântă. Lupta fusese înverşunată, cei de pe *Revanşa* pierduseră trei oameni, dar învinseseră. Cu hainele mânjite de sângele vărsat, cele două femei se apropiară de Rackham, care-şi încolţise duşmanii în dreptul cabinelor de pe dunetă.

— Predaţi-vă, domnilor, s-a terminat! ceru el, ameninţându-i cu pistolul.

Mai rămăseseră patru ofiţeri, care luptaseră vitejeşte.

— Am jurat să servim cauza regelui, obiectă căpitanul, şi să apărăm vieţile pasagerilor noştri. Nu vom renunţa la arme.

— În cazul acesta… spuse Rackham şi trase un foc.

Oamenii se prăbuşiră.

— Read, Carty şi Bonny, cu mine, hotărî Rackham. Corner şi Howel, scăpaţi de tâmpiţii ăștia.

Accesul spre cabine fu eliberat imediat. Rackham şi Carty se îndreptară spre cea din dreapta, deschizând uşa cu o lovitură de picior, ca să n-aibă vreo surpriză.

Cât despre Ann Bonny, aceasta se trezi în faţa unui personaj pudrat, purtând perucă, gata să apese pe trăgaciul celor două

pistoale pe care le avea în mână. Primul era lipit de tâmpla lui, celălalt – de cea a unei fetiţe care părea să aibă în jur de zece ani.

Ann rămase încremenită, impresionată de hotărârea neînduplecată a bărbatului. Copila tremura, înspăimântată. Mary năvăli şi ea în cabină, ca s-o anunţe ca Rackham capturase trei francezi, şi se opri văzând duelul tăcut dintre Ann şi omul acela, care era, fără îndoială, un nobil.

— Lasă-ţi armele, messire, spuse ea. Nu vi se va face niciun rău.

— Cum îmi poţi dovedi?

— Mary Read nu minte niciodată.

El nici nu se clinti.

— Cine eşti? întrebă Ann, lăsându-și în jos pistolul.

— Nicolas Lawes, guvernatorul insulei Jamaica. Iar ea e fiica mea. Nu voi permite să cadă în mâinile voastre.

— Predaţi-vă, insistă ea. Garantez, în numele căpitanului, că nu i se va întâmpla nimic rău.

— De ce ar trebui să cred în vorbele unei femei pirat? spuse dispreţuitor Nicolas Lawes.

— Pentru că această femeie n-a fost întotdeauna pirat, domnule. Daca înfăţişarea mea nu vă poate convinge de onoarea pe care o am, poate că numele meu o va face. Tatăl meu este foarte cunoscut în societate, chiar dacă un conflict m-a îndepărtat de el. Sunt Ann Cormac, din Carolina de Sud.

Nicolas Lawes îşi încruntă sprâncenele în faţa femeii aceleia neîngrijite, care nu arăta nici pe departe ca în portretul din medalionul Emmei de Mortefontaine.

— Foarte bine, hotărî el, lăsând în jos pistoalele. Te cred. Însă dacă minţi, n-o să mai existe niciun loc pe pământ în care să fii în siguranţă.

— Mi-am dat cuvântul, căpitane, se înfurie Ann. Debarcă-i.

Fără să se sinchisească de cearta lor, ceilalţi oameni din echipaj îşi vedeau de treabă, jefuind nava, după ce-i închiseseră pe prizonieri în cabină.

— Dar răscumpărarea lor ne-ar aduce o adevărată avere, obiectă Rackham.

— Însă te-ar trimite direct la eşafod! Dă-le drumul, necondiţionat.

— Am putea reţine măcar fetiţa şi i-am da-o înapoi după ce ne-ar plăti.

Ann simţi cum îi urcă în tâmple un val de sânge.

— Îţi interzic! scrâşni ea. Îţi interzic s-o desparţi pe copila asta de tatăl ei!

Mary, aflată la câţiva paşi de ei, simţi cum inima i-o lua razna. Reacţia lui Ann dovedea ceea de presimţise ea. Vederea fetiţei înspăimântate o zguduise. Era un semn bun. Se apropia, cu siguranţă, şi clipa în care, sub presiunea evenimentelor, amintirile lui Ann aveau să reînvie.

— Hai, linişteşte-te, răspunse Rackham. Fie, renunţ, dar e pentru ultima oară când o fac, Ann Bonny. Am început să mă satur de capriciile tale!

Şi se îndepărtă cu paşi mari, iritat. Ca să se calmeze, Ann se apropie instinctiv de Mary.

— Dacă se atinge de copila asta, îl omor, mormăi ea.

— Am să veghez să nu i se întâmple nimic, o încurajă Mary. Voi fi aici.

Ann ridică spre ea o privire recunoscătoare. Ochii lui Mary se umplură de tandreţe. Se apropie şi o sărută pe frunte.

— De data asta, murmură ea, voi fi aici.

Şi plecă, la rândul ei, lăsând-o pe Ann nedumerită şi descumpănită.

După două zile, mânia lui Rackham se stinse. La vreo unsprezece kilometri de insula Harbour se refăcu jefuind şapte nave de pescuit, de pe care luă încărcătură şi materiale în valoare de zece livre jamaicane. În aceeaşi seară atacară încă un vas, însuşindu-şi bunurile unui armator englez.

Noaptea, întins alături de Ann, care, după ce se iubiseră, adormise cu un zâmbet pe buze, Rackham recunoscu în sinea lui că ideea iubitei sale de a lua goeleta aceea fusese grozavă. Pe puntea ei se simţea mult mai în largul lui decât pe *Revanşa* şi avea mai multă intimitate când făcea dragoste cu Ann.

Totuşi, ei îi era tare dor de micul Jack. Sătulă de abordaje, dorea să-l vadă, iar a doua zi, Rackham schimbă direcţia către Insula Pinilor, ca s-o mulţumească.

În ciuda vorbelor lui, încă nu se saturase de capriciile iubitei lui.

34

Sergent James staţiona de trei săptămâni în faţa Insulei Ţestoasei, când se anunţă sosirea lui *Bay Daniel.* Hans îl pândea cu nerăbdare, întrebându-se dacă Junior îl va recunoaşte, aşa cum îl recunoscuse mama lui. Umple-Burtă le făcuse o primire fără cusur, încântat să afle de la ei că Mary era bine sănătoasă. Nu-i dăduseră prea multe amănunte, explicându-i doar că ea se ocupa de rezolvarea unei probleme de familie. Baletti plătise dinainte pentru casă şi masă, iar mateloţii de pe *Sergent James* se împrieteniseră repede cu piraţii de pe insulă, omorându-şi timpul în felul cel mai plăcut cu putinţă.

Vanderluck şi Baletti aşteptară ca Junior să se ducă să-i vadă pe ai lui înainte de a o lua, a doua zi, de dimineaţă, pe străduţa care ducea la casa lui.

Îl găsiră ocupat să taie lemne lângă casa pe care o mărise şi o reamenajase după căsătorie şi după naşterea fiului său. Cel puţin aşa le spusese Umple-Burtă, încântat că are cui povesti.

Toporul pătrundea adânc în buştenii pe care-i despica Junior, care-şi etala astfel cu mândrie musculatura. Lui Vanderluck i se tăie respiraţia văzând cât de mult semăna finul lui cu Niklaus. I se părea că-l are în faţă pe prietenul lui, aşa cum arăta acesta în urmă cu douăzeci de ani, când se văzuseră pentru ultima dată.

Toporul rămase o clipă în aer înainte de a coborî pentru a se înfige adânc în buştean. Junior îi văzuse. Surprins şi radios, îşi întrerupse munca şi le ieşi în întâmpinare.

— Marchize, îl salută el, întinzându-i mâna.

— Mă bucur să te revăd întreg şi nevătămat, Junior.

— Acelaşi lucru pot să-l spun şi eu. Unde e Mary?

— E o poveste lungă, puştiule, dar maică-ta e bine, cât se poate de bine, răspunse Vanderluck, ieşind din tăcerea lui.

Junior întoarse ochii spre el.

— Ne cunoaştem de undeva?

— Chipul meu nu ţi se pare cunoscut?

Junior îl scrută cu privirea.

— Vag, mărturisi el.

— Tu, dimpotrivă, eşti leit taică-tău, făcu Hans, izbucnind în râs la vederea mutrei uluite a finului său.

— Ei, drăcia naibii! înjură Junior făcând ochii mari.

Într-adevăr, de râsul acela îşi amintea!

— Hans Vanderluck! Chiar tu eşti?

— În carne şi oase, băieţaş, îl asigură acesta, întinzându-i mâna.

Junior fu cuprins într-o îmbrăţişare care-i merse drept la inimă.

— Intraţi! hotărî el, făcându-le loc să treacă. Ghicesc după feţele voastre că aveţi o groază de lucruri de istorisit. Şi sunt nerăbdător să le aud. Drăcia naibii, repetă el, bătându-l pe umăr pe Vanderluck, ce fericit sunt că vă văd!

Îi prezentă pe soţia şi fiul său celor doi, apoi, în timp ce femeia se întorcea în bucătărie, Junior îi pofti să ia loc la masă şi să bea ceva. Nu voi să audă nimic altceva înainte de a afla care fusese viaţa lui Hans după ce părăsise Breda.

Aşezat pe genunchii lui Junior, micul Mark îşi sugea degetul privindu-i curios cu ochii lui mari.

— Şi ne-am întâlnit la Charleston, încheie Baletti, care, completând istorisirea lui Vanderluck, povestise despre traversarea lor agitată.

— Aţi dat de Emma şi de craniu? întrebă Junior.

— Nu. Părăsise Carolina de Sud în Cuba. Am plecat după ea împreună cu mama ta, continuă Baletti. Acolo însă ordinea priorităţilor s-a schimbat.

Junior se crispă văzând privirea complice pe care o schimbaseră cei doi. Era clar că voiau să-i spună ceva, dar nu ştiau cum s-o facă.

— Treci la obiect, marchize, spuse el. Nu mai sunt un copilaş care trebuie menajat.

— Ann trăieşte, Junior, anunţă Vanderluck.

— Iar Mary este alături de ea, adăugă Baletti.

Junior se schimbă la faţă. Nu-i venea să creadă.

— Ann? Imposibil!

— Exact aşa am reacţionat şi noi, mărturisi Hans.

Junior le ascultă istorisirea fără să scoată vreun cuvânt.

— Dar cum de sunteţi atât de siguri că era vorba chiar despre Ann?

— Îţi aduci aminte de un pandantiv cu smarald?

— Salamandra? Sigur, Ann îl considera cea mai preţioasă comoară a ei.

— Îl are şi acum la gât.

— Este în viaţă! Ei, drăcia naibii, nici nu-mi vine să cred! Ann trăieşte! repetă Junior, neştiind dacă să râdă sau să plângă de bucurie. De ce nu le-aţi adus şi pe ele aici, pe Ţestoasă?

— Pentru că lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par, Junior. Ann a crescut în altă parte. Nu-şi aminteşte nimic. Iar Mary n-a vrut să-i provoace vreun şoc.

— M-a uitat Ann? Nu se poate, se revolta Junior. E imposibil, marchize. Eram mult prea apropiaţi.

— De asta am şi venit aici. Ca să te luăm cu noi şi să-i forţăm memoria. Sunt convins că numai tu vei reuşi s-o faci. Până atunci, Mary nu poate decât să rămână lângă ea şi s-o iubească.

Junior sări în picioare.

— În trei zile, *Bay Daniel* va fi gata de plecare, spuse el, cu un zâmbet larg pe chip.

Sfârşitul lunii octombrie părea favorabil pentru interesele lui John Rackham şi ale oamenilor lui, după ce părăsiseră din nou Insula Pinilor.

— Fiecare escală petrecută cu fiul nostru ne poartă noroc, îi şoptise la ureche Ann.

Şi chiar aşa era.

Pe întâi octombrie abordaseră două vase comerciale, luându-le velele şi încărcătura, în valoare totală de o mie de livre jamaicane. De foarte mult timp nu mai făcuseră o captură atât de considerabilă, iar Ann ceruse să-şi cheltuiască partea ei în Cuba. Nimeni n-avusese nimic împotrivă. Lupta fusese înverşunată şi se soldase cu rănirea a trei marinari de-ai lor. Cel mai bun lucru era să fie duşi pe uscat ca să primească îngrijiri medicale. După două săptămâni, ieşiseră din nou în larg.

Pe 20 octombrie 1720, jefuiseră o goeletă comercială numită *Mary,* de pe care luaseră vele şi mărfuri în valoare de trei sute

de livre jamaicane, la vreo cinci kilometri de Dry Harbour Bay, rotunjind astfel prada de pe *shoonerul* atacat cu o zi în urmă.

Ann şi Mary erau tot mai înverşunate, atât înainte de luptă, cât şi în timpul ei, înjurând mai ceva decât bărbaţii, insultând echipajele navelor încolţite şi aşteptând cu aceeaşi aviditate ivirea unei pânze la orizont. Amândouă luptau ca un singur braţ, deşi făceau cât zece şi se completau atât de bine în timpul abordajelor, de parc-ar fi fost gemene.

Alături de Mary, Ann înflorise. Rackham era gelos şi regreta că nu se putea bucura şi el de aceeaşi complicitate. Se consola spunându-şi că mângâierile tot mai senzuale şi mai flămânde ale lui Ann se datorau dorinţei ei pe care Mary n-o satisfăcea.

Aveau acum o astfel de faimă, încât toate vasele care treceau prin preajma lor tremurau când zăreau în depărtare *Revanşa* condusă de Fertherston şi goeleta lui Rackham.

A doua zi, întâlniră la nord de insula Jamaica o barcă. În ea se afla o femeie care pescuia. Marinarii începură s-o fluiere de pe catarge şi de la bastingaj. Înspăimântată, biata femeie vâslea de zor, încercând să se îndepărteze de goeletă.

— Ne-ar prinde bine, nu? i se adresă Fenis lui Brown, care o privea absorbit.

Schimbară o privire lubrică şi se îndreptară spre cârmă, să discute cu căpitanul.

Aplecată pe geamul cabinei ei, Ann vomita. De câteva zile, îşi vărsa şi maţele din ea.

— Ca să scapi de mahmureală, ai mâncat prea mult *pawpaw*[7] constatase chirurgul.

Era adevărat că abuzase de *pawpaw,* fiindcă ura migrenele care urmau după serile de beţie şi era necăjită că lui Mary nu i se întâmpla aşa, cu toate că ţinea la băutură mai bine ca oricine. Trebuia totuşi să privească realitatea în faţă.

Starea aceea proastă se prelungea şi Ann înţelegea că putea să existe şi alt motiv, care o deranja mult mai mult.

---

7 Fruct comestibil originar din America de Nord, având un gust asemănător cu cel al bananei şi al mangoului (n.red.)

Pe când se ştergea la gură auzi pe punte urlete. Era o voce de femeie.

„Mary!” îşi spuse imediat, repezindu-se afară din cabină.

Îşi croi drum printre marinarii care râdeau, excitaţi, şi se opri locului, şocată la vederea spectacolului. Acolo, în faţa ei, fără menajamente şi fără ruşine, Fenis se agita între coapsele unei necunoscute pe care Brown o ţinea, împiedicând-o să se zbată.

— Ajunge! urlă Ann. Lăsaţi-o în pace!

Cei din jur râseră şi mai tare. O mână o apucă de braţ şi o trase înapoi. Se întoarse, nervoasă, iar privirea ei întunecată o întâlni pe a lui Rackham.

— Opreşte-i, mârâi ea, ducându-şi mâna la pistol.

Rackham i-l luă imediat.

— Întoarce-te în cabina ta, porunci el, emanând miros de alcool, şi lasă oamenii să se distreze. Sau preferi s-o facă cu tine sau cu Mary?

— N-ar îndrăzni! Şi nici tu, se indignă ea.

— Ann Bonny nu va putea să facă întotdeauna tot ce vrea! Dispari!

Ea se răsuci pe călcâie, astupându-şi urechile ca să nu mai audă ţipetele victimei şi râsetele acelea animalice. În clipa când voia să se închidă în cabină o zări pe Mary, care o privea cu tristeţe din înaltul unui catarg. Ann închise uşa, rămânând singură, pradă mâniei şi indignării ei, şi blestemând laşitatea oamenilor.

La lăsarea serii, captiva fu lăsată să plece în barca ei. Chiar şi Rackham se distrase cu ea. Ann îşi dăduse seama de asta auzind încurajările şi glumele marinarilor când venise rândul lui. Când Rackham vru să intre la ea, refuză să-i deschidă. Butoaiele cu rom fuseseră desfundate, iar oamenii dăduseră iama în tutunul şi mirodeniile luate de pe *schooner,* bucurându-se din plin de ele.

— Deschide, Ann! insista Rackham. Deschide, strengăriţo!

Tonul lui excitat deveni iute furios. Ann însă nu cedă.

— Daca te comporţi ca un porc, n-ai decât să te duci sa dormi cu ei! răspunse ea, înainte de a se ghemui în pat, supărată.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele, privind spre uşă, ferm hotărâtă să-l cresteze cu pumnalul pe care-l ţinea la îndemână, dacă el s-ar fi încăpăţânat totuşi să intre.

Ann nu ieşi din cabină decât noaptea târziu, pe furiş, ca să nu fie observată de cârmaciul care se afla chiar deasupra ei. Pe navă domnea tăcerea, întreruptă doar de clipocitul apei care se lovea de coca. Ann se strecură în bucătărie, unde găsi o bucată de slănină râncedă şi câţiva biscuiţi. În ciuda greţurilor, îi era foame.

Tresări auzind o mişcare şi se întoarse, deşi în jur era beznă.

— Eu sunt, şopti Mary. Te aşteptam.

Ann se aruncă în braţele ei şi începu să plângă.

Se întoarse în cabină împreună cu Mary, păşind peste trupurile marinarilor beţi, fără zgomot, ca la ieşire. N-avea niciun chef s-o audă căpitanul ei.

— Unde-i Rackham? întrebă Ann, de îndată ce închise uşa.

— La cârmă, cu Davis. Fac cu rândul.

Un nou hohot de plâns o zgudui pe Ann. Îl înăbuşi, furioasă, cu palma.

— Erau ca nişte câini, scrâşni ea. Ca nişte câini turbaţi. Nu pot, Mary, nu pot trece cu vederea ceea ce au făcut. Mi se pare odios.

— E legea celui mai tare, Ann, n-ai ce face.

— Dar tu, cum poţi accepta aşa ceva? Doar eşti şi tu femeie, ce dracu’! N-o să-şi revină niciodată după ce i s-a întâmplat!

Mary oftă, strângând-o şi mai tare la piept.

— Eu am avut parte de încercări şi mai cumplite, Ann. Orice rană poate fi vindecată, crede-mă, trebuie doar să vrei.

Ann se desprinse din braţele ei.

— Eu, una, n-am uitat, spuse ea.

— Ce n-ai uitat?

— Ce mi-a făcut tatăl meu. Nu-mi amintesc momentul în care m-a violat, ci doar avortul pe care m-a obligat să-l fac. Ştiu ce rău doare. Te doare pântecele, dar şi capul, şi inima.

Lui Mary i se puse un nod în gât. Se apropie şi o îmbrăţişă din nou. Ann nu se împotrivi.

— Niciun tată demn de acest nume n-ar comite o asemenea faptă.

— Cu toate acestea, el a făcut-o.

— Înseamnă că, de fapt, el nu era…

— Ce anume?

— Nu era tatăl tău.

Ann se înfioră în braţele ei.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nimic nu este cu adevărat ceea ce pare a fi.

Mary îşi scoase de la gât ochiul de jad şi îl prinse la gâtul lui Ann, alături de pandantivul de smarald.

— Pe vremuri, începu ea, a trecut mult timp de atunci, am cunoscut o fetiţă care visa la o comoară. O comoară aflată peste mări şi ţări, o comoară a cărei cheie este această bijuterie…

Uşa sări în lături, oprind mărturisirea pe buzele lui Mary, în prag apăru Rackham, însoţit de Brown şi de Fenis. Toţi trei erau înarmaţi cu pistoale.

— De data asta, mugi el, de data asta m-am săturat de capriciile tale şi de complicitatea asta a voastră!

Instinctiv, Mary se aşeză între el şi Ann.

— N-am să te las să-i faci vreun rău, Rackham!

— Cine ţi-a spus că vreau să-i fac vreun rău? rânji el. Predă-te, şi jur că n-am s-o mai ating. Cu tine vreau să am de-a face, nu cu ea!

— Am cuvântul tău, căpitane?

— Îl ai, Read.

— Nu, Mary, nu, interveni cu o voce pierdută Ann.

Mary o dădu la o parte, zâmbindu-i ca s-o liniştească, apoi se apropie de Rackham, care jubilă. Trecu pragul înaintea lui, dreaptă şi cu fruntea sus. Oamenii aceia n-o înspăimântau. Mai încercaseră şi alţii, fără să reuşească s-o intimideze.

Rackham o încuie în cabină pe Ann, care se repezise la uşă, bătând cu pumnul în ea. Fără să-i pese de insultele ei, o obligă pe Mary să urce scara.

Încercară s-o violeze, însă fără succes. Erau prea beţi ca să reuşească.

— Să nu te mai apropii de femeia mea, se răţoi disperat Rackham, altfel, data viitoare, te las pe mâna întregului echipaj.

— Te temi să n-o pierzi? îl ironiză ea.

— Dacă n-o pot avea eu, n-o s-o aibă nimeni. Absolut nimeni, şi mai ales nu tu, cu fiţele tale cu tot.

Mary îşi ridică pantalonii şi şi-i încheie. După care coborî scara. Brown stătea de pază în faţa cabinei.

Dimineaţă, când urcă pe punte ca să intre de cart şi să se urce pe catarg, văzu un barcaz legat la tribord.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Earl, care manevra balansinele ca să întoarcă vergile.

— Nişte pescari. Erau în derivă şi ne-au cerut să-i luăm la bord ca să-i ducem până la Dry Harbour. În schimb, ne-au oferit ţestoasele pe care le pescuiseră.

— Pescari aflaţi în derivă? repetă Mary, bănuitoare. Nu ţi se pare ciudat?

Earl ridică din umeri, ghemuindu-se lângă ea. Pânzele se umflau, luând vântul din travers. Goeleta luă pe dată viteza, brăzdând marea liniştită.

— Au fost târâţi de curenţi. Se întâmplă adesea.

— Câţi sunt?

— Şase. S-au dus în cală, unde mai sunt câţiva oameni de-ai noştri care încă nu s-au trezit din beţie.

— Rackham ce părere are?

— El sforăie ca un porc în braţele iubitei lui. Corner e cel care i-a primit pe vas.

Mary scutură din cap. Nu-şi dădea seama de ce, dar nu-i plăcea deloc senzaţia aceea de pericol care o cuprinsese. Îşi sfârşi cartul cu ochii-n patru. Când coborî, Rackham era din nou la cârmă şi avea un aer superior care-o făcu pe Mary să-şi dorească să-l ucidă pe loc.

Veni lângă el.

— Ţi s-a făcut dor de mine, Read?

— E nevoie de mai mult decât atât ca să mă impresioneze cineva, Rackham, îi răspunse ea cu dispreţ.

— N-avea grijă, n-o să uit chestia asta.

— Unde e Ann?

— Se odihneşte în cabină. Ne-am împăcat, dacă pricepi ce vreau să zic, spuse el cu ironie.

Mary nu ripostă, sigură că Rackham o consemnase pe Ann în cabină.

— Am venit să te sfătuiesc să n-ai încredere în pescarii ăştia.

— De ce, întrebă Rackham, îi cunoşti?

— E doar intuiţia mea, dar rar se întâmplă să mă înşel.

— A mea îmi spune că totul e în regulă, se umflă în pene Rackham. Îmbătrâneşti, Read. Dacă vrei să te convingi, du-te şi uită-te în cală. La cât beau, nu cred că ar fi în stare să ne facă vreun rău. Dacă aş fi în locul tău, le-aş urma exemplul, asta te-ar mai linişti.

Mary îi întoarse spatele. N-avea ce discuta cu el.

O privire aruncată în cală îi confirmă spusele lui Rackham. Pescarii jucau cărți, stând lângă butoaiele desfundate, pline cu rom. La orizont nu se vedea nicio pânză, iar cerul era senin. Până seara, aveau să ajungă în port. Desigur că Rackham avea dreptate. Îşi făcea griji degeaba.

Îşi luă porţia de mâncare şi se duse s-o înghită cu ochii aţintiţi asupra cabinei, sperând s-o vadă pe Ann ieşind.

Se lăsase noaptea, iar Ann nu apăruse. Mary căuta cu disperare prilejul să se apropie de ea şi s-o îmbărbăteze. Ancoraseră într-un mic golf. Îl văzu pe Rackham coborând în cală, unde se aflau pescarii care, beţi morţi, nu ieşiseră toată ziua de acolo, la fel ca mulţi dintre membrii echipajului, şi se furişă până la uşa cabinei. De pază era Harwood. Mary ştia că acesta o iubea pe Ann şi că era dornic să-i facă pe plac.

— Lasă-mă să trec.

El privi spre punte şi se dădu la o parte.

— Nu te grăbi, stau eu de pază.

Mary îi mulţumi printr-un surâs şi se strecură înăuntru.

O găsi pe Ann ocupată să-și ascută sabia.

— Bună seara, îi spuse, văzând că fata se încăpățâna să-și ţină privirea aţintită asupra lamei pe care o şlefuia.

Recunoscându-i vocea, Ann i se aruncă în braţe.

— Mi-a fost atât de teamă! Mă temeam că te-au lovit. Rackham n-a vrut să-mi spună nimic.

— Totul e în ordine, Ann. Vrea doar să mă îndepărteze de tine. Se teme să nu te piardă.

Ea râse sarcastic.

— M-a pierdut deja.

— Te-a luat cu forţa? întrebă Mary, ridicându-i bărbia.

— Nu, n-a îndrăznit. Se teme de tine mai mult decât e dispus să recunoască. Dar şi din alt motiv. Sunt însărcinată. I-am spus-o şi s-a liniştit.

— Cu atât mai bine.

— Nu-mi doresc deloc copilul ăsta, Mary. La următoarea escală îl iau pe micul Jack şi dispar din viaţa lui.

— Unde vrei să te duci? La tatăl tău?

— Niciodată! Dacă eşti de acord să mă iei cu tine, merg oriunde vrei. Poate ne ducem să căutam comoara aceea, adăugă Ann, cu ochii strălucindu-i.

— Comoara asta îţi aminteşte de ceva, Ann?

Ea îşi scutură capul.

— Ar trebui?

— Da. Dacă eşti gata să mă urmezi şi să ai încredere în mine, îţi voi povesti tot.

— Niciodată n-am mai avut atâta încredere în cineva, o asigură Ann. Spune.

— N-am timp pentru asta. Rackham mi-a interzis să mă apropii de tine. Dacă ne prinde iarăși împreună, mă tem că-şi va pune în aplicare ameninţarea. Pe insulă, vom reuşi noi să scăpăm de el. Nu vreau să te pierd, Ann. Am prea multe lucruri pentru care trebuie să mă iert.

— Mary! Ann! le întrerupse Harwood, alb ca varul la faţă, cred că trebuie să ieşiţi de aici. Repede!

Cele două femei schimbară o privire. În ochii marinarului se citea groaza. Se repeziră pe punte chiar în clipa când o goeletă se opri chiar lângă coasta vasului lor. Mary scoase o înjurătură şi spuse:

— Astea sunt culorile lui Woodes Rogers!

Alergară spre cală. Rackham tocmai ieşea de acolo. Nici n-apucă să le fulgere cu privirea, când tresări, auzind o somaţie făcută prin portavoce:

— Sunt Jonathan Barnett, la ordinele guvernatorului. Voi, de pe *William,* identificaţi-vă!

— Sunt John Rackham, din Cuba, răspunse acesta, în timp ce Ann şi Mary încercau cu disperare să-i trezească pe marinarii beţi.

În timpul acesta, Harwood alergase la baterie şi încarcă un tun.

— Predă-te de bună voie, căpitane Rackham, altfel voi fi nevoit să-ți scufund corabia.

Înainte ca Rackham să aibă timp să răspundă, o ghiulea zbură spre *Majesty,* bubuind asurzitor, ceea ce-i trezi, în sfârşit, pe marinarii beţi care încercară să-şi scoată armele.

Ann se aplecă spre tambuchi şi urlă:

— Ridicaţi-vă, dacă sunteţi bărbaţi! Luptaţi-vă!

Ei însă nu reacţionară.

Mary se repezi spre bastingaj şi văzu *Revanşa* depărtându-se în larg. Nemernicii îi părăsiseră, lăsându-l acolo şi pe Fertherston, care venise la bord ca să chefuiască împreună cu Rackham.

Se uită la Ann. Furioasă şi disperată de apatia morbidă a echipajului lui Rackham, aceasta trăsese două focuri de pistol spre ei, sperând să-i facă să reacţioneze. Dar nu se întâmplă aşa, mai ales că, ripostând canonadei lui Rackham, sabordurile de pe *Majesty* trimiteau salve neîncetate asupra goeletei. Catargul de mizenă trosni, apoi se clătină şi căzu, făcând vasul să se aplece pe o coastă. Rackham cuprinse cu o privire dezolată măcelul stârnit de orgoliul său stupid. Erau pierduţi. Ridică portavocea şi i se adresă lui Jonathan Barnett, cerându-i să înceteze focul.

Furioasă, Mary se repezi spre Ann. Privirile li se întâlniră. Erau la fel de hotărâte.

— Niciodată! deciseră ele.

Harwood urcă pe punte, venind din baterie. Fusese rănit la braţ de o schijă. Se apropie în fugă de ele.

Soldaţii guvernatorului invadau deja puntea lui *William,* după ce căpitanul acceptase să se predea.

Mary nu stătu pe gânduri. Refuza ideea de a sfârşi la capătul unei frânghii, alături de Ann. Amândouă meritau ceva mai mult de atât.

Îşi fluturară săbiile, urlând, şi se repeziră în grămadă, luptându-se ca niciodată, decimându-şi adversarii cu mişcări ample, sprijinite de Harwood, până când fură încolţite cu spatele la catargul de mizenă, rupt de la jumătate, unde cablurile

încâlcite şi balansinele prăbuşite le împiedicau să se mişte în voie. Erau învinse. Braţul însângerat al lui Harwood nu mai era în stare nici să ridice sabia, iar Ann îl opri cu o mână descurajată.

— Predaţi-vă! le ordonă Jonathan Barnett, care se apropiase de ele. Sunteţi înconjurate.

— Niciodată, scrâşni din nou Mary Read.

— Prindeţi-o, hotărî Barnett. Soldaţii se aruncară asupra ei. În ciuda curajului lor, săbiile le fură luate. Îi mai loviră totuşi cu pumnii şi cu picioarele până când aceştia le imobilizară, apoi le legară şi le încătuşară.

Barnett se proțăpi în faţa lor. Ann şi Mary ridicară sfidător bărbia, drepte şi plină de mândrie.

— Apreciez vitejia voastră, afirmă el. Presupun că sunteţi Ann Bonny şi Mary Read.

Ele nu-i răspunseră. Barnett oftă:

— Luaţi-le, zise el înainte de a pleca.

Fură duse către grupul prizonierilor. Rackham, care se afla printre ei, privi înciudat cum Barnett le înmâna pescarilor de broaşte ţestoase o pungă dolofană. Intuiţia lui Mary n-o înşelase. Fuseseră traşi pe sfoară.

Mary îi aruncă o privire plină de dispreţ; Ann, una duşmănoasă.

Pe când erau forţate să treacă pe pasarelă şi să intre în cala lui *Majesty,* Ann înălță capul şi începu să cânte. Vocea lui Harwood se uni cu cea a lui Mary şi o însoţi, fără a ţine seama de ordinele care îi cereau să tacă.

Spânzuraţi, vom fi spânzuraţi,
Spânzuraţi, însă nu trădaţi!

Drept răspuns, John Rackham îşi plecă ochii, conştient de nenorocirea lui, şi grăbi pasul.

35

Procesul lui John Rackham şi al principalilor membri din echipajul lui avu loc în oraşul Saint Jacques de la Vega, din Jamaica. Vestea se răspândi în tot arhipelagul Caraibilor şi ajunse până în Insula Pinilor, unde *Sergent James* ancorase în aşteptarea întoarcerii lui Mary.

Vestea îi paraliză. Primul care reacţionă fu Junior, bătând cu pumnul în masa la care se aşezară să bea. Să bea până când îşi vor ostoi setea. Să bea ca să-şi uite neputinţa şi descumpănirea.

— Marchize, nu voi permite să se întâmple asta! Vreau s-o îmbrăţişez măcar o dată pe Ann! Dacă am fi fost noi în locul lor, Mary nu ne-ar fi părăsit!

— Ai dreptate, băiete! exclamă Hans, îndreptându-şi spinarea. Dar ce putem face?

— Putem să ridicăm ancora, hotărî Junior, şi să plecăm într-acolo.

Plecă să dea ordinele necesare. James îl urmă. Se înţelegeau ca fraţii. Aşa cum se înţelegeau, pe vremuri, şi Hans cu Niklaus.

Baletti şi Vanderluck schimbară o privire.

— Nu se poate sfârşi astfel, nu când e vorba de ea, marchize.

Se îmbrăţişară frăţeşte. Mary le arătase calea. De dragul ei, nu-şi puteau îngădui nicio slăbiciune.

În timp ce echipajul de pe *Bay Daniel* începuse manevrele, scoţând vasul din golf, Junior le povesti cum încercase Mary să-l scape de eşafod pe Corneille. Eşecul de atunci fusese o lecţie pentru el. De astă dată, nu trebuiau să lase nimic la voia întâmplării.

Începură să întocmească un plan de acţiune, refuzând să accepte fatalitatea care îi descurajase până atunci. Niciunul dintre ei patru nu era dispus să renunţe la luptă.

Mary nu se resemnase. Pântecele ei confirma ceea ce-i spunea instinctul. În ciuda oricăror aşteptări, era însărcinată. Îşi dăduse seama de asta încă dinainte ca Ann să-i dezvăluie că şi

ea era însărcinată. Erau puţine şanse ca acel copil să ajungă sa se nască, dar Mary spera să-l păstreze măcar până la proces. Pentru că el avea s-o scape de eşafod, aşa cum şi Ann avea să fie salvată de copilul ei. Cel puţin pentru un timp. Mary avea încredere în Hans şi în Baletti. Nu vor aştepta cu mâinile-n sân ca ea să fie spânzurată. Singurul ei regret era că nu i se putea destăinui lui Ann: fiind considerate prea periculoase, fuseseră închise separat. La acel etaj al închisorii erau doar patru celule. Restul echipajului de pe *Williams* fusese întemniţat la parter, împreună cu căpitanul, în aşteptarea judecăţii. Procesul avu loc după o lună, iar sentinţa fu executată fără întârziere.

La 18 noiembrie, Rackham, Ferthreston şi Corner fură urcaţi pe eşafod şi expuşi timp de două zile la Plum Point, Bush Key şi Sun Key.

Mary credea că Ann îl va plânge pe bărbatul pe care-l iubise. Dar nu se întâmplă aşa. În loc să se roage pentru sufletul lui, Ann înjură.

— Dac-ar fi fost un bărbat adevărat, aş fi simţit şi acum în mine membrul care i s-a ridicat când l-au spânzurat! Aşa însă, n-are decât s-o ia cu el în iad! În numele tuturor femeilor pe care le-a siluit.

Ann nu uita cu una, cu două.

A doua zi urmară Dobbins, Carty, Earl şi Harwood, care fură spânzuraţi la Kingston. Numai acesta din urmă fusese alături de ele până la sfârşit. În momentul când gardienii îi scoaseră din celule, Ann urlă din toate puterile, sperând că strigătul ei de adio să poată străbate pereţii groşi:

— Domnul să te aibă în pază, Noah Harwood! Fie ca El să te ocrotească aşa cum m-ai ocrotit şi m-ai iubit tu pe mine!

Rând pe rând, toţi tovarăşii lui Rackham fură osândiţi. Despărţite de gratiile celulelor şi de coridorul dintre ele, Ann şi Mary nu îndrăzneau să rupă tăcerea, ca să nu atragă atenţia gardienilor care le păzeau cu stricteţe, jucând cărţi. De parcă ele ar fi putut să scape din celule! Îşi vorbeau numai din ochi, schimbând priviri pline de iubire şi de regrete. Amândouă aşteptau începerea proceselor lor, care întârzia.

Mary ar fi vrut să-i mărturisească lui Ann adevărul, însă nu mai avea nici chef, nici curaj s-o facă. La ce bun s-o tulbure cu o

regăsire care i-ar fi sfâşiat sufletul? Se temea, de asemenea, ca gardienii să nu le surprindă într-un moment de slăbiciune. Cu toate că erau mulţi şi înarmaţi, aceştia nu se apropiau de ele decât ca să le aducă mâncarea. Mary ştia că le era frică de ele. Era clar că faima lor de „lupoaice de mare” necruţătoare se răspândise pretutindeni.

Mary nu voia s-o ştirbească, riscând să-şi vadă fata căzând pradă poftelor lor.

Zilele treceau una câte una, toate la fel de sinistre.

Sala de judecată era plină de oameni veniţi să asiste la spectacol, plini de ură la vederea trupurilor lor de femei îmbrăcate în straie bărbăteşti, a armelor lor, aşezate pe masa din faţa juraţilor, mânjite încă de sângele celor ucişi de Mary Read şi de Ann Bonny.

Baletti, Junior, Hans şi James stăteau în rândul din faţă, iar Mary le aruncă o privire plină de recunoştinţă. Chipurile lor păreau să-i spună să-şi păstreze curajul. Prezenţa lui Junior îi făcu bine. Însemna că Baletti îi vorbise despre Ann.

De fapt, Junior nu-şi mai lua ochii de la Ann, sperând, fără îndoială, că şi ea va sfârşi prin a-l privi. Ann Bonny însă părea că nu vede şi nu aude nimic, ferecată în gândurile ei. Părea detaşată de tot ce-o înconjura, ba chiar de ea însăşi. Chipul ei părea atât de rece şi de insensibil, încât oamenii o arătau cu degetul, vorbindu-şi în şoaptă, cu spaimă şi repulsie.

Nu reacţionase decât o dată, când în sală intrase guvernatorul Jamaicăi, Sir Nicolas Lawes. Îl aţintise îndelung cu privirea, până când el îşi plecase ochii. Mary nu se putu împiedica să spere că acesta avea să încerce să intervină în favoarea lor, amintindu-şi că ele îi cruţaseră pe el şi pe fiica lui. Ar fi putut, eventual, să-l anunţe pe William Cormac, pentru ca acesta să ceară eliberarea lui Ann. Dar speranţele ei se năruiră. Avocaţii lor le anunţară că Lawes nu spusese niciun cuvânt în apărarea lor. La sfaturile acestora, Mary şi Ann hotărâră să se declare nevinovate, deşi ştiau că soarta lor era deja pecetluită.

William Nedham, preşedintele Curţii Supreme, lovi cu ciocănelul în masă, iar murmurul din sală încetă.

Procesul celor mai temute două femei din Caraibe începuse, în acea zi de luni, 28 noiembrie. Erau acuzate de piraterie, crimă şi furt.

Timp de trei săptămâni se perindară cei veniţi să depună plângere împotriva lor. Timp de trei săptămâni, Ann rămase închisă în ea, cu privirea îndepărtată şi absentă. Timp de trei săptămâni, ochii lui Mary căutară în mulţime chipurile celor dragi, care o susţineau.

În ziua de 19 decembrie 1720, procesul luă sfârşit şi verdictul căzu ca un fulger. Fuseseră găsite vinovate şi condamnate la moarte. În sală răsună un suspin de satisfacţie şi de uşurare. Ann se întoarse, în sfârşit, către Mary, cu un surâs senin pe chipul obosit. Se ridicară amândouă în acelaşi timp, dar Mary fu cea care luă cuvântul.

— Înălţimea Voastră, declară ea sus şi tare, cerem curţii amânarea execuţiei noastre.

— Pentru ce motiv? se interesă William Nedham.

— Suntem însărcinate.

Din sala plina până la refuz se auzi un nou murmur. Câteva doamne păliră şi îşi agitară evantaiele, uneia i se făcu rău, în timp ce domnii se sufocau de indignare doar gândindu-se la fiinţele malefice cărora condamnatele le-ar fi putut da naştere, doar gândindu-se că, indiferent de faptele comise, ele rămâneau, totuşi, femei.

Numai patru oameni se bucurară, înţelegând întreaga semnificaţie a acestei dezvăluiri. Privirea întrebătoare a lui Baletti întâlni privirea lui Mary. Ea dădu afirmativ din cap, confirmându-i că nu era vorba despre un truc grosolan, apoi se desfătă zărindu-i surâsul de fericire.

Judecătorul bătu din nou în masă ca să restabilească liniştea, ordonă suspendarea execuţiei şi verificarea celor afirmate de acuzată.

După terminarea şedinţei, demne şi mulţumite, Mary Read şi Ann Bonny, înconjurate de paznici, trecură prin mijlocul mulţimii încremenite de uimire şi ieşiră din sala de judecată.

Temnicerii lor avură grijă să le facă să plătească scump clemenţa pe care o obţinuseră.

36

Emma de Mortefontaine desfăcu febril plicul trimis de Nicolas Lawes, citi scrisoarea, se schimbă la faţă şi se prăbuşi în braţele lui Gabriel, care se apropiase, curios, de ea.

Acesta o ridică şi o întinse pe o sofa, apoi sună, cerând să i se aducă săruri.

În timp ce slujnica îi ţinea stăpânei sale flaconul cu săruri la nas, sprijinindu-i cu cealaltă mână capul, Gabriel citi şi el mesajul. Zâmbi larg, satisfăcut.

Nicolas Lawes o avertiză pe Emma în legătură cu judecarea lui Ann Cormac şi cu soarta care o aştepta. Adăugă că încercase tot ce-i stătea în puteri ca să evite acest proces, dar, în ciuda influenţei sale, nu reuşise, pentru că Ann se remarcase prin cruzimea de care dăduse dovadă în timpul abordajelor.

Gabriel era încântat. Deşi obţinuse de la Emma tot ce voia, n-avea niciun chef ca Ann Bonny să-și facă din nou apariţia şi să-i ia locul. Orice-ar fi spus el, o iubea pe Emma.

Ca să-i ofere o preocupare în timpul lunilor insuportabile de aşteptare din Cuba, şi mai ales ca să o îndepărteze de mângâierile lui Lawes, o încurajase să reia nişte căutări de care uitase deja.

— Ia-l, zisese el, întinzându-i craniul de cristal, la puţin timp după ce Emma fusese la Kingston ca să ceară ajutorul guvernatorului.

— Ce să fac cu el? ridicase ea din umeri.

— Dacă ai găsi comoara aceea, ţi-ai recăpăta libertatea.

— Fără cel de-al doilea ochi, e imposibil.

— Imposibil? Haide, Emma, pentru tine nimic nu e imposibil.

După câteva zile, ideea o sedusese. Mai cu seamă că Lawes, în pofida bunăvoinţei lui, era mai dispus s-o curteze decât s-o caute pe Ann. Dacă Emma se îndepărta, desigur că guvernatorul avea să fie mai activ, şi asta tot ca să-i facă ei pe plac. Aşa că hotărâse să se ducă în Yucatan şi să folosească acul de cristal pe care-l găsise la Lubaantun în cursul primei călătorii ca să confecţioneze un ochi de jad identic cu cel pe care-l avea.

Odată ajunsă acolo, asta fusese prima ei grijă. După nenumărate încercări făcute pe cristale obişnuite, pentru a putea copia forma exactă şi baza ca o prismă a originalului, se hotărâse în cele din urmă să sacrifice acul.

Asta nu-i folosise însă la nimic. Sala comorii rămăsese ferecată. Emma se înverşunase săptămâni întregi, înainte de a renunţa şi de a hotărî să se întoarcă în Cuba.

Tocmai acostaseră. Gabriel se aplecă deasupra amantei lui, care îl chemase. Emma plângea în hohote, cu spasme dureroase.

— Lasă, îi spuse el fără pic de compătimire. O să-ţi revii. Aşa cum ţi-ai revenit, pe vremuri, după dispariţia mamei ei.

— Niciodată! Niciodată! Niciodată! repeta Emma, ridicându-se valvârtej. Pregăteşte vasul, plecăm în Jamaica. Refuz să cred că fricosul de Lawes a încercat totul. Nu voi permite ca Ann să fie spânzurată!

— Dacă asta te amuză… aproba el. Dar nu cred că are vreun rost să te încăpățânezi. Lawes nu-şi va risca reputaţia pentru o femeie pirat.

— Atunci voi dărâma zidurile închisorii, dar Ann nu va lâncezi acolo, auzi? Dacă o eliberez, va fi nevoită să mă iubească.

— M-am saturat de povestea asta! exclamă el. Nu te voi împărţi cu nimeni, Emma. Dacă o eliberezi, am s-o ucid eu.

Emma se albi la faţă de mânie. Şi, deodată, prezenţa lui Gabriel încetă s-o mai tulbure. În încăpere intră o slujnică aducând un platou pe care fumegau două ceşti de ciocolată parfumată cu vanilie.

— Pune-o aici şi lasă-ne, porunci el, întorcându-şi privirea de la Emma.

Ea profită ca să-şi scoată pumnalul prins la jartieră. Imediat ce femeia ieşi, Gabriel se întoarse spre Emma, hotărât s-o oblige încă o dată să se supună voinţei lui. Dar nu mai avu timp. Rapid şi precis, pumnalul pe care Emma îl azvârlise către el îl atinse drept în inimă.

— Ai făcut-o, apucă să mai spună Gabriel, apoi se prăbuşi.

Emma urlă de furie şi de frustrare. Se repezi spre el şi se aplecă să-i fure de pe buze un ultim sărut, cu gust de sânge,

apăsând în acelaşi timp pe mânerul pumnalului ca să-l înfigă mai tare.

— Nimeni – auzi? — nimeni nu se va aşeza vreodată între mine şi ea.

Paşi grei răsunară pe treptele umede, de piatră, ca de atâtea ori, în timpul atâtor zile pe care Ann nu le mai număra.

Auzi şi o răsuflare obosită, iar instinctul o făcu să-şi îndrepte spatele şi să se întindă în direcţia paşilor care se apropiau pe coridorul întunecat. Îi număra maşinal. Erau două persoane. Un bărbat şi o femeie.

Un spasm de furie îi încleştă gâtlejul. Sări în picioare, încercând să le ghicească identitatea încă înainte de a-i zări în lumina care pătrundea prin ferestruica celulei. Era sigură, absolut sigură că se duceau la Mary. La Mary, care năştea în celula ei. La Mary, care era pe moarte. Pe când cei doi coteau pe coridor, Ann se agăță de gratii şi zbieră:

— Cara-te! Las-o în pace sau te spintec, auzi? Îţi scot maţele! Te tai de jos până sus, urlă ea, mimând cu un gest iute mişcarea unei lame.

— Ţine-ţi gura, ticăloaso! mugi paznicul, şfichiuindu-i violent cu biciul degetele încleştate pe bare.

— Las-o! îl potoli mulatra, oprind cu braţul întins o nouă lovitură gata să se abată.

Sprintenă ca o felină, în ciuda corpolenţei, femeia se apropie de prizonieră şi, privind-o cu un zâmbet trist, îşi opri privirea asupra pântecelui ei în care copilul se zbătea, căutând şi el să evadeze. Ann repetă pe un ton şuierător, plin de răutate:

— Dacă moare, te spintec!

Mulatra scutură din cap.

— O să-ţi vină şi ţie rândul, Bonny! Da, o să-ţi vină rândul, repetă ea.

Apoi se întoarse pe călcâie şi-şi văzu de drum, strângând din dinţi când auzi biciul lovind din nou, de parcă ar fi simţit şi ea usturimea. Ann nu scoase nici acum vreun vaiet. Durerea din ea era mult mai puternică, atât de violentă, încât orice alt chin i-ar fi părut doar o mângâiere. Chinuită de neputinţa ei, urlă:

— N-o lăsa să-ţi vină de hac, Mary! Ia-i gâtul! Pe toţi dracii! Ia-i gâtul, Mary!

Paznicul, care o ajunsese din urmă pe mulatră, răsuci cheia în broasca ruginită din cauza umezelii permanente şi împinse puternic uşa ca s-o deschidă. Rămase acolo, luminând cele trei trepte pe care mulatra trebuia să le coboare ca să ajungă la podeaua din lut bătătorit a celulei. Strigătele lui Ann o făcură pe Mary, care zăcea direct pe jos, pe o saltea din frunze de banan, slăbită de sângele pe care-l pierduse deja, să ridice capul. Zâmbi la auzul vocii cunoscute. O ghici pe femeia care stătea în picioare, la lumina slabă a unei lumânări lăsate de gardian. Tristă, dar impunătoare. Întinse mâinile să-i pipăie fruntea.

— Mamisa Edonie, se miră Mary, recunoscând-o pe mulatra pe care-o ajutase de atâtea ori pe Insula Ţestoasei. Ce faci aici, atât de departe de copiii tăi?

— Am venit să te ajut să-l naşti pe al tău, Mary. Marchizul m-a trimis. Ai încredere în mine, adăugă ea, lovind puternic pubisul contractat al lui Mary.

Durerea o făcu imediat să se încovoaie. Îi era greaţă, de pe frunte îi picura o sudoare rece, iar contracţiile atât de rare până atunci, deveniră deodată din ce în ce mai dese.

Edonie o lăsă să se zvârcolească şi începu să trebăluiască fără grabă, scoţând din coşul de nuiele acoperit cu o pânză roşie pe care-l adusese cu ea mai multe lumânări. Le aşeză cu degete sprintene în jurul culcuşului lui Mary, făcând ca în celulă să se răspândească o lumină reconfortantă. Edonie le legă între ele printr-o dâră de praf de culoarea ocrului, iar înăuntrul cercului obţinut trasă nişte semne ciudate, în timp ce psalmodia o litanie. Mary se lăsă în voia ei. Trecuse atâta timp de când se despărţise de ai ei! Atâta timp de când suferea!

În sfârşit, Edonie se aplecă spre coapsele ei depărtate şi ridicate.

— Când o să-ţi spun eu să începi să împingi!

Mary dădu din cap. Edonie luă în căuşul palmei o substanţă de culoarea carminului şi-şi vârî mâna în trupul chinuit. Lui Mary i se păru ca pântecele îi e sfâşiat şi cuprins de flăcări. Scoase un urlet.

— Acum! porunci mulatra lovind din nou, cu celălalt pumn, pubisul îndurerat al lui Mary.

Cu lacrimi în ochi, Mary se supuse, încordându-se, mânată de acel instinct de supravieţuire care vibra atât de puternic în ea. Simţise că fătul era mort. Se forţă să dea afară din ea fiinţa aceea mică, al cărei trup neînsufleţit avea deja aceeaşi culoare ca mâinile mulatrei. Copilul nu scoase niciun sunet, după cum se şi aşteptase Mary, care se lăsă să cadă la loc pe saltea, abia respirând, simţind în tâmple o presiune insuportabilă, arzând de o febră pe care o presimţea malignă, fără să mai poată scoate niciun cuvânt.

Mulatra aşeză trupuşorul lipsit de viaţă pe o bucată de pânză, extrase placenta din uterul chinuit, înlocuind-o cu un amestec rău mirositor, apoi îşi şterse cu grijă mâinile pline de sânge. Extenuată, zdrobită, Mary nu se mai mişca, nu se mai gândea la nimic. Un şobolan se apropie atras de mirosul neplăcut. Cu o lovitură savant calculată, Mamisa îl proiectă pe zidul murdar, aşa cum făcuse de atâtea ori în viaţa ei amărâtă. Luă din coş o fiolă din sticlă albastră şi se întoarse cu ea la Mary.

— Bea, Mary, bea şi te vei linişti, insistă ea, sprijinindu-i capul.

Mary simţi lichidul amar curgându-i pe gâtul uscat, vrăjită de mâinile acelea, de cântecul care ieşea dintre buzele cărnoase ale femeii. Prin minte îi trecură imagini fugare, care se estompară de îndată. Zvâcniturile din tâmple deveniră mai rare, în timp ce spasmele dureroase erau înlocuite de un frig tot mai glacial.

— Mor? întrebă resemnată.

Edonie se ghemui lângă ea. Îi mângâie cu tandreţe părul roşcat lipit de frunte din cauza febrei.

— Lasă-te dusă, Mary, şopti ea. Lasă-te dusă.

Mary închise din nou ochii. Avea o senzaţie ciudată. De beţie. Îi reveniră în minte clipele acelea, când din butoaiele desfundate curgeau ultimele picături de băutură, iar ea, rezemată de catargul principal, se lăsa legănată de ruliul navei, cufundându-se în oceanul de stele. Revăzu chipul lui Junior, apoi pe cel al lui Ann alături de ea, la fel de ameţiţi. Un surâs senin se ivi pe buzele ei uscate. Se înecă în acest zâmbet.

Edonie rămase îngenuncheată câteva clipe, rugându-se, apoi căută pulsul lui Mary. Se ridică, mulţumită, şi împreună mâinile bătătorite ale femeii pe pieptul umflat de lapte. Aşează ceremonios copilul între coapsele mamei sale, cu căpşorul inert rezemat de pubisul ei. La urmă, stinse, una câte una, lumânările, împrăştie praful după un ritual straniu şi-şi puse lucrurile la loc în coş.

Când ajunse pe ultima treaptă, întinse mâna în direcţia ultimei lumânări. Ca prin farmec, flacăra scăzu tot mai mult, apoi dispăru, luând cu ea imaginea lui Mary Read. Apoi mulatra bătu în uşă, care se deschise scârţâind, şi ieşi. Când trecu prin dreptul celulei lui Ann Bonny, se opri în faţa ei. Ann nu se clinti. Se înfruntară din priviri. A Edoniei ar fi vrut să transmită linişte şi încredere. Ann însă nu citi în ea decât o satisfacţie răutăcioasă. Scuipă pe podea în semn de sfidare şi întoarse capul, ca să nu urle. Resemnată, Edonie porni pe urmele gardianului. Ieşi din clădire şi străbătu curtea interioară sub o ploaie călduţă. Ajungând la impunătoarea poartă de fier care închidea zidurile înalte ale închisorii, scoase discret din sân o pungă bine rotunjită.

— Nu uita, îi spuse omului. Înmormântarea să fie în seara asta, nu mai târziu. La biserica Sainte-Catherine. Nu trebuie să desparţi mama de copil. Iar sicriul să-l închizi chiar înainte de a-l scoate. N-o lăsa pe Bonny să se apropie de el. Ai înţeles totul?

Gardianul dădu afirmativ din cap. Șovăi o clipă, dregându-şi încurcat vocea, apoi îndrăzni:

— Şi fiul meu?

— Respectă voia Domnului şi Domnul o să-l vindece, îşi îmblânzi tonul Edonie, strecurându-i în buzunar banii şi o sticluţă.

Gardianul răsuci cheia uriaşă, apoi împinse cu putere poarta grea. Edonie trecu pragul cu paşi grei, fără să dea mai multă atenţie vegetaţiei luxuriante şi viu colorate care se întindea până la uşile caselor decât dăduse mizeriei jalnice din celula pe care o părăsise fără remuşcări. O luă pe o stradă pustie la acea oră a siestei şi se opri lângă un intrând umbrit de un zid. Dintr-acolo răsuna o voce de bărbat:

— Unde este copilul?

— Prea târziu, marchize. În rest, totul e cum ai vrut tu.

Un suspin istovit răspunse paşilor ei greoi. Baletti îi spusese să nu rămână mult timp în locul acela. Strada prăfuită din faţa ei, având de o parte şi de cealaltă case aşezate dezordonat, cobora către port, de unde plecau pe rând vase, cu toate pânzele ridicate. Preoteasa voodoo strânse şi mai tare în mână toarta coşului şi privi în zare cu ochi trişti, în ciuda zâmbetului senin.

Ann Bonny se întoarse în celula ei cu pieptul prins într-o menghină nevăzută, care o strângea mai-mai să-i taie răsuflarea. Aşa încât după ce intrase în celulă, nu mai făcuse nicio mişcare. Rezemată de zid, în colţul cel mai întunecos, îşi frecase spatele de pietrele aspre şi umede până-şi zdrenţuise hainele vechi şi uzate. Pentru ca durerea fizică să ia locul celei din inima ei. Pentru ca nimeni să nu-i ghicească suferinţa şi să nu se bucure de ea. Ca să rămână fidelă legendei ei de fiinţă lipsită de omenie, de remuşcări, de regrete.

Prin ferestruica de lângă capul ei intra briza mării. Deşi nu recunoscuse, moartea lui Rackham o duruse; cea a lui Mary însă o copleşise. Nu crezuse că va suferi atât de mult din cauza ei. Că o iubea atât de mult. Când auzise sentinţa, se împăcase cu ideea eşafodului. Se şi vedea urcând treptele mândră, fluierând, cu Mary, plină de demnitate, alături. Niciodată nu se temuse de moarte, îi plăcea prea mult s-o înfrunte. Dar moartea asta era nedreaptă. Mary n-ar fi trebuit să sfârşească astfel. Atât de trist. În temniţă.

O clipă i se păru că aude vocea mulatrei: „*O să-ţi vină şi ţie rândul, Bonny! Da, o să-ţi vină rândul*”. Se jură că asta nu se va întâmpla. Nu se va mai lăsa atinsă de mâinile acelea. Dacă vrăjitoarea s-ar fi întors ca să-i fure sufletul, oricât de negru ar fi fost acel suflet, nu i l-ar fi dat ca să şi-l hrănească pe al ei. Ar fi strangulat-o cu mâinile ei, atât de albe pe gâtul ei negru. Apoi s-ar fi omorât. Nu ştia cum anume sau cu ce. Dar avea s-o facă. Prin orice mijloc. Ca nu cumva în locul femeii să vină alta la fel.

Copilul începu să-i lovească pântecele întins ca o tobă. Ann arăta din nou decent, datorită rochiei curate pe care o primise în vederea ceremoniei în locul straielor ei vechi, pe care le rupsese

ca bebeluşul să poată ieşi, exprimând întreaga absurditate a încăpățânării cu care ea se agăţa de viaţă, în ciuda condiţiile sordide în care-şi ducea zilele.

Maşinal, îl alintă cu blândeţe. De câte ori nu şi-o închipuise pe Mary făcând acelaşi gest! O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Strânse dinţii, ca să le oprească pe celelalte.

Nu înţelegea. Nu înţelegea deloc. Poate că de asta suferea atât de mult. Din cauza acestui mister care învăluia moartea lui Mary şi care făcea trimitere la misterul existenţei ei.

Mary nu-i vorbise niciodată despre ea. Singurul lucru pe care-l ştia Ann era faptul ca se născuse în Anglia. Fiica lui Cecily şi a unui marinar, îi destăinuise ea. Avusese copii, iar marchizul o iubea. Asta era tot ce ar fi putut spune Ann, dacă ar fi fost întrebată cine era Mary Read. Cu toate acestea, acele începuturi de confidenţe şi bijuteria pe care i-o oferise Mary ca pe o făgăduială o obsedau pe Ann. Mary deţinea o parte din răspunsurile pe care le căuta încă din copilărie. Ann ştia asta. Simţea că aşa era.

Temnicerii le pedepsiseră despărțindu-le în ultimele câteva luni. Mary fusese mutată cu un etaj mai sus. Abia când văzuseră că e pe moarte o aduseseră înapoi în celula ei sordidă. Privirile li se întâlniseră pentru o clipă, iar Ann simţise că moare, deşi până atunci tânjise atât de mult în lipsa lui Mary. În ziua aceea, avea senzaţia că se sfârşeşte şi ea.

Ceea ce văzuse în ultimele ore o răscolise. Şi măcar dacă s-ar fi spus ceva, dacă i s-ar fi dat nişte explicaţii, dar nici gând. Tăcere total[. Scoase un suspin de durere. Nu, chiar nu înţelegea de ce Mary Read, născută în sărăcie, nu fusese azvârlită, ca toţi ceilalţi piraţi, în cimitirul săracilor, de ce fusese pusă într-un sicriu pe care în loc de cruce se afla o salamandră, de ce ei i se poruncise să meargă la pas, în urma căruţei, fără să scoată o vorbă, până la bisericuţa din parohia Sainte-Catherine, printre trecătorii care se dădeau la o parte ca să facă loc neobişnuitului cortegiu: o căruţă care ducea un sicriu cum nu mai văzuseră şi o deţinută cu cătuşe la mâini şi la picioare, cu burtă proeminentă şi cu privirea tristă, încadrată de doi paznici înarmaţi.

Toate acestea erau de neînţeles.

Oare voiau ca, văzând-o pe Ann atât de îndurerată, tot oraşul să afle că Mary Read murise? La ce bun? După terminarea procesului, nimeni nu se mai gândea la ele, Ann era convinsă. Atunci, de ce toată mascarada asta? Şi de ce pusese preotul un crucifix deasupra salamandrei, ca şi cum i-ar fi cerut Domnului să ierte această ofensă? Să fi fost ultima dorinţă a lui Mary? Sau o ultimă batjocură?

Mary nu era bogată. N-avea nicio avere. Cine plătise pentru toate acestea? Marchizul? Dar el nici nu se arătase în biserică. Preotul îşi mormăise slujba, binecuvântase sicriul care fusese deschis din nou în biserică. De ce îl deschiseseră? Ca să fie siguri că Mary se odihnea în linişte? De fapt, arăta de parcă ar fi dormit, cu mâinile încrucişate puse peste copilul care fusese aşezat pe pieptul ei, ca şi cum n-ar fi alcătuit decât o singură fiinţă şi acum.

Ann ar fi vrut s-o atingă, s-o sărute, s-o îmbrăţişeze. Dar nu îndrăznise. Din mândrie. Se prefăcuse indiferentă, deşi inima îi era sfâşiată.

Groparul închise capacul coşciugului. Ann crezuse că totul se sfârşise, dar nu: preotul îi ceruse să urmeze cortegiul, iar Ann îşi târâse paşii grei însoţind sicriul care era dus către cimitirul de lângă biserică. Groapa era deja săpată. În jur erau câteva lumânări aprinse, înfipte direct în pământ. Groparul şi ajutorul lui coborâseră cu chingile sicriul în groapă şi-l acoperiseră cu pământ. Apoi, Ann fusese dusă înapoi în celula ei.

Menghina se strânse, devenind curând insuportabilă. Îi scăpă un hohot de plâns, pe care-l înăbuşi cu pumnul, hotărâtă să se stăpânească. Dar nu reuşi.

Lacrimile îi înecară ochii, nasul, gura. Când înţelese că nu mai era mult până ce va începe să urle, îşi duse cealaltă mână la gât şi strânse. Strânse. Până când îşi obligă traheea să caute aer. Chemându-şi în ajutor instinctul de supravieţuire ca să-şi învingă durerea.

Măcar dacă ar fi avut destul curaj! Doar câteva minute. Să nu slăbească apăsarea. Să-şi închipuie că erau mâinile altcuiva, nu ale ei. Menghina disperării se transformă în cea a panicii.

În faţa ochilor începură să-i joace imagini. Copilul lui Mary născut mort. Cel din propriul pântece. Rackham, care dansa

râzând cu ea pe puntea *Revanşei.* Abordajul. Privirea lui Mary întâlnind-o pe a ei. Focul de pistol rupând liniştea. Gaura pe care-o lăsa în fruntea victimei. Un uriaş legat de un catarg. Un catarg diferit de cele de pe puntea navelor. Strigăte care nu semănau cu cele ale piraţilor. Un glas de copil. Un ţipăt.

Deodată, presiunea dispăru şi Ann începu sa tuşească, în timp ce vocea de copil ivită din neant implora cu disperare: „*Tată!*”

Îşi îndreptă spatele, cu privirea pierdută, şi strânse în mână pandantivul de smarald pe care-l purta la gât. În jurul pietrei se încolăcea o salamandră din aur. Şi pe sicriul lui Mary era o salamandră. Oare ce voia Mary să-i spună, dar n-avusese timpul sau curajul s-o facă?

Mirosul de praf de puşcă şi de sânge. I se păru că-l simte din nou. Coşmarul ei devenea o realitate, pentru prima oară fusese măturat de imagini. Adulmecă aerul, încercând să regăsească acel miros. Şi încă o dată. Ca să-şi amintească. Să-şi amintească de fetiţa care fusese, de omul legat pe care-l văzuse ucis şi de bijuteria aceea pe care o strânsese în mâinile ei mici. Pe cine numise ea „tată”? Cui i se adresase? Omului legat sau celui care trăsese? Îşi răscoli amintirile fără să găsească acolo chipul lui William Cormac. Şi dacă Mary Read îi spusese adevărul? Dacă William Cormac nu era tatăl ei? Înseamnă că Mary ştia tot. Cum? De ce?

„*Sunt mama ta!*” îi spusese Mary, respingându-i îmbrăţişarea.

Ann îşi înăbuşi un hohot de plâns. Nu, era imposibil! Şi totuşi, sufletul ei i-o striga cu disperare. Învinsă de disperare, începu să urle. Mult timp. Din pricina îndoielilor pe care n-avea să şi le mai lămurească niciodată.

— E aici, şopti groparul, conducând-o pe Mamisa printre moviliţele de pământ bătătorit străjuite de câte o cruce de lemn.

Cimitirul Sainte-Catherine era pustiu, iar noaptea, liniştită. La ora aceea târzie numai câinii vagabonzi se mai apropiau de morminte.

Edonie se aplecă peste mormântul lui Mary.

— Sapă, porunci ea.

Groparul îşi şterse fruntea asudată, privind temător împrejur. Gândul la stafiile pe care profanarea le-ar fi putut tulbura şi

deranja îl speria mult mai mult decât perspectiva de a fi surprins de pastor. Se supuse, totuşi, şi începu să scoată grăbit afară din groapă pământul pe care îl pusese acolo cu câteva ore mai devreme. Când capacul sicriului fu degajat, Edonie îndreptă într-acolo lumina lanternei şi îi întinse bărbatului o bară lungă de metal.

— Foloseşte-o drept pârghie.

Omul începu să tremure, dar o ascultă fără să cârtească.

Nu fixase capacul decât în trei locuri, de ochii lumii, şi pentru ca sicriul să nu se deschidă în timp ce era coborât în groapă. Se prefăcuse doar că bate celelalte cuie, pe care le ascunsese în palmă, lovind cu ciocanul doar lemnul. Nimeni nu observase nimic.

Groparul săltă capacul şi-l ridică.

— Acum scoate-o de acolo.

Omul se aplecă, apucă trupul, mirându-se că nu era deloc ţeapănă, şi-l aşeză lângă preoteasa îngenuncheată pe marginea gropii. Edonie o întoarse pe Mary Read pe o parte.

— Astupă la loc groapa.

Groparul se supuse, în timp ce femeia murmura o rugăciune pentru copilul care rămăsese în sicriu.

După câteva minute, când ieşi din cimitir ducând-o pe Mary în braţe ca pe o păpuşă stricată, groapa era deja astupată, iar groparul plecase în grabă.

La marginea drumului o aştepta o trăsură. Strada era pustie. Braţele unor bărbaţi o ridicară pe Mary în trăsură, iar Edonie urcă şi ea, aşezându-se lângă ei.

Trăsura se urni din loc şi ieşi din oraş, îndreptându-se către nord.

Văzând că gamela din lut ars era încă plină cu terciul din ziua precedentă, gardianul nu mai turnă în ea şi prânzul lui Ann Bonny. Dacă deţinuta voia să moară de foame, nu era treaba lui! Se îndepărtă, ca de obicei. Fără un cuvânt. Dacă nu s-ar fi temut de mulatra aceea şi de puterile ei magice, de mult ar fi forţat-o pe curva aceea să se culce cu el, cu toate că avea burta la gură. Nu mai era atât de periculoasă de când se smiorcăia toată ziua. De fapt, acum nu mai era deloc atrăgătoare.

Ann nici măcar nu înălţă capul. De trei zile, se simţea toată numai o rană. O rană pe care se părea că nimic n-o putea vindeca. Totuşi, pe la ora patru, o voce o scoase din apatie. N-auzise uşa deschizându-se. De mult nu mai era atentă la zgomotul uşii.

— Doamne, Dumnezeule, biata mea fetiţă! În ce stare te-au adus!

Ridică ochii. Pe chipul descompus al Emmei de Mortefontaine aluneca o lacrimă. Ann nu reacţionă decât printr-un gest de indiferenţă. Nu-şi mai dorea nimic. Nici măcar libertatea.

— Nu pot să cred că tatăl tău te-a lăsat să putrezeşti aici! se indignă Emma.

— Tatăl meu… rânji Ann, concentrată asupra acelor imagini de la care nu reuşea să-și ia gândul. William Cormac preferă să mă ştie moartă decât mânjită.

— Haide, sunt sigură că exagerezi.

— L-am înjosit şi l-am umilit şi, crede-mă, mai bine mor decât să-i cerşesc iertarea, după ceea ce mi-a făcut, sfârşi ea dintr-o răsuflare.

— Nu voi îngădui aşa ceva, Ann. Doar ştii că te iubesc prea mult ca s-o fac. Încrede-te în mine. Lasă-mă să te scot din buclucul ăsta. Nimeni din Carolina de Sud n-a aflat despre condamnarea ta. Am să-l conving cumva pe tatăl tău să te ierte.

Ann nu-i răspunse. Voia oare să-l vadă la faţă pe William Cormac? Voia oare să-i ceară, în sfârşit, socoteală? I-ar fi spus el, oare, adevărul? Acesta era singurul lucru care-o interesa.

— Ce aştepţi de la mine? întrebă ea, în cele din urmă.

— Să ai răbdare. Încă puţin. Nicolas Lawes este prieten cu mine şi sunt sigură că-l pot convinge să treacă sub tăcere evadarea ta. În schimb, aş vrea sa renunţi la felul tău rebel şi impulsiv de a fi. Supune-te. Crede-mă, vei avea numai de câştigat astfel. De dragul copilului tău. Sunt convinsă că o să-i găsim un tată bun.

Ann îşi privi burta. Emma de Mortefontaine tuşi, sufocată de miasmele din celulă.

— Te înşeli, Emma, nimeni n-o să-l accepte pe bastardul lui John Rackham. Nimeni.

— Am să-l cresc eu atunci, jură Emma.

— De ce ai face-o?

Emma îngenunche în faţa ei, dându-i la o parte de pe frunte o şuviţa de păr.

— Te iubesc atât de mult, Ann, draga mea Ann! Destul de mult ca să nu pot suporta lacrimile astea pe care le ghicesc.

Îi urmări cu degetul conturul bărbiei, urmări lănţişorul de la gâtul ei ajungând la pandantiv şi jucându-se cu el, ca să-i poată mângâia sânii. Dar fu cât pe-aci să se înece de uimire recunoscând ochiul de jad.

— De unde ai bijuteria asta?

Văzându-i expresia întipărită pe chip, Ann se încruntă.

— Mi-a dat-o Mary. De ce? întrebă ea şi-şi încleşta mâna peste cea a Emmei, care începuse să tremure pe medalion.

— O cunoşteai pe Mary Read, nu-i aşa?

Lividă, Emma se dădu înapoi până când atinse cu spatele gratiile celulei.

— Deci Mary trăieşte, murmură ea neîncrezătoare.

— Trăia, rectifică Ann. S-a stins acum trei zile, din cauza unui avort, chiar aici, în închisoare.

În pofida pântecelui proeminent, Ann sări în picioare, regăsindu-și dintr-odată puterile în faţa aerului descumpănit al Emmei.

— Prin urmare, ştii, spuse aceasta.

— Ce ar trebui să ştiu, Emma? şopti Ann, privind-o ţintă. Ce mi-aţi ascuns, tu şi tatăl meu? Cine era omul acela pe care l-am văzut ucis, în coşmarul din copilăria mea, cu un glonţ în frunte? Cine l-a ucis, stârnindu-mi atâta ură în suflet? Şi care e secretul acestui medalion pe care mi l-a dat Mary pe vaporul lui Rackham, îmbrățișându-mă, chiar înainte să fim capturaţi? Vreau adevărul, insistă ea, împingând-o în gratii şi sorbindu-i spaima ca pe o apă dătătoare de puteri.

— Aşadar, nu ţi-a spus, bâigui Emma, care nu reuşea să-şi adune gândurile. Mary Read nu ţi-a spus nimic, iar tu nu-ţi aminteşti?

— De ce anume ar trebui să-mi amintesc? Spune-mi! urlă Ann.

— De ea, se cutremură Emma, neştiind ce să mai zică.

O singură idee îi veni. O lansă imediat.

— Mary Read l-a asasinat pe omul acela care-ţi bântuia amintirile. Mary Read e ucigaşa tatălui tău.

Ann păli şi făcu un pas înapoi.

— A spus că e mama mea. N-ar fi putut face aşa ceva.

Emma începu să plângă în hohote.

— Te-a minţit, Ann. Mama ta, adevărata ta mamă, sunt eu.

Ann rămase încremenită. Emma îi întinse braţele, cu ochii plini de lacrimi. Dar Ann, bănuitoare, nu se repezi s-o îmbrăţişeze.

— Explică-mi.

— Pandantivul acesta este una din cheile cu care se poate ajunge la o comoară. Mary Read râvnea la ea. Tu erai foarte mică pe atunci. Eu şi cu tatăl tău ne-am decis să plecăm pe mare în căutarea acestei comori, dar Mary şi mercenarii ei s-au năpustit asupra noastră. Tatăl tău a fost omorât. Eu am fost lăsată în viaţă cu condiţia să-i dau medalionul. Mary încă nu aflase că era nevoie de mai multe chei ca să poată ajunge la comoară. Am plecat din Europa în acelaşi timp cu soţii Cormac şi te-am lăsat la ei, ca să fii în siguranţă în timp ce eu căutam să mă răzbun pe ea. N-am reuşit, însă la întoarcere nu m-am îndurat să te iau de la ei, mai ales că după cele întâmplate erai atât de şocată încât nu mă mai recunoşteai. Iartă-mă, Ann. Eşti atât de importantă pentru mine, gemu ea printre sughiţuri de plâns. Nici nu-ţi poţi închipui cât am suferit în toţi anii ăştia, şi mai ales în ultimele luni. Am răscolit tot arhipelagul Caraibilor ca să te găsesc.

Ann era zguduită. Ştia că Mary Read omorâse destui oameni, dar nu putea accepta ceea ce-i spusese Emma.

„*Am făcut atâtea lucruri pentru care aş avea nevoie să fiu iertată!*", îi mărturisise, totuşi, Mary. Ann simţi că-i îngheaţă sufletul. Emma se repezi s-o cuprindă în braţe.

— Este vorba despre o comoară fabuloasă, iubito, îi şopti ea. Mary Read ar fi făcut orice ca s-o aibă. Ba chiar mai mult decât credeam eu, din moment ce a reuşit să te găsească, pentru a putea să mă şantajeze din nou.

Prin mintea lui Ann trecu un vârtej de imagini. Buzele Emmei pe obrazul ei, blândeţea cu care-i mângâia părul, felul cum îi controla temele pentru şcoală, atenţia ei necontenită, certurile

cu soţii Cormac pentru că erau prea severi cu ea. Până atunci, nici nu se gândise la toate acestea. Urmară alte imagini. Mary, pe navă, atât de apropiată de ea şi, în acelaşi timp, atât de enigmatică, distilându-şi întrebările legate de amintirile lui Ann, părând atât de încurcată uneori. Mărturisirea aceea cu care încercase s-o păcălească, şi, în sfârşit, medalionul pe care i-l pusese la gât – desigur, ca s-o forţeze să-i dea ascultare. Precis că şi l-ar fi luat înapoi dacă nava n-ar fi fost capturată. Fu cuprinsă de un val de tristeţe. Mary Read o înşelase, o trădase în cel mai josnic fel posibil.

Acum înţelegea totul – salamandra de pe sicriu, acea legătură cu copilăria ei pe care voise să i-o lase. Poate că voise să se răscumpere într-un fel, doar fuseseră atât de apropiate în focul luptei. Pentru că Ann începuse s-o iubească. Da, fireşte că aşa era. Ann nici nu putea concepe contrariul.

Învinsă în faţa evidenţei, o cuprinse şi ea în braţe pe Emma.

— Mamă, murmură ea, plângând, slăbită şi vulnerabilă.

— S-a terminat, Ann, micuţa mea Ann, şopti Emma. Am să te scot de aici.

Când Emma plecă, inima lui Ann se strânse.

Dar în noaptea aceea, când, doborâtă de încordare şi de oboseală, adormi în sfârşit, visă chipul lui Mary Read aplecat asupra ei, nu pe cel al Emmei.

A doua zi, aduse pe lume o fetiţă pe care o numi Maria.

Mary se trezi cu senzaţia că atunci venise pe lume. Căuta aer şi nu-l găsea. Sughiţă, inspiră, tuşi şi scuipă înainte de a ţipa de durere. Parcă îi înfigea cineva un pumnal în piept. Apoi se făcu lumină. O lumină intensă, la fel de greu de suportat. Şi văzu aplecat deasupra ei chipul senin al lui Baletti. O clipă, crezu că e la Veneţia, revenindu-şi după boală, dar cicatricele lui o făcură să înţeleagă că greşea. Deodată, îşi aminti tot. Rackham, eşafodul, copilul. Totul. Fusese moartă. Sau ceva de felul ăsta.

— E în regulă, iubito, murmură el, apăsându-i carotida ca să-i verifice pulsul.

Puţin câte puţin, pulsul devenea regulat.

— Totul e în regulă, repetă el.

— Unde mă aflu?

— La bordul lui *Bay Daniel,* în drum către Insula Pinilor.

— Ann, gemu Mary.

— Va veni şi ea după noi, o asigură Baletti. Nu-ţi face griji. Dormi.

Legănată de seninătatea lui, Mary închise ochii, lăsându-se din nou înghiţită de o noapte fără vise. „*Să te naşti. Să renaşti era mai obositor decât o întreagă zi de luptă*", îşi spuse ea.

Baletti închise uşa cabinei în urma lui şi se apropie de cârmă, unde Junior discuta cu James.

— Cum se simte? îl întrebă Junior, îngrijorat.

— Bine. În două, trei zile o să fie ca nouă. Nu mai are febră.

— Elixirul ăsta face minuni! exclamă Vanderluck, care, văzându-l pe marchiz, se grăbise să afle şi el veşti despre Mary.

— Dar şi vitalitatea ei, Hans.

— Edonie e la căpătâiul ei?

— Nu se mişcă de acolo, îi asigură Baletti. Fără ea, nu ştiu dacă am fi putut s-o salvăm. Ai avut o idee grozavă, Junior. Încă o idee grozavă.

— Aş vrea să se întâmple la fel şi cu Ann, se întunecă Junior. Suferinţa pe care i-a provocat-o mascarada noastră mă chinuieşte cumplit.

— N-aveam de ales.

— Ştiu. Sper doar că am făcut bine s-o lăsăm în seama Emmei.

Baletti oftă. Aceeaşi îngrijorare îi stăpânea pe toţi, dar n-avuseseră altă soluţie.

Imediat după proces, Junior îi ceruse regelui iertarea şi obţinuse o scrisoare oficială. Astfel protejat, *Bay Daniel* se îndreptase către Insula Ţestoasei. Baletti ştia că nici unui bărbat nu i s-ar fi permis să se apropie de cele două deţinute. Aşa că Junior sugerase s-o trimită la ele pe Edonie. În afară de faptul că avea puteri de preoteasă voodoo, pe care le folosea cu înţelepciune şi care ar fi putut fi de folos, ţinea mult la Mary Read.

Edonie îi făcuse pe gardieni s-o remarce şi apoi să se teamă de ea, dezvăluindu-și puterile. Ca să-l convingă şi mai mult pe unul dintre ei, îi provocase fiului acestuia un acces puternic de

febră, ştiind că poţiunile lui Baletti îl puteau vindeca fără probleme.

Absolut întâmplător, pe când se întorcea în port, Baletti o întâlnise pe Emma, care cobora din barcă. Convins că ea nu-l putea recunoaşte, o urmărise până la palatul guvernatorului şi apoi până la închisoare.

Edonie îşi reluase rolul, aflând de la gardieni, cu ajutorul unei pungi bine garnisite, informaţii despre felul cum decursese întâlnirea celor două femei.

Pe *Bay Daniel,* Mary, care căzuse într-un somn adânc după ce băuse licoarea de mac, lupta cu febra. Ştiind că Ann nu se va întoarce în Carolina de Sud fără micul Jack, hotărâseră în cele din urmă să o lase pe Emma s-o elibereze. Convinsă că Mary murise, Emma n-ar fi bănuit nimic.

Mary află intenţiile prietenilor ei a doua zi, după ce-l îmbrăţişă pe Junior, şi fu de acord. Emma ţinea mult la Ann şi nu i-ar fi făcut niciun rău. De data asta, nu mai putea să le scape.

Ann ajunse la ţărmul Insulei Pinilor şi i-o luă înainte Emmei, îndreptându-se aproape în fugă spre cabana ei, ca să-şi vadă fiul.

Emma venea în urma ei, uşoară şi zâmbitoare, încântată s-o vadă aşa de fericită, să o descopere deodată atât de aproape de ea, cum sperase din tot sufletul.

În timpul călătoriei, Ann începuse să se intereseze de comoara aceea, ca să-şi uite durerea. Emma îi arătase craniul de cristal şi îi povestise cum îl obţinuse Jean Fleury. Emma simţea că Ann încerca să-şi abată gândurile. Chiar dacă pretindea că s-a împăcat cu pierderea lui Mary Read. Emma însă trecuse de două ori prin aşa ceva şi ştia cât de greu era s-o uiţi pe Mary. Oricum, ea avea să fie alături de Ann şi să o ajute să depășească momentul. Din cauza minciunii pe care i-o spusese, nu mai putea face dragoste cu Ann, dar măcar se bucura de prezenţa ei. Emma îşi simţea sufletul uşurat. Aşa că ajunse fredonând în praful casei lui Rackham.

O găsi pe Ann albă ca varul, în mijlocul odăii, în faţa unui vlăjgan cu părul roşcat care-l ţinea în braţe pe micul Jack. Văzând chipul acestuia, Emma rămase încremenită. N-avu

nevoie să-și răscolească prea mult amintirile ca să-l recunoască. Se clătină pe picioare.

— Te cunosc. Nu se poate… Nu, nu poţi fi… începu ea, în timp ce uşa prin care intrase se închidea.

— Nu poate fi Niklaus Olgersen? tună o voce.

Emma simţi că i se opreşte respiraţia când o văzu pe Mary ieşind din camera alăturată. Ann începu să tremure.

Privirea ei trecea de la Junior la Mary şi de la Mary din nou la Junior. Îşi veni însă repede în fire şi se apropie de Emma, cu un val de furie în suflet.

— Prin urmare, a trebuit să mă minţi până la capăt, nu-i aşa? scrâşni ea spre Mary.

În clipa aceea se auzi un bubuit de tun. Ann râse amar. Probabil că oamenii lui Mary atacau corabia lor.

— Dacă ai venit să iei comoara aceea, e a ta. Viața fiului meu e mult mai preţioasă pentru mine.

Îngrozită de capcana în care căzuse, Emma vru să iasă din casă. Era învinsă. Făcu un pas înapoi, dar se opri, simţind în spate ţeava unui pistol.

— S-a sfârşit, Emma de Mortefontaine, îi murmură la ureche o voce. Când ai tras în mine la Veneţia, trebuia să ţinteşti inima.

„*Baletti*", înţelese pe loc Emma.

Într-o clipă îi trecură prin faţa ochilor fantomele tuturor celor cărora le făcuse rău. Niklaus, care reînviase sub trăsăturile lui Junior, Mary, cea de atâtea ori pierdută, şi marchizul, a cărui respiraţie îi ardea ceafa.

— N-aveţi de gând să crăpaţi odată! Ann, imploră ea, salvează-mă, Ann!

Dar Ann nu mai avea ochi decât pentru micul Jack, care-i întindea braţele, şi pentru necunoscutul care parcă nu-i era chiar necunoscut.

— Ia-l, Ann, şopti acesta.

— Te cunosc, spuse ea, văzându-l mai bine de aproape. Semeni cu tatăl meu.

— Ann, eu sunt, Junior, zise bărbatul. Junior, fratele tău.

— Junior, murmură Ann, privindu-l scrutător în ochi.

— Nu-l asculta, Ann! urlă Emma, disperată în faţa acestui deznodământ, refuzând s-o piardă acum.

Apoi se întoarse spre Mary şi căzu în genunchi, tremurând.

— Am cruţat-o, Mary! Am cruţat-o şi am iubit-o în locul tău. Te rog, o imploră, nu mi-o lua!

— E fiica mea, Emma. Nimeni şi nimic nu poate schimba asta. N-ar fi trebuit să te înverşunezi astfel împotriva mea. Împotriva lor.

Speriat de atâta violenţă, micul Jack se cuibări la pieptul mamei sale.

— Mi-e frică, scânci el.

Vocea speriată a copilului sfâşie vălul care acoperea amintirile pierdute ale lui Ann Bonny.

„*Junior, salvează-mă*”, plânse o voce stinsă în mintea ei.

Îşi aminti. Îşi aminti de complicitatea lor, de Toby şi de Milia, de comoara pe care o ascunseseră ei în grădină, de poznele şi de râsetele lor, de Mary Read, care-i prindea la gât salamandra de smarald şi o strângea în braţe, de privirea tatălui ei, care o alinta. Îşi aduse aminte de toate. Inclusiv de doamna cea rea care trăsese un glonţ în fruntea tatălui ei, iar după aceea o luase în braţe şi plecase cu ea.

Scoase un ţipăt, îl lăsă jos pe micul Jack, smulse pistolul de la brâul lui Junior, întâlni privirea lui Mary şi trase. În acelaşi timp cu Mary.

Emma de Mortefontaine se prăbuşi, secerată de această dublă răzbunare.

Epilog

Junior cu soţia şi copiii lui îi însoţiră în Carolina de Sud pe Ann şi pe James Vanderluck, care se căsătoriseră acolo.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi răscumpere faptele din trecut şi setea ei neostoită de dragoste, Emma trecuse toată averea pe numele lui Ann înainte ca Gabriel să pună stăpânire pe ea, aşa încât, conform legii, Ann deveni singura ei moştenitoare şi trăi fericită în Charleston. Se împăcă şi cu tatăl ei, care-i dezvălui adevărul în legătura cu violul de care ea îl acuzase pe nedrept.

Hans trăi fericit alături de ei până la sfârşitul vieţii, ocupându-se de afaceri împreună cu Mary şi cu Baletti. Alcătui o flotilă apărată de *Bay Daniel,* transformat în navă comercială, pe care niciun pirat din Caraibe nu cuteză să-l atace.

Isprăvile lui Ann Bonny şi ale lui Mary Read deveniră o legendă care, din generaţie în generaţie, îi făcu să viseze pe toţi cei dornici de aventură.

Baletti se întoarse la Veneţia peste mulţi ani, după ce Mary, pe moarte, la o vârstă înaintată, privise pentru ultima oară soarele răsărind peste ocean. Plânsul viorii lui însoţise alunecarea trupului ei pe scândura înclinată, în timp ce orizontul era înflăcărat de razele soarelui. Craniul de cristal n-o mai putuse salva. Preţul vindecării lui Baletti fusese longevitatea sa, de care nu putu scăpa cu toate că dusese craniul la Lubaantun şi-l lăsase acolo, pe stela lui. Nicio altă femeie nu luă locul lui Mary în inima marchizului.

Respectându-şi făgăduiala de a-şi relua operele caritabile, deveni conte de Saint-Germain, se distinse prin uimitoarele sale calităţi şi cunoştinţe, şi se instală la curtea Franţei, unde, împreună cu alţii, făcu să încolţească primii germeni ai unei revoluţii care izbucni în 1789.

Dar nu reuşi niciodată să dezlege misterul de la Lubaantun. Descoperi o crestătură într-unul dintre pereţii lustruiţi ai sălii comorii. O crestătură în formă de ac. Îşi aminti de acul despre care-i vorbise Emma şi încercă zadarnic să-l găsească. Degeaba

se strădui să reproducă această cheie; niciun cristal de pe lume nu reuşi să deschidă vreo altă sală.

Craniul fu găsit din nou la Lubaantun în 1924. Nu avea ochii de jad, pe care Mary şi Ann îi păstraseră. Descoperirea fu făcută de un explorator englez care cerceta ruinele oraşului mayaşilor. Era însoţit de fiica lui adoptivă, Anna Le Guillon Mitchell Hedges, în vârstă de 17 ani pe atunci. Proveniența craniului dădu naştere multor controverse, însă nimeni nu-i putu nega însuşirile deosebite.

Craniul de la Lubaantun a rămas până în zilele noastre unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii.

El nu constituie însă principala ei speranţă. Aceasta poate fi rezumată prin trei cuvinte.

Trei cuvinte închinate unui vis măreţ:

Libertate – Egalitate – Fraternitate.

Pentru că, dacă în acest joc de umbre nimic nu este niciodată ceea ce pare, fiecare dintre noi poate schimba lucrurile.